

ХА.РОН ХАБЪРД

Дисия Земя

7

Път към възмездието

Л. РОН ХАБЪРД ПЪТ КЪМ ВЪЗМЕЗДИЕТО

Превод: Владимир Зарков, Мария Думбалакова

chitanka.info

УБИЙСТВЕНА САТИРА, ПЪЛНА С ИНТРИГИ, ПРЕДАТЕЛСТВА И СМЪРТ

„Път към възмездието“ продължава по следите на злонамерения извънземен Солтан Грис, който неспирно се стреми да ликвидира офицера от Имперския флот Джетеро Хелър, натоварен с мисия да спаси Земята от самоунищожение. След жалкия си провал да възпре усилията на Хелър, Грис бяга с яхта през Средиземно море, за да организира отново силите си. Но с внезапната поява на борда на невръстна нимфоманка и налудничав гений във връзките с обществеността, пътуването бързо се превръща в кошмар, породил у Грис една-единствена мания — да убие Хелър, да убие любимата му и всяко друго човешко същество на Земята. Има и нещо по страшно — на Земята действат няколко подривни организации, които с радост се заемат да помогнат...

Тази майсторски написана сатира ще ви държи на ръба на стола... докато Земята бавно се върти към неизбежната си участ.

Седми том от най-голямата научнофантастична декалогия, писана някога!

„Ще загубите съня си, ще пропускате срещите си...
ако не се насилите да я оставите настрана.“

Орсън Скот Кард

„Великолепна, написана със стил и сила... велика
литература... невероятно ерудирана... Страхотна история.“

А. Е. ван Вогт

„Научна фантастика с чувство за хумор, която не
можеш да спреш да прелистваш.“

Донълд Кингсбъри

*На ВАС,
милионите почитатели на научната
фантастика и всички читатели,
които толкова топло ме приехте
отново в света на литературата,
а също и на критиците,
които сърдечно приветстваха
„Бойно поле Земя“.
Огромно удоволствие е да работя за вас!*

ПРЕДГОВОР НА ВОЛТАРИАНСКИЯ ЦЕНЗОР

Читателят трябва да знае, че няма причина да продължава да се занимава с текста след тази страница.

Короната много благосклонно разреши публикуването на този не дотам правдив сензационализъм. Всъщност излизането на тази книга от печат ясно доказва без никаква следа от съмнение увереността на Короната, че четящата аудитория ще отхвърли тази глупост и ще се обърне вместо това към действителните факти.

Като разреши издаването на тази измамна фантазия, Короната се надява също така, че провалът на настоящата книга ще докаже както на автора, така и на всеки, който може да се заинтересува от нея, че за подобни капризни измислици няма пазар и че човек трябва да търси по-реалистични занимания.

В нашата велика Конфедерация има 110 планети и още много, които ще бъдат завладени. Броят на смислените теми, върху които човек може да разсъждава, е неограничен, като всяка една от тях би си струвала повече и би била по-точна от тази абсолютна, лъжлива глупост за съществуването на т.нар. планета „Земя“.

Няма такова понятие като „Земя“ или „Блито-З“, както се отразява
тя на нашите астрографски схеми. Такова място просто няма.

Поради тази причина няма смисъл читателят да продължава
нататък.

Тук няма абсолютно нищо ценно. Цялата книга се състои
единствено от измислиците за една раса на т.нар. „земляни“.

За щастие „земляните“ не съществуват, тъй като те биха били
единствени достатъчно наивни да прочетат това.

Заради това не е необходимо да обръщате страницата.

Лорд Инвей
Имперски историк;
Председател на Съвета на цензорите
Имперски дворец
Волтарианска конфедерация
По заповед на Негово Имперско Величество
Уули Мъдри

ПРЕДГОВОР НА ВОЛТАРИАНСКИЯ ПРЕВОДАЧ

Вие обърнахте страницата!

Слава Богу!!!

За момент малко се притесних, като видях как я подкара Лорд Инвей.

Да ви се представя: аз съм верният ви преводач 54 Чарли Девет, роботомозъкът в преводафона, и съм на вашите услуги.

Аз съм този, който преведе всичко това от волтариански на вашия език. Как бихте се почувствали, ако прахосате битовите си за някоя книга, само за да откриете, че работата ви може да отиде на вятъра заради някой си, който казва: „Не обръщайте страницата“?

Аз нямам нищо против Лорд Инвей. Понякога става малко педантичен, но на кого не би му се случило това, ако се занимава с цензуриране?

Електрическата ми верига би запушила, ако трябваше да симулирам, че нещо, което е, не е.

Във всеки случай, вие успяхте. Поздравления.

Хайде здрасти!

Я да се захвана с предговора, преди да сте променили решението си.

Това, с което разполагате в момента, е признанието на някой си Солтан Грис, който е издиктувал този ръкопис на гласодиктописец, докато лежал в Имперския затвор на Правителствения град. Той свързва историята с едно свое пътуване до планетата Земя. Бил изпратен там, за да саботира мисията на имперския офицер Джетеро Хелър, който пък бил изпратен да спре замърсяването на планетата, така че мястото да бъде безопасно при завладяването му.

Проблемът е, че не мога да откроя тази планета на нито една карта, а ние наистина поддържахме добри астро-архиви.

С помощта на многобройните шпионски отреди и сонди през последните 125 000 години сме начертали доста добри карти за

милиарди светлинни години околоръст, а в банките данни за това място — Земята — няма абсолютно нищо.

Според Грис аз съм на малко повече от 22 светлинни години от вашата планета (макар и да не съществувате), което всъщност ни прави съседи.

Междувременно на вас сигурно са ви казали, че сте сами във Вселената. Това е малко тъжно. Значи, ние си имаме една голяма площадка за игра, а на вас са ви казали, че няма с кого да си играете.

Да, ама това не е вярно.

Идеята идва от онези „учени“, дето си ги имате на Земята, и които имат зрението на торен бръмбар.

Казват, че се опитват да разберат произхода на Вселената, което трябва да впечатли всички на някой коктейл („С какво се занимавате?“ „Откривам произхода на вселената.“ „Уау!“).

Правят това, като слушат с милиардите си малки чинийки и гледат с милиардите си малки телескопчета. След това пишат милиарди малки уравнения в милиарди малки трудчета, за да получат големите си правителствени фондове за милиарди долари и да започнат всичко отначало.

Казват, че ако успеят да разберат произхода на Вселената, ще могат да разберат произхода на живота — което означава ВАС. С други думи, понеже те са изгубени, предполагат, че и всички останали са такива. Хммм.

Не искам да звуча твърде приятелски настроен към потребителите, но нека да им предложи нещо, което могат да използват.

Въпросът „Откъде съм дошъл?“ изглежда много естествен. Прилича на въпроса откъде идва дъждът. За дъжда добре, но не и за вас, защото вие не сте дошли от никъде. Това е грешен път. „Откъде“ и „от какво“ иде от вас.

Опитайте се да храносмлете това.

Междувременно, ако искате да разберете къде свършва този друг път, последвайте Солтан Грис.

Както винаги, прилежно съм снабдил и този том със Справочник, който следва веднага.

Благодаря, че обърнахте онази страница!

Радвам се, че се срещнахме!

Искрено ваш,
54 Чарли Девет
Роботомозък в Преодофона

СПРАВОЧНИК КЪМ „ПЪТ КЪМ ОТМЪЩЕНИЕТО“

Активатор-приемник — вж. Следящи устройства.

Амбо — вж. Дингълинг, Чейс и Амбо.

Антиманко — раса, изгонена преди много години от планетата Манко, заради ритуални убийства.

Апарат, Координиран информационен — тайната полиция на Волтар, оглавявана от Ломбар Хист и съставена от престъпници.

Агаланта — родна провинция на Джетеро Хелър и графиня Крек на планетата Манко.

Афийон — град в Турция, където Апаратът има тайна планинска база.

Ахмед — таксиметров шофьор на Солтан Грис в Афийон.

Балмор — иконом на Джетеро Хелър и графиня Крек в техния нюйоркски апартамент.

Барбън, Ай Джи — фармацевтична компания, контролирана от Делбърт Джон Роксентър.

Бейб Корлеоне — шестфутовата и шестинчова вдовица, водачка на шайката Корлеоне, която „осиновява“ Джетеро Хелър в своята мафиотска „фамилия“.

Бери — най-могъщият адвокат на Делбърт Джон Роксентър.

Билдиржин, сестра — туркиня тийнейджърка, която помага на Прахд Битълстифендър.

Битс — капитан на яхтата „Златен залез“

Битълстифендър, Прахд — Волтариански целолог, когото Солтан Грис е довел на Земята, за да управлява една болница в Афийон. Прахд е този, който е имплантирал подслушващите устройства в Джетеро Хелър, графиня Крек и Кроуб. (Вж. Следящи устройства и Целология).

Бликсо — товароносач на Апарата, който прави редовни полети между Земята и Волтар, пилотиран от капитан Болц. Пътуването отнема около шест седмици в едната посока.

Блито-3 — Волтарианско обозначение за планета, известна на местните като „Земя“. Тя е третата планета от една звезда жълто джудже, известна като „Блито“.

Болц — капитан на товароносача „Бликсо“.

Бум-Бум Римбомбо — бивш военноморски експерт по разрушенията и член на шайката на Бейб Корлеоне. Освен това посещава часовете в Армейския корпус, на запасните офицери вместо Джетеро Хелър в Имперския университет.

Велик съвет — управляващото тяло на Волтар, което е дало нареждане за мисия, целяща да предпази Земята от саморазрушаване, така че да бъде завладяна по Графика за нахлуването.

Волтар — родна планета и седалище на 110-планетната Конфедерация, основана преди 125 000 години. Волтар се управлява от Императора чрез Великия съвет в синхрон с Графика за нахлуването.

Въздухоскок — малко въздушно превозно средство, използвано от Волтарианската армия да повдига и премества до сто тона през бойните линии.

Гениалното хлапе — прякор, даден на Джетеро Хелър, от Дж. Уолтър Мадисън. Мадисън е наел човек, за да играе ролята на Хелър, й да получи гласност без съгласието на Хелър. Фалшивото Гениално хлапе има щръкнали зъби и изпъкнала челюст, носи очила и изобщо не прилича на Хелър.

График за нахлуването — схема за галактическо завладяване. Плановите и бюджетът на всеки отдел на Волтарианското правителство трябва да се придържат към него. Завещан от Волтарианските предшественици преди стотици хиляди години, той е свещен и не може да се нарушава, а освен това е ръководната догма в Конфедерацията.

Графърти, Булдог — гаден, полицейски инспектор от Ню Йорк.

Грейшъс Палмс — елегантен публичен дом, в който е отседнал Джетеро Хелър, когато е бил за първи път в Ню Йорк. Домът е собственост на Бейб Корлеоне и е под патронажа на делегати в Обединените нации.

Грис, Солтан — офицер от Апарата, поставен да отговаря за секцията Блино-3 (Земя) и враг на Джетеро Хелър. Изпратен е на Земята от Ломбар Хист да саботира мисията на Хелър.

Джой, мис — вж. графиня Крек.

Дингълинг, Чейс и Амбо — правна кантора, специализирана в даването под съд на хората, просто за да получат процент от съдебното решение. Солтан Грис (който използва името Смит), ги наема да преследват Джетеро Хелър (известен като Уистър). Това се прави чрез съдебни дела, заведени от Мейзи Спреди Туутс Суич и Долорес Пубиано де Копула.

Екран — Вж. Следящи устройства.

Епщайн, Изи — финансов експерт и анархист, нает от Джетеро Хелър да основе и поддържа няколко корпорации.

Златен залез — луксозна яхта, закупена от графиня Крек с кредитна карта, която Солтан Грис ѝ е дал неволно.

Имперски университет — където Джетеро Хелър ходи на училище в Ню Йорк.

Инксуич — фалшиво име, което Солтан Грис използва; когато се прави на федерален агент от САЩ.

Кавкалсия, принц — според една легенда той избягал от Аталанта, Манко, за да основе колония на Земята.

Калико, мистър — котарак, открит от Джетеро Хелър и обучен от графиня Крек.

Карагъоз — турски селянин, шеф на къщата на Солтан Грис в Афийон, Турция.

Кенди Ликърайс — лесбийка — „съпруга“ на мис Пинч.

Контролна звезда — дадена на Солтан Грис от Ломбар Хист — електронно устройство под формата на звездообразен медальон, който може да парализира всеки от пиратите Антиманко от екипажа на Апарата, които са довели Грис и Джетеро Хелър на Земята.

Координиран информационен апарат — вж. Апарат.

Крек, графиня — любимата на Джетеро Хелър. На Земята известна под името Хевънли Джой Крекъл или мис Джой.

Кроуб, д-р — целолог от Апарата, който намира наслада в създаването на ненормални. Доведен е на Земята от Солтан Грис, за да продължи осуетяването на мисията на Джетеро Хелър.

Кърканите — флотски прякор за членовете на Апарата. Прякорът се базира на символа на Апарата, който представлява обърната бухалка, но изглежда като бутилка.

Магическа поща — трик на Апарата, при който едно писмо се пуска, но не се доставя, докато не се получи определена картичка;

използва се за изнудване и насилие.

Мадисън, Дж. Уолтър — уволнен от Ф.Ф.Б.У, когато стилът му за осъществяване на връзки с обществеността кара президента на Патагония да се самоубие, Бери го наема повторно да обезсмърти Джетеро Хелър чрез медиите. Мадисън е още известен и като Дж. Чуруликащото Куку.

Манко — родна планета на Джетеро Хелър и графиня Крек.

Манко дявол — митически дух, местен жител на Манко.

Мейзабонго — Джетеро Хелър е направен представител на тази малка африканска нация. Изи Епщайн прави корпорации в Мейзабонго от бизнеса на Хелър.

Моъм, Лисъс — истинското име на графиня Крек.

Мудур Зенгин — финансов цар на най-голямата банкова верига в Турция и мениджър на финансите на Солтан Грис.

Мюзеф — турски шампион по борба, който заедно с приятеля си Торгут трябва да унищожи Джетеро Хелър, когато той за първи път пристига в Афийон, но вместо това бива победен.

Наркотичи, Фаустино „Примката“ — глава на мафиотска фамилия, която е свърталището на подземния свят.

Нарушение на Кодекса — нарушение на Космическия кодекс, който забранява разкриването на факта, че някой е инопланетянин. Наказанието е смърт за нарушител и местните, които са разбрали. Целта е да се поддържа секретността на Графика за нахлуването.

Октопъс Ойл — компания на Делбърт Джон Роксентър, която управлява световния нефт.

Отдел на ножовете — отдел в Апарата, който носи името на любимото си оръжие.

Очи и Уши от Волтар — магазин за електроника на Волтар, откъдето Солтан Грис е откраднал кутии с прецизно оборудване, което е донесъл на земята. Когато пристига графиня Крек, тя взема огромни количества за собствена употреба.

Пилоти-убийци — космически пилоти, чиято задача е да убиват всяко лице от Апарата, което се опита да дезертира от някоя битка.

Пинч, мис — лесбийка садистка и служителка на Делбърт Джон Роксентър, която живее с Кенди Ликърайс.

Предавател 831 — вж. Следящи устройства.

Психиатричен контрол на раждаемостта — спонсориран от Делбърт Джон Роксентър план за намаляване на световното население чрез поощряване на хомосексуализма.

Пубиано де Копула, Долорес — тя завежда дело срещу Джетеро Хелър (известен като Джеръм Терънс Уистър и Гениалното хлапе), като иска развод. Тя твърди, че Уистър се е оженил за нея в Мексико. Представят я Дингълинг, Чей и Амбо.

Рахт — агент на Апарата на Земята, който е назначен от Ломбар Хист да помага на Солтан Грис в саботирането на мисията на Джетеро Хелър; партньорът му Терб е бил убит.

Роксентър, Делбърт Джон — местен жител на Земята, който контролира всичкото гориво, финанси, правителства и наркотици на планетата.

Симънс, мис — антиядрена фанатичка, която преподава в Имперския университет.

Синя светкавица — ярка синя светлина, използвана за предизвикване на безсъзнание. Обикновено се използва от Волтарианските кораби, преди да се приземят в район, който е възможно да е населен.

Следящи устройства — Солтан Грис е направил така, че Джетеро Хелър, графиня Крек и Кроуб са имплантирани с аудио — и оптични подслушвателни устройства, които предават всичко, което те чуват или виждат, на активатора-приемник, намиращ се у Грис. По този начин той може да ги следи, без те да знаят. Когато те са на повече от двеста мили от Грис, се използва Предавателят 831, за да увеличи сигнала до обхват от 10 000 мили.

Смит, Джон — псевдоним, използван от Солтан Грис.

Спитеос — намира се на Волтар и е таен затвор-крепост, използван от Апарата.

Спред, Мейзи — завежда дело за бащинство срещу Джетеро Хелър (известен като Джеръм Терънс Уистър и Гениалното хлапе), като твърди, че е бременна и че Уистър я е зарязал. Представят я Дингълинг, Чейс и Амбо.

Стаб, капитан — водач на Антиманко екипажа в базата в Афийон.

Суиндъл и Крауч — правна фирма, представляваща Делбърт Джон Роксентър.

Суич, Туутс — съди Джетеро Хелър (известен като Джеръм Терънс Уистър и Гениалното хлапе) за прелюбодеяние с Мейзи Спреди. Представя се от Дингълинг, Чейс и Амбо.

Султан Бей — турското име на Солтан Грис в Афион, Турция.

Тейл, вдовицата — нимфоманка на Волтар.

Терб — убит партньор на Рахт.

Тийни — вж. Хопър, Тийни.

Торгут — турски шампион по борба (вж. Мюзеп).

Тундъл, сенатор — американски конгресен придружител на Делбърт Джон Роксентър.

Туоуи — прякор, даден на Делбърт Джон Роксентър Втори.

Уистър, Джеръм Терънс — името, което Джетеро Хелър използва на Земята, освен това известен като Гениалното хлапе.

Утанч — турска танцорка на кючек, която Солтан Грис е купил, за да му бъде наложница-робиня.

Фахт Бей — турското име на Волтарския командир на тайната база на Апарата в Афион, Турция.

Ф.Ф.Б.У — Фатън, Фартън, Бърщайн и Ууз — най-голямата рекламна фирма в света. Дж. Уолтър Мадисън работи за нея.

Флот — елитна космическа армия от Волтар, към която принадлежи Хелър и която е ненавиждана от Апарата.

Хагърти, Х. Хайдър — името, което Хелър използва в паспорт от ЦРУ.

Хедър, Хаити — най-красивата и известна дама от шоубизнеса във Волтарианската конфедерация. Освен това е сестра на Джетеро Хелър.

Хелър, Джетеро — военен инженер и кралски офицер от Флота, изпратен по заповед на Великия съвет на Мисия Земя, за да спаси планетата от собственото ѝ надвиснало саморазрушение от замърсяване и ядрено избиване. Той действа под името Джеръм Терънс Уистър. Дж. Уолтър Мадисън му е дал прякора „Гениалното хлапе“.

Хипношлем — устройство, което се поставя на главата и се използва, за да предизвика хипнотично състояние.

Хист, Ломбар — шеф на Апарата на Волтар. Неговият план да отхвърли властта на Конфедерацията изисква изпращане на Солтан Грис да саботира мисията на Джетеро Хелър.

Хопър, Тийни — тийнейджърка, която непрекъснато прелъстява Солтан Грис.

Хот Джолт — популярно волтарианско питие.

Целология — Волтарианска медицинска наука, която може да коригира тялото посредством клетъчно производство на тъкани, вкл. цели части от тялото.

ЧАСТ ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА

До моя господар Лорд Турн, Върховен Съдия на Имперските съдилища и затвори, Правителствен град, Планета Волтар, Волтарианска Конфедерация

Ваша Светлост, Сър,

Аз, Солтан Грис, офицер на обща служба, Ранг ХІ, бивш второкласен служител от Координирания информационен Апарат на Волтар (пожелавам дълъг живот на Негово величество Клинг Надменни и на владетелите в неговата империя), предавам с пълно смирение седмата част на моите самопризнания.

Тук е мястото, където трябва да разкажа подробно най-гнусното от всички престъпления, които извърших, докато изпълнявах Мисия Земя.

Доколкото знам, официално не съществува наказание за уреждането убийството на недействителна личност, каквато е графиня Крек, или пък за това, че си станал свидетел на Смъртта на хилядите земяни, които умряха през онзи фатален ден на моето отмъщение. И макар да не съм проверявал в Имперския кодекс какво е наказанието за уреждане убийството на Имперски офицер, какъвто е Джетеро Хелър, сигурен съм, че то е жестоко.

Важното е да Ви разкажа как се случи всичко, за да разберете, че решението Ви да ме задържите в прекрасния си затвор е напълно оправдано.

Бях хитричко въввлечен в полигамен брак с Адора Пинч и нейната „съпруга“ Кенди.

Това само по себе си беше достатъчно да доведе, когото и да било до насилствени действия. Тя даже ме накара да се ожения за тях под един от псевдонимите си — онзи, които използвах в Турция — Султан Бей. А след това трябваше да правя онази работа и с други лесбийки, за да

ги отклоня от психиатрично втълпените им сексуални предпочитания.

Онова, което не разбихах, бе защо този ужас се случва тъкмо на мен. Беше планирано да се случи на Хелър, а не на мен!

Дж. Уолтър Мадисън, печално известен специалист по връзки с обществеността, беше впрегнал всички трикове от учебника по специалността си, за да публикува истории на първа страница за това как „Гениалното хлапе“ Уистър/Хелър се оженил полигамно за Мейзи Спред, Туутс Суич и Долорес Публиано де Копула. Мадисън беше използвал фалшив двойник на Хелър/Уистър навсякъде, за да създава новини. Даже беше уредил снимки в пресата, които показваха Мейзи с подутия ѝ корем като окончателно доказателство за неморалното сексуално поведение на Хелър.

Защо всичко трябваше да се обърне срещу мен?

Аз накарах даже правната кантора „Дингълинг, Чейс и Амбо“ да преследва Хелър с фалшиви съдебни процеси и заповеди за арестуване, за да бъдат Хелър и Крек сложени под ключ в болницата „Белвю“. И какво стана? Адора Пинч изигра МЕН да се ожения за нея и Кенди и тогава АЗ стигнах дотам да бъда заплашван с обвинение полигамия! Не е честно!

Защо се случи на мен?

От задълбочените, нормални, научни твърдения на задълбочени, нормални, научни авторитети (особено такива с докторска степен) знаех, че не е възможно да има каквато и да било връзка между онова, което ми се случваше, и онова, което причинявах на Хелър. Разбира се, че не. Това е идиотска идея.

Не, лошите неща, които ми се случиха, бяха причинени от Съдбата. Или от Хелър. АЗ определено не бях причина за нито едно от тях! Всеки знае, че човек е просто кал. Учат на това във всички училища на планетата Земя и или се съгласяваш с него, или те късат на изпита.

Та, всеки знае, че човек е просто купчина тъпи химикали. Той не може да стане причина за нищо. Човекът няма съвест, няма морал, няма стойност, нито пък значение, освен онези, които са продиктувани от някой авторитет.

И освен това, какво ще се случи, ако някой човек започне да си мисли, че той самият е отговорен за състоянието си?

Какво ще се случи, ако някой човек повярва (даже само за момент), че той не е просто купчина химикали?

О, да, веднага след това хората ще могат да стават причина за явленията! Вече няма да се допитват до мнението на психиатри! Ще повярват, че биха могли сами да вземат решенията си! На властите ще им се отнемат правителствените облаги и те ще трябва да си търсят работа като всички останали! Хората няма повече да четат вестниците на Мадисън!

Те ще разберат, че всичко е било един грандиозен гешефт.

О, Боже, това е опасно!

Обяви ги за побъркани! Стъпчи ги! Разбий ги! Убий ги! Избий ги до един! УБИЙ! УБИЙ!! УБИЙ!!!

Бре! Ето на.

Чувствам се по-добре.

Докъде бях стигнал?

А, да, спомних си. Казвах Ви колко съм нормален, защото научих от един авторитет по психиатрия, че съм само купчина химикали и че не нося отговорност за нищо лошо, което ми се случва.

В крайна сметка Адора Пинч Бей беше тази, която ми доведе лесбийките, за да ги преориентирам чрез, сексуалните си изпълнения. Една от тях си спомням ясно от останалите — Тийни Хопър, онзи петнайсетгодишен демон с дъвка за балончета в уста, с нейните доставки на плочи с нео-пънк-рок с наркотици. Дето винаги искаше да се правят снимки. И винаги ми

предлагаше разни наркотици. „Вземи Инки, дръпни си от това“ — ми казваше тя. Какво Можех да направя аз?

Успя дори да ме накара да ѝ дам 5000 долара, за да може да ходи на уроци при някаква уличница от Хонконг. Бях готов да платя каквато и да било цена, само и само да се махне от живота ми.

В края на краищата моята цел беше да унищожа Крек и Хелър, за да потекат Роксентъровите наркотици към Волтар, така че Ломбар Хист да може да победи Империята и изстреби цялата онази паплач! Това е здравомислие, нали така?

Трябваше само да изнамеря начин да го направя.

Благодарение на аудио-оптичните устройства, които бях имплантирал в черепите на Хелър и Крек, знаех за всичко, което те виждаха и чуваха. Не ми беше леко, когато гледах как Крек купува яхтата „Златен залез“ за сметка на моята кредитна карта „Скуийза“. Тя отплува с яхтата някъде навътре в Атлантика, а после на практика остави Хелър като заложенник на борда ѝ, сам, с изключение на капитан Битс и неговия екипаж.

И какво направи Крек? Нещо безобидно, като да научи онзи свой котарак Мистър Калико на някой нов трик? Не! Гледах на екрана си как тя тръгна по следите на онези три бедни, невинни момичета — Мейзи Спред, Туутс Суич и Долорес Публиано де Копула. Като използваше театралните си умения, Крек се дегизира и успя да вземе адреса на апартамента им, след което се захвана с осъществяването на убийството им! О, какво чудовище! Всичко, което бедните момичета направиха бе, че излъгаха в съда, а после и пред пресата, която публикува историята, за Хелър по такъв начин, че интересувашите се от съдбата на нацията умове да ѝ повярват. Какво му е логото на това?

Когато видях, че Крек е по петите им, бързо осведомих правната кантора „Дингълинг, Чейс и Амбо“, така че опърпаният мъж в опърпаното палто да може да ѝ представи документите за задържане и тя да бъде сложена под ключ. Амбо постави в бойна готовност въоръжената

охрана от „Орлово око“, като им даде заповед да стрелят по нея без предупреждение, тъй като имаше награда от 5000 долара за главата ѝ жива или мъртва.

Помислих си, че мога да се отпусна, защото имах още един коз: доктор Фийтърс П. Кроуб.

Като целолог Кроуб притежаваше способността да създава всяко чудовище, което човек може да си представи, какъвто и да било хибрид от човек и звяр, а докато си беше още на Волтар, се беше забавлявал с идеята да промени клетъчната структура на Хелър.

Кроуб, освен това, придоби още една способност след пристигането си на Земята: той попи най-доброто от теорията на психиатрията и се ползваше с много добро име в „Белвю“. Понеже той също бе съоръжен с аудио и оптични устройства, аз можех да следя как напредва в качеството си на истински образец за специалист по теорията „човекът е от кал“.

Но онова, което ме тревожеше най-много, беше Крек. Придърпах екрана ѝ по-близо, за да разбера къде се намира тя.

Всичко, от което се нуждаех, бяха координатите ѝ, и тя щеше да бъде мъртва.

ГЛАВА ПЪРВА

Взирах се напрегнато. Но екранът на Крек не ми казваше много. По необясними причини тя гледаше към някакво легло и купчина дрехи. Пространството беше много малко. Не можех да разбера как е стигнала там! В първия момент беше на тесната мрачна уличка. В следващия вече беше в това пространство. Странно! Да ти скъса нервите.

Но тя не правеше нищо, което можех да различа. Насочих вниманието си към екрана на Кроуб. А-ха, ей го как влиза в аудиторията за лекцията си.

Имаше невероятно множество от Роксентъровия персонал и охрана. Да! Ето го и самият Роксентър! Седеше в ложа, цялата драпирана с разнообразни национални флагове.

Конферансието обяви:

— А сега, дами и господа от личния екип на Роксентър, представям ви звездната фигура, която днес обитава главозамайващите висини на психиатрия по могъщество, равен между равните, психиатъра на психиатрите, д-р Фийтърс П. Кроуб.

Роксентър изръкопляска.

Кроуб веднага се захвана на работа. Винаги действаше като професионалист, който не се занимава с глупости. Даде знак и на сцената бе избутана носилка на колелца. Върху нея лежеше вързана с каишки жена. Коремът ѝ бе много подут. Тя се взираше ужасено в публиката, като се опитваше да освободи здраво стегнатите си крайници и да избяга.

— Отвлечена съм! — изкрещя тя. Пуснете ме! Съпругът ми иска да живее с уличница. Той ме...

Кроуб сурово затисна с ръка устата ѝ.

После изръмжа на разсилния:

Мм — Касах ди та ѝ сапушиш устата. Тя бречи на една научна легсия!

Той даде знак със свободната си ръка. На подиума бе избутана някаква машина. Помощниците бързо закрепиха електроди по главата

на жената. Кроуб сграбчи някаква ръчка на машината, а после, като дръпна бързо ръката си от устата на жената, натисна лоста надолу. Буквите на екрана му изписаха:

УДОВОЛСТВИЕ

Запукаха и засветкаха волтове. Тялото на жената се огъна. Чувахе се как зъбите ѝ тракат и скърцат. После остана неподвижна. Кроуб вдигна лоста, махна с ръка и помощниците откачиха машината от жената, след което избутаха апарата встрани.

Кроуб се захили. Буквите на екрана му просветнаха:

ДОБРО НАСТРОЕНИЕ

— Зега — каза той, — гато ислегувахме бацията од лудостта на бротивенету, моем та сапочнем. Дова момиче беше бредатено в „Белвю“ от Върховния Съд са бсихическо изледване. Гогато я изледвах — и тук тонът му стана гневен и ужасен, — ас одкрих, че тя е ЗАБРЕМЕНЕНА!

Ругатня на отвращение прозвуча от потъналата във флагове лежа на Роксентър.

Кроуб кимна към ложата и продължи.

— Бременността е най-ужасната криминална форма на лудост, боради генетичната деория за женския отровен баяк за еволюцията на жената!

— Правилно! Правилно! — долетя от Роксентър в ложата.

— Ас не мога та си приписа саслугата са тази феликолепна деория, гоято сега зе прилага в дзялата бсихиатрия. Дя принатлежи на доктор Катзбрейн, моя учен колега. НО на мен се дълзи доказателството и бризнанието. Ф решителния едап от еволюционното расвитие, зародишът ПРИЕМА ФОРМАТА, КОЯТО ТОКАЗВА ДАЗИ ДЕОРИЯ!

Той грабна огромен нож. Стовари го с ужасна сила върху корема на жената:

Плътта се раздели!

Шурна кръв!

Кроуб взе две големи скоби и отстрани плътта и вътрешностите.

Сграбчи някакви огромни щипци. Бръкна вътре.

ИЗВАДИ ЕДНА ТАРАНТУЛА!

Гърчещата се черна форма беше космата и голяма!

Тя скочи от щипците и с цялата си осеминчова височина се втурна по подиума!

Публиката запищя!

Кроуб измъкна пистолет с лазерен лъч, който вероятно сам беше изработил. Прицели се в гигантския паяк и стреля. Паякът се сгърчи на топка.

Кроуб се приближи и го вдигна с пинсетите си. Задържа го нависоко.

— Виздате ли? Доктдор Катзбрейн е брав! Зена, която се расвива в зена!

Един от помощниците прошепна:

Жената е мъртва.

— Дака й зе бада! — измуча Кроуб. — Тя е имала зношения с мъж! — Обърна се към публиката и изръмжа. — Бсихиатричният кондрол на раздаемостта е най-зизненовазната брограма, някога бритезавана от човечеството! ПОДКРЕБЕТЕ Я!

Роксентър беше станал на крака и аплодираше истерично. Това единично ръкопляскане обаче не се разпространи сред многобройната публика.

Шефът на охраната даде знак.

Хората му из цялата обширна аудитория насочиха автоматичните си оръжия към персонала.

— АПЛОДИРАЙТЕ! — изръмжа шефът на охраната.

Персоналът бързо заръкопляска.

Кроуб се поклони. Той гордо напусна сцената на път за „Белвю“, където с божията помощ се надявах скоро да изпратя графиня Крек! Ако оживееше.

Можеше да не попадне на Кроуб, но щеше да се нареди при някой друг също толкова ефикасен психиатър.

О, какво удоволствие щеше да бъде да видя трупа й така разкъсан и мъртъв като онзи на сцената!

„Бибипка“ й!

ГЛАВА ВТОРА

Екранът на графинята ме объркваше. Какво беше намислила? Внезапно се беше появила пред някакво осветено широко пространство.

А-ха? Дискотека! Неоновият надпис гласеше: „Сборище на повлекани“.

Тя тъкмо влизаше!

Гърменето на силещ нео-пънк-рок полетя навън, когато тя отвори вратата.

Хванах телефона. Вдигна Амбо.

— Вашата плячка току-що влезе в дискотека „Сборище на повлекани“ — извиках аз.

— Мислех, че се е запътила към апартамента на момичетата.

— Да, така е. Но се отби в една дискотека. Веднага изпратете човека с призовките там! И продължавайте да охранявате апартамента!

— Веднага! — каза Амбо.

Затворих.

Един сервитьор, който пъхаше банкнота в джоба си, поведе графиня Крек през лудо вихрещата се тълпа към една маса. Тя се намираше малко над танцуващите и леко встрани. Добро местенце, за да хванеш някого в капан.

Графинята седна. Погледът ѝ веднага обходи залата. Трите момичета седяха там! Не си бяха отишли вкъщи! Графинята ги беше проследила до дискотеката!

Бедните невинни създания поглъщаха големи питиета и се смееха. Туутс Суич отново ръгна Мейзи по подутия ѝ корем и Долорес нададе писклив смях.

Танцуващите се вихреха наоколо. Над тях проблясваха цветни лампи. Музикантите от някаква нео-пънк-рок група със затъкнати върху бръснатите им глави огромни пера скачаха по сцената с инструментите си и вдигаха оглушителна врява.

Трима младежи се приближиха към масата на момичетата. Очевидно не се познаваха, защото веднага последваха множество

представяния. Единият от младежите беше бял, вторият беше с испански произход, а третият беше черен.

Бяха облечени в стил нео-пънк-рок — с пера и изтъркани панталони под парцали с капси. Думите им до една потъваха във врявата. Момичетата ги накараха да седнат и започнаха да наливат алкохол в устата им от собствените си чаши. Белият беше вдигнал полата на Долорес и пхнал ръка под нея. Долорес пищеше от смях.

— Пачаври — измърмори графиня Крек и презрително отпи от „Севън Ап“-а, който ѝ бяха сервирали.

Пред масата ѝ внезапно се появиха двама млади мъже.

— Ще танцуваш ли? — попита единият, като повдигна нео-пънк-рок поличките си с пера.

Внезапно двамата изкрещяха едновременно и избягаха. Не можех да разбера. Графинята даже не беше спряла да вдига „Севън Ап“-а към устните си. Даже не беше помръднала. Но вероятно под масата ги беше ритнала и двамата по пищялките.

Трите момичета в противоположната част на залата бяха станали да танцуват. Беше започнало някакво ново парче с дивашки, сексуални удари на барабана, а цветните лампи се въртяха и пулсираха в ритъм с тях. Трите момичета, включително и Мейзи с огромния си корем, разбутах танцуващите и започнаха да се отъркват и натискат в партньорите си. Включиха се и вокалите:

*Треси се, треси се в шими^[1]!
И се търкай, търкай, търкай!
Ако няма да идваш,
„забибипай“ го!
Двайсет и четири блудници
Скачат щастливи.
Ако не можеш да я нашибаш,
Сложи я на коляно!
Ако не можеш да я „избибипаш“,
Накарай я да ти слезе под кръста!
Не можеш да си позволиш дечица,
Тичащи из града!
Така че треси се, треси се в шими!*

И давай, давай, давай!
УИИ-И-И-У-У-У-У!

— Отвратително — промърмори графиня Крек.

Но коментарът очевидно се отнасяше за двама нео-пънк рокаджии, които се бяха присъединили към партньора на Туутс Суич и повдигаха към нея поличките си с пера, докато тя пицеше от удоволствие.

Погледът на графиня Крек се насочи към някакво раздвижване до вратата. Опърпаният мъж в опърпаното палто завираше главата си с опърпаната шапка в лицата на хората в близост до вратата. Той се шмугна по-навътре в залата. Възползва се от затихването между стиховете, за да се завърти и да огледа всички.

Погледът на графинята се премести. На вратата беше инспектор Графърти заедно с още двама полицаи като подкрепление за човека, който връчваше призовките. А-ха! Бях раздвижил нещата! „Дингълинг, Чейс и Амбо“ имаха предимство!

Тълпата видя ченгетата и започна да се чувства неловко.

Разсилният тършуваше навсякъде из залата. Поглеждаше всекиго. Започна ново парче и той беше избутан.

Проби си път към издигнатата платформа.

Взря се в лицето на графиня Крек.

След това ПРОДЪЛЖИ ДА ТЪРСИ И СЕ ВЗРЯ В ДРУГО ЛИЦЕ!

Премигнах.

Как я беше пропуснал? А, не беше. Върна се и загледа графиня Крек, доколкото виждах с периферното зрение на графинята.

Графиня Крек вдигна дланта към устните си. Какво ли държеше? Гледаше право към Графърти до вратата. После погледна дланта си. Малка тубичка. Натисна някакво малко бутонче отгоре. После сложи края ѝ в устата си, прицели се в Графърти и духна!

На лицето му се появи изненадан израз. Той внезапно изрева, надниквайки музиката:

— ПОЛЯРНИТЕ МЕЧКИ! ХОРА! АРЕСТУВАЙТЕ ПОЛЯРНИТЕ МЕЧКИ!

Хората му се втурнаха, разхвърчаха се полицейски палки, които се стоварваха върху всички наоколо, а полицаите крещяха:

— Арестуван си!

Графърти продължаваше да крещи:

— ПОЛЯРНИТЕ МЕЧКИ!

Хората търчаха към изходите.

Рок-бандата побягна вкупом, гмурвайки се зад сцената сред дрънченето на падащи инструменти.

Други, който бяха върху повдигнатата платформа, тичаха из залата. Опърпаният мъж падна под натиска на телата.

Графиня Крек стана, довърши „Севън Ап“-а си и си взе чантичката. Изведнъж разбрах по ръката ѝ, че е с много тъмен тен! Беше гримирана като мулатка от висшите кръгове, облечена във вечерна рокля!

Вървеше внимателно. Опърпаният мъж беше на пода.

Знаех си, че ще го направи!

Много прецизно и точно тя стъпи с цял крак върху лицето му!

И завъртя бавно пета!

Гюрултията затихваше.

Едно ченге извика:

— Не можем да намерим никакви полярни мечки, инспекторе!

— ПОЛЯРНИТЕ МЕЧКИ! — изкрещя Графърти.

— Няма значение, арестувайте ги!

Някакво ченге се намираше до графинята.

Почти всички други посетители си бяха отишли.

— Елате с мен! — каза ченгето, като размаха палката си.

— Аз не съм полярна мечка — отвърна графинята. — Да, извинете ме — смотолеви шашардисаното ченге.

Тя мина покрай Графърти, който все още стоеше на вратата и крещеше. Тя се пресегна и отскубна нещо от врата му с толкова ловко и бързо движение, че екранът само леко се замъгли.

Изведнъж се сетих какво беше направила, „бибичка“ такава. Беше стреличка от „Очи и уши на Волтар“, която при забиването си в някого дава звук и образ, предизвикващи мисълта, че е полудял. Графърти беше неспособен на това и беше прибавил собствената си интерпретация към онова, което виждаше.

Внезапно екранът на графинята стана тъмен. Не можех изобщо да си го обясня.

Глас — на Бум-бум! Приглушен, сякаш иде иззад преграда.

— Исусе, мис Джой, мисля, че някой ни е поставил капан. Направихте ли снимките?

— Мисля, че ще получим много по-добри — отвърна графинята. — Те си тръгнаха с петима младежи. Сега карай към апартамента. Не бързай много.

Чу се запалването на мотор. А-ха, тя беше в някакво превозно средство!

— Бум-бум — каза графинята, — объркана съм. Какво е името, което примитивите са дали на тази дейност?

— Нео-пънк-рок — отвърна Бум-Бум. — Сега това е на мода.

— Хм — промърмори графиня Крек на себе си. — Но защо го правят като стоят прави?

Облегнах се назад. Не беше необходимо да върша нищо друго. Тя се насочваше точно към капана със стоманени челюсти, в който щеше да се стреля без предупреждение.

[1] Шими — танц с подрусване на раменете. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Дълго време екранът на Крек остана много тъмен. Чуваше се само шумът на трафика и жуженето на мотора на колата им. Щеше ми се да знам каква е колата: изглеждаше много странно, че няма никакви прозорци. Е, добре, ще стоя нащрек. Рано или късно графинята щеше да я погледне на някое осветено място, а може би даже и регистрационните ѝ номера. Тия номера бяха съществено важен фактор във всяка дейност на полицията, в такъв смисъл, че всъщност човек изобщо не можеше да досажда на гражданите, ако всички превозни средства не бяха номерирани. Но тия размишления бяха просто за убиване на времето. Боже мой, Бронкс беше на голямо разстояние от Манхатън с кола.

Тогава превозното средство намали скорост. Движи се така кратко време, а после пак ускори. Гласът на Бум-бум:

— Мис Джой. Мисля, че някой пак ни е заложил капан. Преброих четирима от охраната, когато минахме покрай апартамента. Всичките бяха въоръжени с едрокалибрени пушки. Очакваха ни. Мисля, че е по-добре да Ви върна в хотела.

Тишина. А после:

— Бум-бум, има ли полицейски участък тук наблизо?

— Ще погледна. Ама, Исусе Христе, с ваше извинение, госпожо — ако намесите ченгетата, със сигурност ще ни пипнат. Те никога не биха се опънали на такива частни пазачи. Изглеждаха ЗДРАВИ!

— Карай към полицейския участък.

— Не ми харесва това, мис Джой. А пък и не знам къде има. Горд тип като мен обикновено не слиза до там, че да дружи с покварени ченгета.

Появи се светлина. Графинята, седеше в малко купе. В него имаше тясна койка, купчина дрехи, малка врата, която водеше към място, вероятно шофьорското. Какво беше това чудо? Графинята разглеждаше някакъв справочник, отворен на раздел „Полиция“.

— „Граси Медоуз Лейн“, N 435 — каза тя. — Карай натам.

— Какво е това?

— Общински полицейски отдел за борба с порока, подразделение Бронкс.

— Порока? — възкликна Бум-Бум.

— Нали с това се занимаваме в момента — каза графинята. — Карай!

Мърморещият Бум-бум ги откара през множество пресечки, след което спря отново.

— Готово, мис Джой. Но ме чуйте, да общуваш с полицията е само една стъпка по-ниско от това да делиш мегдан с Армията.

— Ела тук отзад.

Вратата се отвори и миниатюрният. Бум-бум пропълзя откъм волана. Той приклепна с вперен в графинята поглед.

Графиня Крек държеше малък пакет в ръка. На него пишеше:

Очи и уши от Волтар

Устройство за убеждаване да те последват:

Когато част А се носи от оператора, а част В
е била поставена на или в субекта, част В
ще убеди субекта да последва оператора,
като предизвиква у него чувство за вина,
в случай на неизпълнение.

Прилага се, за да бъде поставен даден субект
в неудобна ситуация, от която могат да се получат
доказателства, необходими за развод,
а субектът да бъде осъден.

Графинята задейства част А и я закарфичи на Бум-Бум. Приличаше на значка за членство в някой клуб. После му подаде част В.

Бум-Бум погледна устройството. Оказа се, че е мъничко парченце от тъмен залепващ се материал.

— Сега, Бум-бум — каза графиня Крек, — влизаш вътре, оглеждаш се, за да намериш жена полицай, поставяш й това парченце и се връщаш тук. Тя ще те последва.

— А, не — възкликна Бум-бум. — Играехме си на това като деца и винаги ни хващаха. Няма да хвърлям камъни по никакво ченге, само

за да тръгне по петите ми!

Графиня Крек започна да му обяснява търпеливо с по-големи подробности.

Нямах време за губене. Тук се отваряше нова възможност!

Сграбчих телефона. Прелистих набързо указателя. Набрах телефона на подразделението на отдела за борба с порока в Бронкс.

Вдигна дежурният сержант.

Казах настойчиво:

— Точно пред участъка ви има извънземен демон! Ще изпрати вътре един зъл дух да грабне и изнасили една от жените полицаи!

— Ами, стискам му палци — отговори дежурният сержант. — Защо вие откачалките не стоите настрана от тая линия! — Той затвори.

Нямаше смисъл. Трябваше да си седя безпомощно. Но, като и да е, хората от охраната на апартамента си бяха по местата.

Бум-бум плъзна една голяма странична врата. Показа се полицейският участък от другата страна на улицата. Бум-бум излезе, малко нервно пресече, качи се по стъпалата и влезе.

Забави се дълго. Графинята наблюдаваше.

О, беше съвсем ясно какво има намерение да направи тя. Двуженството, изневярата и други престъпления се наказват със смърт в Конфедерацията! А единственият начин, по който можеш да получиш развод, е да въвлечеш брачния си партньор в такава ситуация, за да бъде унищожен от Държавата. Тя щеше да отвлече член на отдела за борба с порока, да накара Бум-бум да я изнасили, докато ги снима и после да използва снимките, за да изнудва полицайката да арестува бедните, невинни момичета! Така бихме направили в Апарата! А графинята знаеше как действа Апаратът: тя самата беше станала негова жертва.

Появи се Бум-бум. Слезе бавно по стъпалата на отдела за борба с порока. Вратата зад него се отвори. Една висока полицайка обличаше тъмносиньото си униформено сако.

Бум-бум пресече улицата и се насочи към превозното средство.

Високата полицайка подръпна кепето си и го последва.

Бум-бум постоя до отворената врата, като си разглеждаше ноктите на ръцете.

Полицайката пресече улицата и се насочи към него.

Беше атлетична брюнетка, с доста красиви черти, които издаваха упоритост.

Бум-Бум скочи през вратата и застана зад Крек.

Графинята дебнеше в тъмнината.

Исках да извикам на полицайката:

— Не, не! Не влизай в тая машина! Там те очакват обезчестяване или смърт! — но бях на мили разстояние и трябваше просто да гледам развитието на ужасната трагедия.

Жената влезе през широката странична врата.

Чу се изсъскване.

Газ! Графинята беше използвала газова капсула! О, това наистина си беше, като по учебник на Апарата! „Бибипка“ й, защо не й бях попречил да открадне онзи комплект „Занко“!

Вратата се плъзна и затвори.

В тъмната вътрешност имаше раздвижване. Бум-бум се върна зад волана. Проблесна светлина, когато той отвори и затвори вратата на път за предната част.

Колата потегли.

Щрак й графиня Крек запали лампичката над главата си. Полицайката лежеше там бездиханна.

Графиня Крек бързо свали униформата на жертвата. После я сложи да легне на койката. Завърза ръцете и краката й с корда.

Очаквах спирането на превозното средство и изнасилването.

Графинята започна да съблича и собствените си дрехи.

На какъв ужас щях да стана свидетел? Що за перверзия? Графинята лесбийка ли беше? Никога не бях подозирал такова нещо. В Конфедерацията нямаше лесбийки. Ако се откриеше нещо подобно, въвличените в него щяха да бъдат екзекутирани. Полицайката лежеше гола. Вероятно можех да подведа графинята под волтарианските закони за това престъпление. Или пък по земните закони, защото тази жена беше член на Нюйоркския отдел за борба с порока и нямаше да забави ответния си удар, когато осъзнаеше, че е била насилена.

Нещо не беше наред.

Графинята не докосваше жената!

Крек просто обличаше нейните дрехи!

Тя даже хвърли едно одеяло върху жената-полицай. Какъв пропуск, помислих си. Ако бях на нейно място, щях да изнася

жертвата, само за да вървя по учебника. Възможно ли беше да не разбирам напълно мотивите и ценностите на графиня Крек? „Бибипка“ й, не можех да я разбера.

Тя направи нещо на лицето си. Загаси лампата.

Превозното средство спря.

— Пристигнахме — каза Бум-бум.

Какво, за Бога, възнамеряваше да направи графиня Крек? Полицайката щеше да бъде в безсъзнание само за около пет-десет минути. Времето, необходимо да я изнасят и да направят снимки, беше почти изтекло.

А графиня Крек просто отвори вратата!

О, този дявол от Манко не беше по силите ми!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Когато напусна колата, графиня Крек не ми направи услугата да погледне назад.

Вървеше по някакъв разнебитен тротоар, под разнебитени дървета, слабо осветен от разнебитени лампи. Носеше куфарче.

Подмина една пресечка.

Домът с апартамента!

Двама от охраната, облечени в сиво, стояха пред вратата. Държаха едрокалибренни пушки. Бяха нащрек.

Графиня Крек тръгна право към тях. Те я изгледаха подозрително.

Тя размаха за секунда документите си за самоличност.

— Офицер Мод Трик — каза с глас, който въобще не приличаше на нейния. — Общински отдел за борба с порока. Ония три „бибички“ и любовниците им дойдоха ли вече?

— Да — отвърна единият от охраната, доста здрав на вид.

— Имаше проблем в дискотеката. Единият си тръгна, без да си плати „тревата“. Трябва да го разпитам.

— Сигурно е така — каза здравенякът. — Но ще трябва да направя справка за вас. Мястото е под заплаха и имаме заповед да стреляме без предупреждение. Останете на мястото си.

Той влезе вътре.

Внезапно разбрах плана й! Грабнах телефона и набрах. Чу се глас:

— „Дингълинг, Чейс и Амбо“. Ако искате да дадете някого под съд за това, че сте се подхлъзнали пред къщата му или за други опасни за живота действия, оставете подробностите и адреса си, когато чуете сигнала.

Телефонен секретар! Бяха затворили за през нощта!

Как можех да се обадя на хората от охраната?

Имах адреса. Ако имаш адреса, можеш да намериш телефонния номер. Трескаво набрах „справки“. Представих се като федерален агент и измолих телефонния номер. Държах под око екрана.

Мъжът от охраната се върна.

— Да — каза той на графиня Крек, — вашият шеф каза, че току-що сте излязла. Но може би трябва да се кача с вас. Онези петима младежи изглеждаха, доста побъркани.

— Под каква заплаха е мястото? — попита графиня Крек с променения си глас.

— Зъл демон, облечен като продавачка на цветя с пиринчени токчета — отвърна човекът от охраната. — Заповядаха ни да стреляме без предупреждение. Но си отваряме очите и за всеки друг, който е подозрителен. Фирмата ни е известна с ефикасността си.

— Браво на вас — каза графиня Крек. — С подобна заплаха наблизо не бих искала да ви отвличам. Може да се забавя малко. Тия „пушачи“ на трева никога не отговарят направо.

— Така си е — каза оня от охраната. — Но ако чуя нещо странно, ще се кача.

Тя влезе. Качи се в асансьора. Потегли нагоре. Излезе в някакъв коридор.

Друг човек от охраната.

Стоеше до вратата на апартамента.

— Не можете да влезете — каза ѝ той.

Тя размаха документите си.

— Колегата ви на външната врата удостовери самоличността ми. Влезте и му се обадете, ако не вярвате.

— Тия вдигат страшна гюрултия вътре — отвърна той. — Истинска оргия. Ама добре. Ще се обадя. — Той премести пушката в другата си ръка и отвори вратата.

Навън полетя мощна вълна от звуци. Нео-пънк-рок! Страстни викове!

Пазачът влезе. Крек го последва. Озоваха се в някакво антре. Всекидневната се виждаше през една врата в дъното.

От „Справки“ бяха дали нужния ми номер. Набрах го незабавно. Ако успея само да накарам онзи телефон да звънне, преди пазачът да се обади, щях да изляза победител, а графиня Крек щеше да бъде мъртва!

Пазачът си проправяше път през всекидневната. А трябваше да го прави много внимателно.

Подът бе застлан с гърчещи се, увити едно около друго тела. Викове и степания изостряха гърмящия нео-пънк-рок.

Изражението на пазача беше срамежливо, докато той пристъпваше през и между гърчещите се тела.

Телефонът стоеше безмълвен на масата.

Пръстът ми летеше по шайбата.

Графиня Крек тършуваше в джоба си. Не можех да видя какво прави пазачът. Тя извади нещо.

Свързах се с номера!

Графиня Крек посегна към вътрешната врата. Подхвърли нещо във всекидневната, остана в антрето и затвори вратата от външната страна.

Чух как телефонът иззвънява там вътре!

Успях навреме. Той още не беше вдигнал, за да се обади.

Телефонът ми се оживи. През слушалката се изливаше нео-пънк-рок, примесен с викове и писъци.

— Охранителна фирма „Орлово око“ — долетя глас до мен.

— На телефона е един федерален агент. За Бога, онази полицайка...

ТРЯС!

Звукът отекна в моята слушалка.

От цепнатините на вътрешната врата, която графинята беше затворила, се появиха сини лъчи.

СИНЯ СВЕТКАВИЦА!

— Ало! — изкресях в слушалката.

При мен долетя само нео-пънк-рок.

— УИ-И-И-У-У!

ГЛАВА ПЕТА

Графиня Крек отвори вратата на всекидневната.

Грамофонът беше зациклил на последната писта и само дращеше.

Графинята преброи телата на пода, бърчейки нос — с отвращение.

Човекът от охраната беше припаднал напърно върху масичката за телефона, а слушалката беше паднала от висещата му ръка. Облада ме неистов страх. Тя беше чула позвъняването на телефона!

Приближи се към него. Взе слушалката от пода. Долепи я до ухото си!

— Кой е? — попита.

Изпаднах в пълен шок!

Имах директна връзка с графиня Крек!

Тя говореше на мен!

О, богове, кръвното ми налягане излетя през главата ми нагоре и се разплиска по целия таван.

Бях на ръба на разкриването от страна на смъртно опасната графиня Крек!

— Кой е? — повтори тя. — Чувам дишането ви.

Исусе! Веднага затаих дъх!

А дали чуваше и биенето на сърцето ми?

Вероятно можеше да проследи обаждането! Беше в ролята на полицайка. Може би щеше да ме арестува за порок!

Повярвайте, беше истински ужас. Аз я бях пипнал на екрана. Тя ме беше пипнала на телефона!

Внезапно се ужасих, че мога да започна да дрънкам нещо.

Хрумна ми блестяща идея! Трябваше да оставя телефонната слушалка и да затворя.

Не можех да помръдна мускулите на ръката си.

С огромна концентрация, която понякога идва в изключително съдбоносни моменти, накарах мускулите си да заработят.

Облегнах се назад, взирайки се в екрана със замътен поглед. За малко да ме пипне!

Какво щеше да направи сега, като знаеше, че съм в Ню Йорк? Какво щеше да направи, когато си даде сметка, че аз съм този, който я преследва като хрътка?

ЩЕШЕ ДА МЕ УБИЕ!

Ръцете ми започнаха да треперят. Трупът на жълтокожия, когото беше убила на Волтар, беше заел мястото на екрана. Взираше се в мен с немиждащи очи. Той каза... Не, това беше Торпедо. Той казваше...

— Почакай, Грис — казах аз. — Не е подходящ момент да полудяваш.

— Кой е? — попитах аз.

— Тук е офицер Грис от волтарианския Координиран информационен Апарат, началник на Отдел 451, Блито-3. Как върви работата?

— Ужасно — отвърнах аз. — Как е Ломбар Хист напоследък?

— О, добре е — казах аз. — Добре ли върви ловът в планината Блайк?

— Средна работа. Сега, като станах Хелър...

— МЛЪКНИ! — изкрещях.

Това не ми свърши работа. В стаята имаше друг глас!

— Какво, за Бога, крещиш пък сега, Инксуич? — Беше Адора. — Не бива да гледаш телевизионни предавания с насилие, щом те карат да крещиш.

Обикновено ненавиждах да избухва срещу мен. Този път беше добре дошла. Бяха си вкъщи.

Тя затръшна вратата.

Каква сила можех да извикам на помощ?

Погледнах екрана.

Графиня Крек тършуваше из апартамента, отваряше чекмеджета — търсеше писма? Документи? О, така се радвах, че никога не бях имал никаква директна връзка с онези жени! Очевидно не намери нищо, което да даде отговор на въпроса й.

Тогава забелязах нещо неописуемо ужасно. Ръкавиците! Тя си беше сложила чифт ХИРУРГИЧЕСКИ РЪКАВИЦИ от „Занко“! Съсредоточено подръпна маншетите си, приближавайки масата преплетени тела. На парчета ли щеше да го накълца? О, бедните,

беззащитни жертви, лежащи в безсъзнание пред безмилостния поглед на този архидемон! Спрях да дишам. Тя говореше.

— Боже мой, тия примитиви наистина могат да се побъркат на тема секс.

Изглежда не знаеше по какъв начин да ги оправи. Накрая се зарови в купчината. Сграбчи испанските глезени, измъкна тялото и го подпря на стената. После хвана чернокожия за китките и го завлече към редицата, която беше започнала да прави. Продължи работата си усърдно.

Измъкна главата на Долорес измежду краката на Туутс Суич и подпря и двете в редицата.

— Уф — възкликна графинята, като погледна надолу към последното тяло, останало на килима, Мейзи Спред. — Даже не се къпете, примитиви такива! — Тя повлече Мейзи и я добави към редицата. Вгледа се; в трите жени, които подпря най в края. — О, Боже, колко несправедлива съм била с Джетеро! Той не би се и докоснал до такива мърши!

Посегна да си вземе един стол. На него имаше нещо, което тя първо понечи да бутне настрана, но после се вгледа в него.

Беше някаква възглавничка със странна форма, на която имаше каишки. Графинята метна поглед към Мейзи Спред, отпуснала се до стената.

— Значи така, покварена мръсницo! — възкликна Крек. — Даже не си била бременна!

И, разбира се, коремът на Мейзи Спред беше плосък като дъска!

— Добре, ние скоро ще открием — каза графинята, кой те е подучил!

Тя бръкна в куфарчето, което носеше. Измъкна нещо от него.

ХИПНОШЛЕМЪТ!

О, богове, с мен беше свършено, нямаше съмнение.

Какво знаеха тези момичета?

Ако само бях заподозрян подобно нещо, можех да се настаня някъде в обсег от две мили и хипношлемът нямаше да заработи заради прекъсвача в черепа ми! Но сега вече беше твърде късно да се опитвам да профуча десетките мили от мястото, където бях, до Бронкс. А и от друга страна, бях сигурен, че ще ми трябва много повече смелост,

отколкото можех да събера, за да се приближа толкова до опасната графиня Крек!

Тя го включи. Отпрати се към първия младеж в редицата и го стовари безучастно върху клюмащата му глава. Бях изненадан. Не си бях дал сметка, че един хипношлем може да действа и в безсъзнание, причинено от синя светкавица. Очевидно това нямаше значение. Тя пхна микрофона в жака.

— Няма да си спомняш въобще, че си видял или чул някаква полицайка тази вечер. Ще забравиш всичко, свързано с посещението ми. Няма да се събудиш, докато не щракна три пъти с пръсти.

Тя вдигна шлема от него и го тръшна върху главата на чернокожия. Повтори същото. Продължи да го прави, докато свърши с петимата младежи.

Беше стигнала до Долорес и седна на един стол, пред клюмащото мексиканско момиче. Нещо олигавено висеше от устата на бедното същество.

— Уф — каза графиня Крек и като взе един хирургически тампон от „Занко“, обърса лицето на момичето. Крек подхвърли сгънатата материя с презрение към корема на момичето. — Толкова глупави, че даже не могат да го сложат на правилното място. Но ще разберем дали сте по-информирани по някои други въпроси.

Тя внимателно постави шлема върху чернокосата глава.

— Спи, спи, хубавичко спи — каза графинята по микрофона. — Сега ще ми кажеш истината, цялата истина и само истината, и Бог да е с теб.

— Кога за първи път чу името Уистър?

Чуха се приглушени думи с равен монотонен глас.

— По телевизията, когато се състезаваше.

— Някога срещала ли си се с Уистър?

— Не.

— Кой те подучи да заведеш делото, както и за всичките лъжи?

— Бях наета от „Дингълинг, Чейс и Амбо“. Дойдоха в градчето ни, казаха, че са бизнес адвокати, че могат да правят фалшификации за вестниците и че ще стана богата, ако правя каквото ми кажат.

— Ти каква беше?

— Просто местна уличница.

— Кой ти плаща?

— „Дингълинг, Чейс и Амбо“.

— Познаваш ли някой друг, свързан с тази фалшификация и измама, който ти плаща и ти дава нареждания?

— Не.

— Сега ще направиш точно каквото ти кажа. Най-напред, още утре сутрин ще отидеш при „Дингълинг, Чейс и Амбо“ и ще им кажеш, че трябва да ти позволят да разкажеш пред съда за тази измама, че си се заклела лъжливо и че те трябва да оттеглят исковете и обвиненията срещу Уистър. Ще ги заплашиш, че ще ги разкриеш пред Асоциацията на адвокатите, ако ти попречат, а ако наистина го направят, ти ще опитах всичко, което е по силите ти, за да ги разобличиш. Разбрано?

— Да.

— Ще забравиш, че съм била тук и няма да си спомняш, че това са мои нареждания. Ще вярваш, че това са си твои идеи. Няма да се събудиш, докато не щракна три пъти с пръсти.

Тя бързо отиде при Туутс Суич, а след това и при Мейзи Спред. Получи от тях същите отговори и направи с тях същото. Единствената разлика беше с последната, Мейзи Спред. При нея добави:

— Ще вземеш тая проклета възглавница, ще я вдигнеш високо, ще кажеш, че не си бременна и че си лъгала.

Приключвайки разговора с Мейзи, графинята видя с крайчеца на окото си, че мъжът от охраната се беше размърдал. Той опипваше наоколо за оръжието си.

— Графинята плъосна шлема на главата му.

— Спи, спи, хубавичко спи. Когато се събудиш, ще решиш да направиш нещо по повод на тая оргия. Ще кажеш на колегите си долу, ако те питат, че е дошла някаква полицайка и е говорила с едно от момчетата за някакви пари за „трева“, но не си забелязал с кое точно. Няма да си спомняш въобще как съм изглеждала. Няма да си спомняш, че си вдигнал телефона. Няма да се събудиш, докато не щракна три пъти с пръсти.

Тя изключи хипношлема и го остави настрана.

Огледа се. Вдигна тампона, който беше метнала върху Долорес.

Отиде до външната врата, отвори я и огледа. После свали хирургическите ръкавици, пусна ги в един пепелник заедно с тампона и им драсна клечка кибрит. Те се запалиха с много дим.

Графинята силно щракна три пъти с пръсти.

Отдръпна се с отвращение, когато виковете на трите момичета полетяха нетърпеливо заедно с ръмженето на петимата младежи.

Започнаха да се строполяват тела. Плочата засвири.

Мъжът от охраната стана и погледна заформящата се купчина тела на килима.

— Я ми направи място! — заповяда той на испанчето. — Трябва да направя нещо за цялата тая работа! — и започна да разкопчава панталона му.

— Никога няма да ги разбере тия примитиви — каза графиня Крек. — Казваш им най-простото нещо, а те и него ще разберат неправилно!

Тя излезе от апартамента и затвори вратата след себе си.

Тръгна надолу към главния вход.

— Да се е мярвала продавачката на цветя с пиринченците токове? — попита тя.

— Засега имаме късмет — отвърна пазачът. — Горے всичко ли мина успешно?

— Съвсем добре — отговори графиня Крек. — Успях да уредя плащането на сметката.

Тя тръгна по разнебитения тротоар на слабо осветената улица. Стигна до едно място в плътна сянка. „Бибипка“ му, не можех да различа превозното средство!

Шум от плъзгането на врата. Никаква светлина. Вратата се затвори. Шумолене на дрехи. Вероятно се разсъбличаше. Още шумолене на дрехи. Обличаше ли се? Всичко ставаше много бързо.

Щракване. Лампата светна.

Полицайката беше отвързана!

Лежеше си на тясната койка.

Никаква следа от въже или някакво друго ограничение.

Полицайката имаше блажена усмивка на лицето си, гледаше нагоре и даже не забелязваше графиня Крек.

Колата запали. Потегли.

Ченгето посегна към дрехите си и започна да се облича.

Когато полицайката се облече напълно, колата отново спря.

Жената посегна към дръжката и плъзна страничната врата назад, за да я отвори.

От другата страна на улицата се виждаше осветената фасада на сградата на общинския полицейски отдел за борба с порока в Бронкс.

Жената си тананикаше някаква песничка на излизане от колата и когато тръгна към службата си.

Крек затвори вратата. Колата потегли.

Графинята погледна надолу. Пликът от „Очи и уши от Волтар“ лежеше на пода. Устройството, което представляваше част В, беше в него.

— Бум-бум — извика графинята. — Ти не взе ли черната ивичка?

— Ами не — чу се отговорът на Бум-бум от предната част на колата. — Нямам кой знае какво доверие на джунджурийки от магазин за играчки.

— И онази жена от отдела за борба с порока те последва?

— Да.

— Но какво може да си й казал?

Отговорът на Бум-бум беше приглушен.

— Нищо кой знае какво.

— Бум-бум, какъв номер си й направил?

— Аз ли, мис Джой?

ГЛАВА ШЕСТА

Винаги, когато ви споходи предателски оптимистичната мисъл, че нещата не могат да се влошат повече, бъдете нащрек!

На другата, сутрин спах до късно. Възстановявах се от огромното изразходване на адреналин, предизвикано от шока, че графиня Крек говори с мен на живо.

Разчитах, че ще мога да върна и видя екрана с помощта на записващите ленти. Но когато се вдигнах около един следобед, направих ужасно откритие: записващите ми ленти бяха свършили напълно.

Ако не стоях непрекъснато залепен за екрана, щях да пропусна изключително важни данни за залавянето на тази престъпница по средата на кръвожадните ѝ дела.

Но ако това беше единственото, което ми бяха приготвили следобедът и вечерта, то нямаше да е толкова важно. Нещата обаче не стояха така и щяха да ги потвърдят събитията от онзи отвратителен ден.

Графиня Крек беше прекарала нощта в някакъв хотел за висшата класа. Нямаше как да открия името му, тъй като то не беше изписано върху нищо, към което тя поглеждаше.

Тя тъкмо привършваше с обяда в стаята си. Сребърните съдове върху белите покривки, както и вкусното им съдържание, бяха почти пренебрегвани. До нея лежеше разтворена огромна книга по право и графинята четеше по две страници на залък.

На вратата ѝ се почука и след нейния отговор влезе Бум-Бум с шапка в ръка.

— Оставил съм колата при задния вход — каза той. — Добре е да тръгваме, че иначе ще закъснеем, мис Джой.

Последва шумолене и свистене на дрехи и графиня Крек тръгна с книгата и едно куфарче.

Сега имах шанс!

През задното стълбище тя излезе на някаква тясна уличка. Застанало един БЯЛ МИКРОБУС!

Бум-Бум отвори с плъзгане страничната врата. Графинята, влезе. Микробусът замина.

А-ха! Бял микробус! Превозно средство за търговски цели, без странични прозорци, префасониран в кола за свободното време!

Ако можех да направя така, че да го засекат, можех да посъветвам „Дингълинг, Чейс и Амбо“, те щяха да връчат съдебното разпореждане и заповедта за задържане, графиня Крек да отиде в „Белвю“ и раз, два — това щеше да бъде краят й! Защото знаех, че фирма като „Дингълинг“ няма да се предаде! Да вървят по дяволите клиентите, важно е делото!

Обадих се на отдела за моторни превозни средства. Казах им, че съм федерален агент и че искам пълна справка за един бял микробус.

— Модел? — попита служителят.

Не го знаех.

— Регистрационен номер?

Не го знаех.

— Е, „бибипка“ му, господин федерален агент, в Ню Йорк има десетки хиляди бели микробуси. Другия път ми дайте по-добра информация. — Той затвори.

Не се обезсърчих. Щях да продължа наблюдението си. Но междувременно беше добре да поговоря с „Дингълинг, Чейс и Амбо“. Позвъних.

— В съда са — каза едно момиче от офиса им.

— Трябва да се свържете с тях! — настоях аз.

— Съжалявам, приятел. Аз не работя тук. Аз съм просто клиентка, която съди един милионер за това, че не ми закопча правилно роклята, когато ме забеляза да плувам по голи бибипчи на две мили от Кони Айлънд преди три години. Пикантен случай. Искаш ли да се отбиеш и да станеш свидетел? Може да ми се наложи да почакам около два часа. Можем да обърнем по няколко чашки и да обсъдим детайлите.

Затворих.

Съд!

Сигурно е Върховният съд със съдията Хамър Туист!

Бързо се свързах със „справки“ и получих номера. После се обадих на някакъв оператор, който се обади на друг оператор и това продължи в подобен дух, докато обиколи едва ли не целия град. Много

заплетено. След половинчасови опити някакъв чиновник от друг отдел каза, че, изглежда, съдията Туист е в съда.

Божичко, до никъде ли не можеше да се добере човек в тая правна система? Даже по телефона?

А-ха! Възможностите ми не се бяха изчерпали. Потърсих номера на охранителна фирма „Орлово око“.

— Вас, момчета, снощи ви изиграха — казах на шефа им.

— Как така? — върна се при мен дрезгав от пури глас.

— Злият демон си влезе съвсем спокойно и направи, каквото искаше, с бедните момичета, които бяха поверени на вас. Клиентките на „Дингълинг“.

— А, онези — възкликна той. — Хората ми там казваха, че са прекарвали особено задоволителна вечер в апартамента.

— Сигурен съм, че е така — казах аз. — Но това няма нищо общо. Жената е все още на свобода.

— Така е — отвърна той. — А, освен това, ще получим десет бона, ако я гепим. За всяка информация, която може да доведе до задържането и предаването ѝ в „Белвю“, ще бъдем много щедри с вас.

— Ще поддържам връзка — обещах аз.

Върнах се при екрана.

Изпаднах в ужас!

Получавах картина от съдебната зала! Графинята беше между зрителите! Не можех да кажа къде точно, защото всичко, което виждах, бяха глави и съдията на скамейката. Съдията Хамър Туист!

Грабнах отново телефона.

— Тя е в съдебната зала на съдията Туист! Точно в момента!
ХВАНЕТЕ Я!

Той стовари слушалката, върху вилката.

Аха! Бяха се заели сериозно! Десетте хиляди долара премия си казваха думата!

Вниманието ми бе привлечено от онова, което ставаше в съдебната зала.

Долорес, Туутс и Мейзи бяха седнали на една маса пред съдийската скамейка. Дингълинг, Чейс и Амбо стояха вкупом пред съдията.

— Но това е много неправилно — каза съдията Хамър Туист. — Искате да кажете, че прекратявате делата? Ще разрушите цялата

правна система! Препитанието на всеки, който е свързан със закона, зависи напълно от ПРИБАВЯНЕТО на дела към календара, а НЕ от снемането им! О, казвам ви, това е МНОГО неправилно! — изглеждаше много зъл, заплашително недоволен. — Могат да ви отнемат адвокатските права за подобно нещо! Трябва да го чуя от самите клиенти, за да повярвам! Разсилен, накарайте Туутс Суич да се закълне!

Туутс беше избутана на свидетелското място, след което се закле. Тя каза:

— Да, вярно е, че искам всичките предишни дела срещу Уистър да бъдат прекратени. Никога не съм имала брак. Истинските факти в случая са, че аз бях просто една пътничка във влака. Той открадна дрехите и шапката ми за слънце, за да успее да избяга, но през цялото време, докато ме разсъбличаше, аз лежах хлипайки и молейки го да ме избибипа, а той отказа. Затова завеждам ново дело, че ме е зарязал, след като ме е съблякъл.

Съдията удари щастливо с чукчето си.

— Друго Дело. Така е по-добре. Оттеглете се, мис Суич. Сега искам да изслушам мис Мейзи Спред Уистър.

Разсилният я накара да се закълне и тя зае свидетелското място. Каза:

— Всички показания, които съм дала преди във връзка с отношенията ми с Уистър, са фалшиви. Оттеглям предишните си искове. — Тя вдигна високо възглавничката. — Носех това само за да изглеждам бременна, когато всъщност не съм, както виждате. Тя запретна полата си и показа на Туист много повече от само плоския си корем.

— Да приемем ли, че случаят е прекратен? — попита съдията Туист.

— Всъщност — каза Мейзи, — фактът, че той НЕ ме докосна и че аз НЕ съм бременна, е повод за новата ми жалба и дело. Завеждам класово съдебно дело за два милиарда долара от името на всички жени и съпруги от Канзас, които НЕ са били избибипани, нито пък са забременели от Уистър. Това е обида спрямо естествените им женски права, поставяща ги в непривилегирована позиция. Ние обявяваме, че сме били пренебрегнати от най-великия и прословут за всички времена

престъпник, и изискваме наказателни действия и поправяне на неpravдите.

— Това вече е нещо друго — каза съдията. — Оттеглете се. Сега ще изслушам Долорес Пубиано де Копула Уистър.

Разсилният я накара да се закълне. Мексиканската красавица зае мястото, кръстоса крака и вдигна полата си. Усмихна се на съдията. Започна на колежански аглийски:

— Макар да съм бедно бездомно дете от едно малко пуебло на юг от границата, аз се оттеглям, като свалям всичките си предишни дела срещу Уистър. Никога не съм била омъжена за него. Когато бягаше в Месико обаче, той спря до нашата хасиенда. По онова време бях просто едно дете, едва дванайсетгодишна. Стоях там под палещото пустинно слънце, с черна коса и млечнобяла кожа и се взирах с възторг в него, докато той летеше на една крачка разстояние пред нашите селяни. Конят му падна полумъртъв в краката ми. Аз му казах: „Кабалеро с коса като слънцето и очи като небето, вземи моето магаре като дар, за да можеш да отлетиш към свободата, преди да те е настигнала яростната атака на враговете ти“.

Тя се поколеба и погледна към Дингълинг. Онази особа кимна окуражително към листата, които тя държеше.

Тя погледна записките.

— О, да — продължи тя, като погледна отново съдията. — Това е най-добрата част. Макар че селяните покриваха цялата област с оръжеен огън, Уистър слезе от коня си, а сребърните му кончови блестяха на слънцето. — Тя отново погледна записките си, а след това вдигна очи.

Той каза:

— О, славна красавице, най-сетне си мое притежание.

Сграбчи ме и ме завлече в сянката на един кактус, вдигна полата ми и ме бибипа до полуда. После взе магарето ми и изчезна, а аз, въпреки че скочих на коня му да го последвам, не успях да го настигна.

Очите на съдията Туист блестяха. Той облиза устните си.

— Продължавайте — каза той.

Момичето погледна Дингълинг, който посочи насърчително бележките. Тя продължи да чете.

— И заради това завеждам дело срещу Уистър, че ми открадна магарето. Но това не е основното. Повдигам срещу него обвинение за

изнасилване. Тогава бях само на дванайсет, беше преди много години, но тъй като бях малолетна, клаузата за ограничения, не се прилага. Поради тази причина настоявам да бъде издадено съдебно решение срещу Уистър за престъпление за ИЗНАСИЛВАНЕ НА МАЛОЛЕТНА!

— Добре, добре — каза съдията Туист, като удари с чукчето си. — Знаех, че ще се доберем до нещо и в този случай.

Някакъв мъж в костюм от три части се приближи до съдийската скамейка и нетърпеливо му прошепна нещо.

Съдията удари с чукчето си.

— Прокурорът ми напомни, че може да добави статистически данни към обвинителните документи тук. Поради това моля тримата защитници на ищците да застанат пред скамейката.

Очевидно Дингълинг, Чейс и Амбо си бяха казали нещо със съдията преди заседанието, защото всичко бе подготвено. Те избутаха трите момичета пред съдията.

Той започна:

— Всяка една от вас е обвинена в лъжлива клетва, клевета, лъжесвидетелстване и т.н., и т.н. Какво ще отговорите на обвинението?

— Виновни — отговориха в хор Дингълинг, Чейс и Амбо вместо клиентките си.

— Признати за виновни по обвинението — заключи съдията. Той удари с чукчето си.

— С това вие трите сте осъдени на десет минути затвор за всеки пункт в обвинителния акт. Присъдите да се изпълнят едновременно. — Той погледна към прокурора, който кимна. Съдията удари с чукчето си.

— Сега — заяви съдията Хамър Туист, — съдът ще приеме, разбира се, тези нови граждански дела и се надява, че те ще текат дълго време по удобен начин. В това обвинение в престъпление, обаче, има известни затруднения. Изнасилването на малолетна е станало в Мексико. Настоявам обвинението да бъде подадено там и изпратено дотук по пощата. Ще минат минимум пет дни, преди съдът да издаде заповедта за задържане. Това задоволява ли ви, Дингълинг?

— Напълно — отговори последният.

— А обвинението?

— Напълно приемливо — каза прокурорът. — Помнете, че имаме уговорка да играем на първенството по класически голф в Маями вдругиден. А на следващия ден трябва да се върнем у дома, за

да посетим хандикапа „Сърф и Слънце“ на състезателната писта „Акведукт“.

— Да, наистина. — Съдията се обърна към съда: — Изнасилването на малолетна е много сериозно престъпление наистина и води след себе си дълги присъди, включително и доживотен затвор. Но новоиздаденият закон, който изисква нарушителят да бъде и стерилизиран, също трябва да бъде взет под внимание, тъй като стерилизирането на възрастен от мъжки пол често води до смъртта му. Поради тези причини съдът няма да пренебрегне задълженията си и в рамките на пет дни ще издаде съдебна заповед срещу Уистър със сериозното обвинение в изнасилване на малолетна. Мисля, че можем без особен риск да отложим временно формалностите, свързани със съдебните заседатели на Върховния съд, тъй като в началото на деня разбрах, че случаят е приключен. Закривам съдебното заседание. — Той удари с чукчето си и се изправи. Цялата зала също стана. Съдията се оттегли височайшо в покоите си.

Между другите зрители графиня Крек си мърмореше нещо с потисната ярост.

— Ах, уличници такива! Безсрамници! Прибавили са от себе си към онова, което им наредих да кажат!

Десет минути по-късно тя преразказваше всичко на Бум-Бум, докато се движеха с белия микробус.

— Някой ги е подучил! — заключи тя. — Има някой зад цялата тая работа!

— Може би е онзи тъпанар с кривите зъби, който се прави на Джет — каза полуобърнат Бум-Бум през вратичката между шофьорското място и задната част, като се удари и отскочи от един камион. — Сигурно той им е направил нещо.

Графиня Крек каза:

— Бум-бум, мисля, че си прав. Но къде да го намерим?

— Въпрос на обикаляне — отвърна Бум-Бум. — Може да не съм много голям, но съм в състояние да подлудя някого. Оставете това на мен. Ще извадим все пак Джет чист от тази правна плетеница!

ГЛАВА СЕДМА

Обадих се на охранителната фирма „Орлово око“.

— Тръгнаха си — казах. — Как можахте да ги пропуснете?

— Не бяхме подготвени за това — отвърна дрезгавият от пури глас. — Последното място, на което ще търсите някой престъпник, е в съдебната зала, освен ако, разбира се, не става въпрос за съдиите. А и там се прониква доста трудно. Докато хората ми открият залата, съдебното заседание беше закрито. Но няма нищо. „Дингълинг, Чейс и Амбо“ подозират някаква измама в това дело. Казах ми тази сутрин, че преди никога не са имали клиент, който внезапно оттегля иска си и че им се наложило здравата да напрегнат мозъците си, за да измислят как да направят така, че делата да продължат. Стигнали до тази нова интрига, изнасилване на малолетна, и това прави всички, който се опитват да се намесят, съучастници и т.н. Те качиха първоначалната сума на петдесет бона, ако успеем да закараме онази жена в „Белвю“.

— Това е страхотно — казах и сякаш поех нова глътка живот.

— Да, слушай. Вие, федералните агенти, май знаете доста по този случай. Имате ли снимка на набелязаната жена?

Охо! Имах една снимка на Крек! Копие на тази от паспорта ѝ.

— Ще ви я изпратя веднага — казах.

Затворих. Свързах се с Рахт по радиостанцията и го накарах да дойде за снимката и да я достави, където трябва.

— Мисля, че сега вече го сгасихме оня кралски офицер — казах му аз. — Изнасилване на малолетна.

— Това факт ли е? — попита Рахт, подръпвайки мустака си.

— Ти поставяш под съмнение фактите, изложен от един съд? — попитах невярващ.

— На някое от тия Земни съдилища? — рече Рахт?

— Да.

— Изнасилването на малолетна е МНОГО сериозно — намесих се аз. — Стерилизират мъжа, а операцията понякога означава смърт за него. А пък онова, което остане от него, изпращат на доживотен затвор. Пада му се на такъв бибипец!

— Защо? — попита Рахт.

— Бибиписки глупак такъв! — креснах му аз. — Той изпълнява заповедите на Великия съвет. Той не е Апарата. От Флотата е! Може да заповяда да убият просто така! А ти по-добре внимавай, Рахт. Една погрешна стъпка и ще те изпаря!

— Добре Де, изнасилил ли е, малолетна или не? — попита Рахт. — Не изглежда такъв човек. От цялото шпиониране, което съм му хвърлил, изглежда като човек намясто. Не беше негова вината, че ни победиха при Грейшъс Палмс. Вината беше твоя, че не планира добре нещата.

— Тия при Грейшъс Палмс бяха уличници? — изкрещях му на идиота.

— Уличници, муличници — каза Рахт. — Той е човек от Флота. Какво друго можеше да очакваш? Мога само да ти кажа, че нито една от тях не беше малолетна! Можехме да го докажем със снимките. Както и със счупените места!

— Той е направо луд по малолетни! — изкрещях аз. — Сега, бибипка ти, занеси тази снимка на охранител на фирма „Орлово око“.

Рахт я взе. Погледна я.

— Охо — възкликна той. — Това е неговото момиче. Веднъж я зърнах за малко. Тая снимка скрива достойнствата ѝ. Това е най-красивата жена, на която някога е попадал погледът ми. Няма много жени на планетата Модон, които биха могли да се мерят с нея на външен вид. Единствената, която съм виждал и която може да се сравни с това момиче, е Хайти Хелър. Бедният Търб имаше някакви нейни плакати. Разглеждах нещата му оня ден и ги намерих. Тази жена тук има същите очи. Изглежда като аристократка от Манко, а те са най-известните красавици...

— Да ти го бибипам, Рахт! — изревах. — Млъкни! Занеси снимката на „Орлово око“ НЕЗАБАВНО.

Той я сложи в куфарчето, което носеше. Когато стигна до вратата, се обърна. Каза:

— Никога не можеш да ме убедиш, че един Кралски офицер с толкова красиво момиче може въобще да се приближи до някоя малолетна, а още по-малко да я изнасили!

Излезе бързо, точно преди столът да се разбие във вратата. Каква измет! Беше добро хрумване да го подложат на железния ужас на

дисциплината на Апарата. Как се осмеляваше да се усъмни, че Хелър е изнасилвил малолетна! Аз казах, че е така и това би трябвало да е достатъчно.

Бях доста раздразнен.

Ритнах екрана на Хелър. Много лошо, че на него нямаше превключвател, за да предизвикам шок у Хелър. Това беше пропуск. Трябваше да го държа под контрол така, както Ломбар беше поставил под контрол антиманкосите. Все още носех контролиращата значка, макар че те бяха вече много далеч.

От удара екранът се беше обърнал към мен.

Хелър седеше в салона и играеше на покер с капитан Битс, шефа по спорта и някакъв приятел.

— Не знаех, че в колодата трябва да има пет аса каза Хелър. — Аз имах три и ти две.

— Специална колода — отвърна капитан Битс. Но както добре можеш да видиш, у мен са всички спатии и това ми осигурява този залог. Флошът винаги бие фула. — Той придърпа залозите с лопатката.

— Много мило от ваша страна, че ми позволяват да играя на кредит — каза Хелър. — Колко ви дължа вече?

— Точно 10 033 — отвърна капитан Битс.

— Мисля, че трябва да направим една обиколка на палубата — обърна се Хелър към шефа по спорт — докато все още имам обувки на краката си. — Той стана, а шефът по спорта го последва. — Ще изиграем една игра довечера, когато се чувствам по-малко объркан.

Извърнах погледа си. Радвах се, че е объркан, и насилвачът му с изнасилван. Щеше да бъде доста и объркан, когато се доберем до него.

О, какъв красив спектакъл щеше да се разигра, когато го видя изправен пред съда, за да го обвинят изнасилване на малолетна!

В антрето се чуваше глъчка. Това доста ме изненада. Момичетата се бяха върнали от работа. Толкова късно ли беше станало?

Влязоха, като се разсъбличаха и дърдореха едновременно с голяма скорост. Изглежда бяха доста разстроени.

Говореха за психиатрите по принцип и използваха доста неподходящи за една дама четирибуквени думи. Разбрах, че са много разстроени от демонстрацията на аборт на живо. После подхванаха темата психиатричния контрол на раждаемостта и четирибуквените думи станаха два пъти повече.

— Трябва да се борим с нокти и зъби — каза Адора Бей по баща Пинч. — Така че трябва добре да планираме кампанията.

Вероятно съм изглеждал много озадачен на вратата към стаята си, облечен в хавлията си за баня, защото Адора ме погледна с лъскав поглед. Това не беше добър знак. Тя посочи един стол.

— Седни, съпруже — заповяда ми тя.

Подчиних се.

— Никакво нежно разчупване на ледовете — обърна се тя към мен. — Всичко сме планирали. Другата седмица започваме да обръщаме резбата на хомосексуалистите.

— Мъжете? — възкликнах аз.

— Точно така — отвърна тя строго. — Ако не оправим и другата половина, доникъде няма да стигнем. Тия бибици са обучени от психиатрите на фелацио и содомия. Те са просто една сбирщина задници! И това е мястото, където ще се намесиш ти.

— Задръж така! — казах аз. — Не искам да имам никакво вземане-даване с хомосексуалисти! Те ме отвращават напълно. На практика се разболявам само като си помисля за това.

— О, я стига. Всичко, което трябва да направиш, е да го комбинираш с анти лесбийската кампания: просто да позволиш на хомосексуалистите да стоят отстрани и да гледат колко е хубаво.

— В НИКАКЪВ СЛУЧАЙ! — извиках аз. — Могат да се увлекат, да ме сграбчат и да ме изнасят в бибичника. Не, мадам Пинч Бей. Отговорът ми е НЕ! Той е окончателен. Не ме слагай в сметките. Това е краят. Няма нужда от приказки. Вземи пистолет. Застреляй ме. Разобличи ме в двуженство. Но с хомосексуалисти можеш веднага да отлетиш към ада.

Тя ме погледна по изключително смъртоносен начин, с присвити очи. Никога не можеше да понесе, когато някой не се съгласява с нея.

— Сетих се, че може да се стигне до тук. Чувала съм и преди какво е мнението ти по този въпрос. Така че взех предпазни мерки. Искам да ти покажа нещо. — Тя щракна с пръсти. — Големият плик, Кенди.

Кенди й го подаде. Отваряйки го, Адора каза:

— Дойдоха току-що от една частна лаборатория. — Тя ги вдигна високо.

Бяха 10 x 12 инчови увеличени цветни снимки.

— Тези — каза Адора — са снимките, които Тийни е, направила на теб с Майк и на теб с Милдред. Красив цвят. Изглеждат като на живо, нали? Плътта е точно, толкова естествена!

— Те какво общо имат с цялата работа, попитах подозрително аз. — Говорехме за хомосексуалисти, а това без съмнение са жени! На никого не може да убегне нито това, нито какво става на тях. Та какво доказват те?

— Нищо особено. Само това, че си развратник.

След което на лицето ѝ се появи много радостно и щастливо изражение, но и много фалшиво. — Но я погледни тези!

АЗ И ТИЙНИ!

На първата тя наистина ме беше дърпала да стана на крака, но от начина, по който робата ѝ летеше назад, изглеждаше така, сякаш я нападам!

— Сега погледни номер две! — злорадстваше Адора.

Бях се опитвал да отбия ръцете ѝ, но изглеждаше така, сякаш я сграбчвам!

— Чакай малко! — извиках аз. — Тези снимки са измамни!

— Така ли? — възкликна злобничко Адора. — Добре, да видим тогава номер три!

С израз на ужас, Тийни сякаш отбиваше сексуална атака. Всъщност се бях опитал да я махна от себе си!

— Харесва ли ти тази, а? — попита Адора, като се взираше в стъписаното ми лице. — Мисля, че номер четири наистина ще ти хареса. Толкова е реалистична.

Вгледах се. С глас, стигащ до фалцет, казах:

— Ама тя сама падна на колене! Не я блъснах аз! Е опитвах се да я накарам да стане!

— Много пикантно порно — захили се Кенди, надниквайки през рамото ми.

— О, но още не сме стигнали до най-същественото — каза Адора. — Само погледни номер пет!

На нея Тийни се беше облегнала на леглото! На лицето ѝ беше изписан страх. И това не беше всичко, за което снимката намекваше.

— Хей! — извиках. — Аз само се опитвах да я дисциплинирам.

— Снимката не показва нищо подобно! — усмихна се злобно Адора. — Но я виж номер шест!

На нея тя се беше навела над леглото. Аз я тегля за плитката, а тя се опира в мен.

— Сега се опитай да кажеш на някого — рече Адора, — че не се занимаваш със содомия.

— Почакай! — извиках аз. — Този фотоапарат лъже.

— Фотоапаратите никога не лъжат — каза Адора. — Целият свят вярва на снимки.

— Плъхове! — извиках аз. — Вие видяхте всичко. Знаете много добре, че нищо такова не се случи! Всичко, което ставаше, беше един опит от моя страда да я накарам да се държи прилично!

Адора се усмихна смъртоносно.

— Ами, от тези снимки е много ясно какво правиш, малкия. Всеки, който ги погледне, ще ги приеме като абсолютно доказателство за онова, което си правел. Ето заради това ФБР винаги използва снимки. Обществеността и съдът винаги са вярвали, че фотоапаратите казват истината. Така че просто ги погледни отново. — И тя ги разтвори пред мен. — Тук има директно, съдебно валидно доказателство от ФБР тип за сексуално нападение, фелацио, содомия и, като цяло, ИЗНАСИЛВАНЕ НА МАЛОЛЕТНА!

Шокът се стовари върху ми като ударна вълна. Угаснах като духната свещ.

Адора ме шляпна, за да ме свести. Като от огромно разстояние гласът ѝ продължаваше да ме удря като чук.

— Негативите са на сигурно място. Според новия — закон ще бъдеш стерилизиран и вероятно ще умреш под ножа, но даже и да оживееш, те очакват години и години в затвора, където ще те изнасилват всеки ден, както правят затворниците във всеки федерален затвор. Няма ни най-малка възможност да се отървеш от присъда по обвинението „изнасилване на малолетна“.

Мозъкът ми се гърчеше. Това трябваше да се случва на Хелър. НЕ трябваше да се случва на мен! Как беше успяла Съдбата да скрои това ужасно тържествуване на несправедливостта?

Стаята като че ли поспря да се върти. После ме обзе нов ужас. Заекнах:

— Не... сте ме предали на властите, нали?

— Не, не още. Но като имам представа как работи тъпият ти мозък, взех някои предварителни мерки. Отвори си очите и прочети

това. — Тя бутна нещо пред лицето ми. Някакъв правен документ:

РАЗПОРЕЖДАНЕ НА ВЪРХОВНИЯ СЪД

Вземайки предвид причините, поради които първата страна в това дело ТИЙНИ ХОПЪР е повереник под съдебната опека на този съд, както и причините, поради които страната от втора степен СУЛТАН БЕЙ, известен също и като ИНКСУИЧ или някакво друго име, желае СМЪРТТА на горепосочената първа страна, съдът издава разпореждане на страната от втора степен, в обвинение за УБИЙСТВОТО на горепосочената първа страна.

Вземайки предвид изложените причини, ако в даден момент съдът изиска това и горепосоченото лице ТИЙНИ ХОПЪР не може да бъде открито или горепосоченият СУЛТАН БЕЙ, известен също и като ИНКСУИЧ или някакво друго име, не може да представи горепосоченото лице на първата страна живо и здраво в разумен срок, съдът автоматично ще приеме, че горепосочената страна от втора степен е УБИЛА първата страна, а страната от втора степен ще бъде призната за виновна в ПРЕДУМИШЛЕНО УБИЙСТВО.

ХАМЪР ТУИСТ СЪДИЯ ВЪРХОВЕН СЪД

Седях и треперех, омаломощен от ужасния документ. Най-естественият изход по всички учебници на Апарата беше блокиран!

БЕШЕ ТВЪРДЕ КЪСНО ДА УБИВАМ ТИЙНИ! Бях пропуснал последния си шанс!

— Обърни внимание, ако обичаш — каза Адора, — че предавам документа в ръцете ти и че разпореждането ти е връчено по всички правила, факт, който ще бъде внимателно отразен в съда. Това поставя ефикасен край и на най-малката възможност, която имаш в този случай, Ти ЩЕ съдействаш за дехомосексуализирането на хомосексуалистите. Започваме програмата другата седмица. И ти или ще поемеш ролята си, или ще отидеш в някой федерален затвор и ще

бъдеш ежедневно изнасилван от съкилийниците си. Така че след седем дни започваме и без никакво ако, а или но. Сега отиваш да вземеш душ и да се приготиш за тазвечерните момичета. Изглежда си мокър до кости от пот и долавям една особена миризма около теб.

Особената миризма беше суровата, щипеща воня на ужаса.

В онзи момент разбрах, колкото и да симулирах, че ще трябва да избягам. А разполагах само с една седмица.

КАКВО щях да направя през тази седмица? Беше необходим МАКСИМАЛЕН УДАР!

ЧАСТ ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА

ГЛАВА ПЪРВА

Прекарах една ужасна безсънна нощ. Въртях се, мяхах се и псувах. Десетки пъти бях държал онова бибиано хлапе направо с голи ръце. Можех да изстискам живота от него с лекотата, с която се размазва маджун.

Но вече беше твърде късно. Не можех да докосна непълнолетната бибианка!

Станах с хлътнали очи и бледо лице. Подпомогнат от марихуаната — но без алкохол — бях успял да си изиграя ролята предишната вечер. Помогна ми и това, че поставихме едно огледало, за да съм сигурен, че няма да се вмъкне някой хомосексуалист докато лежа гол и напълно изложен. Бях задоволил някак момичетата, докато ме обгръщаше мекото зашеметяване от тревата. Аз лично не бях почувствал кой знае какво. „Радостта от секса“ нещо ми беше мътна тия дни.

Единственото предимство на тази сутрин беше, че нямах главоболие. Но сега, когато влиянието на тревата от предишната нощ беше отлетяло, в червата ми се завихряше непоносимият водовъртеж на ужаса.

Запалих разтреперано един бхонг и дръпнах пет-шест пъти. Вместо да ме успокои, той още повече изостри паниката ми.

Мина половин кошмарен час, преди да успея да накарам ръцете си да не треперят и да си приготвя малко силно кафе. Изпих го. Ръцете ми затрепераха още по-силно.

Някакъв светъл глас притъпи болката в душата ми.

— Здравей, Инки. Аз само наминах на път за училище. Боже, уча се как да бибиам!

Тя стоеше пред мен с конската си опашка, равните половинки с връзки и късите чорапки. Погледна часовника си във формата на Мики Маус.

— Имам няколко минути. Мога да ти направя едно показно.

— Не знаех, че фамилията ти е Хопър — казах аз с глас на идиот. Онова, което исках да й кажа, беше:

— Ти ми постави капан, мърлява, изнудваща бибичка такава! — Но трябваше да внимавам.

— О, да — каза тя. — Родителите ми бяха много известни. Но не искам да спекулирам с името им и да звуча самоуверено. Кръстосвах страната между двете крайбрежия, за да ръководят всички мафиотски организации. Бяха най-големият ударен отбор в този бизнес, докато един ден не ги изпратиха в газовата камера в Калифорния заради убийството на губернатора. Те наистина си заслужаваха славата. А сега, след като минахме през формалното запознаване, какво ще кажеш да си лежиш по гръб, а аз да ти покажа един нов мускул. В известен смисъл започваш действието с петата си. Слагаш крак върху... ето тук, ще си сваля обувката и чорапа...

— Тийни, в името на Бога, чувствам се много изнервен и разстроен. По-добре тичай на училище.

Онова, което исках да кажа, беше:

— Ти ми постави капан, мърлява, изнудваща бибичка такава!

— О, не можеш да се отървеш от мен толкова лесно. Днес съм подранила. Ето, вземи една дъвка. Понякога отпуска напрежението. Дъвката е нещо като заместител на слизането под пояса на момчетата, както ме караше да правя всеки ден психологът. Липсва ми асистентската работа при него, знаеш ли!

Задъвках. Имаше вкус на пластмаса.

— След като стане лепкава, я разтегляш пред зъбите си и надуваш, за да стане балонче. Божичко, не така. Кълна се в Пийт, Инки, държиш се така, сякаш въобще не си израсъл на цивилизовано място.

Тя почовърка с пръсти в устата ми и ме накара да духна. Балончето стана много голямо.

Изведнъж то се спуска.

Цялото ми лице беше в нишки дъвка.

Тя се засмя радостно.

— Ще закъснееш за училище, Тийни — пророних аз. Исках да кажа:

— Ти ми постави капан, покварена, изнудваща бибичка такава, и бих дал половината от живота си — който може да не е много дълъг благодарение на теб — за да те убия на място. — Не го казах.

— Е, трябва да тръгвам — заяви тя. — О, между другото, ти ме попита оня ден дали ми го правят китайците. Искам да успокоя духа ти, Инки. Ще повярваш ли, ако ти кажа, че трима от тях са гей? Не биха докоснали жена и с десетфутов прът, даже да им бяха толкова дълги, а те не са. Снощи ги хванах нанизани на мъжко хоро и казах на проститутката от Хонконг, а тя само възкликна: „Наистина?“ и отиде да ги гледа. Така че не съм застрашена, Инки. Пазя си цялата енергия, за да бибипам теб. Тра-ла-ла. — И изчезна.

Репликата за хомосексуалистите беше отлетяла направо към центъра на ужасения ми стомах.

Седнах.

Светлината от пролетното слънце падаше на ивици по пода.

Ивици.

Екранът на Кроуб премита. Той имаше среща други двама психиатри. Едно малко момченце, наоколо дванайсет, беше завързано за една операционна маса: очите му бяха широко отворени от ужас. Устата му беше запушена с дървено блокче и хирургическа марля.

Единият от психиатрите каза:

— Няма смисъл. Той не само настоява, че не бива да се краде, ами няма и да се присъедини към обирджийските банди. — Беше сложил в скута си превързаната си ръка.

— Напълно антисоциален — каза другият психиатър. — Тръгнал е по лош път. Твърде бибипски умен е, за да се грижи за себе си.

— Безнадежден случай — каза първият психиатър. — Родителите му го изпратиха за пръв път при мен; когато беше на пет години и сега, вече седем години след това, той отказва да отбележи какъвто и да било напредък. Не иска да купува дрога от учителите си и, независимо от непрекъснатите електрошокове напълно отказва да покаже невротични тенденции.

— Никога няма да изкара колежа — каза другият психиатър и поклати тъжно глава.

— Но сега има смелостта — каза първият — и да отказва да говори! Винаги, когато му отпушвам устата, само крещи, че се страхува от нас.

— Засто не каса дака ф нацалото? — попита Кроуб — Два съвестание и бес туй продълзи много дълко.

— Добре де, аз ти казах в началото — отвърна първият, — че става въпрос за синдрома на ужаса. Просто го доведох, за да го оперираш. Аз не мога. Нараних си ръката, докато го бих.

Момчето отчаяно се опитваше да се освободи от каишките, гърчейки се във всички посоки, като се опитваше да каже нещо през запушалката.

Вторият психиатър рече:

— Мирувай — и с майсторски юмрук удари момчето в корема. Младежът припадна.

Кроуб махна с ръка и двама грубовати санитарии дотърчаха. Единият носеше игли и медикаменти, а другият буташе машина за електрошокове.

Този с медикаментите впръска цяла спринцовка във вената на момчето. Другият захвана машината за шокове към слепоочията му.

Полетяха искри, а от електродите се вдигна пушек.

Двамата психиатри се усмигнаха и кимнаха на Кроуб.

Първият каза:

— Сигурен съм, че можеш да го направиш, както ти показвах върху онази жена. Операцията е наистина много проста: просто прерязваш нервус вагус.

— Това ще го излекува. Вече няма никога да се страхува от нищо. Ваготомииите са чудесно нещо — каза вторият психиатър.

Кроуб грабна един нож и отвори стомаха на момчето. Бликна кръв. Той потърси и намери с нокът въпросния нерв. Взе една ножичка за нокти и изрязва част от него.

Първият психиатър взе отрязъка и го погледна.

— Неврус вагус, точно така — каза той. — Тия неща обаче, са коварни. Може да израсне отново. Дай ми оная бормашина.

Като работеше професионално, първият психиатър направи дупка в черепа на изпадналото в безсъзнание момче. После бръкна вътре с ножичката за нокти и клъцна.

— Това срязва нерва между продълговатия мозък и тялото. Трябва да свършим всичко.

Вторият психиатър се намеси:

— Чакай малко. Той може случайно отново да се свърже там. Дай ми онзи ланцет.

Той прегледа гърлото на момчето.

— Някъде четох, че нервус вагус минава също и по протежение на шията. Сега е моментът да разберем.

Той направи прорез.

Ножът сякаш се изхлузи. През прореза заизлиза въздух на пяна, струя червени мехури.

— О, бибипка му — възкликна вторият психиатър. — Трябва да съм го изпуснал. Но ще го намеря. — Ножът отново потъна.

Обля ги фонтан, от кръв.

— Да го бибипам! — каза вторият психиатър. Опитах и това ти костваше един пациент.

— Няма значение — каза първият, — родителите вече бяха банкрутирали от плащането на сметките ми. Не е никаква загуба, приятелю.

— Плаготаря, че бяхте з мен, догато ко бравех — каза Кроуб.

— Имаш да се реваншираш — каза вторият психиатър, когато той и колегата му излизаха. — Ще се видим на обяда, Кроуб, стари приятелю.

Поклатих глава заради Кроуб. Вече беше само един обикновен психиатър. Даже не нарязваше трупа, за да използва за целологията абсолютно здравите части.

Вниманието ми отново се съсредоточи върху проблема с Тийни. Току-що отново ми беше разказала една въображаема история за родителите си. Освен това се съмнявах много в онова, което беше казала за високоуважаваната бизнесдама, каквато била уличницата от Хонконг.

Чакай малко. В това имаше някаква закономерност. Един отличен студент по психология като мен трябваше да може да я разбере. И изведнъж се сетих: Тийни беше патологична лъжкиня!

ВДЪХНОВЕНИЕ!

Знаех как да се измъкна от всичко това!

Можех да я изпратя в „Белевю“.

Всеки психиатър би я признал за опасна!

Съдът не би могъл да има никакви възражения!

О, Боже, не е чудно, че ме бяха считали за отличен студент в школата на Апарата!

МОЖЕХ ДА РАЗРЕША ПРОБЛЕМА С ТИЙНИ!

Не беше чудно, че продължават да практикуват психиатрия тук, на Земята и то така усилено. Какъв дар от боговете!

Човек можеше да се отърве, от когото си поиска, да го удуши или убие с едно грабване на писалката.

Можех да се отърва от Крек, Хелър, а сега и от Тийни. И всичко това с помощта и огромната хуманитарна полза от психиатрията!

ГЛАВА ВТОРА

За какво са удобствата на цивилизацията, ако не за употреба?

Проектът за довършването на Тийни, без да пострадам от това, че съм я убил, започна в момента, в който ми хрумна.

Телефонирах на смелия и предан шеф на охраната в Роксентъровите предприятия. Казах:

— Тук е Инксуич. Трябва ми резюме на файла ви за Тийни Хопър, тийнейджърката, която изхвърлихте по стълбите оня ден. Тя създава много неприятности.

— Това вече е минала история — отвърна той.

Но мога да видя на компютъра, все още е там. Почакайте малко... Да, ето го. Имате ли нещо против да го нахвърля само с няколко думи? Много е обширен.

— Давайте — казах аз.

— Родена е в Сиукс Фолс, Южна Дакота, преди 15 години. Родителите, според сумираните полицейски сводки тук, са били двама затворници, художници, Хейзъл и Шейкър Хопър. Трябва да са пътували из целите Американски щати — многобройни арести в много градове. Ще ви спестя списъка.

— Не са умрели?

— Не и според това тук. Продължават да действат в Канада. Но както и да е, вие не се обадохте заради тях. Използвали са Тийни в игра на язовец от 4 до 11-годишна възраст.

— Какво означава „игра на язовец“? — попитах го аз.

— Да поставиш някого в секс ситуация, да го снимаш, докато го прави и после да го изнудваш. При тях било по-различно. Те използвали детето. Пускали я в някоя хотелска стая с мъж. Тя го придумвала да му слезе под кръста и тъкмо когато стигали до върховия момент, родителите влизали с магнезиеви лампи и фотоапарати и изнудвали птичката. Само ви обяснявам накратко. Много арести по подозрение.

Стигнали в Ню Йорк преди около пет години и започнали да бъркат направо в меда. Но тогава попаднали на неподходящ човек

съдията от Върховния съд Хамър Туист. Той им нагласил капан, те се хванали и когато нахлули с фотоапаратите в стаята, ченгетата ги очаквали.

Тук пише, че ги съдили като негодни родители и че направили детето Тийни повереница под опеката на съда. Оттогава тя не е виждала родителите си.

Съдията ѝ назначил опекун — някакъв старец, предполагам, защото в записките тук пише, че е умрял от алкохолизъм. Това е станало преди около три години. Поради обичайната мудност на съда оттогава тя няма опекун.

Тук пише за някакъв психически проблем.

— Аха! — възкликнах. А после добавих нетърпеливо: — Продължавайте!

— Само това е, нищо повече. Пише, че е изключена от училище преди около 6 месеца. Отговорникът на „Личен състав“ ѝ препоръчал почасова работа като проблемен случай.

Лично уволнена от самия шеф по време на рутинна проверка на женския персонал. И това е всичко, което имаме в регистъра на арестите, освен ако не искате множество бибипани номера на дела.

— Не, това е предостатъчно! — потръпнах аз. — Само ми дайте името на училището, от което е била изключена, както и имената на всички психиатри и психолози, споменати във връзка с психичния ѝ проблем.

Той ми ги даде и аз затворих.

О, богове, дали не бях ударил джакпота! Дете, завербувано в сексуална игра за изнудване. При това с психичен проблем! Бях В ИГРАТА!

Телефонирах на съдията Хамър Туист, след като си спомних, че заминава едва на другия ден за голф-турнира в Маями. Извадих късмет, защото избягнах съдебната система и му звъннах директно у тях.

— Аз съм федерален агент — представих се, като предпазливо не споменах името си. — Можете ли да ми кажете всичко, което знаете за някоя си Тийни Хопър?

— Тийни Хопър? Тийни Хопър? Тийни Хопър? А, да, сега си спомням името. Тя е повереник на този съд, струва ми се. А, да. Току-що подписах съдебна заповед, забраняваща на някакъв побъркан

турчин да я убива. Чуждестранни бибици. Вече изнасилват из цялата страна, нали знаете.

— Това момиче някога правило ли е нещо нередно с вас?

— Сексуално ли имате предвид? Не, разбира се, че не. Единствената нередност, която ми идва наум, беше с главния чиновник. Всеки месец, когато тя идваше в съда да се пререгистрира, той я целуваше. Но аз сложих край на това. Направих така, че въобще да не е необходимо да се подписва. Това го постави на мястото му! — Той се изсмя. — Да, сега тя идва при мен. Но ако нямате нищо против, имам да опаковам много неща. Приятен ден.

Той затвори. Каква лъжкиня беше това покварено бибиано хлапе! Кое то ще рече, че съдията я държеше около себе си, за да му слиза на него. Истински патологичен случай! При това ОПАСЕН!

Обадих се на психолога. Той каза:

— Тийни?... Тийни?... О, имате предвид момичето, което беше изключено преди шест месеца.

— Можете ли да ми кажете за какво я изключиха?

— Разбира се — отвърна той. — Надявам се, че е загазила с федералните власти, бибипка й. Влезе в съблекалнята точно преди най-голямата среща на сезона и оправи целия футболен отбор. Омаломощи ги. Загубиха, разбира се. Божичко, всички бяха побеснели заради нея. Аз самият загубих цяла пачка от тая работа.

— Вие не я държахте като помощничка, нали?

— Помощничка? Боже мой, не! Беше моя пациентка известно време, като аз просто продължих лечението, препоръчано от психиатъра й. Рутинна работа с децата в училище.

— Каква беше психозата й? — попитах.

— По този въпрос трябва да говорите с психиатъра. Извинете ме. Днес съм претрупан с грижи за децата.

Затворих. Боже, определено се добирах до целта си. Всички ония приказки за това как му помагала, като го правела на него и на пациентите му. Боже, каква лъжкиня! При това опасна, щом разказва подобни лъжи за честни, трудолюбиви професионалисти, нагърбени със задачата да превърнат учениците в почтени граждани.

Късметът ми продължаваше да работи. Психиатърът не само си беше в кабинета, ами и го хванах между два сеанс.

— Винаги се радвам, когато мога да помогна на федералните агенти — заяви той. — Докъде щеше да стигне психиатрията, ако правителството не я подкрепяше? Тийни Хопър? Бибипка му, имам толкова много пациенти, бибипани хлапета... Преглеждам записките си. Чакайте... Сестра, къде са записките?... А, ето ги. Тийни Хопър. Сериозен случай.

Захилих се нетърпеливо на слушалката.

— Каква е била диагнозата?

— Хиперактивност. Сам го забелязах, докато тя караше скейтборд. Очевиден случай.

— Лекувахте ли я?

— Разбира се. Не мислите, че бих пренебрегнал дечицата в училището, нали? Трябва да се представям добре заради доходите по линия на федералната помощ.

Знаех, че вече държа Тийни в ръцете си. Затънала до уши в порока!

— Какво беше лечението? — попитах аз.

— Хиперактивно дете? По учебник. Тук работим само по учебник. Аз започнах, а след това я прехвърлих на училищния психолог, за да я продължи и завърши. Да, ето я отметката за приключването с мен.

— Тя не ви е слизала под кръста, нали?

— Бибипка му, не! Правилното лечение при хиперактивност е сексуално освобождаване, разбира се. Поставете пациента завързан на една маса и използвайте ръчен вибратор. При момичетата, разбира се, може да се наложи да ги целувате, за да получат орална стимулация и да се възбудят. Но ви уверявам, че вибраторът предизвиква напълно приемлив оргазъм или еякулация при всяко дете. Тя ли каза, че съм я карал да ми слиза?

— Точно това направи.

— Абсурд. Защо ще искам някакво момиченце да ми слиза, когато ръцете ми са пълни с момченца, които трябва да бъдат направени хомосексуалистчета? Защо човек да използва момичета за това, когато има толкова много момчета, които да го направят? Няма логика!

— Значи тя лъже.

— Разбира се — отвърна той.

— В такъв случай вие няма да имате нищо против да подпишете заповед за задържането ѝ в „Белвю“.

— КАКВО? Боже мой, не! Отказвам! Трябва да разберете, че си знам отлично задълженията. Нямам право да слагате черни точки в досието ми и да намалявате доходите ми. Моята диагноза беше „хиперактивна“. Тя беше вярна. Лечението беше стандартно, бе започнато от мен и довършено от професионален психолог. В една забележка тук пише: „симптомите са перманентно потискани, рядко е имало дете с толкова хлътнали очи и така избибипано, кожа и кости“. Сър, да не искате да кажете, че психиатрията е наука без успех?

— Не, не — отвърнах аз. — Но...

— Може да сте федерален агент, сър, но вие не разбирате мозъка. Ще се боря даже със сила срещу всеки опит за премахване на някоя заплаха от обществото! Приятен ден, сър!

Той затръшна телефона.

Седях и се пулех.

Слава Богу, нямаше подобни бариери пред задържането на Хелър и Крек в „Белвю“. Съдебните, им заповеди вече бяха подписани и само чакаха да бъдат връчени.

Но Тийни Хопър?

Една пионка, обучена от експерти в игра на язовец още от бебешка възраст. Завършена пушачка на трева. Патологична лъжкиня, която търчи наоколо и разваля репутацията на всекиго.

Тя би могла да направи така, че да ме стерилизират и изпратят в затвора, където да ме бибипат хомо-затворници.

ОПАСНА! На нейния фон Джак Изкормвача изглеждаше като светец!

Бях пропуснал последната си възможност да я убия. Вече не можех да я удуша, без да отида в затвора, ако изчезне.

Но и не можех в никакъв случай да я оставя жива, за да ме съсипва с лъжи и снимки. Не можех и да я убия. Всички изходи бяха блокирани.

Започнах да се чувствам като ненормален.

Не можех да остана тук с хомосексуалистите, драпащи към мен.

Не можех да се махна.

Да, трябваше да се махна.

Ако си тръгнеш, Тийни можеше да ме застигне със съдебна заповед за изнасилване, с което да ме довърши, където и да отидех.

Внезапно взех храброто решение, че не мога просто да си седя и да полудявам.

Трябва да направя план. Трябва да направя план. Трябва да направя план!

ГЛАВА ТРЕТА

Екранът на Хелър сякаш ми се подиграваше. Там, където беше, той, денят беше красив и спокоен, тишина, нарушавана само от плискането на вълните пулсиращо в синята вода. Облаците стояха като замъци на хоризонта, досущ като в книжка с картинки! Стабилизаторите на яхтата я държаха съвсем неподвижна.

Хелър стоеше до перилата, зяпайки надалеч някъде под хоризонта, вероятно на запад към Ню Йорк. Като цяло районът беше абсолютно безлюден.

Приближи се капитан Битс.

— Великолепна сутрин за вас, мистър Хагърти поздрави той. — Много съм доволен да ви видя в отлично състояние, облечен по Бристолската мода и напълно възстановен от раните.

— От покера е — отвърна Хелър. — Наистина забележителна игра. Действа много терапевтично и поучително. Но си мислех, капитан Битс, че сега, когато вече ви дължа 18 005 долара, единственият начин да ги получите, е да ме свалите в Ню Йорк, като ми позволите да отида до някоя банка.

Изведнъж загрях коварния му план. Беше измислил начин да подкупи капитан Битс! Като му позволява да го бие на покер! Ах, Хелър, продължавай да заговорничиш: ако успееш да стигнеш до брега, съдът ще нареди да те хванат и предадат в болницата „Белвю“ благодарение на „Дингълинг, Чейс и Амбо“ и на моята изобретателност.

Съсредоточих се умствено, за да накарам капитан Битс да се хване. Това щеше да докара Хелър в ръцете ми.

— Мистър Хагърти — каза капитан Битс, — това е много примамливо. Но нека отново да обсъдим ситуацията: враговете на Турция са по петите ви; руските агенти вероятно душат навсякъде за вас; имам заповедите на наложницата на собственика да не ви пускам на сушата. Съжалявам, че, макар и за моя финасова сметка, отговорът ми е не.

Бибипка му! Той си мислеше, че Крек е моя наложница, понеже беше използвала моята кредитна карта „Скуйза“, за да купи яхтата. Работеше срещу собствения си шеф!

— Е, добре — каза Хелър, — щом не искате, значи не искате. Вярно е обаче, че съм малко отегчен. Чувал съм за една игра, която се нарича „зарове“. Бихте ли могли да ме научите да я играя?

Капитан Битс го увери, че ще се радва да направи това веднага след като обядват.

Обмислих видяното. Търсех някакво предимство, на което да базирам плана си.

Нещо премина като мълния през главата ми. Грабнах телефона и се обадох на щатския отдел във Вашингтон, в кабинета на щатския секретар. Реших да използвам името на Роксентъровата юридическа кантора.

— Обаждам се от „Суиндъл и Крауч“ — казах на служителя.

— Да, сър! — той незабавно стана внимателен и застана нащрек.

— В открито море има една яхта, която се казва „Златен залез“. На борда ѝ е един прословут и отчаян престъпник, американец. Искam съвета ви, за да се обадя на Военноморската служба да се качат на борда ѝ и да заловят престъпника.

— Откъде го издирват, сър?

— В Нюйоркския Върховен съд има валидна заповед за задържане, която не е връчена. А в рамките на няколко дни ще бъде издадена и друга.

— Под какъв национален флаг е яхтата, сър?

— Турски.

— Ще трябва да получа мнението на нашия отдел за тормоз на гражданите. Моля ви останете на линията.

Седях в очакване.

Той се върна на телефона.

— Ужасно съжалявам, сър, но имам лоши новини. Ние, разбира се, изпълняваме предано тежката задача да създаваме всякаква възможна неприятност на американските граждани, където и да се намират те, и обикновено се справяме много успешно с нея: тъкмо днес направихме така, че една американска майка и двете ѝ деца бяха хванати от китайците, след като бяхме заложили контрабандна стока в шишетата на бебетата. Така че не искаме да даваме повод да си

мислите, че ни липсва хъс. Но поради недоглеждана на нашия правен отдел, споразумението за екстрадиране между Турция и Съединените щати е с изтекъл срок и ще са необходими няколко години, за да се прехвърли документът от един отдел в друг и да бъде подновен. Така че би било незаконно да се качим на борда на яхтата и да заловим въпросния американски гражданин.

— О, много Лошо! — казах аз.

— Знаете ли дали този американски гражданин е извършил някакви престъпления в Турция? Ако е така, ще можем да ги заплашим, че ще намалим подкрепата за войската им — те много разчитат на войската си да държат хората под репресивно управление — и турците, разбира се, ще го арестуват и хвърлят в затвора.

— Страхувам се, че не бихме могли да докажем никакви престъпления в Турция — отвърнах му аз.

— Това е много лошо — каза служителят от щатския отдел. — Малко е фрустриращо да има някакъв си американски гражданин там някъде и ние да не можем да го тормозим и арестуваме. Обикновено измисляме начин, освен ако, разбира се, човекът не е известен политически терорист: тях трябва да ги защитаваме, за да раздвижат нещата и да са доволни медиите. Ако не е регистриран като терорист или като пласъор на наркотици, трябва да има някакъв начин щатският отдел да подпомогне създаването на неприятности в света.

— Той не е нито едното, нито другото — намесих се аз.

— Аха, почакайте малко. Веднага щом се обадохте, пуснахме информацията в различните отдели тук, че „Суиндъл и Крауч“ са на телефона и нашият шеф по разузнаването към щатския отдел току-що донесе някаква бележка на бюрото ми. Той ви препоръчва да се обадите на Президента и да го накарате да нареди на ЦРУ просто да вдигнат яхтата във въздуха.

Това е рутинно разрешение на подобни случаи и се надявам, че ще помогне. Не можем да позволим да има американски гражданин, който е извън страната необезпокояван, така че много се радваме да разполагаме с помощта ви в служба на националните интереси.

— Разчитайте, че хората на Роксентър ще направят това — уверих го и затворих.

БИБИПКА му!

Не можех да пусна в ход подобно разрешение по две причини: Хелър имаше паспорт от ЦРУ, който го идентифицираше като Х. Хайдър Хагърти и когато ЦРУ го разберяха, щяха да си помислят, че става въпрос за някой от техните хора и нямаше да действат. Другата причина беше по-лична. Преди не ми беше хрумвало, че притежавам онази яхта!

За момент си помислих дали просто да не изпратя на капитана съобщение по радиото и да му кажа кога и къде да акостира, а междувременно да организирам нещата така, че съдебните служители да чакат и хванат Хелър. Но това беше твърде елементарно, за да проработи. В Апарата ни предупреждаваха да не се хвърляме на простите решения. Освен това беше невъзможно, защото капитанът щеше да сметне съобщението за фалшиво. Онова, което той знаеше, бе, че собственикът е в Турция, а не в Ню Йорк. Ако не се представех лично на капитан Битс, той просто щеше да приеме радиосъобщението ми за трик на турските врагове. Щеше да го покаже на Хелър, който щеше да разбере, че аз имам пръст в цялата работа и да застане нащрек. Хелър щеше да каже на Крек, която пък да ме проследи. Тази посока на мисълта внезапно се сблъска с факта, че, е много вероятно графиня Крек в момента да провежда някакво разследване, което да я доведе при мен!

Ужасяваща заплаха!

Денят беше един от ония отвратителни моменти, в които тъкмо когато си мислиш, че нещата няма как повече да се влошат, те го правят!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Графиня Крек беше в някаква хотелска стая и доста късно закусваше. Хрумна ми, че ако открия кой е хотелът, мога да организирам връчването на призовката за задържане и да я отстраня, преди да ме е довършила!

Но по знаците на сребърните прибори не можеше да се разбере нищо. Напрегнато гледах известно време с надеждата, че погледът ѝ ще попадне върху нещо, което да разкрие местонахождението ѝ.

Чу се почукване на вратата и Бум-Бум влезе. Носеше огромен куп вестници.

— Не ми се ще да ви ги давам, мис Джой. Защото ако го направя, ще се вбесите.

Тя взе най-горния. Заглавия!

ГЕНИАЛНОТО ХЛАПЕ

ОБВИНЕНО В ПРЕСТЪПЛЕНИЯ

НОВИ СЪДЕБНИ ДЕЛА

ПРЕСЛЕДВАТ ПРОСЛОВУТИЯ

ПРЕСТЪПНИК

Със стъпка, която се взриви като бомба във Върховния съд вчера, съдията Хемър Туист пусна в ход международните съдебни процеси, които могат да доведат Уистър, Гениалното хлапе, до стерилизация и доживотен затвор.

Смъртоносното обвинение в изнасилване на малолетна надвисна над главата на обкръжения престъпник.

Новите дела, заведени от Мейзи Спред, Туутс Суич и Долорес Публиано де Копула със сигурност ще доведат до разрухата и унищожението на преследвания престъпник...

Графиня Крек грабна друг вестник. После трети.

След това четвърти!

— ПО ДЯВОЛИТЕ! — възкликна тя. — Няма нито думица за отменянето на другите дела и за оттеглянето на фалшивите обвинения в двуженство! По радиото и телевизията ли ще го обявят?

Бум-Бум поклати глава.

— Не го разбирам това! — изстена графинята. — Читателите са оставени да си мислят, че тези обвинения все още важат!

— Ами така действат медиите — каза Бум-Бум. — Цялата им далавера е в лошите новини. Само това отпечатват. Що се отнася до тях, добрата новина не е новина. Само погледнете другите статии на тези страници. Само лоши новини, смърт и нещастия. Живеят с налудничавата идея, че само лошите новини увеличават тиража.

— Но тук дори не пише, че ония уличници са лъжесвидетелствали и са изпратени в затвора! — каза графиня Крек.

— Вероятно това би било добра новина — отвърна Бум-Бум. — Трябва да се примирите с това, мис Джой. Медиите са невероятно побъркани.

— Не вярвам, че това е единственото обяснение — възкликна графинята. — На мен ми прилича на манипулирани новини.

— Не, не е задължително. Познавах на времето няколко журналисти. Имал съм малко вземане-даване с пресата, нали разбирате: веднъж ми приписаха взривяването на една кола в големи заглавия, а след това с малки букви най-долу на страницата споменаха, че съм все още в затвора. И аз попитах единия от ония журналисти от къде на къде. Той ми отвърна, че дори когато репортерът получавал новините каквито са, главният редактор го карал да ги извърти. По неговите думи сензацията увеличавала тиража. Онова, което предлагат, не са новини, а забавление. Така ми каза той. И на няколко пъти оттогава, като видях какво отпечатваха за Джет и в каква мръсотия го забъркваха, стигам до идеята за едно истинско забавление: да се направят няколко мръснишки номера на колите на някои издатели и

главни редактори. Вие не бихте се противопоставили, нали? — добави той с надежда.

— Е, признавам — каза графиня Крек, като смачка един вестник, — че това би било много забавно. Но мисля, че нямаме време за него. Искам всичко това да свърши и да заведе Джет на някое хубаво и сигурно място. Той е деликатен в някои отношения.

— Не бях забелязал — каза Бум-Бум.

— Наистина е. Той е джентълмен и има чувство за благоприличие.

— Това го забелязах — каза Бум-Бум.

— Така че някой трябва да го защитава от жените — заключи графиня Крек. — Предполагам, че разбираш.

— Не — отвърна Бум-Бум.

— Ами той дори не би насочил оръжие срещу жена, даже да е толкова лоша, колкото ония блудници.

— Ей — грейна Бум-Бум, — искате да кажете, че ще си намерим по една М-1 и ще се поупражняваме в стрелба по цел?

— Не, не — рече графинята. — Това няма да е от полза. Даже да лежат някъде мъртви, пак биха измислили нещо подло.

— Това е доста невероятно — каза Бум-Бум.

— Не. Познавам ги тоя тип жени. Престъпнички. Никаква женска чувствителност. А ако ги застреляме, което признавам, че заслужават, си го знам и Джетеро. Той ще изпита съжаление към тях. Не, няма да си угаждаме, ликвидирайки тия мърли. Ти вече намери най-добрата идея. Докъде стигна с намирането на координатите на двойника?

— Така се притесних за реакцията ви спрямо медиите, че пропуснах онова, което трябваше да кажа още с влизането си. В този случай АЗ задържам добрите новини. Той се е показал на повърхността.

— Аха.

— Да-а. Моят познат журналист ми каза, че момичетата дали тази сутрин голяма пресконференция, посветена изцяло на това как Гениалното хлапе унижава жените. Ще излезе в следобедните и утрешните ранни вестници. След което двойникът ще участва в „Странноват свят“ на Ей Би Си в 3:30 утре следобед — гледаното време от домакините.

— Бум-Бум! Това е великолепно новина.

— Да, трябва да спра да чета вестници. Започвам да ставам като тях! Както и да е, той се е възползвал от това, че оня заспал съдия Туист му позволи да се покаже, и ще говори на домакините колко е чудесен предполагам, или за това, че дума не може да става, че унижава жените или нещо подобно. Но ще бъде там. На живо.

— Точно каквото ни трябва! Освен това ни дава време да се подготвим. Не много, но достатъчно. Бързо, бързо, Бум-Бум, имам нужда от някои неща. Тичай и докарай микробуса веднага. О, ще стане страхотно!

Бум-Бум изхвърча навън, а тя започна да си облича някакво манто.

Не чаках повече.

Обадих се на охранителната фирма „Орлово око“.

— Хванахме я! — казах им. — Ще бъде в близост, до мястото, където се провежда шоуто на Ей Би Си „Странният свят“ утре следобед в 3:30, за да отвлече Гениалното хлапе.

— Ей, ей! — каза дрезгавият от пури глас. — Хората ми веднага се захващат на работа. При това са специалисти. Сега, като знаем вече как точно изглежда, тя даже няма да може да се дегизира! Петдесет бона в торбата. Най-лесните пари, които някой някога е печелил. Вие ще получите дела си.

Почти предвкусвах пая си. Каквото и да ми се случеше, щях да съм се отървал от графиня Крек!

Тогава можех да се погрижа и за Хелър.

Добре можеше да измисля нещо, за да се спася!

Светът изглеждаше доста по-розов!

ГЛАВА ПЕТА

Чудесни са висотите на смелост, до които крайната принуда може да издигне човека: реших да присъствам на шоуто-разговор, за да съм сигурен в залавянето на смъртоносната графиня Крек.

Идеята ми хрумна същата вечер, докато дърпах от втория бхонг, за да успокоя нервите си и да се подготвя за двете нови момичета.

Тийни неочаквано се беше отбила на път от училище за вкъщи и беше донесла ягодова пица с колбас — най-новата измислица — за Адора и Кенди.

Трите си седяха, ядейки, а Тийни им разказваше как Хонконгската развратница ненавиждала хомосексуалистите, как не искала да ги взима в персонала си и как не понасяла да ги гледа — история, която беше напълно противоположна на онази, която ми беше разказала ден-два преди лова. Но споменаването на хомосексуалисти беше накарало ръцете ми да се вкочанят и аз си бях изпуснал парчето пица:

— Вижте го тоя бибипец — беше казала Адора. — Тресе се като куче, бибипащо тухли.

— О, аз ще се заема с него — я беше уверила Тийни и веднага беше извадила един бхонг, напълни го и започна да обяснява колко дълго се задържа едно дръпване. По незнайна причина не бях изпаднал в паниката бях започнал да потъвам в меко, сиво замайване. После тя отново го напълни и настоя да задържам всяко дръпване, дълбоко и дълго.

Спрях да треперя. Започнах да се чувствам странно смел.

Те подновиха яденето на пица, а Тийни започна да ги угощава с една лекция, която ѝ бяха чели в училище, за това как да се предотврати „прихващането“. Тя каза:

— Много е странно, но те казват, че една жена може да прихване толкова лесно, колкото не можете да си представите.

Поради някаква причина всичко друго се изпари като мехурчета, а единственото, което се лепна за мен, бе тази фраза.

Шоуто-разговор!

Ако се дегизирах като старица, ако вземех екрана на Крек и работех под прикритието на охранителна фирма „Орлово око“, щях да постигна две неща: първо на първо графиня Крек нямаше да може да им се изплъзне; и второ, благодарение на превключвателя, който носех, ХИПНОШЛЕМЪТ НЯМАШЕ ДА ДЕЙСТВА, АКО СЪМ НА ПО-МАЛКО ОТ ДВЕ МИЛИ ОТ НЕГО! Ако тя се опиташе да го постави на Гениалното хлапе по време на шоуто, усилията ѝ щяха да останат напълно безполезни.

След предаването на графиня Крек в „Белвю“ щях някак си да довърша Хелър, а след това да се справя и с Тийни! Аха! Все още имах шанс да победя!

Момичетата дойдоха, две брюнетки. Бяха доста нетърпеливи. Аз бях така увлечен от брилянтния си проект за успех, че дори няха нищо против Тийни да стои отстрани и да дава указания, макар да си признавам, че почувствах облекчение, когато не успя да дочака края на втория тур, заявявайки, че трябва да се връща за нощните часове по „Открито и Прикрито Прелъстяване“. Тя ме шляпна на голо отзад и с едно „продължавай да опитваш, Инки“ пукна балончето си дъвка и хукна навън, люлеейки учебниците си на връвта, с която бяха вързани.

— Скоро след като си отиде, нещата стигнаха до задоволителния си край. Адора изнесе обичайната си търговска беседа, настоя за отказването от Психиатричния контрол на раждаемостта и момичетата си тръгнаха грейнали.

— Тая Тийни не е ли много сладка? — възкликна Адора. — Колко е различно, когато получаваш прилично образование при нейните напътствия.

— Наистина е така — добави Кенди. — Толкова загрижена и любезна с другите.

Стените сякаш, се отдалечаваха и приближаваха, а времето беше спряло. Залитайки търсех пътя към задната си стаичка, когато БУМ!

Краката ми полетяха нагоре, направих полусалто във въздуха и се приземих ТРЯС!

Звезди прорязаха тъмната небесна твърд.

Помня, помислих си, че преди не съм знаел как марихуаната може да предизвика такова внезапно изкривяване на пространството. Мислех си, че това важи за по-концентрираната ѝ форма — хашиша.

Нищо не виждах!

Вероятно бях напълно ослепял!

Лежах и разсъждавах върху незнайните клопки на наркотиците.

Марихуаната, която имаше репутацията на много слаба дрога, очевидно можеше да рее някого във въздуха, да предизвиква слухово сътресение, да поражда космически гледки, а след това пълна слепота просто така.

Гласът на Адора долетя от някакво огромно разстояние.

— Тромаво бибипеле такова! Цапаш с кръв целия килим! Седни, бибипка ти! Кенди, донеси веднага някакъв подочистител и виж дали може да се почисти това, преди да е оставило петна върху белия килим!

Тя попиваше лицето ми с парцала за масата. Зрението за момент се върна в едното ми око.

И там, пред мен обърнат настрани, беше СКЕЙТБОРДЪТ НА ТИЙНИ!

Обхванаха ме смесени чувства. Облекчението, че не бях ослепял от марихуаната, а само от кръвта, се смесваше с разтреперващата ме омраза към Тийни. Нейната загриженост за другите, която беше така високо оценена от Кенди, се състоеше в това да поставя загрижено скейтборда си точно в средата на тъмния коридор към стаята ми!

С нестихваща лекция за това как трябва да внимавам къде стъпвам, как трябва да се грижа за килимите и да спра опитите да се осакатя, за да се отърва от съпружеските си задължения, Адора ме отведе в някакво спешно болнично отделение, където зашиха главата ми. За щастие марихуаната все още действаше, та не усещах иглата.

Всъщност нея нощ заспах като малко дете. Въпреки всичко знаех, че имам отличната възможност в крайна сметка да победя.

На следващия ден със сигурност щях да хвана коварната графиня Крек!

ГЛАВА ШЕСТА

Странно нетърпелив за срещата си със Съдбата, рано на другия следобед се облякох и потеглих към залата за телевизионни предавания на Ей Би Си.

Не бях срещнал трудности с получаването на пропуск за шоуто „Странноват свят“. Бях се свързал по телефона с шефа на охранителната фирма „Орлово око“ и той ми беше казал, че ми е запазил място сред публиката. Нямаше търпение да получи помощта ми.

— Мястото ще гъмжи от наши хора — беше ми казал той, но тя вече ни се е изплъзвала под носа и ще ни е от полза да има някой, който да я разпознае на място. Човекът, който връчва призовките, ще бъде там. Този път тя няма да се измъкне!

Дегизирането не се беше оказало трудно: лицето ми бе така омотано с бинтове, че можех да виждам само през един процеп.

От светлината ме боляха очите и не си бях губил времето да гледам екрана на крек. Тя щеше да се появи на шоуто — това беше сигурно. По дяволите да вървят подробностите: даже тя нямаше да може да се измъкне от подобна клопка.

Когато пристигнах, бързо намерих служителя от „Орлово око“. Той беше огромен мъж, облечен в цвят каки, целият окичен с оръжия. Стоеше във фойето, като даваше на всеки от дузината мъже от охраната индивидуални инструкции и ги изпращаше на постовете им.

Дръпнах го за ръкава. Той ме побутна раздразнено.

— Чупи се, дъртофелнице — каза. — Не виждаш ли, че съм зает?

Засмях се доволно. Бях дегазиран като старица с опърпана шапка и бях намазал превръзките с боя за обуща, за да почерня лицето си.

Той ме взе за някаква негърка!

— Ти си дъртофелник — казах му аз, — защото съм чувал, че те са доста кърови. Аз съм Смит, идиот такъв, човекът, от който „Дингълинг, Чейс и Амбо“ получават заповедите.

— О, Иисусе Христие — възкликна служителят от охраната.

— Не, просто Смит — поправих го аз. — Ще ме вместиш ли в приготвленията?

— О, да, сър! Хората от Ей Би Си винаги съдействат на силите, които са на власт. Поставили сме наши хора из цялата телевизионна зала. Конферансието на „Странноват свят“ Том Снайд е много въодушевен от идеята, че в шоуто му може да се получи малко екшън. Освен това във всеки ъгъл има допълнителни камери. А отвън има и любителски камери. Ще докарат Гениалното хлапе в брониран камион с тъмни стъкла. Какво е това в ръцете ви?

— Портативен телевизор — дезинформирах го аз. Беше екранът на Крек. — Искам да хвана шоуто и в ефир, освен в залата.

— Добре. Мястото ви е на средния ред, до пътеката. Ето ви едно уоки-токи, за да се свържете с мен, в случай че забележите нещо, което ние сме пропуснали.

— Добре обмислено — казах, като го вземах. — Но си дръжте очите на четири все пак. Днес не съм много добре със зрението. Разчитам на вас.

— О, спокойно можете да разчитате на нас — каза той, като потупа огромния кобур на автоматичния си пистолет. — Аз на практика вече си харча моя дял от тия допълнителни пари. А, да, и още нещо: хората от Ей Би Си ни предупредиха, че щом светне червената лампичка, трябва да мируваме и да стоим настрана от сцената, освен ако самата жена не се появи. Ако това стане, Снайд ще ни даде знак и ще могат да заснемат арестуването.

— Добре — казах му аз и тръгнах към мястото си.

Залата беше претъпкана с жени и една пола повече минаваше напълно незабележимо.

Настаних се. Мястото ми беше добро за наблюдение. Залата беше като всяка друга, освен че имаше повече места за камери и осветлението. На мен обаче ми беше трудно да обхващам всичко през превръзките си. Нещата изглеждаха някак розови и предположих, че челото ми отново кърви. Но маловажните неща не трябва да застават на пътя на един офицер от Апарата. Ломбар Хист и съдбата на Конфедерация Волтар зависеха от мен, да не говорим пък за съдбата на Земята!

Шоуто щеше да започне всеки момент: един голям часовник отмерваше секундите до вдигането на завесата. Тиха музика свиреше,

за да държи публиката спокойна, но навсякъде из залата се чуваше развълнувано дърдорене. Домакини от всякакъв вид и калибър се бяха натъпкали в шоуто днес, за да зърнат Гениалното хлапе.

Концентрирах се върху екрана на Крек. Виждах го трудно.

Тя седеше в някаква малка стая. Усетих лека вълна на безпокойство. Трябваше да се дегизира някак, за да се промъкне на шоуто. А тя не го правеше. Беше поставила пред себе си малък телевизор, а в ръце държеше два микрофона.

Къде беше тази стая?

В тази сграда? На мили разстояние? Нямах записани ленти, за да ги превъртя назад и не можех да разбера как е стигнала дотам. Имаше нещо много нередно в цялата работа. Шоуто щеше да започне всеки миг.

И тогава се отпуснах. Тя просто нямаше да устои на стръвта в лицето на двойника на Гениалното хлапе. Мислеше си, че той беше от жизнена важност за плана ѝ да разбере кой стои зад серията съдебни дела срещу Хелър.

Гласът на Бум-Бум долетя през спийкъра на екрана.

— Представих го.

Крек се обърна към замъгленото пространство зад телевизора:

— И той знае маршрута?

— Два пъти му го показах — отвърна Бум-Бум.

Бях малко озадачен. Как можеше Бум-Бум да е представил някого? Шоуто още не беше започнало! Помислих си, че графинята наистина трябва да се разбърза, ако не иска да закъснее за него.

Завесата се раздели. Механизмите зажужаха. Светнаха червени лампички. На голямо табло се появи „в ефир“. Едно момиче в пеньоар вдигна плакат, на който пишеше:

РЪКОПЛЯСКАЙТЕ.

Загърмя музика. Самият Том Снайд изскочи на сцената, като раздаваше целувки. Беше възрастен мъж с къдрава коса и много изкуствена усмивка.

— Добър ден, добър ден, домакини на Америка, скъпи мои приятели, които разнасяте популярността ми от единия до другия бряг.

Момичето в пеньоара вдигна плакат:

СМЕЙТЕ СЕ.

— Само да се опитате да я скриете! — каза Снайд.

Момичето вдигна друг надпис:

СМЕЙТЕ СЕ ПО-СИЛНО.

— Добре дошли в „Странноват свят“! — каза Снайд. — Сигурен съм, че всички вие се чувствате съвсем като у дома си.

Момичето вдиша надпис:

ВИЙТЕ ОТ СМЯХ.

— Днес сме много щастливи, че в нашето шоу имаме възможност да приветстваме един млад мъж, който раздвижи сърцата и полите на Америка и света.

— И ето го и него, ексцентрикът, когото очаквате задъхано, прословутият престъпник, **УИСТЪР, ГЕНИАЛНОТО ХЛАПЕ!**

Момичето вдигна надпис:

ПИЩЕТЕ!

Двойникът на Уистър надникна иззад една засадена палма, хукна зад някакво бюро, а след това се скри зад едно пиано.

— Защо се спотайваш? — попита го Снайд.

— Страхувам се, че публиката ще помете светлините на рампата и ще ме изнасили — отвърна двойникът.

Момичето вдигна надпис:

КАЖЕТЕ У-У-У-У С НАСЛАЖДЕНИЕ!

— Не, не — извика Снайд, — мястото е пълно с хора от охраната, така че никой няма да те докосне. Излез на открито.

— И никакви служители с призовки? — попита двойникът.

Момичето вдигна плакат:

ПИЩЕТЕ ОТ СМЯХ!

Публиката запищя, но Том Снайд беше излъгал. Опърпаният мъж с опърпаното палто надничаше изпод периферията на опърпаната си шапка само две седалки встрани от мен. Неговото лице също беше цялото в превръзки! Чакаше графиня Крек с призовка за предаване в „Белвю“. И тогава погледнах точно зад него. Двама санитарии от „Белвю“! Отвън вероятно ги чакаше някоя кола.

Погледнах към екрана. Графиня Крек си седеше и гледаше шоуто по телевизията!

Една камера обхвана пищящите домакини. Видях го на екрана й. Между всички останали, камерата **ПОКАЗА И МЕН!**

Сниших се. О, Боже, дано не ме е забелязала!

После нейният телевизор отново показва сцената.

Гениалното хлапе беше на фокус. Беше облечено в черно като престъпник от някой уестърн, но вместо кобури имаше червени сърца. Щръкналите му зъби и очилата с рогови рамки не отиваха много на облеклото му.

Той седна в креслото за интервюта.

— Как го правите? — попита Снайд. — Как карате всички тия жени така да полудяват по вас, че да ви съдят за милиарди?

— Предполагам, че ми идва отвътре — отвърна двойникът.

Момичето вдигна плакат:

СМЕЙТЕ СЕ И КАЖЕТЕ О-О-О-О.

— Лесно е да се разбере, когато си наистина вътре в нещата — каза Гениалното хлапе.

Плакат:

СМЕЙТЕ СЕ ПО-СИЛНО И ВИКАЙТЕ О-О-О-О, ПО-СИЛНО!

— Жените из цялата страна изглежда са напълно луди по теб — каза Снайд. — Това не ти ли се струва някак странно?

— Подобен живот е тежък — отвърна двойникът. — И колкото по-дълго съм в него, толкова по-тежък става.

Плакат:

ИЗПИЩЕТЕ ОТ СМЯХ!

ДОКАТО ВИКАТЕ ОООО ПИЩЕЙКИ!

— Повечето мъже — каза двойникът — не се оказват на нужната висота и си признавам, че не ми беше необходимо да си давам много зор.

Плакат:

ПИЩЕТЕ ОТ СМЯХ!

— Разбрах, че сега искат да те арестуват за изнасилване на малолетна — каза Снайд. — Не бих си и помислил, че си способен на това.

— Е, тя беше много ниска — отговори Гениалното хлапе.

Плакат:

ВИЙТЕ ОТ СМЯХ!

— С всички тия юридически затруднения — каза Снайд — мога само да си представя какви невероятно големи разходи имаш за адвокати.

— Струва си — отвърна двойникът на Гениалното хлапе. — Но истинските разходи са за възстановяване на панталоните, които трябва

да оставям, когато съпругът се прибере неочаквано.

Плакат:

СМЕЙТЕ СЕ КАТО ЛУДИ!

Снайд продължи:

— Добре, но ако смяташ да посветиш цялото си свободно време на обирването на влакове и кражби в градове, на скачане от легло в легло, мисля, че хонорарите за адвокати скоро ще надхвърлят онова, което намиращ в сандъците на „Уелс Фарго“. Правото е много скъп бизнес. Как смяташ да се справиш с този проблем, когато прескачането от едно легло в друго те разори?

— Сам ще си бъда адвокат — отвърна двойникът. — Нищо не може да спре опитите ми да се наслаждавам на плътта. Страната е направо фразшкана с красиви жени, които нямат какво да правят, когато мъжете им отидат на работа. — А после с шепот, едва доловим в залата, каза, като се наведе към Том: Абе, това вече не е в сценария.

— Добре — каза Снайд, пренебрегвайки думите му — сега ще видим колко си обигран по юридическите въпроси. Тук сме довели един адвокат, който ще те разпита за тях.

Друг звук. Волтариански! Помислих, че полудявам. После го локализирах. Идваше от екрана ми. Графиня Крек беше взела левия микрофон в ръка и каза в него:

— Пс-пс. Иди в центъра на сцената.

На ВОЛТАРИАНСКИ!

Снайд беше станал и направи отработен, подканящ поклон.

— В СРЕДАТА НА СЦЕНАТА ДОЙДЕ МИСТЪР, КАЛИКО!

О, Снайд наистина беше зарязал сценария!

Котаракът беше в черни доспехи. Носеше голяма черна папийонка. Огледа публиката.

— Столът вдясно — каза графиня Крек на волтариански в левия микрофон.

Котаракът скочи на второто кресло за интервюта. Седна и се взря в двойника на Гениалното хлапе.

— Какво, по дяволите, е това? — възкликна двойникът. — Това не е адвокат, а котка!

Котаракът отвори челюстите си. Каза:

— Аз съм котарак-адвокат.

Момичето с плакатите просто си стоеше и зяпаше. Публиката беше отворила широко уста.

Говореща котка!

О, този демон Крек. Знаех какво точно е направила. Използваше „Очи и Уши от Волтар“ за направляване. Беше скрила микрофон в ухото на котарака, за да го направлявала в папийонката му беше скрила друг, за да може да говори чрез котарака. И даже беше обучила котката да си отваря и затваря устата, когато чуе, че се задейства вторият микрофон.

Бибипка й!

Снайд се беше хванал на въдицата! Глупакът, беше се заплеснал по това като по нечувана новост! Каза на котарака:

— Гениалното хлапе май се съмнява във вашите правомощия, адвокат Калико. Може би е по-добре сам да го убедите.

Котаракът — а всъщност Крек, говореща в десния микрофон, каза:

— Той би трябвало да разбере ЦЕЛТА на правото.

Момичето с плакатите се беше свестило. Вдигна надпис:

СМЕЙТЕ СЕ!

Публиката не прочете плаката. Всички си приказваха:

— Говореща котка. Тя наистина говори. Каква готина котка. Чуй я как ГОВОРИ!

— Снайд — каза котаракът, — имаш много непослушна публика. — Той се обърна към залата. — Тишина в съдебната зала!

Снайд удари с едно чукче.

— Извинете, адвокат Калико. Продължете с удостоверяването на правомощията си.

Крек, която наблюдаваше цялото по телевизора си, се наведе към десния микрофон. Котаракът сякаш сам каза:

— Котките са най-основното нещо в правото. Всички случаи започват с КОТалог на престъпленията.

Момичето вдигна надписа:

СМЕЙТЕ СЕ!

Нямаше, нужда от него. Публиката вече се смееше.

Откъде, по дяволите, действаше Крек? Грабнах уоки-токито и казах:

— Тя кара котарака да говори!

— Ще се справим — върна се по слушалката от служителя на охраната.

— Продължете — каза Снайд на котарака.

Самият котарак сякаш говореше:

— Правото решително се противопоставя на всичко ДОГМАТИЗИРАНО. Полицията си играе на КОТКА и МИШКА с престъпниците. Те пък се ИЗДАВАТ един друг. Съдиите мислят, че всички са ПЛЪХОВЕ. И крайният продукт на всяко законно действие е КАТАСТРОФА!

Ненаправлявана, публиката пицеше от смях.

— Но, Снайд, — сякаш каза котката, — ще ти дам и най-важното доказателство, че наистина съм котарак-адвокат.

Крек шептеше заповеди в левия микрофон.

Котаракът стана от стола и скочи на коляното на двойника. Животното сякаш извади нещо от доспехите си. То душеше из джобовете на Гениалното хлапе. Да не би да беше оставило нещо в някой от тях?

— Какво правите? — попита го Снайд.

— Това, което прави всеки адвокат — отвърна котаракът.

— Внезапно измъкна портфейла на двойника от страничния джоб на панталона му!

Стисна портфейла в зъби.

Побягна от сцената!

ДВОЙНИКЪТ ХУКНА СЛЕД НЕГО!

Публиката виеше от смях.

Аз изкрещях в уоки-токите:

— **СЛЕД КОТАРАКА!**

Без да се съобразяват с червените светлини, хората от охраната търчаха по цялата сцена след животното.

Скочих и хукнах след тях!

Тичайки по петите им, излетях от една външна врата точно навреме, за да видя как котката се измъква надолу по едно дълго стълбище. Двойникът я следваше по петите.

Един микробус, различен от предишния, беше паркиран в края на стълбището!

Аха! Котаракът беше пхнал част В на двойника, а самият той носеше част А! Устройство за убеждаване!

Котката почти беше стигнала микробуса!

ПЛЯС!

Двойникът, както търчеше надолу по стълбите, сякаш полетя във вързоп от извиващи се ръце и крака. Затъркаля се надолу.

Приземи се!

Хората от охраната се лееха надолу по стълбите.

ПЛЯС! ПЛЯС! ПЛЯС! ПЛЯС! ПЛЯС!

Хлъзгаха се така, сякаш бяха на дълга шейна!

Аз тичах напред.

Тръгнах надолу по стълбите.

Бум-Бум беше хванал двойника за яката и го набутваше в микробуса.

Хората от охраната се приземяваха в безреден куп.

ПЛЯС!

Моите собствени крака хукнаха в шест посоки едновременно и аз полетях надолу по стълбите като за пикиране без изключване на мотора.

Приземих се върху главата си.

Около мен имаше купчини хора от охраната.

Служителят най-отгоре на стълбите извика:

— ЗАПИШЕТЕ НОМЕРА НА КОЛАТА!

След което се търкулна надолу.

Погледнах отдалечаващия се микробус. Бучеше по някаква тясна уличка все по-далече и по-далече.

НЯМАШЕ ТАБЕЛКИ С НОМЕРА!

Шефът на охраната се приземи до мен с тупване.

Въобще не можех да си обясня нищо.

Какво беше причинило подобна катастрофа?

И тогава погледнах към стъпалата.

Котката можеше да тича надолу, по тях, но не и който и да било друг.

БЯХА ПОКРИТИ С БАНАНОВИ КОРИ!

ЧАСТ ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

ГЛАВА ПЪРВА

Шефът на „Орлово око“ се вдигна от тротоара. Размаха юмрук към тясната уличка в посоката, в която беше изчезнал микробусът.

— Ще те хвана, даже това да е последното, ми дело! — изкрещя той и се извърна. — Какъв модел беше микробусът? — изрева към хората си.

Те се разплитаха и махаха бананови кори от изцапаните си униформи.

— „Трансван“! — каза един.

— „Еконолайн“ — добави втори.

— „Куиклей“ — намеси се трети.

Единственото, за което всички бяха единодушни, бе, че микробусът е бил без табелки за номерата, че е бил бял и че е бил пригоден за търговски цели. Вече знаех, че в Ню Йорк има десетки хиляди подобни микробуси.

— Тъпанари такива! — изкрещях аз. — Позволихте им да избягат!

— Моля те, господи! — извика шефът на охраната. — Дай ни още една възможност. — Той посочи служителя с призовките, и двамата санитари от „Белевю“, които се бяха приближили с усмирителни ризи в ръце. — Тая призовка ще бъде връчена, а демонът предаден в болницата, дори ако трябва аз да го направя!

— Дерзай! — казах му аз. И той хукна да се обажда в полицията, за да поставят патрули по пътищата, да ги покрият с хеликоптер и да направят всичко друго, което си правят.

Аз тръгнах обратно към залата на шоуто „Странноват свят“, където Том Снайд завършваше тридесетте си минути с известни в историята любовници, престъпници. Изглеждаше доста раздразнен от това, че публиката от специално подбрани жени си говореха една с друга за котката.

— Накратко — каза той, — като погледне човек някои от тия кокалести джуджета и ги сравни с мъжествен тип като мен, започва да се чуди какво виждат жените в тях.

— Колко КОТино го каза! — извика една блондинка на първия ред достатъчно силно, за да го хванат микрофоните.

Крясъци от смях заляха цялата телевизионна зала. Момичето в пенъора напразно държеше вдигнат плаката:

ПОЧТИТЕЛНО ГУКАНЕ!

— Писна ни от твоето ПС-С-С-СТ! — извика друга, за да не остане по-назад.

Това сякаш ги взриви и те започнаха да се надпреварват кой ще направи най-мръсен каламбур за котката.

Снайд можеше да се погрижи за себе си. Аз грабнах екрана от пода, където беше паднал, и се измъкнах.

Трябваше да се намеся, както си и знаех, че ще стане.

Не бях в много добра форма. Главата ме болеше от падането върху нея, окото ми беше започнало да кърви и аз буквално виждах в червено. Но един офицер от Апарата трябва да бъде издръжлив и да преодолява болката. Трябва да е куражлия.

Освен това се страхувах да не закъснея за следобедната среща с лесбийките в апартамента. Адора не биваше да заподозре, че се опитвам да премахна Крек и Хелър и да избягам, преди да е започнало хомообразованието. С Тийни щях да се справя по някакъв начин.

През целия път, докато пътувах с таксито до апартамента, наблюдавах екрана.

По спийкъра се чуваше приближаването на полицейска сирена.

Графинята държеше котарака. Беше му свалила дрехите и папийонката. Галеше го зад ушите и той направо цъфтеше! Бях чувал, че вещиците на Земята имат котки, но те обикновено бяха черни докато този имаше само няколко черни петна между оранжевото и бялото.

Освен това графинята не летеше с метла. Тя се движеше с микробус с много луксозен интериор. Пердетата бяха спуснати и тя беше запалила вътрешната лампа.

— Оная патрулна кола май се интересува от нас — долетя гласът на Бум-Бум през завеса, от другата страна, на която вероятно беше шофьорското място. — Проверява регистрационните номера.

— Не са откраднати, нали? — попита графинята.

— По дяволите, не — с ваше извинение, мадам. Майк Мутационе си има лична машина за печатане на номера. Даже

губернаторът на Ню Йорк не би могъл да проследи табелките, които току-що закачих!

Воят на сирената се отдалечи.

— Отиде си — каза Бум-Бум.

— Карай бързо към онова скришно място, което са използвали за трансфер на алкохол — нареди графиня Крек. — Нямаме време да си играем на гоненица с полицията. Имаме да вършим работа.

Само ако надникнеше навън или пък споменеше някакъв, адрес, щях да я хвана! Но единственото, към което тя гледаше, бе онази бибирана котка. Леле Боже, мъркането ѝ идваше до мен така усилено, че известно време си мислех, че това е моторът им! Какво непоносимо животно!

Те продължиха да карат. Нямаше как да разбере посоката или местонахождението им, освен ако не направеха грешка и не го споменеха.

Със зачервени очи, залепени за екрана, дадох преголяма сума на таксиметровия шофьор при пристигането пред апартамента, след което влязох, препъвайки се.

Свалих дегизировката си, като продължавах да гледам екрана.

Те спряха!

Мистър Калико изскочи от прегръдката на графинята и мина през предното перденце. После се показва ръката на Бум-Бум, която дръпна встрани паравана. Гледах направо през предното им стъкло.

Голям магазин!

Но къде?

В Манхатън има стотици хиляди подобни магазини. Все пак може да изпуснат нещо, което да ме насочи.

Графиня Крек вероятно седеше в кресло, което се въртеше. Когато Бум-Бум влезе в задната част, тя се извъртя.

Там, направо на микробуса, лежеше двойникът на Гениалното хлапе.

И ръцете, и краката му бяха вързани. Устата му бе залепена.

Черният костюм вече не му вършеше никаква работа. Очите му бяха подивели от страх.

Внезапно долових нов шум. Усилих звука на спийкъра. Плискаща се вода! Този магазин беше над някакъв речен поток! Стар склад за контрабанда! Би трябвало да има капак на пода, през който са

можели да разтоварват малки лодки или пък да пускат тела по течението!

Боже, помогни на двойника на Гениалното хлапе, помолих си аз. Смъртоносната графиня Крек щеше да сложи край на живота му, веднага щом си свърши работата с него! О, бедният двойник! Представи си да си в ръцете на такова убийствено чудовище! Потреперих. Но по-добре него, отколкото мен.

— Бум-Бум, ако просто излезеш навън и се погрижиш да не ни безпокои никой, мисля, че мога да го накарам да говори.

— Много кръв, а? — каза Бум-Бум. — По този случай ще взема и котарака: твърде е малък, за да гледа насилие, даже и да има досие в полицията.

Графиня Крек свали лепенката от устата на двойника.

— Тая котка има ли досие? — изпелтечи двойникът. — Мислех, че е адвокат!

— Какво значение има? — попита Бум-Бум. — Към дългия му списък от убийства сега ще трябва да прибавим и едно отвличане. Но онова, което ще се случи сега, е твърде силно за него. Не бих дал и две мишки за живота ти, дечко. Така че отговаряй вежливо на дамата. Котаракът и аз ще стоим отвън и ако не запееш, отново ще го пусна вътре.

Двойникът беше много объркан.

— Невинен съм. Не знам нищо.

— Излез, Бум-Бум — нареди графиня Крек.

Бум-Бум се спря на една от страничните врати, като я задържа отворена. Не се виждаше нищо, освен стената на склада.

— Ще разхлабя един от старите капаци на пода — каза той. — За всеки случай, ако той не проговори. — Котката изскочи навън и Бум-Бум затвори вратата.

— Не зная нищо — изстена двойникът. — Правя само това, което ми кажат.

— Аха — възкликна графиня Крек, — но кой ти казва какво да правиш?

Косата ми се изправи под превръзките. С нарастващ ужас си дадох ясната сметка, че ако този двойник знае името на Мадисън, графиня Крек щеше да го пипне. А ако Мадисън бъде разпитан той със сигурност щеше да спомене и опише човека, когото той познаваше

като Смит — мен. И без никакво съмнение графиня Крек щеше да разбере, че аз стоя зад всичко това. Щях да ЗАГИНА! Образът на, невиждащите очи на жълтия мъж се изправи между мен и екрана. Кръвта в окото ми го оцвети в червено. Трябваше да седна, защото коленете ми се разтрепериха.

— Няма да ви кажа кой ми нарежда — каза двойникът, а стърчащите зъби щръкнаха още по-агресивно.

— Така ли? — възкликна графиня Крек. — Не ми оставяш никакъв избор.

Тя посегна надолу към една пазарска чанта и извади хипношлема. Нахлузи го на ужасената глава на Гениалното хлапе и го включи. Хлапето внезапно подскочи във въжетата си.

Тя взе микрофона на хипношлема.

— Спи, спи, хубавичко спи. Сега ще ми кажеш истината, само истината и цялата истина или ще бъдеш обвинен в углавното престъпление „лъжесвидетелстване“. Кой ти дава заповедите?

— Един човек.

— Какъв човек?

— Не знам.

Крек взе една лента за записване и я постави в отвора на хипношлема, след което натисна бутона за запис.

— Сега — каза тя, — ще започнеш да ми разказваш всичко, което знаеш за превръщането ти в двойник на истинския Уистър.

Двойникът започна разказа си. Той бил сираче, родено в Джорджия. С помощта на правителствени студентски стипендии успял да влезе в Масачузетския разбивачен институт. Справял се добре, когато изведнъж бил повикан и му казали, че някакъв човек иска да го види. Мъжът му предложил работа. Пари и жени. Трябвало просто да следва заповеди, да се появява, където му се каже и да говори каквото му се каже.

Пожелал да разбере какво ще стане с училището, а човекът му отвърнал, че за това ще се погрижат и че той няма да се провали.

Казал му още, че от време на време може да му изглежда така, сякаш са го хвърлили в затвора, но не бивало да се тревожи, защото съществувал ИСТИНСКИ човек, Джеръм Терънс Уистър и че ако нещата се объркали по някое време, в крайна сметка ОНЗИ щял да отиде в затвора.

Беше попитал как така той също носи името Уистър; веднъж бил чул, че има брат, но никога не разбрал къде е.

Неговото собствено име било Джери Уистър и той смътно си спомнял, че името на брат му било Джером. Но мъжът му казал да не се тревожи за това, защото нямало никакво значение.

— Искаш да кажеш — намеси се графиня Крек, — че си вярвал, че мъжът, който помагаш да бъде съсипан, е собственият ти брат?

— Е, почти — отвърна двойникът, — но мъжът ми обясни, че просто се опитват да направят брат ми известен.

— Като го пращат в затвора?

— Добре де, беше заради всичките пари, които ми предложиха и жените, които ми обещаха.

Графиня Крек притисна микрофона до гърдите си.

— Какви примитиви! Никакво чувство за чест! — После се обърна към него: — Продължавай!

Двойникът продължи да дърдори по приглушения начин на човек, който е напълно хипнотизиран.

Графиня Крек започваше да става нетърпелива. Тя потропваше с крак. Беше чувала много пъти историята за състезанията, за Атлантик сити и Канзас преди това. Единствената разлика сега бе, че чуваше, че аферата е напълно манипулирана от някого.

Аз бях много, много нервен.

Най-сетне двойникът млъкна.

— Та как му беше името на тоя мъж? — попита графиня Крек.

— Аз го наричах Ед.

Започнах да дишам по-леко. Двойникът не беше имал директно вземане-даване с Мадисън.

Но при следващия въпрос сърцето ми пропусна един удар.

— Кой ти плаща? — попита графиня Крек.

Можеше да попадне на богата жила с този въпрос!

— Плик с пари в брой.

— Какво има върху плика?

— Нищо.

Кракът ѝ потропваше все по-учестено от нетърпение.

— В плика има ли нещо друго, освен пари?

— Само разписката, която подписвам и давам обратно на Ед.

— И какво има в разписката?

- Сумата. И аз я подписвам.
- Нещо друго?
- Само буквите Ф.Ф.Б.У.
- Те какво означават?
- Не зная — дойде приглушеният отговор.
- Ф.Ф.Б.У. Това ли е всичко?
- Да.

Косата ми се беше изправила. Ф.Ф.Б.У означаваше „Фатън, Фартън, Бърщайн и Ууз“, рекламният гигант, който се занимаваше и с връзките с обществеността, освен това оправяше счетоводните сметки на Роксентър и който беше наел Дж. Уолтър Мадисън за тази особено черна кампания на връзките с обществеността. О, небрежните, тъпи глупаци! Счетоводният им отдел вече не беше в безопасност!

И тогава ми дойде на ум нещо, което много ме освежи. Току-що си спомних какво ми беше казал Бери. Човек трябва да е в света на рекламата, за да знае какво означава Ф.Ф.Б.У. Това даже беше тест за професионализъм в областта на рекламата!

Графинята продължи да дълбае още известно време. Но не научи нищо повече.

Най-сетне задоволена, тя се захвана с друга работа.

— Сега, ти ще направиш нещо — каза тя. — Ще отидеш във Върховния съд, ще застанеш пред съдията и ще заявиш, че си извършил всички престъпления, в които обвиняват Джером Терънс Уистър. Дължиш го на честта на семейството си. Така че ще го направиш както си му е редът. Ще го заявиш така, че Джером Терънс Уистър да бъде освободен от всички минали и настоящи обвинения. ТВОЕТО е лицето, което е познато от телевизията и снимките, и ти си този, който ще убеди съдията, че нещата стоят така. Това включва както браковете и изневерите, така и изнасилването на малолетна. И ако някой ти каже да направиш нещо друго, няма да го слушаш. Разбрано?

— Да.

— Сега, освен това ще напишеш и пълно признание, че всичко е нагласена работа. Ще започнеш в момента, в който се събудиш, и ти дам лист хартия.

— Разбрано?

— Да.

— Ще забравиш, че си бил отвличан и хипнотизиран и ще си мислиш, че си дошъл при мен по свое собствено желание, ще стоиш с нас и няма да бягаш, докато не се явиш в съда. Разбрано?

— Да.

Тя изключи шлема и го махна от главата му. Двойникът се заоглежда замаяно наоколо, като се опитваше да намери нещо.

Графинята го развърза. Даде му лист и писалка, разположи го до една малка масичка в микробуса и той започна да пише.

Тя постави шлема в пазарската си чанта. После излезе навън.

Целият бях плувнал в пот. Какво можех да направя, за да предотвратя пълното срутване на света около мен?

Бум-Бум седеше върху един стар сандък, а котаракът — до него.

— Бум-Бум — каза му графиня Крек, — какво означава Ф.Ф.Б.У?

— Не знам — отвърна Бум-Бум. — Сигурно е някакъв дезодорант.

— Има ли мафиотска шайка с тези инициали? — попита графинята.

— Не — отвърна Бум-Бум. — Но когато превозват разни неща, пишат Т.Н.Б. Кое то означава „товар на борда“.

— Това не е същото. Ти какво направи с портфейла му?

— Ето го — отвърна Бум-Бум. — Няма нищо в него. Само няколко долара и студентски карти.

Графинята го разгледа. Поклати глава.

— Е — рече, — ще се захванем на работа и ще разберем. Трябва да означава нещо.

— Има малко уиски „Пийграм’с“ — каза Бум-Бум. — Та котката и аз можем да пийнем по малко.

— Не още — каза графиня Крек. Тя седна върху друг сандък и извади топче листа от чантичката си. — Бедният Джетеро вероятно полудява в открито море, докато се чуди какво става. Пиша съобщение за радиостанцията, което ще докара яхтата. Хванахме двойника и утре той ще се яви в съда. Яхтата няма да се е прибрала дотогава, така че ще е съвсем в безопасност. Изпрати това съобщение на капитан Битс и му кажи да акостира в Ню Йорк. Кой кей каза той? А, да. Кей 68, западна 30-та улица. Докато стигне там утре, вече ще е вечер и фалшивото Гениално хлапе ще бъде на път за затвора.

Тя написа съобщението. Подаде го на Бум-Бум. Той изчезна.

Не можех да повярвам на късмета си!

Тя не можа да си спомни, че съдията Хамър Туист няма да бъде в съда на другия ден! Щеше да бъде на състезателната писта „Акведукт“. Или пък глупаво предполагаше, че той би се върнал за някое важно дело, както правеха на Волтар. Но нито един Земен съдия не би поставил за нищо на света задължението преди удоволствието.

О, благодаря на Бога за тази немарлива, бавна съдебна система!

Хелър не само щеше да бъде заловен, ами и изпратен в „Белевию“ и даже може би мъртъв, преди тя въобще да е занесла онова признание на съдията!

Залавянето на Хелър щеше да я побърка!

Ако пък го убиеха, тя щеше да бъде така докосена от мъка, че нямаше да е заплаха за никого!

Може и да не знаех къде е тя. Но в крайна сметка бях спасен!

Посегнах към телефона, за да се обадя на Графърти.

Яхтата щеше да бъде ПОСРЕЩНАТА!

ГЛАВА ВТОРА

На другата сутрин ме боляха очите и хвърлих само бегъл поглед на екрана на Хелър. Той се взираше в тавана, очевидно все още в каютата си, и аз си помислих:

— Давай и продължавай да мечтаеш, Хелър, това ще се превърне в кошмар още днес преди залез-слънце.

Трябваше да направя още нещо, преди да посрещнем яхтата. Винаги е най-добре да се играе на сигурно.

Ако графинята стигнеше до Мадисън, преди аз да стигна до Хелър, Дж. Чуруликащото куку щеше без съмнение да ме идентифицира и с мен щеше да е свършено.

Превръзките ми бяха сменени: предишната вечер Адора ми беше казала, че ще изплаша лесбийките, ако остана с лице, намацано с боя за обувки. Облякох някакви дрехи за излет в цвят таки, като се надявах, че ще ме вземат за ветеран от войните или за някакъв уличен безделник.

Грабнах едно такси.

В офисите на Мадисън на улица „Ме“ N42 всичко беше в обичайната глъчка.

Моментът не беше подходящ да убеждавам Мадисън да тръгне да се крие. Той беше във върхова еуфория.

На стената имаше огромно увеличено фотокопие. На него пишеше:

ЗАЖАДНЯЛА ЗА СЕКС КРАСАВИЦА

ОТВЛИЧА ГЕНИАЛНОТО ХЛАПЕ

ОБУЧАВА КОТКА ДА

ГРАБИ

Пред 50 000 000 американски домакини
прословутият сексуален престъпник Уистър...

— Мад — казах аз, като се опитах да привлека вниманието му, — трябва да говоря с теб за нещо важно.

— Не ме притеснявай, Смит. Подготвям най-пикантната история, откакто Юлии Цезар изнасили Клеопатра върху едно килимче. От нея могат да се срутят империи.

— Сигурен съм, че е така — казах аз.

— Какво ще стане, ако се окаже, че това е съпругата на президента! — каза той въодушевено. — Ей, Хаки! Току-що ми хрумна една идея! — И той хукна да ускори нещата във вече земетресащия се офис.

Аз можех само да се мотая наоколо. Написах заглавията на вестниците за следващия ден, в които всички Вашингтонски съпруги се присъединяваха към Канзаските в иска им Гениалното хлапе да получи дипломатически привилегии за техните легла; махнах ги, за да сложат други с тълпи малолетни в Калифорния, наредили се на опашка с надеждата да бъдат изнасилени от Гениалното хлапе; зарязах и тях, за да извадят нови твърдящи, че е организиран национален лов на котки, за да бъде открит котаракът и да разкаже всичко. Пуснах последното по телекса.

— Когато е замесено животно, винаги се въодушевяват — каза Мадисън, като потъна зад бюрото си, напълно изразходван, но щастлив. — На утрешния ден котаракът ще разкаже всичко в най-сексуалните подробности, които можеш да си представиш.

— Мадисън — рекох му, — трябва да те предупредя, че е надвиснала опасност. От Ф.Ф.Б.У биха ли казали на някого кой върти нещата около Гениалното хлапе?

— О, съмнявам се — отвърна Мадисън. — Професионална завист. Това би увеличило престижа ми, нали разбираш, а те са твърде погълнати от ревност, за да го направят. Отговорът е 18 пункта НЕ.

— Въпреки това — казах аз, — може отнякъде да изтече информацията, че ти си този, който дърпа конците. Мад, има някои неща за ИСТИНСКИЯ Уистър, които ти не знаеш. Той е убил 55 човека, откакто е тук.

— КАКВО?

— Факт. Преброил съм ги. Прибави 15 тъкмо оня ден, като взриви доковете на Атлантик сити. 55 мъртъвци, Мадисън. А ти би могъл да си номер 56.

— Свети „пушечен изстрел“! — възкликна Мадисън. — Малкият Били беше убил само 21! Абе, даваш ли си сметка, че истинският Уистър се катери към 76-имата на Дивия Бил Хикок? О, богове, тоя Уистър наистина е за обявяване извън закона! Мислех си, че преувеличавам възможностите му! 55 човека! Леле! Смит, мисля, че наистина мога да издигна тоя мъж до безсмъртието. Няма никакво съмнение!

— Мад — казах му аз, — чуй ме, моля те. Ще го кажа дума по дума. Животът ти е в опасност!

Той потъна в размисъл. После продума:

— Няма да е първият път, в който животът ми е бил заплашен. В известен смисъл това е част от професията на този, който се занимава с връзките с обществеността.

— Мад — казах, — това не е просто заплаха. — Погледнах го. Имах обезкуражаващото усещане, че тъпча на едно място. И тогава ми хрумна гениална идея. Искаш ли да разбереш колко е опасен този човек?

— Да, разбира се! Може да се направи добро копие.

— Добре — казах. — Обади се в „Личен състав“ на Наркотици и се опитай да платиш договор за истинския Уистър.

— Ей, от това ще стане добро заглавие: 18 пункта Договор за Гениалното хлапе...

— Мад, не става въпрос за фалшиви заглавия. Това, което ти говоря, е истина. Поне веднъж си осигури твърда почва под новините. Обади се.

— Добра идея — каза Мадисън. — Ще го направя. — Той посегна към слушалката и се свърза с „Личен състав“.

— „Личен състав“ — каза, — обаждам се от Ф.Ф.Б.У. Бих искал да разбера цената на договор за Джеръм Терънс Уистър... Да, ще почакам. — Той се обърна към мен. — Поради някаква причина прехвърлят разговора. — Върна се към слушалката. — Да, точно така. Договор за Джеръм Терънс Уистър.

Аз не чувах гласа от другата страна на линията. Мадисън слушаше. После очите му станаха кръгли. След това пребледня. Затвори, като зяпаше в пространството.

Попитах:

— Е, какво казаха?

Беше трудно да се привлече вниманието му. Трябваше да повторя въпроса си три пъти. Накрая рече:

— Загазили сме. Прехвърлиха разговора ми на Рада Лузейни, съветника. Поиска да разбере дали аз съм човекът, който е пуснал хората му срещу Уистър миналата есен. Не знаех, че са загубили 19 от гангстерите си и един милион долара. Бесни са. Надявам се, че не са разпознали гласа ми:

— Как така? — попитах, наслаждавайки се тайничко на депресираното му състояние.

— Рада Лузейни каза, че ако открият кой ги е натопил в тая бъркотия, имат заповед да подпишат договор за него!

— Виждаш ли? — казах победоносно. Уистър е опасен.

— О, мисля, че мога да се справя с истинския Уистър — отвърна Мадисън. Виждал съм се с него и сме си говорили. Той всъщност е добър човек. Онова, което ме притеснява, е шайката на Наркотичи. — Той се завъртя и фокусира погледа си върху мен. — Слушай, Смит. Обещай ми да пазиш в тайна, че аз стоя зад цялата работа. Човек не може да живее в Ню Йорк, нито дори в Щатите, ако мафията го преследва.

О, обещах му предано, че при мен тайната му е на сигурно място. Но само превръзките на лицето ми скриваха радостта, която усещах. Вече знаех, как да убедя Мадисън да стои настрана, ако ми се наложеше. Той седеше там, някак беличък и гледаше тъжно през прозореца. После вдигна пръст и разхлаби яката, която трябва да е била доста стегната. Ръката трепереше.

ГЛАВА ТРЕТА

С един телефонен разговор с офиса на Графърти извлякох информацията, че според пристанищния контрол на трафика „Златен залез“ ще акостира в 16 часа на кей 68 и че всичко върви добре.

Много ми се щеше да бъда под ръка и да стана свидетел на краха на Хелър, когато стъпи на брега в очакващите го прегръдки на полицията. Искях да видя лицето му, когато го бутат към джипа, за да го откарат бързо към „Белвю“ и умственото унищожение.

Поради тази причина отидох съвсем навреме.

Патрулните коли и джипът бяха паркирани в склада, така че въобще не се виждаха. Зад сандъците с товари бяха застанали ченгета със сигнални пушки. Виждаха се само обичайните федерални служби за имиграцията и митницата и въпреки че яхтата не беше чуждестранна и в действителност не трябваше да се регистрира, те бяха под ръка в обичайното си качество на максимален дразнител, а в този случай и на прикритие.

Забелязах Графърти.

— Искам го тоя бибипец — каза полицейски инспектор Графърти. — Направи ми впечатление на една очна ставка за сексуално извратени преди три години и го чаках само да направи първата си погрешна стъпка. И ето че я направи: привлякъл е върху себе си вниманието на един психиатър. Това винаги е фатално. А като заговорихме за психиатри, какво се е случило с лицето ти?

— Скейтбордове от упор — отвърнах.

— А, така ли. Сега си спомням. Ти си федералният агент, който ни обади за скейтборд-бандитите. Никога не забравям лица. Ние така и не ги хванахме, знаеш ли. Но благодаря за информацията. Ще ми се тая яхта да побърза и да дойде вече.

— Претоварен ден? — попитах.

— Да-а, трябва да организирам полицейски ескорт за жената на кмета. Ще държи реч тази вечер по въпросите за душевното здраве, а тя винаги докарва публиката до лудост. Ето я яхтата, идва.

„Златен залез“ се приближаваше по Хъдсън.

Един влекач ѝ хвърли въже на борда ѝ и я взе на буксир за последната четвърт миля. Тя беше красив кораб, целия в бяло и златни орнаменти и повече приличаше на пътнически лайнер, отколкото на яхта. Червеният турски флаг с жълтите си звезда и полумесец, се вееше на оградата на хакборда от бриза по река Хъдсън. Наоколо летяха чайки. Към шумната сцена се прибавяха и хеликоптерите от близката площадка за кацане.

С много изсвирвания между мостика на яхтата и лоцманската кабина на влекача, той я избута до мястото ѝ на кея. Леле Божке, тя беше голяма. Не си бях дал сметка колко голям може да е кораб дълъг 200 фута и тежък 2000 тона.

Сложиха мостче до отворената бордова ограда и федералната банда плъпна по борда, за да подозира разни неща и да дразни хората. Те не търсеха това, за което ние възнамерявахме да влезем. След известно време излязоха до един, горчиво разочаровани, че не са намерили тайно внесен китаец и че бдителният екипаж осуetyава усилията им да поставят тайно контрабандна стока.

Сега беше дошъл и нашият шанс. Хората можеха да слизат. Вместо това влязоха двама. Единият бе икономът от апартамента на Хелър, а другият — камериерката на Крек.

Наблюдавахме мостчето и корабните въжета. Никой не можеше да слезе от кораба, без да го видим. Знаехме, че е по-добре да не се качваме на борда, за да не позволим на жертвата да се измъкне на брега зад гърба ни.

Икономът и камериерката, подпомагани от няколко членове на екипажа, изнесоха багажа на графиня Крек на кея и зачакаха такситата.

— Къде е тоя тип? — попита Графърти с нарастващо нетърпение.

И ето че излезе капитан Битс.

Когато беше вече на края на мостчето, Графърти го спря.

— Имате един пътник на борда, който е по-добре да ми кажете къде е. Както и на него това, че трябва да излезе бавно.

— Пътник? — възкликна Битс. — О, искате да кажете човекът от ЦРУ.

Аз се прикривах зад някакви сандъци на дока. Не исках да ме виждат. Освен това исках и да бъда встрани от траекторията на куршумите. Познавах привичките на Хелър.

— Имам предвид този човек! — каза Графърти, като показва увеличена снимка на Уистър.

— Да — рече капитан Битс. — Този мъж. — Той се взря назад в кораба. — Ами, той ни накара да го научим да играе на зарове. Не знам как го правеше. Спечели си обратно писалката. После спечели всичките ми пари в брой. А после и парите на целия екипаж. А най-накрая ни предложи да се обзаложим на всичко, което беше спечелил срещу това да го оставим на брега, ако успее да хвърли пет седмици под ред. Разбира се, това е невъзможно и ние сключихме облога.

Графърти беше нетърпелив.

— Добре де, КАКВО СТАНА?

Битс въздъхна.

— Най-лошото беше, че след това разрязахме заровете на две и видяхме, че даже не са заредени от едната страна с олово, за да тежат. Така че го оставихме снощи на крайбрежието на Джърси. Между другото, понеже сте ченге, бихте ли могли да ми дадете две монети по 12 цента, за да се обадя на кредитната компания да ми отпуснат малко пари? На кораба не е останало пукнато петаче. Обрани сме до шушка.

Оттеглих се набързо. Графърти говореше яростно за незаконно слизване на брега, а Битс отвърна, че Ню Джърси не е Ню Йорк и попита откога хората на ЦРУ са нелегални чужденци. Бъркотията беше голяма. Аз се чупих.

Мръсният, подъл измъквач! Типично за Хелър!

Таванът, който то бях видял да гледа рано тази сутрин, трябва да е бил в някой мотел! Бог знае къде.

О, нещата не отиваха на добре!

Когато хванах едно такси от площадката за хеликоптери на Западна 30-та улица, която беше наблизо, се обърнах да погледна яхтата.

Изведнъж, просто така, ми хрумна страхотен ПЛАН!

Даже всичко да се провалеше, в която и да било посока, все още не бях загубен!

Планът беше абсолютно гениален!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Вечерното ограничение стана поносимо единствено защото имах едно излизане.

Тийни се отби, за да се изфука колко добре върви училището ѝ и колко е чудесно, че най-сетне има множество компетентни преподаватели.

— Няма нищо по-хубаво от едно правилно обучение — каза тя на двете лесбийки за вечерта, докато, им помагаше да се разсъблекат. — За някои мъже пасивното поведение е най-прелъстително. Когато ги видиш голи, просто падаш в леглото и изглеждаш точно като мъртва. Ти...

— МАХНЕТЕ Я ОТТУК! — изръмжах аз.

Адора незабавно се нахвърли върху мен:

— Ти, безчувствен грубиянин такъв. Човек трябва да насърчава младите за училището им! Не да им мучи! Няма, Тийни, няма. Нарани ли те тоя?

— Не толкова, че един нов скейтборд да не може да ме излекува — отвърна Тийни. — Той го е вдлъбнал и е изкривил едното колело. Трябва да вървя на нощен клас по оргиастика за напреднали. Има един магазин за спортни стоки, който все още е отворен, и ако тръгна сега, ще успея да си купя нов. Струва само 200 долара.

Каквото и да е, стига да се освободя от нея. Сграбчих 200 долара и ги хвърлих към нея. Преди да успея да прибера пачката, тя успя да измъкне от нея 20 долара.

— Има и такса — каза тя и изчезна, като въртеше учебниците си на връвта им и се смееше радостно за нещо, което аз не знаех.

— Какво малко мило същество — въздъхна Адора. — А и какви възможности се откриват пред нея. Преди да се прибереш, Кенди, тя тъкмо ми разказваше, че е получила предложение от Холивуд да играе главната роля в свой собствен филм: „Когато бях кралица на юношеското порно“.

Беше ми на езика да кажа, че и преди съм слушал лъжите ѝ и че тази вероятно е най-голямата, но се спрях навреме.

Двете лесбийки вече се бяха съблекли и лежаха на леглото. Едната каза:

— Пасивна поза? Я да видим дали я мога? — И се изтегна като мъртва.

Само това ми липсваше. Коства ми два бхонга, преди да мога да оправя първата, и още един, преди въобще да се докосна до втората.

Най-накрая се оправих. Чувствах се като дрогиран, но бях отпуснат. Стените се приближаваха и отдалечаваха, докато Адора изнасяше търговската си реч на вече бившите лесбийки. Беше ми хубаво да съм толкова отнесен.

Но изведнъж вече не бях.

Съпругата в двойката току-що беше казала:

— О, това истинско нещо е наистина хубаво. Никога през живота си не съм мислила, че човек може да изпита такъв кеф от подобно преживяване. Но не мисля, че веднъж на три месеца е достатъчно.

Адора отговори:

— Не се бой. Само след три дни започваме да преобразяваме ония шовинистични прасета — хомосексуалистите. С помощта на демонстрациите на моя съпруг това място ще се изпълни с постоянни овации, повярвай ми, малката. Представям си само как ще се издуват копчелъците им, докато го гледат как сондира, правейки истинското нещо. Няма да могат да се въздържат!

Вледених се. Моята представа беше съвършено различна от нейната! Като се блъсках в касите на вратите, стигнах до стаята си. Заключих се. Паднах на кушетката. Лежах и треперех. Освен това имах чувството, че ме гори треска.

Щеше ли да проработи планът ми?

Щях ли да успея навреме?

Ако Съдбата повелеше НЕ и за двете, можех просто да се гръмна, защото животът щеше да стане напълно непоносим.

Твърде дрогиран и твърде спял, за да гледам екраните, се увих в одеяла и изпаднах в ужасни кошмари, където се провалях и свършвах в ада на дяволите от Манко, за да бъда вечно изнасилван от демони хомосексуалисти, макар че се гръмвах всеки ден!

ГЛАВА ПЕТА

Събудих се късно. Погледнах часовника си. През тялото ми мина шок! Минаваше десет сутринта. Съдът може вече да е отворен!

Разбутвайки превръзките около очите си, грабнах екрана. Да! Картина от съдебната зала!

Полудях!

Звъннах бързо на „Орлово око“. Вдигна мъжът с дрезгавия от пури глас.

— Искате ли още ония 50 бона? — попитах го.

— Премията за онази жена? Дето трябва да бъде предадена в болницата? Онази, която шефът на охраната ни иска да види разпната? ДА, РАЗБИРА СЕ!

— Тя е в съдебната зала на съдията Хамър Туист точно сега. Мисля, че съдът още не е започнал работа. Ако успеете да стигнете там бързо, ще можете да я пипнете!

— Тръгнахме! — отвърна той и затвори.

Погледнах нетърпеливо към екрана. Не, съдът още не беше започнал работа: скамейката беше празна. Но в залата имаше много хора, ако се съдеше по броя на влизащите и излизащите в предната ѝ част. Опитах се да разбера точно на кой ред седи. Не успях, защото тя постоянно извърщаше глава от ляво, където седеше някакъв възрастен човек, на дясно. Двойникът! Двойникът на Гениалното хлапе седеше до нея!

Графинята беше хитра и лукава, но също и глупава. Заповедта за предаването ѝ бе все още в сила, и въпреки това единственото, за което я беше грижа, бе този двойник. В скута ѝ имаше малко куфарче. О, това приличаше на сваляне на хвърчило чрез прорязване на връвчицата му!

Погледнах и другите екрани. Кроуб се мандахерцаше с някакъв ужасен буламач от мозъчни клетки и си тананикаше весело.

Другият екран показваше интериора на микробуса. Аха, значи Хелър ги беше намерил. И се прикрива, заключих аз. Докато двойникът на Гениалното хлапе си издекламира репликите.

Светлината нараняваше очите ми. В стаята имаше прекалено много слънце. Нагласих превръзките така, че да спират по-голямата част от лъчите.

Едно нещо може да се каже със сигурност за съдилищата: обикновено действат много бавно и човек губи по-голямата част от времето за някое дело, просто за да чака и чака. Това работеше за мен.

Отидох и пийнах малко кафе. Гърлото ми беше — много сухо и кафето сякаш не му помогна много. Хапнах и малко сладки — бели в средата и покрити с шоколад. Изядох цялата кутия. Допих кафето.

Върнах се при екрана.

Аха! Раздвижване! Шефът на охраната беше застанал до страничната врата и говореше с някакъв служител в съда. Двамата гледаха към вътрешността на залата. Тогава служителят от съда вдигна рамене, сякаш каза „Давайте“, макар че всички думи се загубваха в глъчката на залата.

Влязоха още двама от охраната. Четвърти зае позиция до вратата, за да я охранява. Другите трима започнаха да крачат по пътеките пред погледите на публиката, като се навеждаха и разглеждаха внимателно всяко лице. Отделяха по много време за всеки в залата.

Графинята следеше придвижването им. Но аз бях на седмото небе от радост! Тя просто не можеше да се измъкне. Даже и да беше дегизирана, това нямаше да свърши работа, защото хората от охраната проверяваха специално за пудра и боя.

Съдията Хамър Туист излезе през една врата от покоите си и някой извика „Станете всички!“

Публиката стана. Но търсенето на охраната продължи.

Съдията Туист зае мястото си на скамейката. Беше яркочервен от слънчево изгаряне, но иначе не беше останала никаква следа, че се е забавлявал: целият излъчваше деловитост. Той удари с чукчето.

Като първа точка, от регистъра със съдебните решения имаше някакъв, когото осъдиха. Мъж, който избягал от жена си и не я издържал след това. Издърпаха нещастника пред съдийската скамейка и съдията му даде седем години тежък физически труд.

След него беше ред на един крадец, който беше обирал офиси, като удушвал секретарките. Съдията му даде една година условна присъда.

Следваше един двуженец, който призна вината си. Съдията му даде доживотен затвор.

После дойде и последното съдебно решение за една възрастна жена, която се беше подхлъзнала на тротоара пред къщата на Болтмън. Съдията произнесе решението на съдебните заседатели, което бе за 15 милиона долара.

— Е, Беки — обърна се съдията Туист с обичлив глас към ищцата, която току-що бе научила новината за забогатяването си, — тази година ти върви много добре. Това е третото ти спечелено дело.

— Благодаря ви, ваша светлост — отвърна старата брънтя. — Аз не съм забравила и Пенсионния фонд за съдии, за който се уговорихме в кабинета ви.

Съдията сякаш искаше да се отърве от нея колкото може по-скоро, защото припряно започна да оглежда повърхността на бюрото си.

В този момент единият от охраната застана точно пред екрана ми и започна да се навежда напред.

— Уистър — каза съдията. — Тук имам молба за специално изслушване. Моля, повикайте Уистър.

Една ръка се протегна и бутна човека от охраната настрана.

Двойникът на Гениалното хлапе, както и възрастният мъж, който беше седял вляво от графинята, тръгнаха напред заедно с нея.

Добре засега. Бях сигурен, че са я забелязали, ако съдех по това как човекът от охраната се беше намръщил. Да, той беше отишъл бързо при шефа на охраната и двамата разговаряха.

Двойникът спря пред скамейката.

— Това не е никак редно — каза съдията. — Къде са адвокатите ви? Обикновено ви защитават Богъл, Гаудж и Хаунд.

— Уволних ги — отвърна двойникът. — Аз сам ще се защитавам.

— О, Боже! — възкликна съдията. — Така не се прави бизнес! Как очаквате адвокатите да стават подобаващо богати, ако не се захващат с пикантни клиенти като вас? Вие сте доста доходоносен тук.

— Страхувам се, че вече не съм — отвърна двойникът. — Виждате ли, ваша светлост, аз се признавам за виновен по всички обвинения.

— А, добре това няма да осигури продължителна защита. Така че приемам, че сам ще представлявате себе си. Виновен. Значи се

признавате за виновен.

— Да, ваша светлост.

— Добре. Но за какво се признавате виновен? Трябва да имаме нещо в съдебния протокол, за което да се признава вина, преди да ви признаем за виновен. Тъй като сам защитавате себе си, аз поемам задължението да ви осведомя за законните ви права. Та какви са престъпленията, Уистър? А?

— Всички дела, заведени срещу Уистър, са срещу мен, а не срещу него.

— Вие ме объркахте.

— Имах брат на име Уистър. Обърканите сме аз и брат ми. За да спася семейната чест, доброволно признавам, че съм извършил всичко, за което Уистър беше съден.

Съдията тършуваше из бюрото си. После повика помощника си и заедно затършуваха по бюрото. Намериха нещо.

— Аха — възкликна съдията, докато четеше някакъв правен документ — излиза, че жените-ищци току-що са оттеглили жалбите си. Сигурно са разбрали, че ще направите това и че нямате повече пари.

Адвокатът на обвинението се приближи припряно към съдията и му прошепна нещо на ухо.

— А-а — възкликна съдията Туист, — обвинението в изнасилване на малолетна в Мексико. Много, много сериозно. Секретар, проверете дали е пристигнало нещо по това дело. Аз не съм прегледал сутрешната поща. Благодаря ви, г-н прокурор, че повдигнахте този въпрос. Не може да има текущо дело по изнасилване на малолетна, дори да е в Мексико.

Секретарят се беше шумугнал в кабинета си и се върна с някаква телеграма. Подаде я на съдията.

Туист я прочете и се намръщи силно.

— Новините са много лоши. Молбата за съдебна заповед е била възпрепятствана от техническа грешка във формулировката. Нека да уточним нещата.

Министерството на външните работи и Министерството на правосъдието на САЩ са се свързали с мексиканските власти... Хм. Кражбата на магаре вече не се счита за престъпление, откакто мексиканците са започнали да произвеждат фолксвагени, тъй като магарета не могат да се дават като част от зестрата... Хм. Лоши

новини. А, да, и техническата грешка: молбата потвърждавала, че насиленото момиче било девствено, а мексиканските власти отказват да приемат, че в Мексито има останали девственици, особено в областта Копула. Така че не искат да издадат съдебна заповед... Американското правосъдие иска да знае дали сте откраднали Фолксваген? Открадвали ли сте Фолксваген, Уистър?

— Не — отвърна двойникът. — Аз даже никога не съм бил в Мексико.

— О, така доникъде няма да стигнем. Въпросът е в това, че те са отказали да издадат съдебна заповед, така че не можем да ви съдим по този параграф. — Туист все повече се ядосваше. Изгорялото от слънцето лице почервения още повече. — Секретар, г-н прокурор, няма ли нещо, заради което можем да осъдим този младеж? Не може така да се прахосва времето на съда. Тук пред нас стои една потенциална жертва на правната система, а нямаме в какво да го обвиним! Неприемливо! Прахосваме парите на данъкоплатците! Немислимо!

Секретарят ровичкаше из книжата. Накрая измъкна някакъв юридически документ.

— Тук е споменато името ви. — Той прочете заповедта. — Аха! Предава младата жена в „Белвю“! За преглед на душевното състояние! Но пише, че тя не бива да бъде преглеждана от д-р Фийтърс П. Кроуб. Е, та това заслужава порицание. Кроуб е един от най-добрите ни психиатри. Винаги може да се разчита на него за отървяване от нежелани личности! Добре! Не е необходимо да се подчинявам на инструкциите. Аз мога да предам, когато си искам. Освен че е съучастница на този Уистър, коя тук е Крекъл?

Възрастният мъж, когато бях видял по-рано, пристъпи напред.

— Аз ще поема това.

— Кой сте вие?

— Аз съм Филъп Блийдъм от „Блийдъм, Блийдъм и Дрейн“. Адвокат съм на мис Крекъл. — Сега той държеше заповедта за предаване.

— Добре, сър, с това всичко е наред, но аз трябва да предам мис Крекъл! — каза съдията. — Така че я намерете и доведете! Ще я изпратим в „Белвю“ при Кроуб. Документите за предаване не могат да не се връчват!

— Съжалявам, сър — каза Филъп Блийдъм. — Но за мис Крекъл, известна също като Лисъс Мърм, е издадена заповед за екзекутиране в Аталанта. Не можем ли да отложим изпълнението на заповедта за задържане, докато се изпълни предишната присъда?

Нарушение на Кодекса! Това беше истина, а Филъп Блийдъм даже държеше някакви документи и снимки в ръка. Сега оставаше съдията само да каже:

— Аха! Извънземна! — и аз щях да я унищожа!

— Отлагане? — възкликна съдията. — Разбира се, можем да отложим. Секретар, отбележете в съдебния протокол, че изпълнението на написаното в този документ ще бъде отложено докато горепосочената Хевънли Джой Крекъл, известна също като Лисъс Моъм, бъде екзекутирана. В затвора в Атланта си вършат добре работата. Екзекуциите на електрическия стол винаги имат преимущество пред психиатричния електрошок. Отбележете юридическото ми откритие в това дело в учебниците по история. Сега да се върнем към Уистър.

Какво виждах аз обаче? Филъп Блийдъм трябваше да върне заповедта за задържане и предаване на Крекъл обратно в купчината документи на секретаря. За секунда обаче пред екрана премина някакво, замъгляване. Ръка в черен ръкав се промъкна, постави нещо друго в ръката на Блийдъм и взе заповедта на Крекъл. Само шумолене на хартия. Магическа размяна! Хартията, която Блийдъм постави в купчината на секретаря, беше празна! С още едно леко прошумоляване истинската заповед изчезна от погледа ми и се пхна в някакъв джоб.

— Тук има друга заповед! — възкликна секретарят победоносно. — Беше под пресата за попивателната хартия! Според този документ Уистър също трябва да бъде предаден в „Белвю“. Не е отменена.

Съдията нетърпеливо взе хартията от секретаря. Прочете я.

— И тук същата грешка. Опитват се да очернят името на Кроуб. Съдия-изпълнител! Погрижете се Уистър да бъде предаден на д-р Фийтс П. Кроуб в „Белевю“ за преглед на душевното състояние. — Той погледна двойника. — Знаех си, че ще намерим за какво да ви съдим. — После към секретаря: — Следващото дело!

Съдия-изпълнителите бяха сграбчили двойника, за да изпълнят ефикасно задълженията си и го забутаха към страничния изход.

Полудях. Бях толкова стъписан от съдбата на бедния двойник, че за малко да пропусна онова, което последва. Беше още по-лошо.

Виждаше се гърбът на Блийдъм, когато той се обърна и тръгна към главната врата.

Шефът на охраната беше там. Той блокира изхода. Лицето му се наведе, за да погледне около Блийдъм, право към екрана ми. Той посегна с палеца си. Докосна някакво място вдясно от екрана ми. Палецът се оттегли. Шефът на охраната разглеждаше отпечатъка от грима, който беше останал върху палеца. АХА!

После се случи нещо много любопитно.

Ръка в черен ръкав посегна напред. Друга ръка сграбчи шефа на охраната за лакътя.

На лицето му се появи изненадан израз. После се обърна и тръгна към празния коридор. Спря се на горния край на дългото стълбище.

Вратата на съдебната зала се затвори зад тях, спирайки шуменето в залата.

— Мисля, че не чухте добре съдията. Вече нито Хевънли Джой Крекъл, нито Джеръм Терънс Уистър са търсени за каквото и да било.

Шефът на охраната слушаше с широко отворени очи, както стоеше, олюлявайки се.

— И си мисля, че когато отидете да вземете хонорара си, ще намерите дупка на мястото, където някога са били офисите на „Дингълинг, Чейс и Амбо“. Така че си спестете старанието, мистър. Това е единствената отплата, която ще получите.

И люш, люш, падна надолу.

ТУПВАНЕ, ТУП, ТУП!

Шефът на охраната полетя надолу по стъпалата в кълбо от ръце и крака.

ТРЯС! Стигна до долната площадка.

Лицето на Филъп Блийдъм изразяваше неодобрение.

— Това беше ли необходимо?

— Може и да не е било необходимо, но, о, колко удовлетворяващо.

Чакай! Чакай! Нещо не беше наред тук. Бях съвсем объркан. Какво бях пропуснал?

Гледах гърба на Блийдъм, когато влизаха в асансьора.

След това гледах как слизат по стълбите на съдебната палата.

Видях как една ръка се вдига, за да даде знак.

Видях как един ЧЕРЕН микробус ускори ход и спря до бордюра.

Видях една ръка да отваря страничната врата на микробуса И
ТАМ ВЪТРЕ БЕШЕ ГРАФИНЯ КРЕК!

— Свободни сме като волни птички — каза Хелър, като се покатери вътре.

О, Боже! Заради увреденото си зрение целия ден БЯХ ГЛЕДАЛ
ГРЕШНИЯ ЕКРАН!

В залата беше отишъл Хелър! НЕ ГРАФИНЯ КРЕК!

ГЛАВА ШЕСТА

Нещастията се трупаха едно след друго в бързо увеличаващ се и плътен куп. Знаех, че времето ми изтича и че силите на злото се бяха обединили срещу мен. Но все още не можех да действам.

Ако Мадисън загубеше Двойника на Гениалното хлапе и си въобрази, че е по моя вина, специалистът по връзки с обществеността можеше да се обърне срещу мен и да реши да направи МЕН известен. Никой не би могъл да оцелее след подобно нещо.

Обадих се на Рахт по радиостанцията.

— Кроуб — избъбрах припряно, — вече е излишен. С какви средства разполагаш? Говори бързо, защото нямаме много време.

— Двамата телохранители, които го доведоха от базата, оставиха усмирителна риза от Занко. Освен това в офиса в Ню Йорк имаме и двама телохранители.

— Добре! — казах аз. — Тичай направо към болницата „Белвю“, отвлечи Кроуб и го изпрати обратно в базата със заповед да го държат.

— Веднага! — отвърна Рахт.

Затворих. Това беше всичко, което успях да измисля. Чудех се дали мога да направя нещо, за да спася двойника. На практика не се чувствах достатъчно добре, да отида до „Белвю“. Част от неразположението ми се състоеше, трябваше да си призная, в страха, че ще ми ударят резето. Независимо от това колко е увлечен човек по основната тема на психиатрията, по-разумно е да стои далеч от психиатри. Това че кралят има нужда от палач, още не е причина да каниш дърваря с качулка на вечеря.

Очите ме боляха и не виждах много добре. Пуснах щорите и легнах. Но не можех да се отпусна. Някакво шесто чувство ми казваше, че с неприятностите, в които се бях забъркал, приближава и някаква криза.

Най-сетне — трябва да е било доста след ранния следобед — ме налегна чувство за служебна отговорност. Трябваше поне да погледна екраните.

Докато ги проверявах, разбрах, че объркването ми беше съвсем естествено. Никога не ги бях маркирал с „Крек“ и „Хелър“, а само с „К“ и „Х“, които си приличаха достатъчно, за да се объркаш.

Моите врагове се бяха върнали в апартамента, весели колкото си искаш. Графиня Крек сваляше дрехите си с помощта на камериерката. Хелър разговаряше с Флорида по телефона в кабинета си. Изи се беше изтегнал неудобно в един фотьойл до камината вдясно от Хелър и го гледаше глуповато.

— Така бива — каза Хелър. — Допълнителният канал трябва да ви снабдява с достатъчно вода за цистерните, така че това е добре. — Той затвори и се обърна към Изи. — Справят се доста добре все пак. Проектът трябва да бъде завършен до няколко седмици. Как върви при теб, Изи?

— Да ти скъса нервите — отвърна Изи. — Но не мога да се оплача. Направих проучване как компанията от Мейзабонго може да изкупи всички петролни резерви на Съединените щати. Но вие ще го разгледате, като дойдете. В края на краищата сте си у дома. Тук не трябва да работите.

Графиня Крек дойде на вратата.

— Боже мой. Икономът не е донесъл кафето ти, Изи. — Тя се провикна: — Балмор! Моля те, погрижи се мистър Епщайн да получи чашка от новото ментово кафе и то веднага.

— О, не се притеснявайте за мен — каза Изи, който вече беше на крака и я гледаше с обожание.

— Глупости — отвърна графинята. — В края на краищата ти си най-добрият ни приятел. Някой трябва да се грижи за язвата ти! Седни. Освен това искам да те питам нещо. Някога чувал ли си съкращението Ф.Ф.Б.У?

— Защо? — предпазливо попита Изи, изтегнат нервно на края на фотьойла.

Хелър каза:

— Тя мисли, че трябва да отидем там и да оправим цялата тая бъркотия. Ако не го направим, ще трябва да реформиране цялата планета.

— Ние трябва да я оправим — каза графинята. — Някой е плащал и давал нареждания на онзи двойник. Но единственото, което той знаеше, беше абривиатурата Ф.Ф.Б.У.

— Не бих си пъхал гагата там — каза Изи. — Може би е тайна нелегална организация като „Лосовете“. ККК е съкращение за Ку Клукс Клан. Изгарят негри и евреи. Не е много здравословно да си имаш работа с подобни хора. Лоши са почти колкото индианците.

— Значи не знаеш — каза графиня Крек. — Е, няма нищо, аз ще разбера. Ето, кафето ти идва.

Сгърчих се. Тя отново насилваше, насилваше, насилваше нещата! Ако продължаваше да върви по тая следа, щеше да стигне до Мадисън, а след това и до МЕН!

Главоболието ми се усили. Легнах отново. Трябваше да съм в шо-годе прилична форма тази вечер. Не биваше да събуждам подозренията на Адора и Кенди, че имам план и възнамерявам да избягам.

Жужащ звук. Радиостанцията за двупосочна връзка. Изрових я изтощен.

— Съжалявам, че толкова късно се отчитам. Онова, което ще ти разкажа, се случи около обяд.

— Още катастрофи? — попитах аз.

— Ами, нещо такова — отвърна Рахт. — Разтревожих се.

— За Бога, спри да плямпаш! Давай с доклада си!

— Ами, щом получих заповедта, грабнах двамата телохранители и усмирителна риза от „Занко“ от офиса, както и една газова бомба, спрях за билети на летището и после отидох в болницата „Белвю“. Когато попитахме за Кроуб, на регистратурата ни казаха, че трябва да е там, защото някакви съдия-изпълнители били завели пациент на име Уистър при него да го прегледа и си били тръгнали, а Кроуб несъмнено бил ангажиран сега в кабинета си за консултации. Качихме се, влязохме в апартамента на Кроуб. На масата лежеше едно хлапе с щръкнали зъби, а Кроуб беше наполовина свързал машината за електрошок с него. Хлапето беше в безсъзнание, а от едната му вена стърчеше спринцовка. Изглеждаше така, сякаш е бил упоен и са го приготвяли за шок, но някой е прекъснал цялата работа. Никаква следа от Кроуб. Но вратата към вътрешния кабинет беше полуотворена.

Помислихме си, че Кроуб може би е вътре. Но така и не разбрахме.

— КАКВО?

— Да. Съвсем изневиделица угаснахме като светлини. И тримата. Усеждането беше като от синя светкавица.

— Ти бълнуващ! Как, по дяволите би могла да се намери в болницата „Белвю“ Волтарианска синя светкавица?

— Ами не знам — отвърна Рахт. — Но когато се свестихме, хлапето го нямаше и да ме убие Господ, ако Кроуб не лежеше на мястото, където беше лежало хлапето. Освен това Кроуб беше облечен в усмирителната риза от Занко.

Ужас проряза гърлото ми, когато осъзнах какво беше станало. Ако това се беше случило скоро след обяд, Хелър и Крек са имали предостатъчно време да се върнат в апартамента си, където ги бях видял. ТЕ БЯХА ОТИШЛИ ОТ СЪДА В БОЛНИЦАТА! Но не това беше източникът на ужаса.

— Рахт — казах разтревожено, — по джобовите си имаше ли нещо, което аз съм ти дал? Нещо, върху което има името и адреса ми?

— Носех само собствения си портфейл и, разбира се, платката за самоличност.

— Нищо с моето име или телефонния ми номер?

— Не. Защо да нося нещо подобно? Но така или иначе всичко беше много странно. Помислих си, че е по-добре да ти кажа, защото може да е било нарушение на Кодекса. Усмирителната риза беше Волтарианска, имаше етикет от „Занко“.

Тогава ми хрумна друга убийствена мисъл.

— А телохранителите от офиса в Ню Йорк имаха ли нещо по джобовите си, което би насочило следите към мен?

— Ами, те носеха платките си за самоличност. А също и билетите си и този на Кроуб за Афийон Турция. Но това не обяснява бележката, която намерихме върху Кроуб, когато се свестихме. На нея пишеше: „Отведете тоя убиец у дома и се погрижете да остане под ключ“. Беше написана на Волтариански, при това на много добър Волтариански. Сигурен ли си, че това не е нарушение на Кодекса в известен смисъл?

Не ми достигаше адреналин, за да поддържам шоковото състояние. Пророних изтощен:

— Та къде е Кроуб?

— На път за Турция, разбира се. Но не разбирам как онова хлапе с щръкналите зъби е станало от масата, като беше, толкова упоено, и е

взривило синя светкавица...

— Рахт! Спри да дърдориш!

— Но когато сложихме Кроуб в един чувал и си тръгнахме, на регистратурата на „Белвю“ ни попитаха защо извеждаме Уистър в усмирителна риза, след като в техния протокол пишело, че е минал през поръчания от съда преглед на душевното състояние и е обявен за напълно нормален. Цялата работа е съвсем налудничава.

Прекъснах го. Главата ме болеше твърде много, за да продължа да го слушам.

— Ти пак се издъни, както винаги! Ако исках да бъде взривена „Белвю“ заради нарушение на Кодекса, щях сам да я взривя. На теб не може да се разчита!

— Да се взриви „Белвю“? — възкликна Рахт. — О, моля те, не прави това. Тия от рецепцията може да са ни запомнили! Не мисля...

Той беше безнадежден случай. Прекъснах връзката.

Седях, плувнал в пот. Може Кроуб да се е разприказвал, докато Хелър и Крек са го държали в ръцете си. Кроуб знаеше защо съм го изпратил в Ню Йорк — за да очисти Хелър.

Дланите ми бяха мокри от пот. Чух нещо в коридора и за малко да полудея.

Крек и Хелър можеха да се появят навсякъде! Във всеки един момент!

Бяха само момичетата, които се прибираха от работа.

О, богове на Космоса, колко бе хубаво, че имах план и можех да избягам. Защото, увеличавайки тревогата ми, те влязоха, като дърдореха колко хубаво ще бъде, когато всички хомосексуалисти са преориентирани.

Единственото, което можех да направя, бе да си седя, а не да хукна веднага към вратата, крещейки.

От живота често му идва твърде много на човек.

ГЛАВА СЕДМА

На другия ден станах вцепенен от изтощение. Нощта беше много тежка. Бяха ми необходими четири бхонга, за да мога въобще да направя нещо. Гърлото ми беше прегоряло. Беше ми трудно да виждам. Заплахата от демонстрации за хомосексуалисти приближаваше като кошмар.

Изпих един литър сок от грейпфрут, почти без да си поемам дъх. Изядох един пакет сладки „Орео“. Продължавах да се чувствам ужасно. Имах нужда от нещо, което да ми даде начален тласък.

С елементарното действие — поглеждане през превръзките към екраните, го получих. Истински ужас!

Екранът на Кроуб беше празен, защото той беше извън обсега. Но тези на Крек и Хелър бяха съвсем наред.

Двамата седяха и закусваха на покрива сред зеленината на терасата, а априлското слънце блестеше по снежнобялата покривка и приборите.

Хелър беше прилежно облечен в сив фланелен костюм от три части, безупречно нагласен, очевидно готов за деня. Графиня Крек беше с лека сутрешна рокля.

Белотата ѝ нараняваше очите ми. Графинята ядеше деликатно портокалов сладолед от кристално-сребърна чаша, но вниманието ѝ беше насочено към вестниците.

Тя вдигна поглед и с някак истеричен глас каза:

— Е, не мога да повярвам! Нито ред за оттеглянето на обвиненията или прекратяването на делата. Нито дума за признанията на двойника. Само някаква идиотщина за лов на котки в национален мащаб.

Хелър гледаше встрани. Котаракът беше на терасата и лочеше сметана.

— Мистър Калико — каза Хелър, — по-добре се спотайвай. Най-накрая са по следите ти.

— Джетеро — обърна се към него графинята, — ти не приемаш това насериозно.

— Как може човек да взема насериозно вестниците? — възкликна Хелър.

— Аз наистина го приемам насериозно. Това е черна пропаганда за заличаване. Не са казали и думица, за да премахнат впечатленията, които създадоха преди това. Убийци на личности, ето какво са те. И чрез тия фалшиви съдилища не може да се направи нищо по този въпрос. Като си помисля какво наговориха за теб, ми кипва кръвта! А сега, след като се справихме с всичко, не се покайват. Джетеро, тази преса е много манипулирана.

— Просто са си такива — отвърна Хелър. — Твърде съм зает, за да се захващам с кампании „чисти повици за една чиста нация“.

— Е, хубаво е, че аз се захванах — каза графинята. — Звъни се на вратата.

— Какво си намислила?

— Изпратих Бум-Бум на нещо, което той нарича „подмолно разузнаване“.

— И най-добро утро на двамата — каза Бум-Бум. Беше излязъл на терасата. Носеше огромен куп книги. — Всички речници, които успях да открия в магазините.

Графиня Крек ги грабна.

Икономът му донесе стол, един сервитюр му поднесе кафе, Бум-Бум седна и загледа как графинята ровичка из речниците.

— Ф.Б.А. — каза графиня Крек. — „Фермери на бъдеща Америка“. Ф.В.Н. — „Фамии от Вирджиния в началото“.

Хелър подметна:

— Не бих си помислил, че първите фамилии във Вирджиния са плащали на някого, за да стане прословут престъпник.

— Бум-Бум рече:

— Човек никога не знае, Джет. Моите роднини са били едни от първите сицилианци в Ню Йорк, а я погледни мен!

Графинята остави последния речник настрана.

— О, Боже. Не е в нито един от тях. Какво би могло да означава Ф.Ф.Б.У?

— Чакай малко — каза Хелър. — Току-що си спомних нещо. Миналата есен бях привикан от Бейб Корлеоне долу на доковете.

— Кой е това? — попита графинята.

— Бейб Корлеоне е начело на шайката на Корлеоне.

— О, Джетеро — каза графиня Крек. — Друга жена! Трябва да те махна от тази планета, преди да те изядат жив. Жените са опасни, Джетеро. Зная, че не ми вярваш, но след всичко, което преживя напоследък, си мисля...

— Всички ценности преобърнати! — каза Хелър. — Слушай! Бейб Корлеоне е наистина голяма дама. Сама се занимава с организацията на цяла шайка. Контролира профсъюзите и всички параходни линии. Тя е единствената заплаха за Фаустино Наркотичи.

— О, скъпи — възкликна графиня Крек.

— Не, не — каза Хелър. — Тя е на средна Земна възраст. Беше ми като майка. И ми стана много мъчно, когато реши, че съм станал *traditore*. Тя ме приемаше като свой син. Но това няма да обясни нищо. Онова, което си спомних току-що, видях на един екран. Тя подбираше изпълнителски персонал за линията „Пюнард“, която току-що бе взела под ръководството си, и се появи този човек. Сега си спомням. Името му беше Дж. П. Флейгрънт, и на екрана пишеше, че е бивш служител на Ф.Ф.Б.У.

— О-о! — възкликна графиня Крек. — Значи ако се обадя на линията „Пюнард“...

— Не, не — каза Хелър. — Те не го наеха. Заради това се е запечатало в паметта ми. Тя каза, че той бил *traditore* и накара да го хвърлят в реката. Не го взе на работа.

— Значи в момента си търси работа — каза Бум-Бум. Когато Бейб уволни някого, той не може да си намери работа:

— Дж. П. Флейгрънт — каза графинята. — Бум-Бум, как може да се намери в Ню Йорк човек, който е без работа?

— В Нюйоркската служба по заетостта — отвърна Бум-Бум бързо. — Трябва да се регистрира там иначе няма да може да ползва социалните грижи. Ще се обадя.

— Мисля, че се добрахме до нещо — каза графиня Крек.

А аз, помислих си, усещам как изтича времето ми. Нещо като кървава река, която изтича от пулсираща артерия.

Бум-Бум се върна. Каза весело:

— Хей, какво знаете вие! Намериха го. Дж. П. Флейгрънт бивш служител на Ф.Ф.Б.У. Но не това е изненадващото. Намерили са му работа. Бяха ужасно горди с това, тъй като подобно нещо почти не се

случва. Назначили са го като боклукчия в „Йонкърс“! Там има много боклук.

— Ами, обади се в „Йонкърс“! — каза графиня Крек.

— О, вече го направих — отвърна Бум-Бум. — Намериха точните му координати. Кара боклукчийки камион 2183 и в момента е на обиколка.

— Ще изкарам Ролса — каза Хелър.

— Не, не Ролса — отвърна графиня Крек. — Представа си нямаш колко много оръжия има около тия жени. Замесени сме във война с много огън. Трябва ни нещо бронирано. Колкото и да ненавиждам старото такси, мисля, че трябва да вземем него.

— Така е по-добре — каза Бум-Бум. — Не мога да си представя една лимузина с шофьор да спре боклукчийски камион. Просто не си пасват.

Йонкърс! Грабнах една карта. Беше най-малко на четиринайсет мили с натоварен трафик от мястото, където се намираха в момента. Дж. П. Флейгрънт щеше да си каже и майчиното мляко, когато го намереха. Веднага щеше да ги пусне по следите на Мадисън, а Мадисън щеше да ги свърже с мен.

14 мили нататък, петнайсет или дваисет мили обратно до района на Мадисън, колко ли време щеше да им отнеме?

Бях разбрал каквото ми трябваше!

Ако побързах и имах късмет, можех да се измъкна.

ПЛАНЪТ трябваше да влезе в действие незабавно.

Трябваше да свърша много неща БЪРЗО!

Времето ми в Ню Йорк беше безвъзвратно изтекло.

ЧАСТ ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА

ГЛАВА ПЪРВА

Загубих ценни секунди в опити да се свържа с Дж. Уолтър Мадисън в неговия офис на ул. „Мес“ N 42. Увъртаха, когато трябваше да ми кажат къде е, но аз вече знаех. Трябваше да е в дома на майка си.

Телефонът вдигна майка му:

— Мафията ли е?

— Не, не — отвърнах. — Обажда се шефът на Мадисън. Смит.

— О, мистър Смит — възкликна тя. — Толкова се притеснявам за Уолтър. През последните ден-два е много обезверен. Само повтаря, че може отново да разочарова мистър Бери. Уолтър е ужасно чувствително момче, разбирате ли — такъв си е от дете. Ужасява се при мисълта, че може да нарани нечий чувства. И е толкова съвестен. Казва, че би дал дясната си ръка, за да успее заради мистър Бери. Сигурно направо се убива от работа, защото тъкмо тази сутрин каза, че няма да е от никаква полза за мистър Бери мъртъв. Опитвам се да убедя Уолтър, че трябва да си направи една хубава почивка. Искрено се надявам, че вие ще намерите начин да го убедите. — Тя очевидно извърна главата си от слушалката и извика с мелодичен глас: — Уолтър, скъпи, на телефона е онзи чудесен човек, мистър Смит. — А после по-спокойно: — Не, не е мафията. Мистър Смит е... Да. Познах гласа му.

Гласът на Мадисън беше предпазлив:

— Ало?

— О, слава Богу, че се свързах с теб навреме! — казах. — Имам доносник в шайката на Наркотици. Мълвата тръгна. Раца е разпознал гласа ти. Но той е хитра змия. Не искаше да обижда Роксентър и заради това нае тайфата на Корлеоне да те проследи и унищожи.

— Уолтър — долетя отнякъде, гласът на майка му, — седни на този стол. Изглеждаш така, сякаш си видял призрак. Лоши новини ли?

Мадисън ме попита грубо:

— Какво мислиш, че трябва да направя?

— Слушай — започнах, — аз съм ти приятел. Обикновено когато някой стигне до положение, подобно на твоето, го отписваме. Но аз ще

те подкрепя. Имам място, на което мога да те скрия и никой няма да заподозре нищо. Сега слушай внимателно. Сложили са снайпери навсякъде. Не искам да те виждат на улицата. Бъди на покрива на твоя жилищен блок. Ще те взема с хеликоптер.

— О, благодаря на Бога, че ме предупреди — каза той. — Ще бъда там.

Затворих. Късметът ми продължаваше да работи, А при спешността на положението привичната ми гениалност се беше изявила. В някакъв проблясък бях прибавил детайла за шайката на Корлеоне, като си спомних, че онази стара бричка имаше на вратата си надпис „Таксиметрова компания Корлеоне“. За доволно потриване на ръце обаче нямаше време.

Хвърлих поглед към екраните. Гласът на Бум-Бум:

— Ще спестим време, ако минем по пътя покрай парка на река Хъдсън, отбием по „Бродуей“ точно на юг от 254-та улица, а после отбием от „Бродуей“ по „Неперхан Авеню“ в Йонкърс. Казаха, че той е или на това Авеню, или на „Ашбъртън“, или на „Лейк Авеню“, някъде в този район.

Вгледах се внимателна. Старото такси сякаш се рееше, откакто бе преустроено. Бибипка му на всичко, караше Хелър! А той караше като стрела! Трябваше да бързам.

Вдигнах радиото за двупосочна връзка и го задействах. Рахт се обади веднага.

— Тичай на източната площадка за хеликоптери на 34-а улица на Ийст Ривър — каза му. — Наеми хеликоптер и провери дали има въжена стълба. Ще ни трябва, за да вземем човек от един покрив.

— Чакай малко, офицер Грис — каза Рахт. — Нямам толкова пари. По-добре ела в офиса и ни дай официално централно нареждане и печат. Ще го минем по правилото за необикновени разходи, под номер...

За момент плановете ми преминаха през застрашителна промяна. Щеше да е много по-евтино просто да взема една пушка и когато Мадисън се появи на покрива, да го застрелям. Но не, той беше твърде, ценен, за да го жертвам, просто защото така трябва да действам по учебниците на Апарата. Мадисън имаше в главата си цялото знание за връзките с обществеността. Беше добре обучен. Беше способен да

разбие живота на когото и да било, само ако пожелае. Взех съдбоносното решение, колкото и болезнено де беше.

— Сам ще го платя — казах. — Отивай там веднага, наеми го и бъди наоколо. Аз ще те намеря.

— Сигурен ли си, че няма да взривяваш нищо? — попита Рахт.

— Задръж наглостта си зад зъбите и прави каквото ти се казва, че иначе ще взривя теб! — изръмжах му аз. С каква измет само си имах работа!

Затворих.

Следващата точка от плана ми беше да напиша бележка на момичетата. Погледнах нервно към екрана. Изрових химикал, лист и плик. Написах:

Скъпи госпожи Бейови,
Разбирам, че не мога да оправдая високото ви мнение
за мен. Ще извърша самоубийство в името на нашите деца.
Сбогом, жесток свят!
Вашите съпрузи

Сложих бележката в един плик, написах отгоре „Сбогом“ и го пъхнах под една статуетка на Афродита в предната стая, за да изглежда като човешко жертвоприношение.

Погледнах екрана. Вече бяха стигнали в Йонкърс! О, трябваше да побързам!

— Започнах да събирам багажа, като натъпквах всичко в картонени кутии от покупки, мислейки си как е трябвало да се сетя да купя няколко куфара. Процедурата ме бавеше, а и нямах достатъчно канап. Налагаше се някак да спестя малко време, защото преди да отида на пристанището за хеликоптери, трябваше да грабна Тийни. Сетих се, че е вероятно на училище и оставих настрана една газова бомба. Изругах, като видях колко багаж съм струпал.

Тъкмо поставях в кутия един от екраните с лицето нагоре, така че да мога да го гледам с повдигане на капака ѝ, когато внезапно чух глас:

— Ехо, браво, браво на мен! — помислих си, че идва от екрана.

Това ме обърка. Какво правеше ТОЗИ глас в летящото такси на Хелър?

— Виж какво си имам!

Извъртях се и надникнах между превръзките. Беше Тийни! О, късметът ми работеше! Беше дошла направо в мрежата.

Стоеше пред мен с ниските си половинки с връзки, карирана пола и стърчаща конска опашка на тила.

— Току-що се дипломирах — каза с твърде широката си усмивка. — Дадоха ми и подаръци! Виж! Оригинален Хонконгски вибратор. Цяла дузина дантелени презервативи. Пакетче с ароматизирани пръчици за късмет. И забележи!

Тя разгърна, една диплома. На нея пишеше, че Тийни е дипломирана професионалистка и че е завършила „с голям шум“.

— Най-сетне — изграчи тя — завърших образованието си!

Не казах нищо. Тя започна да оглежда всички кутии наоколо.

— Хей, ти да не би да духваш нанякъде?

Хвана ме по средата на решителността ми. Бях възнамерявал просто да я ударя с газова бомба, за да я пхна в един чувал при другия багаж. От друга страна, като че ли можех да я придумам да поноси известна част от всичките тежки неща.

— Тийни — казах, — винаги съм те харесвал.

— О, така ли?

Трудно е да ги разбереш тийнейджърите. Може би трябваше да се направя на свенлив.

— Тийни, какво ще кажеш да се повозим малко?

— Разходка с кола? — възкликна тя. — Искаш да кажеш като по старите филми? От гангстерски тип?

Реших да звуча шеговито.

— Точно така, малката ми, добре си разбрала.

— Чакай малко — каза Тийни. — Това цялата истина ли е? Ти си събираш багажа. Да не би да се опитваш да ме накараш да избягам с теб?

Така, така. Може би бях успял да я трогна.

— Точно така — отвърнах.

— Охо! — възкликна тя. — Сега разбирам всичко! Това обяснява загадката. Помогна ми да се образувам, за да получавам добра цена за мен от търговия с бели робини!

Зяпнах.

— Ще ти кажа какво ще направя — каза. — Ако делим поравно всичко, което получавах за мен, ще дойда с теб.

Зяпнах още по-широко.

— Добре — заключи тя. — Което си е честно, честно си е, а сделката си е сделка. — Тя протегна ръка. Очевидно искаше да си стиснем ръцете поради някаква причина. Стиснахме ръце.

Плановете ми за Тийни бяха малко неясни. Състояха се единствено в това да я държа като заложница, така че ако по някое време съдът ме обвинеше в убийството ѝ, да мога като по команда да я доставя с думите:

— Вижте, тя е все още жива.

По този начин тя нямаше да има възможност да измисля лъжи за мен или да ми причинява неприятности. Това беше елементарно и ефикасно разрешение, а също и част от общия ми план. Но не се бях надявал на толкова голямо сътрудничество.

— Има едно условие обаче — каза тя. — И то е да ме пуснеш да си отида вкъщи, за да си събера багажа.

Погледнах нервно към екрана. Имаше ли време, иди да използвам газовата бомба в крайна сметка?

Тюдор Сити беше на път за хеликоптерната площадка. Тя нямаше да се забави много.

Продължих играта.

— Добре — казах.

Тя бързо се хвана на работа и започна да връзва кутиите.

— Хей — обади се, — виждам, че имаш два телевизора. Аз никога не гледам, предпочитам суровата действителност на живота. Оставил си този, портативния, включен.

— Остави го — казах ѝ. — Копчето е счупено.

Тя сви рамене и приключи с връзването на другите кутии. Взе топче листа и един химикал и тръгна да ги слага в багажа.

— Мисля, че Адора може да се разтревожи, ако изчезнеш — казах. — Защо не ѝ оставиш бележка?

— Добре обмислено, Инки. Тя би пуснала ченгетата по следите ни, а това би развалило сводничеството ти.

— Тя взе химикала. Задъвка го. — Бих могла да ѝ пиша, че са ме поканили да участвам в конкурса за мис Америка, но истината е

опасна. Не мога да измисля какво да напиша.

— Каквото и да е — отвърнах и нервно погледнах екрана.

Накрая тя все пак се захвана да пише, макар и с голяма трудност. После ми го показа. С лошо оформени букви беше надраскано:

Скъпъ Пинчи,
Аз съм дубре.
Как с'ти.
Справим съ утлично.
Шъ съ видим.

Тийни

— Чудесно — казах.

— Не — рече тя. — Не е достатъчно топло. — И го захвърли.
Опита отново.

Скъпи, скъпи Пинчи и Кенди,
Аз съ дипломиръх и то с отличие.
Нъгръдихъ мъ с следипломнъ квалификация в Хунг
Кунг.
Действайте все така дубре.

Тийни.

Ход Дог!

— Това е просто великолепно — казах й нетърпеливо. — Трябва да гоним самолет.

— Това за хотдога достатъчно топло ли е? — попита ме тя.

— Да, да — отвърнах и грабнах писмото.

След това хитричко взех и първото писмо. Сложих ги в джоба си. Щях да пусна последното, а първото щях да запазя, за да докажа, че е все още жива.

Хвърлих поглед към екрана. Таксито летеше по някаква градска улица, вероятно в търсене, по маршрута на боклукчийския камион. Трябваше веднага да тръгвам!

Поръчах такси, след като изнесохме кутиите ми отвън. Чудо на чудесата, късметът ми продължаваше да работи! Чакахме не повече от минута.

Натоварихме се и полетяхме. Не погледнах назад към арената на толкова болка и тежък труд. Нямах да ми липсва.

Надзърнах към екрана през отворения капак на една кутия. Те все още душеха по следите на боклукчийския камион. Трябва да бяха наблизил, но усетих, че може и да се измъкна съвсем безнаказано. Ако късметът ми продължаваше да работи.

ГЛАВА ВТОРА

Тюдор сити въобще не е никакво сити. То е сбирщина от 12 тухлени сгради, строени през 20-те години в Крещящ или Тюдор Готически-Английски архитектурен стил. Сградите са заобиколени от зелени морави и тревни алеи, които някога са били поддържани, но сега изглеждаха пригодени главно за отглеждане на марихуана. В тях, според дрънкащата Тийни, навремето имало три хиляди апартамента, в които приютявали хиляда и двеста човека, но тия цифри сега били някак избледнели.

Приблжихме се до източната част на 41-а улица и когато таксито спря до една от големите постройки, атмосферата изведнъж стана тиха и спокойна. С изключение на нервите ми.

— Тичай да си вземеш нещата — казах на Тийни.

— Ти стой тук и чакай — нареди тя. — Трябва да изкача 14 етажа по аварийния изход, за да се добера до таванската си стаичката не искам хазайката да ме види като си тръгвам.

Тя хукна нагоре. От височината би ми се завъртяла главата. Таксиметърджията погледна цъкащия си апарат и разгърна „Ежедневната спортна форма“. Аз пък отворих напрегнато картонената кутия, за да гледам екрана на Хелър.

Бяха забелязали боклукчийския камион! О, това щеше да бъде състезание, чийто изход щеше да се реши с много малка разлика, и аз вероятно щях да бъда победеният.

Когато се приближиха до него на една тясна уличка, не можех да повярвам на ушите си. Това, което чувах, песен ли беше? Някаква мелодийка? Не идеше от Тюдор сити — трябва да идваше от екрана ми!

Камионът не беше някой от по-модерните механични събирачи на отпадъци. Беше просто един голям камион с открита каросерия и купища боклук, стоварени в нея. От камиона стърчаха множество флагове, полюшващи се на прътове, както и големи лозунги.

ДНЕШНИЯТ БОКЛУК Е УТРЕШНА АМЕРИКА

И друг надпис:

ВЗЕМЕТЕ УЧАСТИЕ В СЪСТЕЗАНИЕТО

СПЕЧЕЛЕТЕ ДВУПОСОЧЕН БИЛЕТ

ДО СМЕТИЩЕТО!

ВСИЧКИ РАЗХОДИ ПЛАТЕНИ

Старото такси, се приближаваше все повече и всеки момент щеше да се изравни с движещия се камион. Друг знак:

КАМИОН 2183

МИСТЪР ДЖ. П. ФЛЕЙГРЪНТ

СЛУЖИТЕЛ ПО БОКЛУКА

Да, мелодийката идваше от камиона. На кабината му бяха монтирани две тонколони. От тях се носеше:

*Честит ви боклук,
Честит ви боклук,
Бъдете мили с боклука си
И той ще ви обича.*

Старото такси вече караше успоредно на прозореца на камиона. Бум-Бум се показва навън и извика:

— Спри!

Шофьорът на камиона носеше зелено бомбе. Да, това БЕШЕ Флейгрънт! Той се взираше ококорен в таксито, а погледът му бе фиксиран в надписа на вратата.

— Корлеоне! — изпищя той. И незабавно натисна педала.

Въздъгнах с облекчение. Флейгрънт вероятно помнеше съвсем ясно онова ледено, зимно потапяне в реката, което беше преживял, след като Бейб Корлеоне го беше ръгнала с палец в ребрата! Той реши,

че го преследват, за да го хвърлят отново в реката! Да, сър! Моите спирачки държаха! Надявах се да не е така с неговите!

Но бибипка му на тоя Хелър! Той летеше успоредно с боклукчийския камион!

После старото такси скочи напред с жесток рев. Заръмжа по улицата пред камиона.

Хелър натисна спирачките й завъртя волана.

Със свирене на гуми таксито застана напречно на пътя. Разтресе се и спря.

Блокираше улицата!

Боклукчийският камион се носеше към таксито като неумолима сила!

Замолих се — удари го това такси! И това ще бъде — краят на Хелър.

Но Флейгрънт беше скочил върху спирачките. Тежката машина се разтресе и щеше да спре всеки момент. О, Боже, той щеше да спре. Искях да извикам „Удари това такси!“ О, Боже, ако спре, щяха да го хванат.

Той спря.

Но не го хванаха.

Флейгрънт превключи на задна!

Камионът потегли бавно назад, а после започна да набира скорост. Той не можеше да обърне в толкова тясна уличка. Но беше на път да се измъкне!

Скоро вдигна около четирийсет мили в час! Назад!

Бум-Бум извика:

— Гръмнете му гумите!

— Не! — изкрещя Хелър. — Не искаме да го нараним, искаме само да го спрем. Пъхни се зад волана!

Хелър изскочи от таксито. Бум-Бум пое волана и седна на шофьорското място. Хелър затръшна вратата, пусна една чанта в скута на Бум-Бум и застана на стъпалото.

Бум-Бум потегли и хукна да преследва движещия се назад с огромна скорост боклукчийски камион.

— Давай, Флейгрънт! — извиках аз. — Осигури ми време!

Старото такси летеше по улицата в преследване на бързо движещия се на заден ход камион.

Хелър протегна навътре ръка през прозореца на таксито и затършува с една ръка в чантата на скута на Бум-Бум. Извади нещо от нея.

— Доближи го тоя камион! — изкрещя Хелър.

Отпред се появи кръстовище. Светофарът беше зелен. Вероятно Флейгрънт щеше да свие, освен ако спрелият да изчака светофара трафик не блокираше пресичащите се улици. Той продължаваше да кара все по-бързо, а огромният камион се тресеше от рева на мотора.

Таксито почти докосваше радиатора на камиона.

Хелър се беше хванал за камиона. Плющящите знамена бяха много близо.

Хелър издърпа ръката си назад.

Хвърли!

Нещо полетя над кабината на камиона и се приземи в боклука.

— Бум-Бум! Спирачка! Спри!

Гумите на старото Такси изсвириха със залепването на спирачката. Колата спря със завъртане.

Боклукчийският камион се отдалечаваше с голяма скорост! О, Боже, Флейгрънт щеше да избяга в безопасност! Щеше да се справи.

БУУУУМ!

Гейзер от боклук полетя навън и нагоре от задната част на камиона!

Тонове торби със смет застлаха улицата ЗАД камиона.

Пневматична граната! Другата я бях дал на Силва!

Таксито подскочи от ударната вълна.

Товарът боклук изведнъж се превърна в барикада, която блокираше пътя. Беше полетял назад от камиона.

Задната част на камиона заора в него!

Спря със звук, подобен на смачкване на портокали!

— Напред! — извика Хелър.

Бум-Бум полетя, напред.

Старото такси спря пред задръстилия се камион.

Погледнах нетърпеливо към сградата, до която бяхме паркирали. Къде беше Тийни? Времето изтичаше!

ГЛАВА ТРЕТА

Флейгрънт изпълзя от кабината на камиона, а зеленото му бомбе се беше накривило. Хелър пристъпи към него.

Флейгрънт падна на колене и вдигна молитвено склучените си ръце.

— Моля ви, не ме убивайте! Научих урока, който ми преподадохте. Вече не съм предател. Няма да предам Ф.Ф.Б.У!

О, каква вълна на облекчение мина през тялото ми. Бейб Корлеоне си беше свършила отлично работата. Когато преди беше обещал да каже всичко, тя го беше хвърлила в зимната река като *traditore*.

Умен човек! Нямаше да позволи това да се случи отново, дори да беше пролет!

— Не, не — каза Хелър. — Не сме тук, за да те убиваме. Просто искаме малко информация.

— Интересите на Роксентър са свещени! — изстена Флейгрънт. — Вие сте Корлеоне. Сгреших, като предложих да доноснича. Сега ме пуснете да се върна при боклука си.

— Само ми кажи какво означават буквите Ф.Ф.Б.У — каза Хелър.

— Значи не сте от света на рекламата, иначе щяхте да знаете — отвърна Флейгрънт. — Моля ви, пуснете ме да се върна при боклука си.

Хелър погледна знамената и надписите по камиона. Мелодийката беше спряла. Той фиксира зеленото бомбе.

После бръкна в джоба си. Флейгрънт очевидно сметна, че Хелър ще извади пистолет и започна да ридае.

Но Хелър измъкна един портфейл и го прегледа. Намери и извади картичка. На нея пишеше:

СДОБИЙТЕ СЕ С ВАША СОБСТВЕНА
ФЕРМА ЗА АЛИГАТОРИ, ИНК.
Очокийчокий, Флорида

Търговски офис: Емпайър Стейт Билдинг.

— Рекламираме? — възкликна Хелър. — Така се случи, че знам за започването на рекламна кампания за ферми за алигатори във Флорида. — И той подаде картичката на Дж. П. Флейгрънт.

Флейгрънт я погледна. Спря да риде. Изправи се и побутна зеленото си бомбе. Каза:

— Петдесет хиляди долара на година, един процент от brutния доход от продадените, петгодишен договор с 90-дневно подновяване на правото за закупуване, с моя лична секретарка-брюнетка, под двайсет и пет, добре сложена, хубави бибипи, красиво лице?

— Хелър отвърна:

— Надявам се, че информацията си струва. Отговорът е да.

Флейгрънт се изпъна. Подръпна зеленото си бомбе. Каза:

— Е, в такъв случай съм нает. Тъй като вече съм във вашите счетоводни списъци, не бих могъл да бъда предател на никого, освен на вас. Нали така?

— Точно така — отвърна Хелър.

— Значи не съм предател. Ф.Ф.Б.У. означава „Фатън, Фартън, Бърщайн и Ууз“. Това е най-голямата фирма за реклама и връзки с обществеността в света. Грижи се за счетоводните сметки на Роксентъровите лихви, освен всичко друго и докато не ме уволниха несправедливо, бях главен счетоводител на Роксентър, като се грижех и за свързаната с Роксентър фирма „Ай Джи Бърбън Фармацевтикъл“. А също и „Октопъс Ойл“. Също и банката „Греб-Манхатън“. Също и за, и за, и т.н., и т.н. Счетоводна сметка за милиарди долари на година.

Потръпнах. Той си казваше и майчиното мляко, точно както се бях опасявал. Божишко, кое бавеше Тийни?

— Кой тогава — попита Хелър — отговаря за Гениалното хлапе?

— Аха — възкликна Флейгрънт. — Човекът, заради когото си загубих работата. Аз ги умолявах да не го наемат и те ме уволниха. Името на това куче е Дж. Уолтър Мадисън, специалист по връзки с обществеността, известен в търговските среди като Дж. Чуруликащото Куку.

— Чакай малко — каза Хелър. — Аз съм го виждал!

— И сте все още жив? — възкликна Флейгрънт. — Та това е чудо.

— Искрен, честен на вид млад човек?

— Това е влечугото — каза Флейгрънт. — Беше нает по упоритото настояване на Бери от „Суиндъл и Крауч“, адвокатите на Роксентър, с категоричното намерение да сринат някакъв човек на име Уистър.

Гласът на графиня Крек иззвънтя зад Хелър.

— Аха! Знаех си! Поквареният адвокат, който се опитва да узурпира империята!

— Моля? — възкликна Флейгрънт.

— Няма значение — отвърна Хелър. — Искаш да кажеш, че този Мадисън е осигурявал цялата лоша, побъркана публичност около Гениалното хлапе?

— Да, така е — каза Флейгрънт. — Следях кампанията заровен в боклукчийските кофи. Мога да разпозная престараващия се стил на Мадисън навсякъде.

— Това е достатъчно — каза Хелър. А после попита със смразяващ глас: — Къде можем да го открием този Мадисън?

— Ами, аз не знам къде е офисът за кампанията, но Мадисън живее с майка си, а тя е в телефонния указател — мисис Дороти Джекил Мадисън.

— О, богове, вече се молах. Какво я забавяше тая бибирана Тийни?

— Нещо друго да знаеш? — попита Хелър.

Флейгрънт помисли малко.

— Бях там, когато дойде Бери. Беше с още един мъж — с кафяви очи, мургав, носеше оръжие.

Усетих как напрежението ще разцепи черепа ми. Този, когото описваше бях АЗ! О, трябваше да хуквам!

Хелър каза:

— Бум-Бум, там има уличен телефон. Обади се на „Справки“ и вземи адреса. — Той се обърна към човека, който ме пращаше на оня свят. — Много ни помогнахте, мистър Флейгрънт.

— Надявам се — отвърна Флейгрънт. — Пожелавам ви много успех при почистването на Мадисън и всеки, който е свързан с него.

Потрепери.

Флейгрънт погледна картичката.

— Емпайър Стейт Билдинг, а? Хубав адрес. Ще се явя на работа още утре и ще започна рекламата за продажба на алигатори.

— Ферми за алигатори — уточни Хелър.

— Да, сър! — рече Флейгрънт с растящ ентусиазъм. — Само почакайте! Ще направя няколко рекламни кампании, от които на алигаторите ще им потекат лигите. Вече имам няколко идеи! Даже ги виждам! „До гуша ви е дошло от тъщата или жената? Купете си ферма за алигатори!“ — Той намери парче дъска в разхвърляния по улицата боклук, извади един маркер и започна да пише.

Бум-Бум се върна.

— Взех адреса!

Графиня Крек и Бум-Бум скочиха в старото такси. Хелър се пхна зад волана. Бум-Бум извика:

— Довиждане, мистър Флейгрънт!

Таксито излетя.

Графиня Крек каза:

— Щеше да излезе много по-евтино, ако използвахме шлем.

— А, не знам — извика Хелър назад през рамо. — Продажбите на тия ферми намаляха. А този човек изглежда има истински талант. Видяхте ли надписа, който започна да пише? Вместо да почиства улицата сам, организира търсене на съкровище, като предлагаше камиона като награда!

О, Боже, имаха да изминат само осемнайсет мили. Аз трябваше да стигна до летището за хеликоптери и да спася Мадисън. Защото Мадисън щеше да ПРОГОВОРИ! И да ме натопа МЕН!

НЯМАШЕ ВРЕМЕ ЗА ОТЛАГАНЕ!

Започнах да се отчайвам, че няма да успея!

Къде, къде, къде беше Тийни?

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Апаратът на нашето такси цъкаше.

— Сигурно гледате някакво телевизионно шоу на портативния — каза моят таксиметърджия. — От време на време изпищявате тихичко.

— Какво, се е случило с нашата пътничка? — запитах аз.

— О, в днешно време въобще не може да се разчита на хлапетата — отвърна таксето. — Но що се отнася до телевизионните шоуа, е по-добре да внимавате. Насилието е вредно за сърцето.

— Особено когато се прави с бластери — допълних аз.

— О, значи гледате някое повторение на „Стар Трек“ — каза той. — Т'ва нещо е чист боклук да знаете.

— Моля ви, не споменавайте боклук — помолих го аз.

— Добре, ама той наистина е. Като рекламите. Лъжат като луди, приятелче. В тях има много триковете, които се опитват да хванат зрителите на въдицата.

— Моля ви, четете си „Ежедневната спортна форма“ — примолых му се аз.

Думичката „хващам“ беше превърнала кръвта ми в ледена киша.

Хелър караше старото такси! Даже със затрудненото си зрение виждах как взима завоите на две гуми! Направи катастрофа, помолих му се аз. О, моля те, направи катастрофа!

А Тийни? Може би просто току-що е припаднала от свръхдоза замръзнали крака? Това породило ново притеснение. Ако я оставех, Адора щеше да организира преследването ми за изнасилване на малолетна, просто като накара лъжливата Тийни да разкаже някоя историйка на съдията. За подобна съдебна заповед бяха необходими нейните свидетелски показания, както аз разбирах нещата, а снимките сами по себе си нямаше да направят повече от това да възбудят апетита на съда. Ако Тийни беше при мен, можех да гарантирам, че заплахите ще попречат на подобни свидетелски показания. Освен това, ако останеше при мен жива, един-двама свидетели можеха да го потвърдят и нямаше нито да ме преследват, нито да ме обесят за смъртта ѝ. О, бях обмислил всичко. Но къде беше Тийни?

Таксито на Хелър взе един завои със свирене на гуми. То летеше към моята гибел. Оставаха им само около петнайсет мили, за да стигнат до къщата на майката на Мадисън, точно на север от мен, в източната част.

Тийни се появи!

Не носеше нищо! Никакъв багаж. Не слезе по аварийната стълба, по която се беше качила.

— Инки, загазихме — каза тя. — Не мога да сваля багажа си по аварийната стълба.

— Слушай — казах ѝ аз, — ще платя на таксето да се качи и да ти помогне! Но, за Бога, побързай!

— Е, признавам, че се сетих за това — каза Тийни. — Но не е там работата. Заради хазайката е. Чу ме, когато премествах разни неща, и си поиска наема. Когато започнах да свалям нещата си надолу, заключи асансьора и ме пусна да изляза, само като ѝ казах, че ти ще ми дадеш 200-те долара.

Звук от хлъзгащи се гуми долетя от екрана ми, когато Хелър сви зад един ъгъл.

Гребнах пачката си и ѝ дадох 200 долара.

Зачаках притеснен.

Тя отново се появи, този път натоварена със сакове и кутии.

— Качвай се, качвай се — изкрещях ѝ.

— Не — каза тя, — но можеш да накараш таксиметърджията да се върне с мен, за да ми помогне за следващия курс.

О, Боже! Какво можех да направя? Разпоредих се и таксето се помъкна след нея.

Върнаха се, залитайки под кутии и багаж. Какви вехтории! Имаше даже една захабена плюшена маймунка отгоре на планината от кутии.

— Качвай се! — изкрещях аз.

— Не може — каза таксиметърджията. — Твърде много е тоя багаж за колата. Ще нарушим правилника на компанията. Ще трябва да се обади за още едно такси.

Той се обади. Иначе нямаше да се помръдне. Аз седях и страдах.

Хелър беше излязъл на едно експресно шосе. Слаломираше между камионите така, сякаш те не съществуваха!

Погледнах отчаяно целия тоя багаж.

— Какви са тия неща? — изстенах, надявайки се в крайна сметка да ги зареже.

— Трудът на цял един живот — отвърна Тийни. — Виждаш ли онзи голям сак ей там? Натъпкан е със семе от най-добрия Колумбийски коноп. Във втората торба има подобрени семена от „Акапулко Голд“.

А в червения сак са предварително подобрени семена от „Панама Ред“.

— Но това не прави и една десета от всичко! — изхлипах аз.

— Да, така е. Част от багажа има сантиментална стойност, признавам. Онази голяма кутия е за един репортерски фотоапарат — едно от първите оръжия на детството ми. Вече, е много разбит, но какви снимки е направил само! Как ме насилват да сляза под кръста на двама мъже едновременно. Как ме лиже един перверзен тип, който се изръси с двасет бона. О, спомените от детството ми. Няма да ме накараш да зарежа всичко това зад гърба си! Това са все неща с музейна стойност. Освен това има два или три скейтборда, които могат да бъдат поправени, да не говорим пък за двата нови, които ти ми даде.

Извърнах лицето си от болезнения предмет.

— Освен това, тук е и колекцията ми от шорти с бандаж, които имат автографи.

— КАКВО? — възкликнах стъписан въпреки напрежението си.

— Разбира се. Най-великолепният материал за изнудване, който някога си виждал. Получавах чифт в — някой сантиментален момент, след което предлагаш да го покажеш на приятелката на пича. Пуска те безплатно във всички игри и един Бог знае какво още.

Слава Богу другото такси дойде. Даже им помогнах да напъхат вътре нещата.

— Източната част на 34-а улица. Площадката за хеликоптери! — Извиках. И потеглихме.

Не се движехме с достатъчна за мен скорост. На екрана ми Хелър даже не се съобразяваше със светофарите!

Слава Богу, летището беше само на няколко пресечки на юг от Тюдор сити. Виждах как хеликоптерите за туристи се приземяват и излитат от платформите до реката.

Минахме под една магистрала и продължихме с голяма скорост през някакъв паркинг към Манхатънската чартърна служба.

Далеч отпред се появи Рахт, който ни махаше, с ръка. Спряхме в сянката на един голям хеликоптер.

— Какво ви задържа толкова? — попита Рахт. — Ще платим за просрочено време. Мислех, че бързаш!

— Качвай тоя багаж на борда! — изкрещях му аз.

— Когато им платим — каза Рахт.

Хукнах към офиса и разпръснах стодоларови банкноти. После хукнах към такситата и разпръснах двайсетдоларови банкноти.

Започна преместването на багажа на борда. Даже аз помагах.

В бъркотията забравих коя е кутията, в която беше екранът на Хелър.

О, Боже, дали вече не бях закъснял прекалено много?

ГЛАВА ПЕТА

Натъпкахме се във въртолета.

Тийни каза:

— Хей! Значи така управляваш веригата си за бели робини. Хеликоптери! Колко модернизирано!

— За какво става въпрос? — попита пилотът на хеликоптера, като се извърна на седалката си.

— Не обръщайте внимание на това бибирано хлапе! — изръмжах аз.

— Ако вършите нещо незаконно — каза пилотът, — трябва да се върнете в офиса и да доплатите.

— Не, не! — извиках аз. — Опитваме се да спасим живота на един човек. А дори това не е незаконно в Ню Йорк.

— Може да е — отвърна замислено пилотът. — Познавам няколко типа, които ще бъде незаконно да не ги убие човек. Има и една жена. Някога чували ли сте за жената на кмета?

— О, Боже, моля ви палете тоя мотор! — изхлипах аз. — И на двамата ще ви дам лично по сто долара допълнително.

— Добре, къде отиваме? — попита пилотът.

Да, най-сетне! Имах адреса, записан на парче хартия. Пъхнах го в ръката на пилота.

— И пригответе въжената стълба! Трябва да го грабнем от един покрив.

Запалиха мотора. Понесохме се в небето. Отляво под нас се издигаха небостъргачите на Манхатън, а от дясно — Ийст Ривър. Долу в ниското се простираше пътят. „Франклин Д. Рузвелт“, бяла линия с много платна, натоварена с хиляди коли.

Сградите на Обединените нации се мернаха край нас. На север от тях пилотът зави към вътрешността на сушата. Гледах напрегнато.

Под нас се редуваха небостъргачи.

Пилотът посочи:

— Ето го вашият адрес — извика той над ревящите удари на перките.

Погледнах.

Взрях се.

На покрива нямаше никого!

Започнахме да кръжим.

— Обзалагам се, че си е помислил, че няма да дойдеш — каза Рахт.

Погледнах към Тийни. Вината беше нейна.

После се спуснах към купа с багажа в задната част на голямата кабина. Нетърпеливо започнах да ровя из моите кутии.

Екранът изпадна. Грабнах го. Усилих звука докрай.

ХЕЛЪР БЕШЕ ПАРКИРАЛ ДО НЕБОСТЪРГАЧА И ГЛЕДАШЕ НАГОРЕ!

— Ще вляза и ще позвъня на вратата — каза той. — Прикривай ме, Бум-Бум. Ако си е вкъщи, може да се появи и да стреля, когато разбере кой е.

— НЕ! — каза графиня Крек от задната част на таксито: — Няма смисъл да превръщате това във въоръжена война. Вероятно не си е вкъщи, защото е работно време. Просто ще взема пазарската си чанта и ще се кача, за да се видя с майка му.

— Не ми харесва — каза Хелър. — Не е необходимо и ти да участваш във война. Не прилича на една дама.

— Напоследък се справям доста добре — отвърна графиня Крек.

— Така е — каза Хелър — и аз безкрайно се възхищавам на теб и на Бум-Бум. Но този човек е най-голямата змия, за която някога съм чувал. Той в действителност се правеше, че ми е приятел. А през цялото време е имал намерение да ме погуби. По-лош е и от „алкохолик“ от Апарата. По-добре е аз да отида.

— Инки — каза Тийни, — ако толкова бибиписки много бързаш, не е подходящ моментът да гледаш криминален филм. Много си странен!

— Това е криминален филм, който ще опърли бибипаната ти конска опашка, след което ще я нареже на парченца — казах аз. — Млъкни и ме остави да помисля. — И се опитах, а виковете ми бяха приглушавани от туптенето на роторите на хеликоптера.

— Аха! — каза Рахт, който надникна през рамото ми към екрана. — Значи ето какво усилва Предавателят 831! Устройство за окото!

— Млъквай, тъп бибипец такъв! — изсъсках му аз.

— Ще ни унищожиш и двамата за нарушение на Кодекса.

— По-добре теб, отколкото мен — каза Рахт. — Ей, я погледни тук! — Той бърникаше из багажа ми. — Още един! — Включи го, погледна моя, а после неговия. — Значи подслушваш и дамата!

— Е, какво ще правим? — провикна се към нас пилотът. — Да се прибираме ли?

— Не, за Бога! — извиках му аз. — Продължавай да кръжиш. Нека да помисля!

Животът ми не висеше на хеликоптерна перка, а на косъм. Хелър и Крек — и особено Крек — щяха да направят тази планета на парчета, ако откриеха, че зад техните неволи стоя аз.

Погледнах през прозорчето, като се усилих да преодолея гаденето, причинено от височината.

Ето го там оранжевото такси! Виждах даже надписа „Таксиметрова компания Корлеоне“ на вратата му. ЕДНАТА СЕ ОТВОРИ! ХЕЛЪР ИЗЛЕЗЕ!

Започнах да се моля на италиански, като потисках импулса си да закрепця на Волтариански.

Може би Исус Христос щеше да забрави многобройните ми грехове и да дойде да ме спаси като добър човек. Хелър винаги се молеше и побеждаваше. Това наистина можеше да е от полза! Защото аз бях блокирал напълно.

— Какъв е оня хеликоптер горе? — попита Хелър.

— Вероятно е обикновен полицейски надзор — отвърна Бум-Бум като излезе. — Кръжат през цялото време над Ийст Сайд, за да тормозят жителите.

— Кое то означава, че не може да се стреля, Джетеро. Нека да си взема пазарската чанта и да покажа на майка му най-новите артикули шапки. В края на краищата тя е жена. Тук е мястото да вляза в играта.

ЗАДНАТА ВРАТА СЕ ОТВОРИ! КРЕК ИЗЛЕЗЕ!

— О, Исусе Христе — молах се аз на италиански. — Ще бъда добро момче. Ще запаля ароматизирани пръчици на Тийни на олтара ти. Ще спра да ругая! — Тогава спрях и се отпуснах. Нямаше нито надежда, нито разрешение. Графиня Крек беше на тротоара и тръгна към главния вход на небостъргача. Бум-Бум и Хелър я пазеха като в боен ред. Всичко беше свършено. Можех да започвам да пиша завещанието си.

МАДИСЪН РЕШИ ПРОБЛЕМА!

Откритият туристически файтон „Ескалибур“ излетя от подземния гараж с шестдесет мили в час, а от ауспуха излизаха пламъци!

Мадисън очевидно се беше отчаял, че ще бъде спасен от покрива и като е видял „Корлеоне“ на онова такси, се е панирал и хукнал с колата си!

За малко да събори Бум-Бум.

— Това е той! — извика Хелър. — Скачайте в таксито!

Хукнаха към старото такси.

Вратите още не бяха затворени, когато Хелър потегли. Той обърна на един булевард и със свирене на гуми полетя след Мадисън.

— Нашият човек! — изкрещях на пилота. — Той е в онази открита кола! Следвай го!

Хеликоптерът се завъртя около перката си и тръгна след кабриолета.

Мадисън се беше насочил на изток, като вземаше завоите с огромна скорост. Опитваше се да стигне до пътя „Франклин Д. Рувелт“, където скоростта щеше да му помогне.

След него се носеше таксито.

В съзнанието ми изникна нов проблем. Този „Ескалибур“ може и да изглеждаше като отживелица от 1930-а година с всичките си отделни ауспуси, дълъг капак и огромни хромови фарове, но аз знаех колко бързо може да се движи. Всичко под този античен външен блясък беше най-модерната техника за високи скорости, която някога е била слагана в колите. Можеше да вдига феноменално висока скорост. Мадисън, сграбчил волана под нас, караше с цялата си мощ, а кестенявата му коса се вееше на вятъра.

Но зад него летеше онова старо такси. Вярно, то беше по-бавно. Вярно, че взимаше завоите много по-зле от „Ескалибур“. Но го караше космически пилот с шампионска титла.

О, Боже, всъщност проблемът въобще не беше разрешен. Мадисън нямаше да погледне нагоре. Беше в пълна паника. Той можеше просто да кара мили наред по многолентовото шосе, към което се беше насочил.

— КАРАЙ КЪМ КЪНЕКТИКЪТ! — изкрещях му, нищо, че не ме чуваше.

О, само ако се обърнеш на север, имаше шанс да се отдалечи от таксито и тогава щяхме да можем да му кажем с мегафон да спре, за да го вземем. Това беше единственият му шанс.

Той летеше все по-близо до шосето „Франклин Д. Рузвелт“. Подскочи на един „спящ полицай“ и хромът проблесна на слънцето.

СВИ НА ЮГ!

О, Боже, с него беше свършено. Многолентовото шосе щеше да свърши! Вероятно беше абсолютно паникьосан!

Следвахме го много високо отгоре.

Оранжевото такси подскочи на издутината и полетя на юг по петите му.

Мадисън лавираше: между стъписания трафик, движейки се най-малко със сто мили в час.

Съмнявах се, че таксито може да вдигне повече от осемдесет мили в най-добрия случай.

Мадисън можеше и да успее.

А от неговия шанс зависеше моя собствен бъдещ живот. Ако го хванеха, с мен беше окончателно свършено. Под шлема на графиня Крек той щеше да ромоли като течащо поточе!

Една нова мисъл ме споходи като гръмотевица. Мадисън щеше да потвърди, че Бери е замесен, и на графинята можеше да ѝ хрумне да мине по цялата верига. Ако направеше това и ме откриеше, щеше да съобрази и да намери и Ломбар. А Ломбар щеше да ме подгони заради това, че съм позволил да се случи!

Бях хванат в лешникотрошачка!

Сякаш бях в центъра на вихрен, крещящ кръг от демони. Ето какво получих, като се помолих на Исус Христос!

Мадисън накара два камиона да застанат напречно на пътя. Друг пък, автовлак, мина встрани от тях и блокира целия път. Но Мадисън беше минал! Летеше като стрела!

МАГИСТРАЛАТА БЕШЕ БЛОКИРАНА!

Хелър натисна спирачките. Намали. Преценяваше ситуацията.

После изведнъж таксито подскочи от удара в мантинелата, мина направо по нея, хлъзна се по чакъла и се стрелна по магистралата. Беше заобиколил препятствията. Като даде много газ, полетя след „Ескалибур“-а.

Но Мадисън вече имаше предимство в разстоянието и се опитваше да извлече максимална полза от това. Благодарение на един завой по пътя, който виждах на екрана на Хелър, Мадисън беше изчезнал от погледа му.

Поради удобството на мястото, където бяхме, ние виждахме как Мадисън увеличава преднината. Сега минаваше покрай болницата „Белвю“. Понеже пътуваше с огромна скорост, не му отне никакво време да пресече източната част на 14-а улица.

Надежда имаше!

Мадисън сменяше посоката на всички възможни места по шосето „Рузвелт“. Но след по-малко от три минути той щеше да излезе от шосето! Щеше да стигне до задънена улица в края на Манхатън при фериботното пристанище!

Доста назад, но неотклонно зад него, го следваше летящото такси.

— Рахт — казах аз, — спусни подвижната въжена стълба. Ще измъкнем Мадисън от оная кола.

— Ти си луд! — отвърна Рахт. — Ще си счупиш врата!

— Не аз, а ти — казах, — защото ти си този, които ще се спусне.

— НЕ!

— Това е заповед — казах, като извадих един пистолет. — Наоколо има достатъчно болници, в случай че паднеш.

— Знам го вече това — каза той мрачно, но даде знак на помощник-пилота и стълбата започна да се спуска.

— Това е лудост — каза пилотът.

— Това е, за което ти плащат — отвърнах.

— Не и от летяща кола!

— Петстотин отгоре — казах. От тази критична ситуация зависеше животът ми.

— Тръгваме — отговори пилотът.

Но Мадисън вече имаше друга идея, преди да разбере нашата. Беше минал моста „Уилямсбърг“ над Ийст Ривър. Беше преминал и по моста на Манхатън. Беше на надлезната магистрала и се насочи към Бруклинския мост.

Погледна назад. Очевидно не можеше да види оранжевото такси, тъй като то беше твърде далеч зад него.

Удари спирачка!

Зави надясно!

Тръгна със свирене на гуми надолу по един наклон встрани от шосето.

Със завъртане на волана той накара „Ескалибур“ да се завърти силно, почти наполовина. Спусна се по улицата под надлезното шосе.

Внезапно разбрах какво има намерение да направи. Щеше да се скрие на някой док, както беше правил и преди!

Имаше множество дълги кейове, вдадени навътре в реката.

Ръгнах нетърпеливо пилота и посочих.

Разбира се, предницата на „Ескалибур“ се беше насочила към дългия кей и скоро той се появи!

Пилотът завъртя хеликоптера. Направих на Рахт знак с пистолета и той се спусна по въжената стълба.

Вече бяхме точно пред „Ескалибур“, като се движехме с неговата скорост. Рахт, който беше на стълбата точно пред колата, се опита да даде знак на Мадисън да спре.

Последният беше в такава паника, че не обръщаше никакво внимание на Рахт.

Наведох се навън от вратата, блъскан от вятъра от перката, за да извикам на Мадисън да спре.

Той гледаше изцъклено. Просто продължаваше да кара!

Стрелях с пистолета, за да привлече вниманието му.

Това свърши работа!

Мадисън ни видя!

Пред него имаше само около хиляда фута до края на кея.

Пилотът беше доста добър.

Постави Рахт точно до Мадисън.

Рахт го сграбчи за ръката.

Мадисън, лудият глупак, грабна куфарчето си от задната седалка!

Пилотът започна да издига въртолета!

Мадисън и куфарът излязоха от колата!

Колата хвърчеше напред.

ИЗЛЕТЯ ОТ КРАЯ НА КЕЯ!

Чу се силно плясване.

Помощник-пилотът навиваше стълбата.

Рахт, а след него и Мадисън, стигнаха до пода на хеликоптера.

Той отлетя надолу по реката.

Колите по шосето отгоре бяха спрели, а шофьорите слизаха, за да отидат до перилата и да зяпат.

Видях как оранжевото такси спира в края на уличното задръстване. А след това погледнах екрана.

— Падна! — каза Бум-Бум. — Видях задницата ѝ, когато падна в реката.

— Същата кола? — попита Хелър.

— Същата — отвърна Бум-Бум.

— Той беше ли в нея? — попита Хелър.

— Не можах да разбера — отвърна Бум-Бум. — Складът я закриваше. Мисля, че оня хеликоптер се опитваше да го арестува за превишена скорост и това го накара да стигне до водата. Не можах да видя какво направи.

— По-добре е да слеза — каза Хелър. — Поеми волана. — Той изскочи от таксито и изчезна.

— Вероятно ще намерят тялото — каза графиня Крек.

— По дяволите — с ваше извинение, мадам — рече Бум-Бум, — тая Ийст Ривър е така задръстена с претрепали гангстери, че никога няма да могат да го разпознаят.

— Добре се отървахме от него — каза графиня Крек. — Пада му се, като говори за моя Джетеро такива неща!

— Да, мадам — каза Бум-Бум. — Забелязах, че не изглежда да е здравословно. Ей го Джет, дава ни знак отдолу. На езика на Армията това означава, че е забелязал нещо и продължава нататък.

Замръзнах. Вероятно някой страничен наблюдател беше видял грабването на Мадисън с хеликоптера.

— Тръгвай към площадката за хеликоптери на западната част на 30-а улица — изкрещях на пилота. — Точно от другата страна на Манхатън.

Ако имахме късмет, все още можехме да успеем.

Може би техният Исус Христос щеше да ме чуе в крайна сметка!

Тогава чух гласа на графиня Крек по екрана.

— Може би ако отидем и вземем яхтата, ще можем да претърсим Ийст Ривър, за да се уверим, че Мадисън е мъртъв.

Побеснях.

Сега моята цел беше онази яхта. Трябваше да стигна там пръв!

Ако не успееш, всичките ми планове щяха да стигнат до внезапен и ужасен край!

ГЛАВА ШЕСТА

Продължихме да летим, а Мадисън се надигна от дъските на пода.

Като надвикваше гърменето на перките на хеликоптера, той каза: — По какво стреля? — Погледът му беше доста див.

— Не видя ли снайпера на покрива? — попитах го нервно. — За малко да те вземе на мушка, но аз го проснах.

— Видях го да пада — каза Тийни. — С носа надолу.

Премигнах. Измисляше ли си просто или си мислеше, че е видяла нещо, които не са се случили? Тя вероятно беше не само патологична лъжкиня, ами и патологична ходеща измама! О, добре беше, че я отвличам!

— Може би са си помислили, че съм се удавил — каза Мадисън с надежда.

— Страхувам се, че не — отвърнах аз. — Трима гангстери на Корлеоне сочеха хеликоптера, когато се отдалечаваше. Размахваха юмруци.

— Видях ги със собствените си очи — каза Тийни, а преголемите ѝ очи бяха станали съвсем кръгли.

— Коя е тази? — попита Мадисън, като зяпаше Тийни.

— Мис Тийни Хопър, Дж. Уолтър Мадисън представих ги аз.

И тогава в главата ми се зароди хитър план. Ако успеех да ги накарам да се заинтересуват един от друг, Тийни щеше да ме остави на мира. В края на краищата той беше много хубав млад мъж.

— Току-що се дипломирах в колежа — рече Тийни. — Той казва на хората, че съм му племенница. Но няма смисъл да се сближаваме, ако шайката на Корлеоне е по петите ви, мистър Мадисън. Няма да сте тук достатъчно дълго, за да се захващам.

— Какво ще правя? — допита Мадисън доста пребледнял.

— Все още не си в безопасност — казах му аз. — Трябва да направим така, че да изчезнеш, Мад.

Той много се оживи.

— Да — каза. — Тия от Корлеоне са грубички. Изчетох всичко за тях по вестниците. Жадни са за кръв дори повече отколкото за пари!

— С малко късмет — казах аз, — ще те измъкнем. Мога така да те изпаря, че никой да не чуе повече нищо за теб. Така че не се притеснявай.

— Уау! — възкликна Тийни. — Истинска търговия с бели роби.

— Мадисън изглеждаше доста объркан. Заради това казах на пилота много високо:

— Приземи се колкото можеш по-бързо. Не искам да ни гръмнат във въздуха.

Спуснахме се надолу към летището за хеликоптери на западна 30-та улица.

Точно там, на кей 68, на няколко ярда южно от нас, беше моята цел. „Златният залез“!

Ако късметът ми продължаваше да работи, щях да открадна собствената си яхта.

Защото се бях сетил, че в края на краищата аз я притежавам. Беше купена с моята кредитна карта!

Разплатих се с пилотите. Рахт и Тийни разтовариха багажите и ги качиха в две такситата, необходими даже за това късо разстояние.

Полетяхме по дока. Погледнах напрегнато в двете посоки, за да се уверя, че Крек и Хелър още не са стигнали там.

— Чакайте — казах на такситата.

Изтичах на борда.

Капитан Битс беше в каюткомпанията на офицерите и пиеше кафе. Сега идваше истинският тест. Дали щеше да ми повярва?

Извадих паспорта си и го хвърлих пред него. Той го взе апатично. Тогава видях името Султан Бей. Скочи като прострелян.

— Вие сте собственикът! — каза той невярващо. — Мислех, че сте в Турция!

— Хората трябва да продължат да мислят, че е така — рекох му аз. — Онзи Хагърти от ЦРУ открадна наложницата ми. Трябва да държим това в тайна, за да предотвратим евентуален скандал. Не казвайте даже на Скуйиза, че съм на кораба. Нито думица на никого. Ще изляза в открито море, за да се опитам да излекувам разбитото си сърце.

— Е, така става в богатите семейства — каза капитан Битс. — Бих казал, че онзи човек от ЦРУ изглеждаше страшно добре, а наложницата беше необикновено красива. Като ви гледам, разбирам защо се е случило.

Той беше убеден! Нямах да се докопа до графиня Крек! За първи път непривлекателният ми външен вид ми даваше предимство!

Погледнах нервно през една врата към дока. Нямах и следа от Хелър или Крек.

— Отплаваме веднага — наредих на Битс.

— Ами с горивото и водата сме добре — каза той, — но нямаме никакви пресни провизии. Ще ни трябва малко време да набавим някои от бакалията.

— Сърцето ми е така разбито — рекох му аз, че не мога да понасям гледката на тоя град и минута повече. Тръгвайте без тях.

— Колко човека сте? — попита той. — Само вие? Трябва да предам списък на екипажа.

— Забрави за него — казах.

— Къде отиваме? — попита той.

— Където и да е извън Съединените щати.

— Бермудите. Мога да набавя провизии в Сейнт Джордж на Бермудите.

— Добре — отвърнах аз, поглеждайки през вратичката. — **ОТПЛАВАЙТЕ!**

— Не ми казахте колко човека сте.

— Двама. Племенницата ми и нейният приятел. **ОТПЛАВАЙТЕ!**

— Имате ли някакъв багаж?

— На дока е. Изпратете екипажа си да го грабне бързо и пускайте кораба по море. Сърцето ми няма да понесе нищо повече от всичко това. **ОТПЛАВАЙТЕ!**

— Вие сте собственикът — каза той.

Най-сетне!

Хукнах навън. Погледах нагоре и надолу по дока. Все още никакъв знак от някой преследвач. Видях телефонен кабел към кораба. О, Боже, графиня Крек можеше да се обади на капитана.

Четирима от екипажа слязоха по мостчето, следвани от главния стюард.

Започнаха да преместват разбъркания багаж на борда.

— Хей, какво е това? — попита Тийни, след като най-сетне беше привлякла вниманието ми. Тя посочи „Златен залез“.

— Това е моята яхта — отвърнах.

— Леле, Исусе Христе — възкликна тя. — Това е най-голямата бибирана яхта, която някога съм виждала. Човече, ти въртиш този бизнес с бели робини много стилно!

— Качвай се на борда — помолих я аз. — И вземи Мадисън със себе си.

Главният стюард каза:

— Младата дама, сър. Да разбирам ли, че тя ще отиде в каютата на собственика?

— В никакъв случай! — отвърнах. — Дайте ѝ лична. А на младия мъж дайте друга. Погледът ми беше върху телефонния кабел към кораба. Все още беше свързан! Крек все още можеше да се обади.

Грабнах, Рахт. Бях взел активатора-приемник на Крек и Предавателя 831 от една кутия. Бутнах ги в ръцете му.

— Устройството за очите на жената — каза той. — Ще го поставя заедно с това на мъжа обратно на антената върху Емпайър Стейт Билдинг. Ти по-добре задръж този на Кроуб. Вече трябва да се е върнал в базата.

— Аз давам заповедите тук — изръмжах му. — Вземи това. — Бутнах му писмото от Тийни за Адора. — Погрижи се да бъде изпратено по пощата до два дни до апартамента: така двете изчезвания няма да изглеждат като съвпадение.

— Аха — каза той. — Ти я ОТВЛИЧАШ. Кълна се, офицер Грис, че, вършиш най-шантавите неща. От каква полза може да ти бъде една Земна тийнейджърка? Тънка като релса. Няма бибици. Да ти подскача наоколо. Можеш да си имаш неприятности, като я отвличаш.

— И представа си нямаш какви неприятности може да причини, ако НЕ я отвлека — рекох аз. — Явно не си никак опитен в тая професия. В допълнение към качествата, които ти спомена, тя е и патологична лъжкиня и даже вярва, че вижда неща, които не съществуват. НЕотвличането ѝ би могло да причини неприятности. Така че когато имам нужда от теб да ме учиш на моя занаят, ще ти кажа. — Измет. Никога нищо не разбират.

Драснах набързо една бележка.

— Погрижи се това да стигне до „Фатън, Фартън, Бърщайн и Ууз“ — рекламната фирма, още днес и на всяка цена.
Той я взе и я прочете. Там пишеше:

Ф.Ф.Б.У

С Мадисън всичко е свършено. Беше убит току-що, а колата му е в края на дока под Бруклинския мост, на огромна дълбочина. Зная, със сигурност, че врагът ще взриви улица „Мес“ N 42. Спрете операцията веднага.

Смит

— Това пък защо? — попита Рахт.

— Прикрива следите.

— Да, но това не оставя ли цялата кампания за Гениалното хлапе да виси във въздуха?

— Значи си знаел за това?

— Сложил съм подслушвателно устройство на Кралския офицер — отвърна Рахт.

— Добре, двойникът на Гениалното хлапе е в ръцете им — казах му аз. — Те знаят кой се е целел в тях. Трябва да заличим следите.

— Разбирам — рече Рахт. — Ти си зарязал заповедите на Ломбар Хист.

Взрях се в него. Осъзнах с внезапен шок, че той може да е неизвестният шпионин, който трябва да ме убие, ако се проваля.

Изръмжах му:

— Не, не съм! Това е само стратегическо оттегляне, за да прегрупирам силите. Имам намерение да контраатакувам.

— Изглежда така, сякаш ти си този, когото нападат — каза Рахт.
— Освен това, ако вземеш яхтата, която жената е купила, тя ще организира преследването ти!

Беше прав! Надрасках припряно още една бележка.

— Изпрати това като радиограма — казах. — На адреса на апартамента й.

Той я прочете. На нея пишеше:

МАДАМ,
СЪЖАЛЯВАМ, НО ТРЯБВА ДА ВИ УВЕДОМЯ, ЧЕ
ЯХТАТА БЕШЕ ОФИЦИАЛНО ЗАЧИСЛЕНА КЪМ
ТУРСКАТА ФЛОТА.

НИКОЙ НЕ МОЖЕ ДА НАПРАВИ НИЩО ПО ТОЗИ
ВЪПРОС.

ОТПЛАВАХМЕ ЗА ТУРЦИЯ. СЪЖАЛЯВАМ.

КАПИТАН БИТС

Помислих си, че това е доста находчиво. Последното място на
света, на което бих отишъл, беше Турция.

Самият капитан Битс вече беше на моя страна.

— Сър, лоцманът е на борда, а влекачът е на път. Вече сме само
на въжета и сме готови да отплаваме. — Той поздрави и мина по
мостчето, за да ме изчака на палубата.

Казах на Рахт:

— Сега отплавам. Няма да се върна в Съединените щати.

— Мога ли да разчитам на това? — попита ме той.

Пропуснах наглостта му покрай ушите си.

— Можеш да разчиташ на смъртта на онзи Кралски офицер и
онази бибирана жена — отвърнах.

Погледнах дока. Нямаше никаква следа от Хелър или Крек. И
тогава нещо хвана погледа ми. Телефонистът на дока беше изключил
кабела!

Можех да успея!

Изтичах по мостчето и го издърпах.

Влекачът беше дошъл.

Въжетата се отделиха от лулите.

Разстоянието между корпуса на кораба и кея зейваше все по-
широко.

Все още никаква следа от Хелър или Крек.

Бях успял!

Витлата образуваха пяна от речната вода при кърмата.

Потеглихме към морето!

Стоях и гледах отдалечаващия се Манхатън.

За първи път от седмици сърцето ми започна да бие нормално.

БЯХ ВСЕ ОЩЕ ЖИВ! БЯХ СВОБОДЕН!

Да, бях ги надхитрил.

И не само това, ами се бях измъкнал и от гнусните лапи на онези екс-лесбийки, които ми бяха станали съпруги.

Онова, което казах на Рахт, не беше лъжа. Сега имах време да прегрупирам силите си и да се върна за атаката.

Щях да съм даже още по-весел, когато се качих на кораба — ако клетките ми за предчувствие бяха по-активни — с уютното чувство за сигурност, че ще дойде времето, когато долната графиня Крек ще лежи, безпомощна като маджун, в отмъстителните ми ръце.

Все още бях господар на съдбата на Земята.

Ломбар и Роксентър продължаваха да царуват в небесата.

Ухилих се. Бях спечелил този рунд. И поради това щяха да страдат милиони.

Беше великолепен пролетен следобед.

Обещаваще много светло бъдеще за мен. И наистина много тъмно за Хелър, графиня Крек и Земята.

ЧАСТ ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА

ГЛАВА ПЪРВА

„Златен залез“ пореше нежното вълнение, бял приказен кораб в синия океан, следван от проблясващите крила и крясъците на чайките. Бяхме се насочили на югоизток към Бермудите и вече бяхме оставили зад гърба си Санди Хук.

За човек, който току-що се е освободил от иго, беше велико да е на борда, макар че по принцип мразех морето.

Когато крайбрежната ивица беше твърде далеч, за да могат да ме спрат, отидох по облицованите с ламперия коридори до апартамента на собственика.

Помислих си, че долавям слаб мирис на парфюм и потръпнах. Напомни ми за графиня Крек.

Стюардът ме чакаше.

— Парфюмът! — казах му аз. — Не сте почистили добре апартамента, след като си е тръгнала наложницата.

— Великолепна дама, сър. Но това не е дамски парфюм. Напълнил съм ваната за господаря. Миришат ви солите за вана.

— Нямам нужда от вана! — казах възмутено. По-добре веднага да сложа тая измет на мястото ѝ.

— О, разбира се — отговори той. — Но би било толкова хубаво да свалите от себе си и последните следи от брега.

Той беше прав.

Отидох в красиво облицованата баня: ваната беше догоре пълна с мехурчета. Преди да успея да се възпротивя, той беше свалил дрехите ми ѝ аз бях в нея.

След това обели превръзките от лицето ми.

— Много неприятна рана сър. Мистър Хагърти ли ви я направи?

— Подхлъзнах се на един скейтборд.

— Е, това поне е оригинално — каза стюардът. — Знаех си, че ще се случи. Начинът, по който вашата наложница говореше за него, явно показваше, че е влюбена.

— Не ми говорете за нея!

— Разбира се, сър. Много е трудно за човек, който няма какво друго да го препоръча, освен парите му, да си мери силите с енергична фигура като мистър Хагърти.

— Не ми говорете и за него! — извиках аз.

— А, да — отвърна той. — Виждам, че темата е много болезнена. Той с какво ви удари?

— Няма ли да млъкнеш! — изпищях аз.

— Разбира се, сър. Не исках да любопитствам: Но не се отчайвайте. Светът е пълен с жени.

— Твърде бибиписки пълен! — скръцнах със зъби. — Заради това съм в морето.

— Тогава добре дошли в клуба, сър. И повечето моряци отплават заради това в морето. Сега, ако постоите мирно, ще ви избърсна, а след това ще превържем отново раната, която той ви е направил. Пет шева! Боже, боже! Просто си лежете и се киснете, в случай че имате и други наранявания. Сложих за всеки случай и соли „Епсъм“ заедно с шампоаните за вана.

Нямаше оправия с този маниак. Страхувах се да правя каквито и да било по-нататъшни забележки. Бях озадачен откъде му е хрумнало, че е имало любовно скарване и бой, но изведнъж се сетих, че точно това бях казал на капитана. Новините със сигурност обикаляха кораба с ужасна бързина. Трябваше да помня това.

Най-сетне загърнат в огромен халат за баня, се изправих пред гардероба.

— Разопаковах багажа ви — каза стюардът. — Вероятно сте потеглили много набързо, защото не сте си взели никакви дрехи за пътуване с яхта. Можем обаче да оправим това на Бермудите, а и видях с облекчение, че сте си взели поне смокинг. Но това можем да го облечем по-късно. За момента съм ви извадил едни туристически шорти и те ще свършат работа.

Старият евреин, който ми беше продал толкова богат гардероб, не се беше досетил, че ще излизам в открито море. Немските тиролски велурени панталонки и бродираните тиранти наистина не бяха много на място.

Когато излязох в коридора, се сблъсках с главния стюард.

— О, Боже — възкликна той, — ще трябва да ви набавим някои подходящи дрехи на Бермудите. Но няма значение, мистър Бей, ще

направим всичко, което можем, за да е полезна разходката ви и да излекуваме разбитото ви сърце. Такава красива наложница. Не ви виня, че сте захвърлили всичко и сте хукнали към морето. Но както и да е, онова, което искам да знам, е за информация на готвача. Нямаме много пресни неща, но разполагаме с някакви във фризера. За вечеря той предлага яйца по руски, рибена чорба, канадска пъстърва от Монтана, печено еленско месо в кисел сос, бял грах по персийски, фламбе по неаполитански с датски пасти асорт, сирене „Гурмандис“ и баварско мока. Зная, че менюто е малко простичко, но ни хванахте в малък недостиг. Добре ли е?

— Да — отвърнах аз, като си дадох сметка, че всъщност не бях ял като хората, откакто бях напуснал Турция.

— А що се отнася до виното...

— Никакво вино! — казах. — Аз съм въздържател!

— А — каза той. — Религията ви не позволява.

И всичко останало — казах сурово.

Това отнася ли се и за вашата племенница и годеника й?

— Нека се удавят в него — отвърнах.

— Разбира се, сър. А ето го и директорът по спорта. Трябва да ви оставям, за да се наслаждавате на пътуването си.

— Имам изцяло приготвена за вас програма — каза директорът по спорта, като крачеше заедно с мен, докато отивах към палубата.

— Скъсайте я — рекох му аз. Вярвам само в спортовете, които се гледат.

— Ами добре — каза той. — Това е доста драстично. Като гледах каква рана сте получили от човека на ЦРУ, си помислих, че ще се потите за форма, та да му го върнете.

Потреперах от ужас при мисълта да се изправя срещу Хелър в ръкопашен бой!

— Аз съм с мирен нрав — казах. — Живей и ги остави да живеят.

— Ами като виждам, че ви е откраднал жената, сър, сте доста по-мирно настроен, отколкото мога да разбера. Той спечели и всичките ни пари. Аз в известен смисъл се надявах на реванш.

— Не и чрез мен! — казах му. — Представа си нямате колко мирно съм настроен. Истинско гълъбче. Между зъбите ми растат

маслинови клонки. Освен това съм и християнин. Обръщам и другата буза.

— Мислех, че сте мюсюлманин — възкликна той. — Току-що сте казали на главния стюард, че не пиете алкохол заради религията си. Не, мистър Бей, трябва да разберете, че физическото благополучие на нашия собственик е моя отговорност, когато той е в морето. И когато видя да се появяват отпуснати места...

— Какви отпуснати места?

— Обръчът, който натрупвате около кръста си.

— Къде?

— Тук.

— Ох.

— Виждате ли? Животът в офис ви е направил мек — каза той. — Твърде млад сте за това. Предлагам като за начало десет обиколки на горната палуба сега веднага, а утре сутрин ще започнем сериозно в гимнастическия салон. Да го направим ли около девет?

Той започна да крачи до мен, докато бягах около горната палуба. След пет обиколки бях изплезил език и се хванах за перилата, като се правех на заинтересуван от морето.

— Защо корабът е толкова стабилен? — попитах задъхано.

— Стабилизатори по цялата дължина за надлъжно клатене, както и за напречно. Два вида. Като билиардна маса е, като изключим по време на буря. А сега, ако можем само да довършим последните пет обиколки...

Бях останал абсолютно без дъх.

Като ме буташе с две ръце в гърба, успяхме. Прегънах се над перилата и погледнах надолу към водата, която се пенеше на двацет фута под нас.

— Не мисля, че мога да понеса подобно нещо — изхриптах.

— Не можем да позволим собственикът да умре от сърдечна, недостатъчност, причинена от крайно заседяване зад бюрото на сушата — каза той.

— Сърдечна недостатъчност? — възкликнах аз.

— Определено. В състоянието, до което сте си позволили да стигнете, е направо надвиснала.

— Сигурно е така — казах аз, като слушах как кръвта избива тъпанчетата ми.

— Но няма значение — каза той. — Парни бани, добра храна, витамини на масата и стриктна програма, следвана всеки ден, и няма да е необходимо да ви погребваме в морето. Та, смятано от утре сутрин, наистина ще задействаме програмата. А сега мисля, че бихте искали да се присъедините към племенницата си и годеника ѝ за малко плуване преди вечеря.

— Къде са те? — попитах аз.

— Ами, може да са още долу на състезателната писта. Никога не съм виждал някой да кара скейтборд като племенницата ви. А годеникът ѝ, изглежда, става съвсем луд, като се качи в състезателна кола.

— Това е обичайното му състояние — казах аз.

— Добре, но като гледах как я преследва със състезателната кола, оставих един от екипажа на пост там, в случай че трябва да почистваме след някоя катастрофа.

— Леле! — възкликнах аз. — Каквото искате правете, но не позволявайте да бъде убита! Би било фатално!

— Ще ѝ припомня, че сте загрижен — каза директорът по спорта. — Сега ви предлагам да се качите до мястото за слънчеви бани и да се отпуснете малко. Аз ще слеза до състезателната писта и ще ги кача бързо горе.

Покатерих се с труд по стълбата към палубата за слънчеви бани. Но си струваше усилието. Синьо-зелената вода се плискаше по римския фриз, който я заобикаляше. Наоколо стояха люлеещи се столове със сенници. Припаднах в един от тях. Нежна музика за настроение успокои нервите ми. Цялото море наоколо представляваше великолепа гледка на следобедното слънце.

Това беше първият път от месеци насам, в който наистина се отпуснах! Започнах да се сгрявам. Това беше живот! На левги разстояние от влудяващите блъсканици. Далеч извън обсега на драматични вълнения. Спокойствието беше толкова плътно, че покриваше като одеяло. Даже бумтенето на моторите беше като приспивна мелодийка.

Писък!

Тийни се качи тичешком по една стълба и хукна около басейна като подгонена мишка!

На себе си имаше само едни бикини от бански и нищо друго. Даже конската ѝ опашка беше пусната.

Силен смях!

Мадисън търчеше подир нея по шорти!

— Който влезе последен е развалено яйце! — изпищя Тийни. Тя хукна по трамплина за скокове и ПЛЯС! Заля ме вълна от вода. ПЛЯС! Още една вълна ме заля, когато скочи и Мадисън!

Тийни не се показва.

Тя сграбчи краката на Мадисън под водата и го дръпна надолу.

Излязоха на повърхността. Започнаха да плискат огромни вълни един към друг. Те ме заливаха!

— ЗА БОГА! — изкрещях аз. — Ще ме удавите!

И двамата подскочиха, замлъкнали внезапно. Погледнаха се един друг. Хукнаха към края на басейна. Излязоха.

Грабнаха ме от двете страни и МЕ ХВЪРЛИХА ВЪТРЕ!

Не можех да протестирам. Устата ми беше твърде пълна с вода. И всеки път, когато се опитвах да проговоря, Тийни ме буташе надолу!

Вероятно единственото нещо, което ме спаси от удавяне, бе серията камбани, които стюардът удари.

— Вечерята ще бъде сервирана след половин час — каза той. — Това е предупредителната камбана, за да можете да се преоблечете.

— Да се облечем? — възкликна Тийни.

— Да се облечем! — изръмжах аз. — Не можеш да търчиш из тоя кораб гола и по бибици!

— Това е обичайно — намеси се Мадисън. — В морето нещата се правят по различен начин.

— Да се облечем в какво? — попита Тийни, като подскачаше във водата.

— Във вечерна рокля! — измучах ѝ аз.

Тя вдигна поглед към небето, което започваше да се оцветява от аленочервения залез.

— Ами, вече е вечер — каза тя. — Та това е времето, в което СВАЛЯШ дрехите си, а не ги обличаш!

— Ще ти помогна — каза Мадисън.

О, дали не се развеселих внезапно? Късметът ми продължаваше да работи през цялото време. Мадисън и Тийни се погаждаха добре, което означаваше, че Мадисън ще я държи извън леглото ми.

Въпреки решимостта на екипажа да организира живота ми, в крайна сметка цялата работа не се оказваше толкова лоша.

Надявах се, че съм на мили от враговете си и съм в безопасност. Напълно неподозиращ какво ми е приготвило бъдещето, слязох да се преоблека за вечеря.

ГЛАВА ВТОРА

В богато украсения салон за хранене Тийни и Мадисън се смяха през цялото време, докато вечеряхме.

Той ѝ беше помогнал да се облече. Беше намерил завеса за врата с морски дизайн и я беше увил около нея така, че изглеждаше като доста прилична вечерна рокля без рамене.

Той ѝ показваше с коя лъжица и с коя вилица какво да яде, докато главният стюард наблюдаваше снизходително и се грижеше за обслужването.

Най-накрая стигнаха до кафето и така се бяха натъпкали, че трябваше да спрат да се смеят. Почувствах облекчение.

— Този следобед ти говори за престъпници — каза Тийни на Мад. — Току-що си спомних, че мястото, където живеех в Ню Йорк — Тюдор сити — е било навремето свърталище на такива. Било известно под името. „Курника на Коркоран“. Пади Коркоран, прословутият бандит, живял там, докато не го заловили.

— Наистина ли? — възкликна Мадисън.

— Напълно. И всяка съботна нощ можеш да видиш как духът му влачи кошници, пълни с главите, които е отрязал, право през парка. Аз лично съм попадала на него.

— Очарователно — каза Мадисън. — Знаеш ли, не мога да нарежа напълно работата си, въпреки настояването на майка ми да си взема почивка. Трябва да продължа изследването си върху престъпниците. Чудя се дали на Бермудите има такива? Трябва да слезем на брега и да потърсим някакви знаци и разни такива неща.

— О, това ще бъде много забавно — каза Тийни. — И аз много ги обичам престъпниците. Мога да ти помагам с всичко възможно, да карам местните да се разприказват, да гледам под камъни и т.н.

— О, това наистина ми звучеше добре. Те наистина се разбираха отлично и това ме правеше свободен. Слава Богу!

След вечеря отидохме в музикалния салон, Тийни донесе няколко от нейните плочи с нео-пънк-рок и двамата потанцувах.

Оттеглих се рано. Денят беше протекъл доста активно.

Три прекрасни дни плавахме напред към Бермудите, бял кораб по лазурно море, истинска книжка с картинки за забавление.

Комбинацията от никакъв секс, никаква марихуана, много упражнения и строг учител — директора по спорта, който се грижеше да ги правя, започна да ме възражда отново за света на живота.

Считах Мадисън толкова ценен, че се паникьосвах само при мисълта, че мога да го загубя. Двамата с Тийни изглежда нямаха нужда от нищо друго, освен да лудуват по цял ден. Макар че нямах доказателства, можех да предположа, че лудуват и по цяла нощ в каютата на Мадисън или тази на Тийни.

Перспективите ми изглеждаха великолепни. Докато плавахме, аз си възвръщах здравето, ликувах и поради един-единствен факт — о, Боже, беше чудесно: НИКАКВИ ЖЕНИ! Леглото ми беше абсолютно празно, времето си беше само за мен, а усмивката на лицето ми ставаше все по-широка.

Възрастната стюардеса, която очевидно се грижеше за стаята на Тийни, ми даде ценна информация през следобеда на третия ден. Тя каза:

— Вашата племенница е такова чаровно същество. Мисля, че ще бъде много самотна, когато приятелят ѝ напусне кораба.

— Напуска кораба? — изграчих аз с внезапна тревога. — Какво ви кара да мислите Така? — Боже, какво нещастие щеше да бъде това: Тийни щеше веднага да се върне в скута и в леглото ми!

— Не можах да се въздържа и ги подслушах, докато си говореха в парната баня — отговори тя. — Той беше малко унил, че е разочаровал някого на име Бери и се чудеше дали опасностите не са били малко преувеличени. Освен това, разпитваше домакина-касиер за полетите от Бермудите до Ню Йорк.

— Благодаря на Бога, че ми казахте — рекох ѝ аз.

— Ние работим за собственика — каза тя, като вероятно очакваше бакшиш. И какъвто си бях непривикнал с подобни неща, и дадох.

Какво нещастие би било това! Мадисън държеше Тийни извън леглото ми, а освен това в ръцете на демон като Крек той щеше да изпразни до дупка глупавата си глава! Ако Мадисън си тръгнеше, щях да бъда атакуван и отвътре, и отвън!

Понеже си бях добре обучен, бързо разреших проблема. В стаята с радиотехника имаше радиотелекс. Всяка нощ през малките часове, съвсем сама и необезпокоявана, машината изтракваше новините от кабелните служби, като правеше няколко копия за собственика и гостите. Морган вероятно беше използвал машината за други цели, като например манипулиране на фамилната финансова империя. Аз също я използвах за друга цел.

Внимателно направих една подаваща, лента още същата нощ и когато новините започнаха да пристигат с тракане, сръчно добавих моя текст преди машината да изключи.

Съобщението гласеше:

УБИТ ПО ПОГРЕШКА МЪЖ, СЧИТАН ОТ
МАФИЯТА ЗА ДЖ. УОЛТЪР МАДИСЪН В БЕЛЕЖКА
ДО СЪПРУГАТА НА ЖЕРТВАТА ПИШЕ: ИЗВИНЯВАМЕ
СЕ. ПОМИСЛИХМЕ, ЧЕ МЪЖЪТ ВИ Е ОНЗИ
БЕЗПОЛЕЗЕН БИБИПАН ДЖ. УОЛТЪР МАДИСЪН, ЗА
ЧИЕТО ОЧИСТВАНЕ, СМЕ ПОДПИСАЛИ ДОГОВОР.
АКО ИСКАТЕ НЯКАКВИ ПАРИ ЗА СТАРЧЕСКИТЕ СИ
ДНИ, НИ ПОМОГНЕТЕ ДА НАМЕРИМ, ТАЯ ВЪШКА,
ЗА ДА ГО ИЗТЕЗАВАМЕ И НАПРАВИМ НА РЕШЕТО.

ОТ ПОЛИЦИЯТА НЯМАТ НИКАКВИ СВЕДЕНИЯ
ЗА МЕСТОНАХОЖДЕНИЕТО НА МАДИСЪН И
ЗАЯВИХА ДНЕС, ЧЕ ЩЕ СЪДЕЙСТВАТ НА
ШАЙКАТАНА КОРЛЕОНЕ ДА ГО НАМЕРИ, ЗА ДА СЕ
ПРЕДОТВРАТЯТ ПО-НАТАТЪШНИ ГРЕШКИ.

Следващата сутрин на закуска направих всичко възможно той да я види. Казах:

— Я, ти самият си в новините.

Той я прочете. Пребледня. Не успя да довърши бърканите си яйца.

Реакцията му беше точно такава, каквато ми трябваше. И се беше появила точно навреме. Бермудите се виждаха.

ГЛАВА ТРЕТА

Бермудите са красиво местенце. Разположени са сред изненадващо ясно, лазурно море, а заливите им са така, сини, че те заболяват очите. Плажовете са розови. Къщите със странна архитектура и в различни нюанси са конструирани така, че да задържат дъждовната вода на покривите, за да наваксат недостига.

Ние не минахме през дългия канал до Хамилтън, а пуснахме котва в най-близкото до морето пристанище Сейнт Джордж.

Хълмовете изглеждаха много примамливи и аз не се поколебах нито за миг да сляза на брега. Разходих се нагоре и надолу по главната улица с надеждата да си купя някакви дрехи за пътуване с яхта. Два опита бързо потвърдиха онова, което бях слушал: че в целия свят най-скъп е животът на Бермудите. Не купих никакви дрехи за яхта.

Но пък се случи нещо друго. Стоях близо до пристанището за лодки, четях някакъв исторически надпис и гледах точното копие на някаква оригинална сграда, когато усетих, че някой ме гледа.

Разгледах го тайничко. Беше облечен с делови костюм от три части в пепеляво сиво — странно облекло за този остров на белите ризи и късите панталонки. Челюстта на този човек беше синьо-черна, независимо от скорошното бръснене. Беше доста набит. Какъв беше? Ченге? Не можах да преценя нищо повече от това, че не е местен жител.

Разходих се нагоре по улицата и намерих една пейка, където можех да поседя. Правех се на много заинтригуван от гледката. Но с крайчеца на окото наблюдавах мъжа. Навиците от Апарата никога не се губят. Той изглеждаше прекалено заинтересуван от мен. Тръгна към някакъв бар, влезе, а аз знаех, че ме наблюдава през стъклото. Направих се, че не забелязвам това.

Тийни и Мадисън не бяха дошли на брега с мен. Мадисън преживяваше нервна криза. Той беше сигурен, че трябва да слезе в трюмовете и да седи там, докато не отплаваме отново в открито море. Каза ни:

— Тия от Корлеоне могат да използват Интерпол, за да ме открият. Интерпол се състои от нацистки престъпници, а нацистите имаха италианците за съюзници, тъй че Корлеонове могат да се размърдат — макар че си давам сметка каква ужасна крачка надолу би била тази от Мафията към Интерпол. — Тийни беше останала, за да спори с него.

Очевидно се беше отегчила от опитите си да го освободи внимателно от страха му, защото сега се появи, по бикини и конска опашка, на фордека на една моторна яхта, която я водеше на брега.

Тийни подскочи върху дока и тръгна нагоре по улицата, като търсеше велосипеди под наем, ако се съди по онова, което тя попита едно чернокожо момче. Той посочи поне в около шест посоки наведнъж, протегна ръка за пари и когато не получи никакви, показва право нагоре с показалеца си.

Тийни очевидно не виждаше, че седя на пейката: тя беше под блестящото слънце, а аз в тъмната сянка; а и бях на доста голямо разстояние от нея. Тя тръгна по улицата и мина покрай бара, където беше отишъл мъжът с черната челюст.

Той излезе и тръгна редом с нея. Тя дърдореше, споменавайки велосипеди, а той кимаше.

Те продължиха малко по-нататък по улицата и аз вече не чувах какво си казваха. Но главите им изглеждаха все по-приближени една до друга.

Минаха покрай един хотел. Спряха. Мъжът говореше нещо. Обърнаха се, тръгнаха обратно към хотела и влязоха. Това беше много любопитно, защото от хотел не могат да се вземат велосипеди под наем.

Останаха вътре около един час. Аз се оттеглих още по-назад от полезрението. Наблюдавах вратата. Излязоха. Тийни изглеждаше много жизнерадостна. Тръгнаха по улицата и влязоха в един магазин за звукозаписи. Забавиха се известно време и когато излязоха, Тийни носеше куп от плочи, висок около един фут.

Те продължиха по улицата и стигнаха до магазин за дрехи, забавиха се ужасно дълго. Излязоха.

Тийни беше с велосипеден костюм, а един чернокож мъж я следваше с куп от кутии за дрехи, висок около пет фута, и плочите.

Те продължиха нагоре по улицата и влязоха в магазин за велосипеди. След известно време се появиха, следвани от втори чернокож, който буташе с известна трудност ТРИ велосипеда.

Тийни взе един от тях, състезателен модел, качи се и като махна с ръка на черночелюстния, подкара навътре из острова.

Набитият мъж се огледа наоколо, а после поведе двамата носачи заедно с товарите им към дока, направи знак към яхтата за лодка и изпрати покупките на борда.

Той се върна обратно по улицата, погледна в посоката, накъдето беше изчезнала Тийни, изсмя се късо и лаещо и влезе отново в бара.

На повърхността това беше много незначителна случка. Първото ми заключение беше, че мъжът с черната челюст харесва много млада плът, направил ѝ е предложение, то е било прието, след което е платил много висока цена. Опитах се да изчисля каква точно е била сумата, като се има предвид високият индекс на цената на живота в Бермудите. Доста висока. Е, може би Тийни с цялото си ново образование е струвала толкова скъпо. Черночелюстният със сигурност изглеждаше много доволен.

Същата вечер Тийни дойде на вечеря със сребриста вечерна рокля, сребристи пантофки и сребриста панделка на конската си опашка. Мадисън беше открил, че трюмовете не са много комфортни ѝ седна на масата, като мрънкаше лирично, че му се ще да сме в морето, където е безопасно.

— О, Мади — каза Тийни, като ровеше в големите си бискайски скарриди — стига си се мръщил. Мафията няма да те намери тук. Тук не им трябва никаква мафия: цялата икономика е изградена върху кражби. По всичко личи, че от най-ранните си дни Бермудите са били сборище на собственици на военни кораби, пирати, контрабандисти и каквито си искаш, Мади. Този следобед отидох да поплувам на най-сладкия малък плаж, който някога си виждал и един възрастен мъже посивяла коса ми разказа там всичко. Разбира се, аз не разбрах по-голямата част от италианския му...

— Италиански? — възкликна Мадисън, като изпусна скаридата си. — Тук няма италианци. Тук са англичани! Много малко от тях говорят португалски, но не и италиански! Сигурна ли си в това?

— Разбира се, че съм сигурна — отвърна Тийни. — Да не мислиш, че коренен нюйоркчанин, каквато съм аз, не знае думи като

assassino или mano nera?

Мадисън беше пребледнял като платно.

— Кой беше този мъж?

— О, някакъв приятен старец. Искаше да знае дали съм от красивата яхта и аз му казах да. А после, докато ми показваше колко добре плува, ме попита дали на борда й има един красив млад мъж с кафява коса. После ми показва един рапан и ме попита дали не ми прилича на mano nera, черна ръка, символа на едно assassino... Чакай. Аз го взех и е тук в чантичката ми. Каза, че мога да ти го дам, ако искам.

Мадисън се вторачи в рапана. Беше съвсем блед. Каза ми:

— Колко време ще останем в това пристанище?

Свих рамене.

— Ние просто пътешествуваме. Струва ми се, че когато си набавим пресни провизии, можем да отплаваме.

— Ти през цялото време говориш за проучване на престъпниците — каза Тийни. — Чувала съм, че кралят на Мароко е мошеник на мошениците. Защо не отидем там?

— Това е точно от другата страна на Атлантика — казах аз.

— Смит — обърна се към мен Мадисън, а ръката му трепереше с рапана, — зная, че ти дължа много за това, че ме спаси в Ню Йорк. Но би ли могъл да ми направиш само още една услуга и да отплаваш?

— За Мароко? — възкликна Тийни. — Това е световната столица на марихуаната!

— Ще съобщя на капитана — казах аз. Бях много доволен. Щяхме да бъдем ужасно дълго навътре в океана, а Мадисън вече беше напълно убеден, че трябва да стои с нас.

Потеглихме около полунощ, като се насочихме към дългия и тесен канал, осеян със светлини, а дирята, която яхтата оставяше зад себе си, фосфоресцираше. Светлините на Бермудите останаха зад гърба ни, а пред нас се разстилаше широкият Атлантис в най-малко ревящата си ширина, както каза капитан Битс. Пътуването обещавахе да бъде спокойно и приятно.

Щях да възвърна здравето и силите си. Какво блаженство да не ме притесняват никакви жени! Ежедневното ограничение, на което бях подложен преди, ме беше изтощило до дъно. Какъв прекрасен щеше да бъде светът, ако повече никога не се докоснех до жена!

Като прегърнах тази красива мисъл, слязох в каютата си. Съблякох се и се покатерих в леглото. Протегнах се, луксозно сам и необезпокояван.

Някаква врата се отвори!

Въобще не я бях забелязал преди това.

Трябва да е вратата към съседния апартамент!

ВЛЕЗЕ ТИЙНИ!

— Хей! — възкликнах аз с паника и тревога. — Какво правиш тук?

— О — отвърна тя, — главният стюард каза, че е много мъдър по отношение на нещата от живота? Той през цялото време е знаел, че не съм ти племенница. Преместиха ме още тази вечер в съседния апартамент, където ще съм ти под ръка. Винаги мислят за комфорта на собственика.

Беше облечена в халат. Започна да го развързва, както стоеше в средата на стаята.

— Уоу! — възкликнах разтревожен. — Не може да си толкова напориста. Този следобед те видях да влизаш в един хотел с някакъв мъж!

— О, той ли — възкликна тя с весел смях. — Какъв забавен развратник. Притежава всички хотели на Бермудите, нали разбираш. Аз само му слязох под кръста и той се измъчи, докато избибипа. Обаче му хареса, защото съм си експерт, но всичко, което получих аз, бе, че само се разгорещих.

Тя пусна халата си на пода и остана насред стаята.

След това откопча шнолата от конската си опашка и разтърси глава. Дойде до леглото.

— Мръдни малко — каза ми. — Не си мислиш, че ще спя там самичка, нали?

Тя се покатери на леглото до мен.

— Чакай малко — казах. — Ами Мадисън?

Тя се разсмя весело.

— О, Мадисън е много сладко момченце. Но проблемът е, че обича майка си и не би и помислил да ѝ изневери. Мисълта да осъществи полов контакт с която и да било друга жена го влудява.

— Лъжеш.

— Питай го него — рече тя. — Единствената причина, поради която понася присъствието ми около себе си, е, че ме възприема като дете. Ако нещата с Мадисън не стояха така, какво мислиш, че щях да правя в твоето легло, Инки?

Премигнах. Имаше логика в думите и. Но после разбрах къде куца тази логика.

— Корабът е претъпкан с други мъже. Защо пък си избра мен?

Тя ме изгледа с твърде големите си очи.

— Инки, ще ти призная нещо. Твоят инструмент е твърде добър, за да бъде пренебрегван. Абсолютно решена съм да ти бъда вярна. Ще слизам под кръста на екипажа само да си поддържам формата. Но ти ме имаш за лека закуска сутрин, залче следобед и банкет с пълна програма цяла нощ. Как ти се струва?

— НЕ! — извиках аз.

— Инки, директорът по спорта ми каза тази вечер, че си загрижен да не се убия. Така че, ако не харесваш програмата, която съм ти подготвила, няма да имам друг шанс, освен да се хвърля зад борда.

Потреперих. Това би предизвикало преследване за убийство.

— Не — казах аз.

— Какво не? — настоя тя. — Не, на зад борда или не на опашката?

— Не, на зад борда — казах аз.

— А, така е по-добре. Сега, когато изяснихме нещата докрай, да ти кажа, че ми се струваш малко схванат. Така че просто ще се промъкна през онази врата, където съвсем случайно съм приготвила един бхонг, ще го донеса, ще го запаля...

Главата ми се въртеше. Какво бях направил, за да ме наказват така? На практика, след онзи парад на жени в апартамента, не исках въобще да видя никаква повече.

Тя насилваше края на бхонга между зъбите ми.

— Засмучи го, старче — рече. — Сега задръж, както съм те учила. Сега още едно дръпване. Това е „Панама Ред“ и е доста разтърсващо. Мисля, че и аз ще изпуша една.

Тя издуха дима в лицето ми.

След известно време повдигна чаршафа и каза:

— А, така е по-добре, Инки.

Облаче дим от марихуана се понесе нагоре. Гласът ѝ беше ясен и се открояваше над съскането на морето.

— Сега просто си лежи, а аз ще ти покажа някои от нещата, които научих.

— Пердето на едно прозорче се вееше леко.

— Има един малък мускул, който може да се върти и върти...

Едно перде се развя на вълни.

— О, това бяло робство е страхотно...

Друго облаче дим от марихуаната скри и вратата от поглед.

— Уууууу! Инки!!!!

От време на време, месеци след това, когато имах достатъчно време за мислене, се връщах към онази нощ и мечтаех нещастен да си бях останал нащрек както обикновено, защото съм сигурен, че онези часове отвориха вратата на всички кръгове на ада, през които щях да мина след това.

Ако само бях казал НЕ!! по-силно. — Но не го направих.

Марихуаната може ужасно да заслепи човека!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

С чувство за изоставеност седнах в салона на собственика и се взрях в двата екрана.

Бях напълно изглупял. Директорът по спорта беше излязъл от кожата си:

— Давате ли си сметка, че ако продължавате да се друсате през нощта, трябва да спортувате два пъти повече и по-усилено, за да се отърсите от него на сутринта? Така че хуквайте да бягате, преди да съм се оказал с един мъртъв собственик в ръцете си! — Беше ме накарал да правя упражнения до смърт и сега, през следобеда, едва успях да седя в прекалено мекото кресло.

Тийни очевидно разработваше новите си велосипеди, а Мад поради някаква причина се беше затворил в библиотеката с вперен във вратата поглед и през цялото време дърдореше за мафията, която може да се е промъкнала на борда. Ужасявах се при мисълта, че може да се наложи да отида да плувам с Тийни: мускулите ми бяха така отпуснати, че бих се удавил!

Хелър беше в офиса си в Емпайър Стейт Билдинг. Двамата с Изи преглеждаха планове на земите във Флорида.

— Не разбирам защо са ти необходими такива огромни танкери за алигатори — каза Изи.

— Това не са танкери за алигатори, а за спори — отвърна Хелър. — Спорите растат много бързо, но са необходими много големи количества и затова ни трябва танкери с такива размери.

— Добре, но алигаторите ще влизат в тях — каза Изи. — Не виждам никакви ограничители за алигатори.

— Тези стълбове — каза Хелър. — Те образуват лазерен екран. Създават невидима завеса около танкерите. Нищо не може да влезе в тях. Тези каиши издигат спорите по тази рампа да съхнат, след което влизат в този кош. На определени интервали ги издухват нагоре по куповете, спорите стигат до стратосферата и биват понасяни от горните ветрове. Почистват замърсяването, превръщат го в кислород и когато хранителните им запаси свършат, загиват.

— Не виждам укреплението — рече Изи.

— Укрепление срещу какво? — възкликна Хелър.

— Индианци — каза Изи. — Трябва да направиш нещо като укрепление, където да се оттеглят заселниците, когато индианците изскочат от резервата си.

— О, нямаме нужда от укрепление — каза Хелър. — С този проблем ще се справим с помощта на алигаторска кавалерия.

Изи притисна очилата към носа си. Вгледа се много внимателно в Хелър. После каза решително:

— Отново се майтапиш с мен, мистър Джет.

— Не — отвърна Хелър. — Бих ли си правил шегички с теб, Изи?

— Понякога си го правил. Много е изморяващо, мистър Джет. Лежа буден и се чудя дали съм се засмял на правилното място. Отразява ми се на съня.

— Не, слушай, Изи. Този е един от случаите, в които не се бъзикам с теб. — Гледай. — Той разви някаква голяма схема. — Дж. П. Флейгрънт просто нахвърли тия неща и ни ги изпрати.

На схемата пишеше:

ОТГЛЕДАЙТЕ ДОБРЕ ОХРАНЕНИ

АЛИГАТОРИ ЗА ЕЗДА

Възползвайте се от най-новото предизвикателство.
Защо да останете настрана, когато другите трупат
богатството, което трябва да е ваше?

Призовият обор „Булдоор“ продаден на търг за
105 000 долара миналата седмица в Белмонт!

Действайте СЕГА, СЕГА, СЕГА!

Обадете се безплатно на:

А-Л-И-Г-А-Т-О-Р

Притежавайте ваша собствена ферма
за алигатори, инк.

Очокийчокий, Флорида

— Е, ще призная, че откакто се включи той, продажбите силно скочиха. Но кой е купил „Булдоор“ за такава голяма?

— Това беше друг удар на гениалния Флейгрънт — рече Хелър. — Продаде го на краля на Англия Чарлз, защото дистанцията била малка, за да успее да падне.

— Поради тази причина ли корпорацията сега е „Под попечителството на Негово височество“? — попита Изи. — Мислех си, че действам само за преодоляването на правителства.

— О, и това е вярно — каза Хелър. — Е, сега вярваш ли за алигаторската кавалерия?

Бутнах екрана встрани. Нямаше смисъл съвсем да се обърквам с опити да разбера кога Хелър е сериозен и кога се шегува. Знаех, че работата със спорите е съвсем сериозна. Но не биха навредили на Роксентър: просто щяха да дадат на промишлеността извинение да не проверяват всяко замърсяване, което изпращат във въздуха. Така щеше да се продава даже още по-мръсно гориво, което щеше да направи Роксентър още по-богат.

Прехвърлих вниманието си върху другия екран.

Графиня Крек вървеше по някакъв коридор в някаква сграда с апартаменти, а в ръка носеше найлонова пазарска чанта.

Тя излезе през главния вход.

Полудях! Толкова бях погълнат от делата на Хелър, че бях пропуснал онова, с което тя се занимаваше! Гледката от вътрешността на тази сграда се познаваше, безпогрешно! Беше мястото, където живееше майката на Мадисън!

Бум-Бум отвори вратата на старото такси и графиня Крек влезе вътре. Бум-Бум запали колата и потегли.

— Някакъв успех? — попита Бум-Бум.

— А, това наистина е бил той. Но тя е твърде наивна за живота, Бум-Бум. Мисли си, че синът ѝ е едно чувствително дете. Мисли, че е мъртъв.

— Ами Джет наистина намери празна гилза на дока, която беше изстреляна само минути преди това. Мисля, че онази въртелива птичка с обикновения корпус се опитваше да го арестува за превишена скорост и го е докарала до водата. И сигурно са стреляли веднъж и в него. Или пък може да са стреляли, да са го улучили и той да е паднал от дока.

— Е, няма да измъкнем нищо повече от мисис Мадисън.

Трепнах. Да не би графиня Крек да я беше убила?

— Мисля, че Джет е прав — каза Бум-Бум. — Следите водят право към Бери.

— Тя спомена нещо — рече графиня Крек, — че точно преди той да тръгне онзи ден, е имал телефонно обаждане от някой си мистър Смит.

Кръвта ми замръзна. Слава Богу, че мисис Мадисън никога не ме беше виждала лично, поне до колкото си спомнях. Но това беше твърде близо!

— Има ги милиони в Ню Йорк — каза Бум-Бум.

— Някой от кантората на Бери — отбеляза графиня Крек. — Ще ми се Джетеро да не беше толкова категоричен по отношение наемаването на тоя Бери.

— Би означавало директна обида за цялото Роксентърово снаряжение, включително и правителството — каза Бум-Бум. — Жертвите ще са неприемливи.

— Бум-Бум — каза графиня Крек, — спри при следващата телефонна кабинка, която видиш. Ще се обадя на „Суиндъл и Крауч“ и ще попитам за мистър Смит.

Бум-Бум спря до магазин за деликатеси на Източна 45-а улица и тя се обади.

— Смит? — възкликна телефонистката на „Суиндъл и Крауч“. — Нямаме никакви Смитовци.

Графиня Крек се върна в таксито.

— Другият адрес, който получих, е ул. „Мес“ N 42.

Карай нататък, Бум-Бум.

Това наистина беше прекалено много за изтощените ми нерви.

Бум-Бум отскочи от някакви подредени превозни средства и подкара към ул. „Мес“ N 42.

Мястото вече беше един изоставен хамбар. Графинята разбута хартиите по пода. Всички бяха различни видове изрезки от броеве за Гениалното хлапе.

Но кабелите, телефоните, конвейерите за новини бяха изчезнали. Мястото беше деградирало до една празна срутина.

Когато караха обратно към центъра на града, графиня Крек каза:

— Е, онова, което знаем засега, е, че Дж. Уолтър Мадисън е мъртъв и че сме замразили операцията поне на това място. Но и знаем едно нещо със сигурност.

— Какво е то? — попита Бум-Бум.

— Майката на Мадисън твърди, че той е работил под директното ръководство на някой си мистър Смит от офиса на „Суиндъл и Крауч“. В онзи офис няма никакъв мистър Смит. Някой е знаел, че Мадисън е мъртъв или изчезнал и е затворил ул. „Мес“ N 42, преди някой друг да подозре, че Мадисън е изчезнал. Разполагам с датата и часа на последните издадени броеве. Този мистър Смит вероятно е същият, който се е обадил на майка му: Така че единственото, което знаем със сигурност, е, че в цялата тая бъркотия има някакъв човек, който ползва фалшивото име Смит.

Бум-Бум каза:

— Това не е кой знае колко.

Аз не се съгласих с него. Мислех си, че е абсолютно, УЖАСНО ТВЪРДЕ МНОГО!

— Достатъчно е да ме държи нащрек — каза графиня Крек.

О, Боже, колко бях щастлив, че съм в открито море!

Но, я чакай. Не можех да стоя вечно в морето. Макар и да нямаше къде да отида, знаех, че рано или късно щеше да се наложи да се спра на едно място.

Ако на графиня Крек ѝ се разрешихе да продължава да търчи спокойно както ѝ се иска, един ден тя щеше да свърже всичко с мен и тогава, без значение къде съм, щях да бъда пътник.

В края на краищата, заради нея бях в морето.

И само защото заради некомпетентна помощ не я бях очистил преди това.

Ако някога въобще успеех да се измъкна от всичко това, ще трябва да преодолеем всички превъзхождащи ме сили, да забравя миналите си неуспехи и да свърша с графиня Крек веднъж завинаги.

За мен това беше толкова жизненоважно, колкото болката в костите ми.

Аз не си седях просто така, безпомощен.

Аз се вирах в радиото за двупосочна връзка. С негова помощ можех да издам заповед на Рахт.

Ако му дадях грешно нареждане и той се провалеше, тя щеше да го убие и тогава наистина щях да бъда безпомощен. Така трябваше да бъда много внимателен, ако решех да кажа на Рахт да върши нещо.

Така че въпросът оставаше: какво бих могъл да наредя на Рахт, но така, че то да ГАРАНТИРА края на графинята? Трябваше да измисля нещо.

ГЛАВА ПЕТА

Дните се нижеха един след друг, докато ние се придвижвахме през гладкото и живописно море.

Наближаваше края на април, спокойна част на годината, а и ние бяхме в най-спокойната част на Атлантика. Водата беше синя, небето беше синьо, яхтата беше бяла, облаците бяха бели. Когато споделих с капитан Битс, че не виждам никакви кораби, той ме информира, че това е най-непосещаваният пояс в целия океан. Даже китове имали шанс по неговите думи и, разбира се, на петия ден видяхме един — чудовище — за голяма радост на Тийни.

Но това не беше единственото, което ѝ доставяше удоволствие. Същата онази нощ тя ме изтормози с въпроси за това как китове въобще могат да го правят. Били ли инструментите им пропорционални на останалата им част?

— Те снасят и мътят яйца — казах аз.

— Не е вярно — отговори тя. — Те са бозайници. Правят го точно както го правим и ние.

— Не, ти няма да го правиш, Тийни — заявих аз. — Изтощен съм. Иди си в стаята и поспи поне една нощ. Между срещите си с теб и директора по спорта не знам дали съм жив или мъртъв.

— Е, добре — рече тя. — Но само ми позволи да уточня този единствен въпрос на зоологията. Намерих една книга в библиотеката, но тя просто не показваше жизненоважните елементи. По тия въпроси съм доста голям експерт, нали знаеш с това се дипломирах в „Басар“. За да довърша образованието си, трябва да установя относителните пропорции при китове.

— О, Боже — възкликнах аз. — Сега какво? Тийни, ще отидеш ли, МОЛЯ ТЕ, да си легнеш и ще спреш ли да ми вадиш душата?

Тя стоеше права и замислено галеше долната си устна с края на една бяла линийка.

— Ако мога да установя твоите относителни пропорции, бих могла да получа някаква представа за тези на китове. Та ако ми позволиш само да те измеря, обещавам честно да си легна.

О, богове.

— Добре, бибипка му, давай тогава — казах аз, — но да не ти отнеме цяла нощ?

Халатът ѝ падна на земята и тя каза:

— О, глупости, Инки. Не мога да го направя. Няма да е честно спрямо китовете. Ти си просто един мухльо.

Кристалният полилей светеше мъждиво на тавана.

— За да спазя своята част от уговорката — каза тя, — ще трябва да ми съдействащ. Дръпни няколко пъти от тази хавайска. Няма да ти навреди.

Облаче дим от марихуаната полетя нагоре.

Линийката лежеше на пода. Казах:

— Чакай! Чакай! Трябва да спазиш уговорката.

Звездите блестяха през отворената вратичка.

— Оооооооох! — изстена Тийни с треперещ глас, когато се изля поток дим от марихуана.

Пердето си висеше много спокойно. Казах задъхано:

— Ти не спази своята част от уговорката!

Линийката си лежеше на пода.

— О, спазвам я — отвърна тя, а ръката ѝ посегна към линейката и я вдигна. На нощното шкафче блестеше на светлината купа с плодове в сребърна кошница.

— О, по дяволите, Инки. Ти въобще не ми съдействаш! Ти си просто един спукан балон.

Ръката ми висеше безжизнено към пода.

— Тийни, моля, отивай да си лягаш.

Бхонгът стоеше на масата. Пръстите ѝ доближиха до него запалена клечка кибрит.

— Само още едно-две дръпвания, Инки, и аз ще мога да го довърша и да спазя моя дял от уговорката.

Дирята пяна, която корабът оставяше, съскаше при полюшващото му напредване.

— О, Инки, ааааайххххх! — достигна до мен разтрепераният стон на Тийни.

Тя беше в моята баня и разресваше конската си опашка на моето огледало.

— Не съм ли добро момиче тия дни, Инки? Даже не ти дера лицето, както правех преди. — Тя се наслаждаваше на себе си в огледалото. — А и натрупвам малко килограми сега, когато вече не ям от кофите за боклук. — Тя захвана ластика около плитката си. — Не те одрасквам дори. Трябва да ме оцениш, Инки.

Изкресях към тавана:

— Бибипка ти! ОТИВАЙ ДА СИ ЛЯГАШ!

Кошницата с плодове минус половината си съдържание блестеше на мъждивата светлина.

— О, Инки! — укори ме тя, — отново се държиш като обикновен мухльо.

Бхонгът тракаше върху страничната масичка. Ръката ѝ го намести, а с другата доближи до него запалена клечка.

— Мога да поправя това! Само още няколко дръпвания, Инки, и след това мога да приложа линейката и да вървя в леглото.

Един хоризонтален лъч слънчева светлина, който влизаше през вратичката, отвори клепачите ми. Събудих се със скок.

Часовникът до леглото показваше седем сутринта!

Главата на Тийни на съседната възглавница не помръдна. Като лежеше настрани, извърната от мен, тя спеше с усмивка върху устните си.

Разтърсих рамото ѝ побеснял.

— Събуди се, бибипка ти!

Тя извърна глава към мен. Една преголяма усмивка разтегли преголемите ѝ устни.

— О, бибичка такава! — изръмжах аз.

Слънцето правеше луд кръг точно над хоризонта.

Купата с плодовете експлодира.

Ръката на Тийни вдигна халата и линейката от пода.

— Инки, как може едно момиче да спазва подобна уговорка, когато ти продължаваш да я нападаш?

Тя пооправи конската си опашка.

— Щях да си свърша измерванията и да отида в леглото си, но ти въобще не ми даде възможност.

Ръката ѝ беше върху дръжката на вратата към стаята ѝ.

— Сега никога няма да разбера дали китове имат правилни пропорции. Тя мина през вратата и я затръшна.

— Добре ли спяхте? — попита ме стюардът няколко минути по-късно, когато отвори всички врати и започна да проветрява стаята от марихуановия дим, нещо, което той правеше всяка сутрин.

Изкъпах се, закусих и се качих горе в лошо настроение. Мадисън беше сам на корта за скуош и удряше една от онези топки, които са вързани на ластик и се връщат. Само като го видях и се вбесих.

Директорът по спорта още не беше дошъл да разкъса мускулите ѝ крайниците ми. Запътих се към Мадисън.

Той изглеждаше свеж и красив мъж с вид на канцеларски плъх, от типа, подир, когото търчат момичетата и за когото крещят. Каквато си беше лъжкия, Тийни очевидно злословеше срещу него.

— Защо не направиш нещо за Тийни? — изръмжах му аз.

Той ме изгледа с честните си и почтени кафяви очи.

— Но аз наистина правя много неща за Тийни. Състезавам се заедно с нея с новите ѝ велосипеди в една миниатюрна кола. Тя дори се опитва да ме научи как се кара скейтборд и едното ми коляно е ожулено за доказателство. Плувам с нея. Танцувам с нея и се опитвам да ѝ покажа най-новите стъпки. Отхвърлям намеците ти, Смит. Правя всичко, което е по силите ми, за да я възпитам и да ти помогна да направиш от нея една дама.

— Знаеш библиски добре какво имам предвид — скръцнах със зъби. — Мадисън, ти да не би да си любовник на майка си?

— Смит, многократно съм се убеждавал, че нямаш истинска представа за връзките с обществеността.

— Исусе, Мадисън — казах аз, — не се опитвай да смениш темата.

— Въобще не сменям темата. Това просто доказва, че си некомпетентен в тази област. Ще те накарам да разбереш, че цялата популярност на Зигмунд Фройд се дължи на това, че той се е сродил с една Нюйоркска рекламна фирма.

— Боже мой, Мадисън! Това какво общо има с нашия разговор?

— Това е изцяло свързано с нашия разговор — отвърна Мадисън.
— Всички области на рекламната дейност и връзките с обществеността щяха да са напълно безпомощни, ако не беше Зигмунд Фройд. Ако се противопоставя на учението му, мога да бъда напълно изхвърлен от бранша — отлъчен!

— Това го разбирам — казах. — Аз самият питая огромно уважение към Зигмунд Фройд. Но въобще не мога да разбера...

— Смит, още веднъж трябва да изтъкна, че ти НЕ си професионалист във връзките с обществеността. Ако в бранша научат, че не следвам нарежданията на един фройдистки психоаналитик, ще бъда напълно сразен — финансово, социално и по всеки друг начин.

— Мадисън...

— Смит — каза той, — какъвто и да си невежа, аз съм честен с теб. Бях много добре възпитан. Майка ми е доста заможна, а децата на богатите, както знаеш, трябва да ходят на психоаналитик. Това е нещо като кастов белег, така да се каже. Когато бях петгодишен, имах кошмари. Моят психоаналитик ми предписа да спя с майка си. Това стана много години преди баща ми да се самоубие, така че двете неща нямат нищо общо. Аз просто следвам приетото предписание.

— Искаш да кажеш, че се любиш с майка си? — попитах отвлечено.

— Пфу-пфу — възкликна Мадисън. — Всички малки момченца обичат майките си. Психоаналитикът просто ми предписа нещо, което си е естествено.

Той ме бе изиграл и определено бе сменил темата!

— Бибипка му, Мадисън! Говорим за Тийни. Ще започнеш ли или няма да започнеш да се любиш с нея, за да я измъкнеш от ръцете ми? Не ми казвай, че си алергичен към секса с момичета!

Той ме погледна. Палката падна от пръстите му. Челюстта му се отпусна.

— Момичета? Секс с момичета? О, небеса, Смит, това е отвратително. — Той позеленя. Тръгна, олюлявайки се, към перилата.

Когато директорът по спорта дойде да ме изтезава, даде на Мадисън „драмамин“ и го изпрати долу да си легне.

— Не мога да разбера — каза той. — Равно, спокойно море, корабът стабилизирал като маса за билиард, а ние имаме пътник с морска болест, който си повръща червата. Доказателство за това какво може да направи един психичен проблем. Това приятелче трябва да отиде на психоаналитик.

— Вече е ходил — казах горчиво — това е проблемът.

И се захванах с часове упражнения на уредите, за да се освободя от марихуаната.

ГЛАВА ШЕСТА

Беше дванадесетият ден, откакто бяхме напуснали Бермудите, когато съзряхме ниското песъчливо крайбрежие, белите джамии и хълмовете на Казабланка. През последните няколко дни бяхме видели случайни кораби на север и на юг по границата с натоварените маршрути. Морето беше станало малко по-развълнувано и аз бях много щастлив, че ще имам възможност да слеза на брега.

Взеха ни на буксир до един док за гориво и аз се огледах. Какво, за Бога, правехме тук? Името може да звучи романтично, но Казабланка ми изглеждаше ужасно мръсна и захабена.

Мадисън стана и веднага се захвана за работа.

— Трябва да го проуча този крал — каза той. Изглежда е един истински, първокласен престъпник. Казва се Хусан-Хусан. Когато баща му получил независимост от французите, казват, че Хусан-Хусан го убил. Освен това убил и човека, който предизвикал истинската революция и прибрал неговите почести. Съединените щати му помагат да стои на власт, а той, освен това прибира на свое име в една швейцарска банка всички печалби от минералните ресурси на страната. Държи мнозинството от населението, което е от бербери, в репресия и поддържа властта на малцинството араби с насилие. Той е многократно по-страшен от Южна Африка по отношение на расовата дискриминация и въпреки това успява да се справи с всичко. Изчетох всичко, което намерих в библиотеката. Сега трябва да разбере дали е истински престъпник и ако е, да изуча подходите му. Така че ще бъда доста зает.

Той хвана едно такси и изчезна.

Тийни изприпка по мостика, вързана на конска опашка, със сандали и шорти. Един полицаи на дока я изпрати обратно да си сложи сутиен. Тя изприпка отново по мостчето и изчезна.

Аз се разходих нагоре-надолу по кея. Градът определено не изглеждаше много примамлив. Прах и араби, покрити с прах, хленчеци и просеци в праха. Опитвах се да ми продадат всичко: от магаре до сестрите си.

Свършихме зареждането с гориво и се преместихме на друг док. Беше също толкова мръсен, колкото и предишният. Арабите с надежда наслагах стоките си, като мислеха, че сме пътнически кораб. Когато никой не дойде да бъде ограбен, те ме забелязаха, че седя на един шезлонг, размахаха юмруци и се магнаха.

Чудех се къде е Чарл Бойър. Или може би Хъмфри Богарт. Мястото не изглеждаше такова, което някой от двамата би посетил.

Внезапно по железопътните линии на кея долетя едно такси. Удари спирачки и спря. Тийни изскочи от него. Хукна по мостчето и се втурна на кораба. Изкачи се бежешком по стълбата към мостика и не след дълго хукна обратно надолу.

Видя ме. Държеше някаква жълта карта.

— О, Инки! — каза тя. — Случи се нещо великолепно. Трябваше да се върна, за да ти кажа. Ще летя към Маракеш. Трябваше да взема карта за дебаркиране като моряк, защото нямам паспорт.

— Къде — попитах аз — е Маракеш?

— Само на 140 мили на юг във вътрешността. Там има красиви гледки, тъкани, камили и всичко останало. Истински шейхове. Отлитам със специален самолет и ще се върна утре сутрин.

— Хей! — казах аз. — Не можеш да пътуваш из пустинята по сандали и шорти! Събери си поне малко багаж в една дамска чанта!

Но тя вече тичаше надолу по мостика. Не носеше даже малка чантичка! Е, страхотно, казах си аз. Поне ще изкарам една нощ в почивка, вместо в упражнения.

Тогава изведнъж погледнах към таксито. Сянката в него? Да, това беше, мъжът с черните челюсти от Бермудите! Какво, по дяволите, означаваше това? Как се беше добрал дотук?

Тийни влезе в таксито, черночелюстният затвори вратата и таксито отлетя.

Отидох до града и хапнах малко кус-кус, който се състоеше от някакви тестени топчици. Доста безвкусно, макар че беше национално ястие. Турците е трябвало да научат тия араби как се готви.

Мадисън се довлече на борда около десет часа, съвсем разочарован. Откри ме в музикалния салон, където слушах нещо различно от нео-пънк-рок.

— Той не е истински престъпник — каза Мадисън. — Той не взема от богатите, за да дава на бедните. Той взема от бедните за себе

си. Просто евтин мошеник, наистина. Освен това връзките му с обществеността са много немарливи. Всеки път, когато споменех името му на някого, ме заплюваха. На Хусан-Хусан не си струва даже да му се помогне. Отивам да си лягам.

Не след дълго и аз последвах примера му. Изкарах един красив, необезпокояван през нощта сън. Събудих се рано и се чувствах отлично. За да направи нещата още по-добри, директорът по спорта не ме пусна да тичам, за да не напълня дробовете си с твърде много прах.

Тийни не се върна сутринта. Появи се около два следобед. Едно такси спря и шофьорът даде сигнал на кораба. Двама моряци слязоха и започнаха, да го разтоварват. Имаше няколко кошници. Кутиите обаче бяха много.

Дойде второ такси и от него слезе Тийни. Беше с червен фес с дълъг пискюл. Беше облечена в късо елече със златна бродерия, а под него имаше блуза от червена коприна. Беше по алени шорти и носеше алени марокански кожени ботушки. На врата ѝ висяха десетки златни синджири.

Тя се наведе в таксито, от което току-що беше излязла, и някой вътре ѝ подаде куфарче.

Мъжът с черната челюст!

Той погледна нагоре към палубата, видя ме и се облегна назад. Таксито се отдалечи.

Тийни доприпка на борда, преброи всички кошници и денкове, донесени вече на палубата, и чак тогава ме забеляза. Дойде при мен с танцова стъпка, като се хилеше достатъчно, за да изглежда лицето ѝ разделено наполовина.

— Е, как ти се харесва? — попита ме тя, като се завъртя.

— Пищно, меко казано — отвърнах. — Слушай, кой, по дяволите, е тоя мъж с черната челюст?

— О, той ли — изсмя се тя. — Той е собственик на всички въздушни линии от и за Мароко. Видял, че яхтата пристига, и дойде да ме отведе към Маракеш и да ме накара отново да му слеза под кръста. Той наистина е луд по това. Обича да гледа планините там, докато някой му го оправи.

— И ти е купил всичко това? — попитах, като пренебрегнах факта, че това беше втората версия за самоличността му. Тя никога не можеше да говори истината.

— Разбира се — отвърна тя. — Всякакви дреболийки. Чакай малко. Помислих и за теб.

Когато се оттеглих, същата вечер, върна на думите си, тя дойде при мен с валсова стъпка, облечена в ново прозрачно negligé и с кутия в ръка. Тя отвори кутията, каза ми да си отворя устата и пусна в нея зелено кубче от някакъв сладкиш, мек като желе. Беше много вкусно.

— Хубаво, а — каза тя.

Съгласих се, че е много добър сладкиш.

— Вземи си още един — каза тя.

Лапнах второ парченце.

Тя направи нещо много странно. Върна се в стаята си, взе някакво ново радио, пак дойде в покоите ми, сложи го на средата на пода и включи местната радиостанция, — след което просто седна, заслушана в монотонните, виещи дискорди, които минават за музика при арабите.

— Какво правиш? — попитах я. Музиката изтезаваше ушите ми.

Тя не отговори. Просто се клатеше напред-назад в такт с налудничавата музика. Казах: — Е, дай ми поне още едно парченце от сладкиша.

Това я съживи.

— За Бога, Инки. Да не искаш да се убиеш? — Тя погледна часовника си. — Имаш още пет минути, докато удари.

— Какво да удари? — попитах стъписан.

— Ами защо, по дяволите, мислиш, че отидох до Маракеш? За да набавя хаш, ето за какво. И всичкият е за теб.

— Хаш?

— Хашиш, идиот такъв. Концентрирана марихуана. В Мароканските планини произвеждат най-добрия хашиш в света. Удря страшно силно. Ако продължиш да ядеш и само още едно парченце от сладкиша, ще приемеш свръхдоза и ще изпаднеш в паника. Така че просто си стой спокойно, Инки. Необходим е около един час, за да започнеш истинско летене, след като си го изял, така че бъди търпелив и послушай тая хубава музика.

— Бибичка такава! — започнах да се измъквам от леглото.

Стените изведнъж избягаха на петдесет фута от мен. Таванът мина през пода. Върнах се в 1492 година, за да открия Колумб.

Започнах да се кикотя.

— А-а, така е по-добре — каза Тийни. — Сега само гледай, а аз ще ти покажа един водопад. Гледай как се движат мускулите на корема ми. Когато показах това в един нощен клуб снощи в Маракеш, всички така се възбудиха, че трябваше да им слизам на целия оркестър.

Тя беше на петдесет фута от мен, а после на два. Гласът ѝ беше на миля разстояние, а после право в ухото ми.

Кикотех се неистово. Не можех да се спра.

— Е, аз определено се радвам, че си толкова щастлив — каза Тийни. — Това, през което минах, беше цяла поредица от неприятности, но като гледам, определено си е струвало. Всъщност и аз самата започвам вече да се кикотя, а изядох само едно парче.

Цели три часа се кикотих.

Арабските музиканти излязоха от радиото и изиграха един степ.

Една камила влезе и каза „Здрасти“.

Всичко беше ужасно смешно.

По-късно щях да си спомня това. Ония кикоти бяха маската на една пълна трагедия, която избухна точно в онзи момент. Ето какво прави спомена толкова ужасен. Когато по-късно открих какво се случва в действителност, не можех да си представя как съм могъл изобщо да се смея на това, даже под въздействието на хашиш!

ГЛАВА СЕДМА

Когато се събудих, бяхме в открито море. Чудех се къде отиваме.

— Радвам се, че сте отказали марихуаната — каза стюардът, когато ме бръснеше. — Толкова е трудно да се проветрява стаята.

Какво ли знаеше той!

Когато излязох от залата за закуска, се качих на мостика. Капитан Битс седеше в едно лоцманско кресло, препичаше се на сутрешното слънце, а един офицер на караул и един кормчия управляваха кораба. Разходих се по целия мостик и разгледах всичките инструменти и приспособления. Думи като „Ехолот“, „Предавател 1“ и тем подобни не ми говореха много. Всичките хром, месинг и циферблати увеличиха объркването ми.

Битс стана, когато го приближих.

— Къде отиваме? — попитах го аз.

— Не знаете ли? — каза той някак изненадан. — Вие дадохте нареждането около четири часа сутринта.

Бибипка му на тоя хашиш!

— Какво наредих?

— О — каза той, — вие ни правите някаква проверка. Не се притеснявайте, плаваме точно накъдето поискахте.

Погледнах към ниския, песъчлив бряг от дясната страна на кораба: Зад него имаше планини — Атласите? Но това въобще не ми казваше накъде плаваме. Единственото, което разбихах, бе, че се движим успоредно на едно доста странно крайбрежие.

— Доста ненаселено — казах, като се надявах, че тогава той ще ми даде доброволно някаква информация.

— О, много скоро ще се оживи — рече той. — Половината от морските пътища за кораби в света се пресичат точно пред нас.

Не исках да си мисли, че не знам какво правя. Това щеше да подкопае доверието му.

— И кога пристигаме там? — попитах го.

— Осем часа, четвъртък — отвърна той.

— Благодаря.

— Винаги на ваше разположение.

Може би Тийни щеше да знае. Слязох по стълбите и тръгнах към кърмовата част, където беше състезателната писта. Тя въобще не беше толкова голяма и имаше много добра настилка. Тийни беше върху един бегач, приведена ниско, въртеше педалите като бясна, а конската ѝ опашка се вееше на вятъра от нейното движение. От многобройните „фиу, фиу, фиу“, когато минаваше покрай мен, ми се зави свят. От извързването на главата си усетих, че ме боли.

Тийни изглежда нямаше намерение да спре. Изкрещях:

— Тийни, накъде плаваме?

Фиу, фиу, фиу.

— Не ми пречи — изплющя гласът ѝ покрай мен. — Опитвам се да вдигна двацет мили.

— Тийни, извиках аз, — къде отива корабът?

Фиу, фиу.

— Питай Мадисън. Нарушаваш ритъма ми.

Тръгнах си. Мадисън беше горе на корта за скуош. Беше си сложил една ръкавица и играеше хандбал срещу стената.

— Мадисън — казах аз.

Той подскочи. Това го накара да запрати топката толкова силно, че тя се удари в един вентилатор, направи рикошет встрани, полетя във въздуха и после падна в морето.

— Недей да правиш това друг път — каза той. — За момент си помислих, че е мафията.

— Мадисън — казах, — има две места, на които не трябва да ходим: едното е Съединените щати, а другото Турция.

Той попиваше лицето си с хавлиена кърпа, за да отстрани потта.

— Турция? — възкликна той — Но това е турска яхта.

— Не е, едно и също — казах му. — В Турция ме издирват така, както теб в Съединените щати. С пушки и всичко останало. Та къде отиваме?

Мадисън седна в един шезлонг, един стюард на палубата му подаде висока чаша с вода и метна хавлия за баня на раменете му.

— Ами — каза Мадисън, — така е. Той е завзел цялата страна със собствени сили, след като кралят го изпратил в изгнание. И станал толкова безсмъртен, че в последната му битка, когато вече бил мъртъв,

завързали тялото му върху един кон и врагът само като го видел, побягвал в пълна паника.

— Кой? — попитах аз.

— Виждаш ли, трябва да направя пътуването си смислено — каза Мадисън. — Трябва да науча всичко, което мога, за прословути престъпници, които са станали безсмъртни. Може да се окаже полезно за работата ми за връзки с обществеността, нали разбираш. И сега имам възможност да видя на място част от тях. Хусан-Хусан се оказва някакъв позор. Така че трябва да наваксам пропуснатото време.

— Мадисън — казах търпеливо, — къде отиваме?

Той ме погледна малко разтревожено.

— Добре ли се чувстваш, Смит? Може би трябва да правиш повече упражнение.

— Моля те, Мадисън. — Как тръгнахме натам, накъдето отиваме?

— Небеса — обърна се Мадисън към небето, — той страда от загуба на паметта. О, това е лошо, Смит. Трябва да си спомниш какво написа вчера, за да можеш да го променяш днес. Това просто доказва, че никога няма да станеш истински професионалист по връзки с обществеността.

— Мадисън — казах със смъртоносен тон.

— О, добре, добре. Ще освежа паметта ти, щом не можеш да го направиш сам. В три часа сутринта Тийни дотърча долу в каютата ми и ми изкара акъла: помислих си, че мафията се е качила на борда ни. Но тя каза, че ти настояваш да знаеш кой е следващият, когото искам да проуча, аз й отговорих, тя се върна да ти докладва и ето че пътуваме.

— Ето че пътуваме накъде? — попитах аз.

— О, Боже, ти не си спомняш, даже след като раздвижих мозъка ти; Добре. Ел Сид. Родриго Диас де Вивар, XI век. Националният герой.

— На коя страна? — попитах.

— Испания — каза той.

— Испания е голяма страна — рекох. — КОЕ ПРИСТАНИЩЕ?

— О-о, ти искаш да знаеш към кое пристанище пътуваме. Добре де, защо не кажеш така? Макар че за нищо на света не мога да разбера как си забравил, че си наредил. Тийни обиколи целия кораб по никое време, за да каже на всички, че си абсолютно отвратен от Казабланка и

че не искаш да останеш нито минута повече там. Ужасяващата врява като трябваше да потеглим толкова бързо. Така че отплавахме, за да проучим Чарлтън Хестън — искам да кажа Ел Сид.

— В...?

— Валенсия, Испания — каза той вбесено. — Никога ли не ходиш на кино? Слушай, когато всичко това свърши и се приберем вкъщи, ще те заведе при моя психоаналитик. Имаш нужда от помощ, Смит.

Появи се директорът по спорта и ме завлече нанякъде.

— Не изглеждате много добре — каза той. — Това е странно, защото стюардът каза, че снощи не сте пушили марихуана. Имате нужда от няколко обиколки.

— От това май страдам — казах. Но така или иначе се затичах. Бях наистина притеснен. Вярно, че Казабланка не ми хареса. Но, Боже, наистина беше добре да внимавам с тоя хашиш!

Само ако бях погледнал, щях да видя как Съдбата тича до мен и ако тогава наистина се бях вгледал в привидението, щях да видя, че тя е започнала да оголва зъбите си.

ЧАСТ ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА

ГЛАВА ПЪРВА

Минахме през тесния и натоварен с трафик Гибралтарски проток и навлязохме в Средиземно море. Водата стана по-синя, слънцето — по-ярко, а облаците — по-бели. Завихме на североизток и заоставяхме пенеста следа по протежение на испанското Коста дел Сол.

Като страдах от твърде многото упражнения след твърде многото хашиш и в опита си да избягам от твърде силното слънце, слязох в моя салон в късния следобед.

Извадих екраните от един шкаф и ги нагласих.

Изведнъж си дадох сметка, че времето е съвсем объркано. В Ню Йорк беше едва късно сутринта.

Графиня Крек седеше в едно кресло с лице към двойника на Гениалното хлапе. Слава Богу, че той не ме познаваше и не знаеше за мен, защото му бяха включили хипношлем. През един прозорец зад него се виждаше жълтеникавият пейзаж на долен Манхатън. Значи тя беше в Емпайър Стейт Билдинг.

Наоколо имаше разхвърляни многобройни текстове и върху единия, както можех да видя с периферното зрение на Крек, пишеше „Масачузетски разбивачен институт“.

Бях стъписан. Тя вероятно използваше хипношлема точно по предназначението му: за ускорено обучение.

Тя го изключи и го махна от главата на двойника. Щракна с пръсти и младежът се събуди.

— Сега, мислиш ли, че можеш да вземеш последните си изпити? — попита тя.

— Не зная — отвърна той. — Загубих толкова много време да се шляя с цялата тази работа. Ще трябва да получа наистина високи оценки, за да компенсирам липсата на работа в клас.

— Какво мислиш да правиш, когато се дипломираш? — попита го тя.

— О, знам със сигурност — отвърна той. — Туоуи има нужда от нови модели корита за прасетата и всяка вечер ме ръчка, да завърша училище, за да започна да върша нещо полезно във фермата му. Освен

това души наоколо за идеи как да повиши жизнения стандарт на прасетата. Ще съм съвсем зает. Никога не съм и предполагал, че има толкова много градско инженерство, свързано с прасетата. За мен се отвори цял един нов свят.

— Какво ще направиш, ако медиите те нападнат, когато се върнеш в училище, за да си вземеш изпитите?

— Ще се спотайвам — отвърна двойникът. — Но ако Джетеро някога има нужда от мен за изявления пред обществеността или каквото и да било, трябва само да ми каже. Няма да забравя как ме спаси от онзи побъркан психиатър! Само още една минута там и щях да се превърна в зеленчук, а изведнъж се озовах в микробуса и гледах Джетеро. И Исусе, колко се срамувах в онзи момент от себе си, че въобще съм си помислил, че мога да позирам на негово място. И знай дяволски добре, че ти не ми каза да мисля това, когато бях с включен хипношлем.

— Не, не е необходимо да правя това — рече Графиня Крек. — Джетеро може да представя сам себе си.

— Определено е така — каза двойникът. — Какъв пич е само!

Изведнъж кипнах! Всички тия бибибани хвалебствия за Хелър! Не виждаха ли хората какъв подъл, долен бибипец е той всъщност! Той и маниерите му на кралски офицер. Започна да ми се повдига.

— Е, добре — каза графиня Крек. — Трябва да ида да кажа на класа си от микровълнови инженери да отидат на обяд и ти предлагам и ти да направиш същото.

— Наистина съм ви благодарен — каза двойникът. — Ако има нещо, което мога да направя за вас или Джетеро през целия си живот, трябва само да ми прошепнете.

Скръцнах със зъби. Радиото за двупосочна връзка лежеше до мен. Нямаше ли някаква заповед, която можех да дам на Рахт? Нещо, което би накарало тези хора да страдат заради всичките ужаси, които ми бяха причинили?

Не можах да измисля нищо.

Гонгът „обличане за вечеря“ удари. Стюардът ме нагласи в бял смокинг и черна папийонка. Дърдореше през цялото време.

— Дрехите в Испания — каза, — са много добри и много евтини. И макар че Валенсия не е Мадрид, мисля, че все пак можем да намерим подходящи дрехи за пътуване с яхта. Тъй че като стигнем, —

какво ще кажете двамата с вас да слезем сутринта на брега и да ви обзаведем по-подходящо.

— И няма да е необходимо да правя упражнения? — попитах аз.

— Имам известно влияние върху директора по спорта — отвърна той.

И стана така, че след една доста скучна вечеря, на която ми беше разказано всичко за Ел Сид, и след една много мъчителна нощ, в която араби танцуваха с камили на върха на една игла, на следващия ден се намерих по шумните улици на Валенсия в Испания, като спирахме в магазини и ме издокарваха, за да приличам повече на собственик на яхта.

Подозирам, че стюардът вероятно получаваше комисиона, но продавачите бяха толкова категорични, че изглеждам *magnifico*, *terrifico* и *fantastico* с това или онова и бяха така впечатлени от факта, че притежавам *el yate grandisimo*, която е пристигнала току-що, че не можех да отказвам много. Цената не беше чак толкова висока и аз стигнах обратно на борда с такси, пълно с кутии.

Исках да докажа на Тийни, че тя не беше единствената, която може да изчезне и да се върне след това с дрехи, но и двамата с Мадисън не бяха там. Бяха отишли в някаква библиотека.

Същата вечер, веднага след ядене, бяхме внезапно залети от една фламенко трупа. Главният стюард ни обясни, че макар и това да не е Андалусия в Югозападна Испания, фламенкото е много добро. И наистина, както си седях в музикалния Салон на яхтата, удрящите токове, въртящите се поли, кастанетите и китарите скоро ме накараха да викам и да пляскам с тях. Момичетата бяха чернооки и красиви и, макар мъжете да изглеждаха като хора, които носят ножове, не се възпротивиха, когато офицерите от кораба и Мадисън бяха завлечени да танцуват. Тийни взе участие в състезание по удряне с токчета заедно с един млад испански танцьор и изглежда спечели или поне така казаха. Най-накрая се включих и аз.

По-късно бях съвсем изтощен в покоите си, но Тийни беше като взривена. Тя непрестанно кръстосваше неспокойна стаята.

— О — каза, — трябва да си набавя една мантила, гребен и няколко кастанети, както и няколко поли с много плохи! Когато се завъртиш, можеш да си покажеш всичко чак до гърлото!

— Ти си екхибиционистка — казах ѝ аз.

— Разбира се — отвърна тя. — А ти само почакай, докато изям достатъчно, за да натрупам малко плът по себе си. Хей, като заговорихме за ядене, какво ще кажеш за малко сладкиши?

Борихме се. Загубих.

Призори стюардът ме събуди.

— Ще закъснее! — каза той, докато търчеше наоколо и ми приготвяше нови дрехи. Избръсна ме, пхна ме под студения душ, след което ме набути в дрехите ми толкова бързо, а и аз бях така гроги, че не получих възможност да го попитам за какво ще закъснее.

Някой ми бутна кифла и кафе, когато влязохме в някаква кола. Отпрашихме.

Най-накрая попитах:

— Къде отиваме?

Очите на Мадисън блестяха.

— На път сме за свърталището на престъпника Ел Сид! — каза той.

Карахме на север по крайбрежието. Изведнъж вдясно от нас се простря най-бибипски големия замък-крепост, който някога сте виждали. Погледнах наляво. По цялата дължина на планинските върхове се простираха най-огромните укрепления, които някога съм виждал. Всичко беше останки, но белият камък, стълбовете, стъпалата, които се издигаха чак до постройките, разположени върху зъберите, бяха внушителни! Изглеждаше дълго стотици мили.

— Това е свърталище? — възкликнах аз.

— Да, да! — извика Мадисън. — Скривалището на Ел Сид! Излизай от колата!

— Искаш да изкача това? — зяпнах аз.

Не ми обърнаха никакво внимание. Тръгнаха нагоре. Един от водачите ни ме буташе отзад.

През целия ден, като изключим обета на открито, изяден под постоянната заплаха да го откраднат орли, аз се опитвах замаяно да ходя със затворени очи, за да не ми се завие свят и да не падна. Най-накрая един гид сложи въже около шията ми за всеки случай.

На вечеря, след като се бяхме върнали на борда, едва вдигах вилицата си. Отчаяно исках да си легна, за да успокоя болките в мускулите си с дълбок сън.

Внезапно се появи една фолклорна трупа и ни изнесе концерт на палубата за слънчеви бани. Главният стюард постоянно ме разбуждаше.

— Това са истинските танци на Валенсия. Били са мюсюлмани толкова дълго, че културата се е запечатילה дълбоко. Вслушайте се в арабските гами, които използват в музиката си.

Тийни и Мадисън трябваше да научат някои от танците. А когато се разбра, че Тийни може да мърда коремните си мускули в такт с техните рефрени, я приеха напълно.

По-късно в покоите ми Тийни постоянно ме разбуждаше.

— О, трябва да си набавя няколко от тия гривни! А видя ли ония панталони от тензух? Не? Точно това ми трябва: толкова са прозрачни, че публиката може да наблюдава какво правиш с всичко, което си имаш. О, трябва да си набавя някои. Ънки, за Бога, пак ли заспиваш? Сега си изяж сладкиша като добро момче!

И това като че ли е всичко, което успях да си спомня от онази нощ.

Но на следващата сутрин стюардът не беше в стаята ми, търчейки из нея й аз благослових късмета си.

Мадисън ми правеше компания в салона за закуски.

— Знаеш ли какво открих? — попита ме грейнал, докато ровичкаше бекона си с яйца. — Че Ел Сид е бил абсолютен шедьовър на връзките с обществеността!

— Не говори толкова високо, Мад. Главата ме боли.

— О, това наистина ще ти хареса — каза той. — Ти си такъв аматьор, що се отнася до връзките с обществеността, че въобще няма да го повярващ. Но Ел Сид е бил изцяло творение на хората от връзките с обществеността. При това през XI-ти век! Та, когато бил обявен извън закона от краля на Кастилия, се опитал наистина да основе едно кралство за себе си тук, във Валенсия, напълно, независимо от Испания. Но неговите връзки с обществеността разбрали, че да му се не види, това не е много добро за безсмъртието му и написали отново целия ръкопис. Така го скалпили, че Ел Сид изглеждал като испански национален герой и той станал такъв оттам насетне! Човече, ще ми се да знам името на специалиста му по връзки с обществеността. Какъв експерт трябва да е бил само!

Подобен ентусиазъм не пасваше на настроението ми. Като се опитвах да държа главата си на положение, в което няма да ме боли, като в същото време и няма да падне, слязох на дока с намерението да изкуцукам до някъде отвъд домогванията на директора по спорта — може би някой хладен, спокоен парк.

Тийни стоеше до една количка за сладолед, вероятно възнамерявайки да затапи закуската си с един helado. Бързо избягах от полезрението ѝ между две сгради. Можеше да има някакви идеи за повече екскурзии.

Внезапно едно такси се приближи с рев. Силует от задната седалка изведнъж посочи към Тийни. Таксито изскърца и спря до нея.

Изскочи набита фигура. Мъжът с черните челюсти! Той тръгна право към Тийни. Разкрещя се, но поради шума от дока не можех да разбера какво казва. Беше обаче ядосан!

Тийни си гризна от сладоледа, без да поглежда мъжа. Той блъсна количката за сладолед.

Бях много изненадан. Откъде беше дошъл този? И защо се ядосваше толкова на Тийни, че яде сладолед?

Беше снижил гласа си и въобще не чувах какво — казва. Но ѝ размахваше юмрук! А тя просто продължаваше да си яде сладоледа.

Той пък продължаваше да говори. Тя му предложи малко сладолед. Той го отблъсна встрани. Тя обгърна с ръка раменете му. Той я отблъсна. Тя го целуна по бузата, а той извади една носна кърпичка и изтри останалото в резултат лепкаво петно.

Тя му говореше успокоително.

Сладоледаджията очевидно още не си беше получил парите и стоеше до тях с протегната ръка. Изглеждаше ядосан, че са му блъснали количката. Тийни отново обгърна с ръка раменете на мъжа с черната челюст. Каза му нещо на ухо.

Изведнъж черночелюстният бръкна в джоба си и извади няколко песети, с които плати на сладоледаджията. Тийни взе кърпичката на мъжа и изтри последните остатъци от сладолед по ръцете си. Докато го правеше, продължаваше да говори.

Мъжът се огледа безпомощно. След това отвори вратата на таксито. Тийни се вмъкна вътре и потеглиха.

Обзе ме притеснение. После свих рамене. А не трябваше. В глупостта си си казах, че тийнейджърите просто не можеш да ги

разбереш. Нито пък мъжете на средна възраст, които биха прелетели цялото разстояние само за да вкусят малко младо агнешко!

Не се и досещах какво ми подготвя Съдбата. Ако се бях досетил, щях да тичам, докато не ми свърши дъхът.

Като поглеждам назад към всичко това, съм напълно изненадан, че въобще не се досетих какво става!

Бях в ОПАСНОСТ!

ГЛАВА ВТОРА

Като седях в салона на собственика същия следобед, се събудих сепнато от едно кратко задрямване.

Помислих, че ми се привижда!

Точно пред мен на екрана имаше един зелен пръстен. Това беше всичко: зелен пръстен. Като кръгче дим, което някой е издухал, като изключим това, че беше зелен.

Погледнах втория екран.

Зелен пръстен!

О, знаех си, че хашишът ще ме срине. Вече халюцинирах! А не бях ял нищо друго, освен обяда си.

Погледнах отново първия екран.

Още един зелен пръстен.

Погледнах втория екран.

Същата работа!

Забелязах нещо. Не се кикотех.

Хванах с две ръце главата си. Може би не беше от хашиша. Може би ударът по челото беше променил зрението ми. Може би това беше началната фаза на ослепяването ми.

Появи ми се ужасно видение, в което Тийни ме развежда на кучешка каишка и ме налага с бял бастун. Вината беше нейна, че беше оставила скейтборда там.

Погледнах отново екраните. На единия беше лицето на Хелър, а на другия — това на Крек. Вече бях сигурен, че имам видения. И двамата носеха тропически каски.

Здраво стиснах очи.

Гласът на Крек:

— Свършено! — Звучеше възторжено. Знаех, че има предвид мен. Нищо друго не би я дарило с такава радост.

— Напълно свършено! — каза Хелър. — Звучеше толкова щастлив, че би могъл да говори единствено за зрението ми.

Като експериментирах, за да докажа, че той греши, предпазливо отворих едното си око. На екрана беше Бум-Бум — целият му образ.

Носеше стара моряшка работна шапка, на която пишеше Лт. РИМ-БОМБО. Чувството ми за време беше изчезнало. Бум-Бум беше напуснал флотата преди много години.

— Това наистина ще ги изтреби — каза той.

Друг глас. Лицето на Изи на екрана. Носеше останала от войната каска. Вече ми СЕ привиждаше.

— Онова, от което се страхувам, е отмъщение.

Затворих окото си. Не бях в състояние да си отмъщавам.

Обаче не си бях затворил окото достатъчно бързо. Лицето на Дж. П. Флейгрънт. Той носеше индианска бойна шапка! Вече знаех, че видението ми е налудничаво.

— Какво означава отмъщение, бледалики? Червени братя пушат много мъниста. Прави танц на мира. Уф.

Гласът на Изи:

— Много мил опит от твоя страна да ми вдъхнеш увереност, но може да им хрумне, че димът е сигнал да бъдат избити всички и да тръгнат в индиански поход.

— Нещо не беше съвсем наред в думите му. Изведнъж скочих и се взрях в екраните. Къде, по дяволите, бяха тези хора?

На екрана на Хелър вече имаше друго лице. Някакъв бизнесмен?

— Ако наистина го одобрявате, мистър Флойд, бих искал да кажа на хората си. Те работиха доста усилено.

— Страхотно е — каза Хелър. — Ще дойда с вас и сам ще им го кажа.

— Не, не — намеси се Дж. П. Флейгрънт. — Моля ви, не се дръжте като хлапак. Той дръпна единия ръкав на коженото си ловно сако, за да открие скъп часовник. — Церемонията няма да започне до един час. Трябва да пуснем в действие онази купчина с бутилка шампанско. Не можете да дадете начален удар на „Красиви и чисти сини небеса за всеки, Инк.“ с едно обикновено „благодаря“. Тук има петдесет купувача на ферми за алигатори, освен всички предприемачи и работници. Накарал съм да дойдат хора от пресата с един автобус, а двеста семиноли ще си издерат гърлата за племенни танци. — Той започна да ровичка в една торбичка за патрони. — Написал съм цялата ви реч. И още една за мистър Епщайн...

— Ой! — възкликна Изи. — Аз не!

— Само първата половина? — попита Флейгрънт.

— Не! — каза Изи в паника.

— Речта е страхотна — каза Флейгрънт, като я отдели. — Започва така: „Събрали сме се тук на тържествена церемония, за да отпразнуваме днес най-великото инженерно чудо на епохата. Петдесет милиона спори на минута — петдесет милиона — ще бъдат изхвърляни в замърсената стратосфера на тази наша благородна планета...“ Още ли сте категоричен, че не искате да я прочетете?

— ДА! — каза Изи.

— Добре. Тогава ще я дам на Главната Сърдита Бойна Шапка и той ще я прочете, а никой няма да схване разликата.

Изпуснах въздишка на облекчение. Бяха във Флорида, за да дадат начален тласък на проекта със спорите. Пръстените бяха от спори, които се изхвърлят силно нагоре през купчина, висока 500 фута.

Всички тръгнаха надолу по някаква пътека, а Крек погледна назад. Да, ето я обширната област с цистерни и пояси. Там беше и купчината; Пръстените излитаха от върха ѝ на равни интервали.

— Аз наистина много се гордея с теб — каза графинята, като хвана Хелър под ръка. — Това е нещо, което вече можем да зачеркнем от списъка и така се приближаваме към връщането у дома. Сега ако може просто да оправим историята с горивото, ще свършим за нула време.

Изръмжах. Ако стигнеха до успешен край, със сигурност щяха да разорят Роксентър. А Ломбар щеше да разоре планетата, за да ме открие и убие.

Обърнах екраните към стената. Не бих издържал да стана свидетел на тържествена церемония. Това приличаше твърде много на ирландско събуждане: но трупът бях аз.

ГЛАВА ТРЕТА

Към три часа след полунощ Тийни дойде с валсова стъпка в покоите ми. Ококорих се. Беше облечена в черна шапка, червено сако, панталон със златни обшивки, бели дълги чорапи и черни обувки. Облекло на тореадор!

— Инки, Инки, събуди се! — тя ме ръгна с пръчка с пера и заострен край. — Няма да повярваш с какво се сдобих!

Тя хукна обратно към нейната спалня и започна да влачи пакети и да ги отваря. Тензухени шалвари, фереджета, пантофки със завити върхове, диадеми, гривни, пола за фламенко, фусты за фламенко, пелерини, гребени, кастанети, ветрила от слонова кост, обувки за фламенко и т.н., и т.н. След което отвори една кутия за бижута. Златна огърлица!

— Тийни — казах аз. — Какво, по дяволите, означава всичко това? Кажи ми честно. Кой е този мъж с черната челюст?

— Трябваше да отлетим до Мадрид, за да набавим всичко това — отвърна тя. — Частен самолет. Току-що се върнахме.

— Кой е този човек? — настоях аз. — Защо ти беше толкова ядосан?

— Ами, всъщност той е испански благородник. Дук. Притежава половин Испания, А ми беше толкова ядосан, защото му избягах в Казабланка.

— Тийни, ще ми кажеш ли истината поне веднъж? Какво правеше един испански благородник на Бермудите и в Казабланка?

— О, той много пътува по тия места, съвсем случайно видял яхтата в пристанището, когато летял за вкъщи от Мароко, където се ожени за сестрата на Хусан-Хусан, една принцеса.

— О, Боже мой. И сега искаш да ми кажеш, че един мъж, който се е оженил току-що, обича да се търкаля с теб в сеното.

— Е, виждаш ли, аз дадох обещание на жена му в — Маракеш и се срамувам, че не го удържах и отплавах.

— Тийни, престани да летиш наоколо и да пробваш разни дрехи и за разнообразие ми разкажи една вярна история. Дай да започнем от

началото.

— Ами аз винаги почвам от там. Значи, той каза на жена си колко чудесно се чувства, когато му слизам под кръста и тя ме помоли да я науча. Не можех да развалям брака им, нали? Но вече всичко е наред. Тя беше в Мадрид и аз прекарах цялата вечер, като ѝ показвах как точно става, тя го правеше и о, човече, той сега е щастлив. Съвсем обелва очите. Така че всичко е уредено и можем да отплаваме. О, погледни го тоя панталон. — Тя беше свалила нейния и се беше вмъкнала в тензухения. — Всичко се вижда през него. Виж, Инки!

Тя наистина изглеждаше странно с тореадорска шапка и елече, а надолу по арабски невидими тензухени шалвари. Не можах да не се засмея.

— Така е по-добре — рече тя. — А сега, за награда просто си дръпни няколко пъти от бхонга и заспивай.

— Не.

— О, я стига, Инки. Не се прави на Сърдитко Петко. — Тя хукна и се върна с един бхонг.

Дръпнах си. Имаше малко по-различен вкус.

Тя разсъбличаше дрехите си.

— Чакай малко — казах. — Ако цяла нощ си се занимавала със секс, не е необходимо да ме тормозиш сега.

— О, онова само ме подгря — отговори тя. — Никакво удоволствие всъщност. Направих го просто за да имат щастлив семеен живот. Мръдни се.

— Чакай малко — рекох. — Този бхонг има вкус... — Обхвана ме радост на тежка глава. Всичко изведнъж започна да изглежда прекрасно.

— Разбира се, че има различен вкус. Пушиш наполовина марихуана и наполовина хашиш. Я дай да си дръпна.

Последва нощ, която беше дълга около две години. Събудих се. Бяхме в открито море. Тийни я нямаше. Както си лежах, открих, че имам проблем с датите. Днешната беше или юли, или септември на 1492-а или 2186-а. Стюардът разтвори вратите и започна да проветрява стаята.

— Каква дата сме днес? — попитах го аз изнемошляло.

— Първи май. „Събуди ме рано, скъпа мамо, защото ще бъда кралицата на май“ — както се пее в песента. Ако отваряте някоя врата,

преди да заспите, няма да го дишате това цяла нощ, сър.

— Къде отиваме? — попитах го аз.

— Точно където наредихте, сър — отговори той.

— Хайде да не започваме пак същата песен — казах. — Моля те, кажи ми.

— Където пожела годеникът на младата дама, сър — Марсилия. Трябва да кажа, че сте много благосклонен спрямо него. Аз лично смятам французите за стадо свини.

— Морето изглежда по-развълнувано — казах, като почувствах лекото повдигане на кораба.

— То е по-развълнувано, сър. Горната част на Средиземноморието винаги е бибипана!

Погледнах през една от вратите. Морето изглеждаше доста бурно наоколо. Само като го гледах, и ми се повдигаше.

Облякох се и излязох на палубата. Не исках въобще да закусвам. Духаше доста силен вятър.

Мадисън се беше изтегнал на един шезлонг под протекцията на един вентилатор. Вдигна поглед от някаква стара книга.

— Здравсти, Смит. Много съм благодарен за тази възможност.

— За какво? — попитах мрачно.

Той вдигна книгата, за да ми покаже заглавието.

— Граф Монте Кристо е бил от доста дивите престъпници. Често съм се чудел дали е съществувал наистина или е продукт на някой майстор от нашата гилдия. Човек трябва да може да разграничава истината от измислицата.

— Откога връзките с обществеността са започнали да го правят?

— Това е една моя нова идея — отвърна Мадисън. И да знаеш, че ще стигнем до дъното на всичко това.

Тази сутрин не ми се щеше да стигам до дъното на каквото и да било. Стабилизаторите малко се забавиха и корабът получи отчетлив наклон.

— В Марсилското пристанище — каза Мадисън — има затвор, наречен Шато д'Иф. Граф Монте Кристо, е бил затворен там като млад моряк според този автор — Александър Дюма. Оттогава насетне той придобива огромна власт сред нациите, а всъщност е бил несравним престъпник. Доста обезсмъртен е. Искам да разбера дали наистина там е имало килия с тунел, както е описано тук. Та от твоя страна беше

много мило да изпратиш Тийни да ме попита. Тя наистина е едно сладко, невинно дете, нали?

Това беше достатъчно. Хукнах към перилата.

— Лицето винаги по посока на вятъра — каза директорът по спорта, докато ме изтриваше. — Трябваше да кажете на стюарда, че ви е прилошало. Щом хванете морска болест, „драмамин“-ът не може да направи кой знае бибиписки колко. Ще се отървете от това много бързо. Няколко обиколки на палубата и ще се почувствате по-добре.

Пътуването до Марсилия не беше от най-приятните. Като за начало, французите, които с голяма радост измъкваха всяка възможна такса за пристанището, не можах да разбера защо искаме да посетим Шато д'Иф.

С помощта на преводач, защото никой от нас не знаеше френски, директорът на пристанището ни каза, че освен ако не сме терористи, той няма право да пуска хората от яхтата да се шляят из града или пристанището. Малка възможност обаче имаше. Ако можехме да докажем, че сме трафиканти на хероин, пристанището щеше да бъде широко отворено за нас.

Мадисън риташе унило ръба на едно бюро. Тийни каза, че е по-добре да се върнем на борда. Имала няколко нови плочи с поп музика, които купила в Мадрид, та сме можели да си лежим в леглата и да слушаме. Това ме отчая. Дадох знак на директора да дойде в съседната стая. Чрез преводача го попитах дали разполагат с черно флуоресцентно фенерче. Когато го получих, разголих гърдите си и го включих. Служителите се възряха в блещукащите букви „Фамилен шпионин на Роксентър“.

Преводачът им каза какво пише.

Изведнъж директорът на пристанището пада на колене и разцелува маншетите на панталона ми. Той дърдореше и виеше.

— Той казва — намеси се преводачът, — че е трябвало да му кажете веднага. Той нямал представа, че работите за човека, който контролира световния незаконен трафик на наркотици. Обидата, която причинил на Роксентър, била непростима. Сега ще си подаде оставката от поста си и ще завърши дните си в немилост.

Французите са толкова емоционални и така крайни!

— Не, не — казах аз, — ще бъде достатъчно, ако просто ни пуснете да слезем на брега, за да се поразходим, както и да посетим

Шито д'Иф.

Директорът започна да плаче с облекчение. Той измърмори нещо.

— Искан да ви увери — каза преводачът, — че нелегалният трафик на хероин се поддържа на най-високо ниво и се надява, че няма да докладват обратното.

Ще се доверя на думата му — рекох аз.

Директорът на пристанището чу превода и сграбчи ръцете ми да ги целува. Каза още нещо с умоляващ глас.

Преводачът каза:

— Искан да отидете на вечеря в дома му днес. Има красива съпруга и дъщеря и настоява да прекарате нощта и с двете.

Отворих уста да запротестирам, но преводачът бързо заклати предупредително глава.

— Моля ви, не му отказвайте. Ще нараните френската национална чест. Това ще го постави в ужасно положение. Ще изпадне в нервна криза.

Изнемощял, трябваше да оставя Тийни и Мадисън да посетят затвора „Шато“, докато аз съм на вечеря.

Като цяло Марсилия беше ужасно преживяване. Тръгнах си, споделяйки чистосърдечно мнението на моя стюард за французите.

Съпругата беше дебела, а дъщерята имаше заешка устна.

Подобни неща имат способността да определят отношението ти.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Отплавахме на другата сутрин. Морето беше бурно и аз лежах като прострелян на койката си. Влязоха капитанът и директорът по спорта.

— Правя проверка на кораба — каза капитан Битс, — за да се уверя, че французите не са ни обрали, без да разберем. — Той се вгледа в посърналото ми лице. — Главният стюард ми каза, че сте ходили в дома на пристанищния директор. У вас ли си е още портфейлът ви?

Разрових се немощно под възглавницата си. Кимнах утвърдително.

— Е, добре тогава — рече той — лишили сме се само от струйниците на четири пожарни маркуча. Имаме късмет. — Тъкмо си тръгваше, когато се обърна намръщен. — Не сте пили от френското вино, нали? Правят го, като мачкат гроздето с боси крака, а често имат гъбички. Не бих искал собственикът да се разболее от гъбички на краката в стомаха.

— Директорът на пристанището поднесе вино, но аз въобще не пих — казах му.

— Директорът на пристанището! — възкликна той стъписано. — Исусе, не сте спали с жена му и дъщеря му, нали?

Кимнах нещастно.

— Ей, да си бибипам очите! — каза капитан Битс. — Спортен, тичай в каютата ми и донеси аптекката ми. Стюард, изкъпал ли си го?

Стюардът изглеждаше доста притеснен. Главният стюард му се скара. Дватама ме измъкнаха от леглото, бутнаха ме под един душ и се захванаха на работа с един антисептичен сапун.

— Изгорете чаршафите му, както и дрехите, които е носел — нареди Битс. — Не можем да рискуваме и да заразим кораба. Нищо няма да унищожи френските въшки, освен огъня. Те пренасят тиф.

Аптекката пристигна. Капитанът извади спринцовки и игли, които изглеждаха предназначени за помпи в трюмовете. Напълни ги.

Всички ме притиснаха здраво. Капитанът би в бедрото ми три вида антибиотици и огромна профилактична доза неоарсфеналин. Болеше!

Понеже ми се гадеше, капитанът завърши процедурата с една свещичка „драмамин“.

— Ако не се вдигнете да ходите до няколко минути — каза той, — ще ви бия една инжекция „Марезин“ за гаденето при движение.

Друга инжекция?

— Ставам веднага! — казах аз.

Облечен в нови дрехи, изнемоощяло тръгнах към салона за закуска. За моя изненада Тийни и Мадисън бяха на масата и поглъщаха омлети.

Направих се, че ям, за да не каже сервитьорът на капитана, че е по-добре да ми бият онази инжекция. Тоя бибипан екипаж беше осведомен за всичко.

Поглъщането на омлетите ми действаше зле. Реших да ги разсея.

— Как мина в затвора? — попитах.

— Чудесно — отвърна Мадисън. — Отвориха всички врати, които пожелахме. Почти ни предадоха затвора. Ти какво каза на директора на пристанището, Смит?

— Държавна тайна — казах.

— Е, трябва да е било нещо забележително — рече той. — Видяхме скелети, които са там още от Наполеоново време. Разбира се, мястото вече е пълно с туристи, които не са успели да си платят сметките за хотела, но ние намерихме всичко, за което бяхме отишли.

— И какво открихте? — попитах, защото се страхувах, че ще започне следващ омлет.

— Нищо! — отвърна той. — Абсолютно нищо. Помислихме си, че сме открили отвор между две килии, но той беше новонаправен, дело на някаква двойка от Дес Мойнес, на която им били откраднали паспортите. Така че разполагаме с неопровержимо отрицателно доказателство. Никога не е съществувал никакъв граф Монте Кристо!

— Не звучи много внушително — казах, като се опитвах да прикрия факта, че не ям.

— О, обаче Е! — каза Мадисън. — Тук имаме една световноизвестна личност, напълно безсмъртна, име, което е на върха на езика на всяко дете в училище и на всеки филмов режисьор, престъпник, който обаче никога не е съществувал! Не разбираш ли?

Пълна известност и нито капчица сведения, които да я опетнят, където и да било. Това означава, че можеш да създаваш дори плътта и кръвта на съдбата без ни най-малка следа от действителността. Какъв специалист по връзки с обществеността е бил този Александър Дюма! Боже, вече не се правят подобни неща.

— Кажи му за другия водач — намеси се Тийни.

— А, да — рече Мадисън. — Всеки служител и пазач, на когото говорихме за безсмъртни французи, целуваше върха на пръстите си и казваше благоговейно „Наполеон!“. Изглеждаха в такъв екстаз, че ако нямаш нищо против, Смит, ще се отбием в Корсика, за да посетим дома му. Това ни е точно по пътя.

Каквото и да е, само да се махне видът на тая храна от погледа ми. Не можех да устоя и на това да стигнем до друго пристанище и по-спокойни води. Отидох бързо на мостика.

Капитан Битс седеше в лоцманското си кресло и гледаше небето и бурното море.

Попитах го:

— Бихме ли могли да спрем в Корсика?

— Чудех се къде отиваме — отвърна той. — За един капитан наистина не означава много, когато собственикът се довлече на борда и каже: „За Бога, отплавайте!“ Някое конкретно пристанище?

— Домът на Наполеон.

— Мисля, че това трябва да е Ажасийо, ако не, ме лъже паметта. Малко повече от половината надолу по корсиканското западно крайбрежие. Но я чакайте малко. Онова място е френско. Не мисля, че е добре да слизате на брега. Не искам да загубя собственика заради някоя бибирана френска уличница. Вече се лиших от четири струйника.

Обещах, че ще стоя на борда. Той влезе в стаята с морските карти, за да набележи курса, и аз си тръгнах бързо, преди да е забелязал, че изглеждам толкова зле, колкото се и чувствам. Можеше да ми бие инжекцията „Марезин“.

Но това не ми помогна много. Директорът по спорта скоро ме хвана да правя обиколки.

Хвърлихме котва в пристанището на Ажасийо на следващия ден. С благодарност заставах на стабилната палуба и погледнах драматичните силуети на планините, насочили зъбери към небето.

Розов, пурпурен и виолетов гранит образуваше цветни петна сред обилната растителност.

Не ни разрешиха да ползваме нашите лодки, защото можело да лиши жителите от франкове, и Тийни и Мадисън слязоха на брега с един пуфкащ влекач.

Аз направих смирено обиколките и упражненията си и след обяда слязох в моя салон на собственика. Мислех, че ще мога да погледам екраните.

В Ню Йорк беше рано сутринта, но Хелър беше в офиса си и четеше някакви текстове, като прелистваше страниците твърде бързо, за да видя за какво става въпрос.

Влезе графиня Крек облечена в строг черен костюм, а русата ѝ коса беше хваната на кок отзад. Приличаше много на учителка.

— Микровълновите инженери се справят чудесно — каза тя. След това заобиколи бюрото, сложи ръка на рамото му и погледна какво чете той. Тя можеше да следи, аз не. — Защо, Джетеро — попита тя. — Какво, за Бога, правиш с учебник по елементарна електроника?

— Тук мислят, че нещата стоят така — отвърна той. — А ако опровергаваш някоя истина в курсовата си работа, ще те скъсат.

— Изпит? Не е необходимо да се явяваш на никакъв изпит в колежа. Изи е уредил всичко. Документите ти за изпита ще бъдат предадени в империята.

— А, не — рече Хелър. — Едно е да ходи в часовете вместо мен и дори да прави текущите тестове. Но не бих приел диплома, докато не ме изпитат за нея и не издържа изпита. Има само три дни до седмицата с изпитите. Трябва да позубря.

— О, Джетеро. Твърде честен си за тоя живот! Науката им е претъпкана с неправилни предположения. Боря се всеки ден с тях у тия микровълнови специалисти. Грешките са толкова глупави, че дори аз ги улавям, при условие че знам толкова малко.

— Трябва да се казва онова, което е казал професорът отговори той. — Ще ме скъсат, ако не го направя, А тази диплома ми трябва, защото иначе никой няма да ми повярва.

— Здравсти, здрасти, здрасти — чу се друг глас. — Има ли някой вкъщи? — Беше Бум-Бум. — Хайде, Джет. Донесох една М-1.

Графиня Крек го погледна. Той стоеше с една пушка в ръце.

— По кого ще стреляш? — попита го тя.

— Не, не — рече Бум-Бум. — Има много кандидати, но няма време. Джет трябва да се дипломира в Корпуса за обучение на запасни офицери, а той никога не е идвал на занятия. Даже не знае ръководството за боравене с оръжията.

— Научи нея — каза Джет. — А тя ще ме научи и мен. Трябва да довърша този смахнат текст за квадратните уравнения.

Бум-Бум се вторачи в графиня Крек. Долната му челюст беше увиснала.

— Давай — каза Хелър. — Няма да ѝ отнеме много време. Тя знае вече едно-две ръководства.

— КАКВО? — възкликна Бум-Бум.

— Имам няколко минути на разположение — рече графиня Крек. — Покажи ми какво се прави.

С голямо съмнение Бум-Бум стегна ремъка на пушката и започна да показва упражненията от един войскови наръчник за боравене с оръжието. На дясното рамо, пушки долу, за почест, свободно, извикване на заповедите и преброяване на движенията.

— Разбрах — каза графиня Крек.

— Разбрахте? — извика Бум-Бум, невярващ на ушите си. — Та вие не сте и докоснали пушката!

— Ами защо ми е? — попита графиня Крек. — Изглежда ми доста примитивно.

— О, да — каза Бум-Бум. — Така е в армията — доста примитивно. Ето го истинското умение. Военноморският корпус.

Той показва упражненията от някакво ръководство, отличаващи се с много отчетливо плющение на ремъците и бедрото.

— Разбрах — каза Крег.

— О, престанете, мис Джой. Не се опитвайте да ме метнете. Още не съм си пил първия скок за деня.

Графиня Крек взе оръжието от ръцете му. Разгледа го.

— Изглежда малко лека — каза тя.

Разгледа отделните и функционални части. След това провери баланса.

Отведнъж тя направи всички упражнения от войсковия наръчник е голяма скорост. След това, без да спира, направи и тези от наръчника на военноморския корпус.

Бум-Бум стоеше с широко отворени очи.

— А сега един истински наръчник — каза графиня Крек — би изглеждал ето така.

И въпреки ограниченията на пространството в офиса, тя запрати пушката в серия от бойни упражнения, които бяха толкова главозамайващи и многодетайлни, че оръжието беше като мъглявина, с изключение на ония моменти, в които заставаеше като заковано за части от секундата. След което графинята мина и през наръчника за парадни шествия на Флота. Въртящото се оръжие издаваше силно свистене, а плясъците бяха силни като пистолетни изстрели. Графинята свърши.

— Исусе Христе! — възкликна Бум-Бум. — Никога не съм виждал подобно нещо през целия си живот! При това направено от една красива жена!

— Един капитан на име Снелц я научи — обади се Хелър. — Така че да може да бъде тайно вкарвана и изкарвана от кораб.

— Снелц? — попита Бум-Бум.

— Да — отвърна Хелър. — Навремето беше моряк във Флота.

— О, това обяснява нещата — каза Бум-Бум. — Мис Джой, можете ли да ми покажете отново последния наръчник, който демонстрирахте?

Цялата работа ме изпълваше с притеснение. Бях забравил, че тя умее да си служи с пушка. Знаех, че е по силите на Снелц и да я е научил да стреля. Леле, Боже, ако ѝ хрумнеше да ме погне с пушката? И без нея си беше вече достатъчно смъртоносна.

А-а, не ми харесваше как вървят нещата. Мис Симънс беше въвн от играта. Проектът със спорите беше завършен. Хелър щеше да си вземе изпитите и да получи диплома.

Графиня Крек обучаваше микровълнови инженери за нещо, което не можех въобще да проумея какво е.

Ако не сляза на сушата, за да им направя капан, беше много вероятно да успеят.

Усещах как острието на убиеца потъва в гърба ми. Защото такава щеше да бъде съдбата ми, ако те успееша.

Погледнах радиото за двупосочна връзка. Страшно ми се искаше да измисля нещо, което да наредя на Рахт. Не можах, но трябваше.

Единственият ми шанс в този момент беше, да мирувам и да се крия, да стоя настрана от Турция и Съединените щати и да се надявам, че обучението и гениалността ми ще стигнат до нещо, което ще спре

неумолимата сила на катастрофата. Не можех вечно да се разтакавам. Иначе щях да бъда премазан.

И представа си нямах, че този зъл Земен Бог на неумолимата сила вече е поставил крака си съвсем здраво на врата ми точно в онази минута!

ГЛАВА ПЕТА

Върнаха се в розовите отблясъци на вечерта. От разговора им на вечеря разбрах, че са ходили в къщата на Бонапарт и музея му и че не са разбрали нито капчица за Наполеон, освен че островът зависел от туризма, но не обичал туристите.

— Какво можеш да кажеш за един престъпник, съдейки по бебешките му дрешки? — попита Мадисън. — Всичко е в голям упадък. Навремето Корсика е била синоним на бандити, а днес същите те държат ресторанти и хотели. Престъпната общност винаги си пази тайните обаче.

— Би си помислил, че сме полицейски агенти — каза Тийни, като се зае с втория си фазан под стъклен похлупак. — Всеки път, когато Мади караше преводача да попита: къде е било главното скривалище на онзи велик престъпник Наполеон, те просто млъкваха и зяпаха. Веднага щом се справя с два-три сладоледа, ще се посветя известно време на библиотеката.

Зяпнах: Тийни в библиотека? Та тя едва четеше. Но без да се колебае, тя грабна радиото си и като го усили до край на някаква попмузика от Радио Люксембург, потъна в библиотеката и започна да се рови в книгите.

Взрях се навътре към тази изключително нова гледка на Тийни, която се опитва да чете. Тя потрепваше с крак в такта на попмузиката и мърдаше мъчително устните си, докато пръстите ѝ бавно следваха редовете на страницата. Тя разбра, че чете „Поддържане на плавателни корпуси“.

Не след дълго повика главния стюард и когато той видя какво му сочи, снизходително отключи няколко стъклени сандъка, в които никой не беше поглеждал от построяването на яхтата. Тийни се взря в един комплект от Енциклопедия Британика и се отдръпна, слисана от размера на томовете. Но продължи смело да упорства:

— Кои букви са точно преди и след Н, Инки?

Услужливо ѝ намерих статията „Наполеон“. Тя започна да се поти над нея. Беше много усилена работа. Трябваше да си направи две

почивки, за да се снабди с млечна сода и ягодова дъвка за подсилване. Капки пот навлажниха трудовите ѝ вежди.

Най-накрая тя ме погледна:

— Какво означава „изгнание“, Инки?

— Заточаване — отговорих аз.

— Изчезване? — каза тя. — Аха! Намерих скривалището! Къде е капитан Битс? — Главният стюард вдигна телефонната слушалка.

Посивелият моряк се появи.

— Отново ли се загуби в мъглата, Тийни? — попита я той със смях.

— Бити — отговори тя, — нямам си даже рог за мъгла и съвсем съм излязла от маршрута.

Той седна на страничната облегалка на един стол пред нея.

— Не Мога да разбера как е възможно това, мис Тийни. От това как ме накарахте да разровя всички чекмеджета с морските карти, точно преди да напуснем Бермудите, бих си помислил, че сте запомнила всички пристанища на света.

Това беше ново за мен. Можех да повярвам, че го е тормозила в спалнята му, но не и в стаята с морски карти. Откога Тийни се увличаше по географията? — Точно така — рече Тийни, — тия бибипси не споменават никакво пристанище. Говорят за съвършено различна карта. Пише, че този престъпник Наполеон бил заточен на... — тя се консултира с тома — Изола д'Елба.

— „Изола“ на италиански означава остров — каза Битс.

— О — рече Тийни.

Битс посочи един голям глобус на света, който висеше в центъра на тавана на библиотеката.

— Ето го тук — каза капитанът.

— Какво е това нещо? — поинтересува се Тийни.

— Това е глобус на света — отвърна Битс.

— Не, бибипка му — заяви Тийни, — хич не се и опитвай да ме метнеш, чу ли? Всички ония карти, които ми показва, бяха плоски.

— Светът е кръгъл, Тийни, — каза Битс. — Това е доказал Колумб.

— Хайде да не изместваме темата — каза Тийни, като заплашително му размаха пръст. — Зная бибипски добре къде е Колумб, Охайо. Там ме арестуваха, когато бях седемгодишна.

Битс направи знак на главния стюард и онази достопочтена особа натисна един ключ. Големият глобус се освети от вградените лампички. Битс хвана заплашващия ѝ пръст и го поведе по цветната повърхност.

— Това е Средиземно море. Ние сме в него. Сега, това е Корсика, а това е Ажасийо, където сме хвърлили котва. Та — и той накара пръста да проследи — ако слезем надолу и минем през протока Бонифачо, след като тръгнем на север до източното крайбрежие на Корейка, стигаме до...

— Изола д'Елба — каза Тийни победоносно. — Точно от другата страна на Корсика! Ей да ми се не види! Хей, Бити, защо не си ми казал, че всичко е на тази голяма топчица? Виж тук. Бермудите. Мароко. Италия. Рим. Сицилия. Гърция. Турция. За Бога, Бити. Защо ме остави да ми изтекат очите на всички ония плоски карти, когато тук всичко е просто като дъвка за балончета!

— Не съм в най-добрата си форма в четири сутринта — засмя се капитан Битс.

Бях зашеметен. След тренировката, която ми беше направила през нощта на тръгването ни от Бермудите, тя е вършила разни работи и с капитан Битс! А точно преди мен се беше занимавала с онзи, развратник с черната челюст! Апетитът ѝ беше бездънен! Тя беше невъзможна!

— Остави тая топчица светната — каза Тийни на главния стюард. — А също така и сандъците отключени. Вие, момчета, ме бяхте замаяли с плоските си карти и разните пътеводители. Кой го е еня, ако бъдете подложени на отравяне с птомаин в ресторанта на Антон. Не това е образованието, от което се нуждае. — Тя отново се вгледа отблизо в големия глобус. После грабна тома на енциклопедията и хукна, крещейки. — Хей, Мади, Мади! Открих скривалището на бибипеца!

— Тя е много сладко дете — каза капитан Битс с любов.

— Да, мистър Бей — намеси се главният стюард, — наистина сте щастлив, че имате такава очарователна и невинна племенница. Просто обожавам момичешкия ѝ ентузиазъм. Много е свеж.

Помислих си, че говорят за някоя Тийни, различна от тази, която аз познавам. Ентузиазмът ѝ беше твърде силен за всеки смъртен човек.

Но като погледна назад, се изненадвам, че при цялото ми обучение и опит, даже тогава не започнах да се досещам към какво е насочен ентусиазмът ѝ в онзи момент. Ако се бях досетил, можех спокойно да успея да избягам.

Вместо това, когато тя се върна, аз кротко дадох съгласието си да отплаваме към Елба.

— Те не са французи обаче — каза капитан Битс. — Островът е италиански. Там е цивилизовано и аз и екипажът ще можем да слезем на брега. Останалата част на Европа казвала преди: „смърт на французите“. Сега французите казват: „Смърт на всички“. Ако нямате нищо против, отплаваме още сега и се махаме от това мъгливо море.

ГЛАВА ШЕСТА

Морето беше красиво и спокойно, когато минахме през пролива Бонифачо между Корсика и Сардиния, точно на юг от нея.

Битс беше казал:

— Ще усетите разликата, когато Корсика застане между нас и преобладаващите западни ветрове.

И наистина стана така. Вече бяхме в италиански води и ми се струва, че това беше първият път, в който виждах нещо италианско да е спокойно. Главният град Портоферайс беше красиво местенце — бели сгради с червени покриви, разхвърляни по синьото пристанище. Тийни и Мадисън веднага хукнаха, а аз бях много щастлив, че мога да се разходя на твърда почва и да поупражня италианския си.

Древните етруски копаели желязо там и името означава „Димящо място“, вероятно заради леярните. Но си мисля, че някой английски шегобиец трябва да е изпратил Наполеон в изгнание там, защото е било толкова близо, колкото е бил адът. Но шмекерията е щяла да се провали, защото сега мястото е един приятен курорт: печеливши са туризмът и Наполеон.

Резиденцията за изгнанието на „европейския великан“ беше точно в града, на брега: Палатина ди Мулини. Разходих се около нея: хубаво местенце, което никак не приличаше на затвор. Представата, която имах за затворите, беше повече като за Спитеос, а не за този палат. Нищо чудно, че беше избягал! Нямаше ток по оградата.

Тийни и Мадисън вече бяха ходили там. Когато попитах за тях, един от пазачите каза:

— Ah, la bellina fanciulletta Americana! L'innocente.

При което аз си помислих, че той не е на себе си. Беше я нарекъл „хубавото малко американско момиченце“ и направил коментар за невинността ѝ. Държеше два джоинта, които тя вероятно му беше дала като бакшиш. Никога не спрях да се изненадвам как хората не успяваха да прозрат каква малка бибичка беше тя.

Бяха отишли в лятната резиденция на Наполеон, Villa San Marino, на четири мили югозападно от града, където имаше музей с

Наполеонови предмети и картини. Какво изгнание! Палат, пък и лятна резиденция! Но тоя човек трябва да е бил абсолютен психар, за да е поискал да избяга от всичко това. Трябвало е да види Спитеос!

Беше твърде далече, за да се отиде пеша, нямах намерение да платя цяло състояние за такси, така че се пошлях из града и изпих няколко еспreso. Колко спокойно, колко утешително е да седиш на маса на някой тротоар под слънцето в началото на май, далеч от тормоза и врявата на Хелъровци, Крековки, Хистовци и Бериевци.

— Здравсти, Инксуич.

Знаех си, че не трябва да пуша хашиш предишната нощ. Халюциногенните ефекти очевидно се повтаряха отново. Можех да се закълна, че това беше гласът на Бери.

— Имаш ли нещо против да седна?

Това БЕШЕ гласът на Бери.

Събрах сили да погледна дали халюцинацията е и визуална. И той стоеше там, в адвокатски костюм от три части, с шапка с пречупена периферия. Издърпа един стол.

Погледна ме.

— Как вървят работите? — попита той.

— Какво правиш тук? — попитах го аз. Може би халюцинацията щеше да изчезне.

— О, грижа се за един склад за боеприпаси на Хатчетхаймер. Имаше идея да взриви Ватикана и се нуждаеше от малко боеприпаси. Дойдох с комета.

И той махна с ръка към пристанището.

Реших да направя малък тест. Можех да имам халюцинации с Бери много лесно, но не и с превозно средство, което не съм виждал преди. Извих врат.

Да, там имаше някакъв странен плавателен съд на мястото за акостиране: приличаше на корпус на самолет на кокили и без крила. На страната му пишеше „Октопъс Ойл“.

— Та, как вървят нещата? — попита Бери.

— А, добре, добре — отговорих, като се мъчех да се изтръгна от халюцинацията.

— Уредено ли е всичко около онзи човек с горивната заплаха?

— О, да! — казах. — Напълно.

— Хубава яхта си имаш там — каза Бери, като погледна закотвения кораб в бяло и златно. — Не съм виждал „Златния залез“, откакто имаме конференция с Човека и Морганови на борда ѝ. Как е Мадисън?

— О, той е добре, много добре — отговорих. — Никога не е бил по-добре. Петни репутациите на хората навсякъде наоколо. Чудесен човек.

— И ти се справи с онзи човек с горивото? — попита Бери. Определено се заяждаше за това.

— Напълно — отвърнах аз. Смачан, смазан и осакатен. Неспособен да си вдигне даже малкото пръстче.

— Разбирам — каза Бери и стана. — Е, трябва да поемам. Календарите на времето, приливите и съдът никого не чакат.

Той подръпна шапката си с пречупена периферия, погледна ме, след което пое към кометата. Много скоро след това моторите ѝ заработиха. Корабът тръгна от площадката за акостиране, след което изведнъж подскочи напред сред облак от бели пръски, застана на кокилите си и се плъзна, за да излезе от залива със сто мили в час.

Грохотът от моторите ѝ утихна и градът се върна към дрямката си.

Седях си, черепът ми се въртеше, а еспресото ми отдавна беше изстинало. Не можех да разбера. Знаеше ли Бери, че съм тук, или беше станало случайно? Може да е получил описанието в офиса на пристанището — всички италианци говорят твърде много. Нямаше кой знае колко чужденци в града, защото беше още доста рано за сезона.

Марсилия! Бях се представил като „Фамилен шпионин на Роксентър“ на онзи пристанищен директор. Той трябва да се е раздрънkal, че съм бил там със „Златен залез“.

Топлото слънце се превърна в мраз. Едва тогава започнах да си давам сметка, че бях казал на Бери една ужасна лъжа. Хелър не само че не беше престанал да бъде заплахата за горивото, ами и беше по-опасен от всякога.

Бибипка му на Хелър! Винаги ми навличаше неприятности. Умишлено и по предназначено зъл начин.

Това, което диктуваше отърваването от Хелър, вече не бяха само задълженията ми.

Вселената просто беше твърде малка, за да побере и двама ни!

Успокоих се с мисълта как Бери няма да открие, че Хелър сега е свободен като волна птичка да изсипе злата си воля върху тази планета. Бери вероятно щеше да си помисли, че Мадисън и аз сме си дали заслужена почивка...

И тогава се сетих. Ако ни предизвикат, можехме да кажем, че ако Хелър надигне грозната си глава отново, просто търсим нови начини да го спрем.

Да, това беше. Можехме да кажем как, макар и да сме съзнавали, че мъжът с новото гориво е, доколкото ни е известно, изваден от строя, сме си дали сметка, освен това, че той би могъл да задейства отново и че ако го направи, трябва да разполагаме с боеприпаси.

Щеше ми се да си бях помислил това още докато Бери седеше до мен. Но аз така се бях слисал. Човек не може да мисли добре, когато сърцето му бие на около пет фута над главата.

Може би трябваше да изпратя на Бери съобщение по радиото с думите:

— Въпреки че, доколкото знаем; човекът с новото гориво е изваден от строя, нашата преданост към задълженията ни е толкова голяма, че ние старателно търсим нови начини, за да очерним името му и да попречим на напредването му.

Не, Бери можеше да го разбере погрешно. Онова, което трябваше да направя, бе да се захвана здраво със следното: а) Наистина да намеря данни, с които да помогна Хелър да се превърне в престъпник, и б) да мисля, мисля, мисля за начин да хвърля унищожителен експлозивен заряд в сърцето на Хелъровата операция. И тогава, ако работата стигне до Бери, да мога да кажа угоднически:

— О, нямаше причина да ви притесняваме: всичко сме поели в свои ръце.

Да, това беше най-добрият план.

Почувствах се много по-добре. Избутах всичките тормозещи ме съмнения в задната част на съзнанието си и се върнах на кораба.

Още повече се успокоих, когато хвърлих поглед към екраните и видях, че Хелър просто зубри за изпитите си: сега се занимаваше с лекциите на Армия Г-2 за „психологическо воюване за офицера в разузнаването“. Графиня Крек беше излязла да пазарува, като беше повлякла със себе си икономата на апартамента — Балмор. Тя очевидно се опитваше да намери подарък за дипломирането на Хелър и нямаше

голям късмет с нещата, които се предлагаха и които тя сякаш приемаше за „примитивни ръчни изработки“. Там нямаше никаква заплаха.

Тийни и Мадисън се върнаха на борда навреме за вечеря. От цялото обикаляне бяха много гладни и поглъщаха печена пуйка по филаделфийски с внушителна бързина, но това не намаляваше наситения им интерес към деня, който бяха прекарали.

— Всъщност — каза Мадисън — Наполеон не е стигнал много далеч. Можеш да погледнеш от Елба, където е бил заточен, право към Корсика, където е бил роден. Убил е няколко милиона хора и въпреки това е изминал само това кратко разстояние.

— Е, той не е бил истински престъпник — каза Тийни с разбиране и с уста, пълна с пуйка. — Не са го обесили.

— Не мога да разбера наистина защо е национален герой на французите — каза Мадисън. — Той не е бил французин. Бил е тосканец, италианец. Но има едно нещо, което може да се каже в негова полза. Със сигурност е бил велик специалист по връзки с обществеността. Ей ти го на, един чужденец, който атакува французите отвътре, като е дегизиран като техен генерал, убива милиони от тях, а те са го направили и император след това. Та това го поставя много високо в йерархичната стълбица на връзките с обществеността. Какъв гений само, да сполучи така. Истински се радвам, че проследихме това. Получих много сведения за нещата, по които се увличат хората.

Тийни си беше взела един десерт с банан и го атакуваше.

— Значи мислиш, че това пътуване беше много успешно, така ли, Мади? Добре. Дай ми списъка си с престъпници и аз веднага се захващам на работа с изследователската си група.

Помислих си, че е по-добре аз да се заема с това. Щеше да направи добро впечатление, когато срещнех Бери следващия път.

— Аз ще ти помогна — казах.

— Разбира се, че ще ми помогнеш — рече Тийни. — Всъщност ти си изследователската група. Кой друг, по дяволите, знае такива големи думи като „заточен“?

ГЛАВА СЕДМА

Следващото име, което Тийни избра, беше Спартак. Той бил римски гладиатор, който застанал начело на едно въстание на роби и замалко да свали цялата империя. Тийни реши, че за него няма достатъчно в енциклопедията, така че е по-добре да отидем до Рим. Пишеше, че в края на въстанието 6000 оцелели роби били разпънати по цялата Виа Апия.

Тя повика капитана.

— Бити, какво ще кажеш да се движим успоредно на този Апийски път, за да можем да видим телата.

Капитан Битс се усмихна.

— Виа Апия е бил търговски път. Ако искаш да стигнеш до Рим, трябва да спрем на пристанището му Чивитавекия, което е оттук надолу по крайбрежието. Доста е отдалечено от града, но има метро и разни други подобни.

— Тук не пише адреса на Спартак — каза Тийни. — Но може би тоя приятел, Крез, който го е натупал, е все още някъде там. В Рим има ли справочници за града, в които...

— Тийни — казах аз, — тук пише, че Спартак е умрял в 71 г. пр.н.е. Това е преди 2000 години. Даже повече. Освен това Крез е споменат само веднъж. В момента си имаш работа с древна история.

— О, бибипка му — възкликна Тийни. — Тия хора се движат толкова много; че не можеш да следиш ничия траектория. Веднъж се опитах да намеря координатите на леля в Чикаго и бибипка му, ако не се беше местила пет пъти. Нямаше въобще да успея да я открия, ако не бях прочела във вестниците, че току-що са я хвърлили в местния затвор.

Тя погледна глобуса, проследи нещо с пръст и каза:

— Добре. Ще отидем до Чивита — или както там му викате — и ще го вземем оттам.

— Ще бъдем там призори — каза Битс. — Вече сме изцяло в италиански води и всичко, което трябва да правим, е да плаваме. Така

че вдигаме котва и потегляме. Поспете добре. За да се срещнеш с трафика на Рим, имаш нужда от добър сън!

Е, аз не поспах добре. Сигурно си мислите, че цялото ходене беше изтощило Тийни. Но след две парченца сладкиш с хашиш, както и някои други работи, започнах да се кикотя и да върша разни други неща до късно след полунощ.

Когато се събудих, капитан Битс, верен на обещанието си, беше вързал яхтата за един док в Чивитавекия. Беше рано. Предишната нощ стюардът беше оставил една от вратите отворени и онова, което ме беше събудило, бе гюрултията. Погледнах навън. В далечината се виждаше докът, гора от товарни кораби и комини.

Един локомотив спря наблизко и точно тогава наду свирката си, с което за малко да спуска тъпанчетата ми. Италианците са трудолюбиви хора, особено когато става въпрос за произвеждане на шум.

Тъкмо щях да се дръпна, когато едно цветно петно хвана погледа ми. Беше Тийни по някакви алени спортни гащета и сутиен от бански.

Стоеше до сергията на някакъв амбулантен търговец и разглеждаше пътеводители. Очевидно имаше някакъв спор с търговеца, за да спре опитите му да ѝ продаде лотарийни билети.

Тъкмо отново да се прибера, когато видях една смътна фигура зад Тийни. Една ръка се протегна и я сграбчи за рамото.

Мъжът с черната челюст!

Ето го пак с неговия костюм от три части!

Той погледна към кораба, след което издърпа Тийни в сянката зад сергията. Изглежда споряха за нещо. Той беше приближил много лицето си до нейното и гледаше намръщено, докато говореше.

После тя отвърна нещо.

Той я погледна. След което направи нещо много странно! Падна на колене и вдигна ръце за молба.

Тя клатеше глава. После предупредително вдигна пръст. Той погледна унило пръстта под коленете си.

— Тийни продължи да говори, след това се опита да си тръгне.

Мъжът с черната челюст я сграбчи за китката. Тя спря. Каза нещо.

Той погледна земята отново, след което бавно кимна.

Тя тръгна обратно към кораба. Мъжът с черната челюст стана, като се взираше след нея. Изтупа коленете си.

Тийни извика нещо на караула, който пазеше мостчето. Той предаде съобщението към палубата. Тогава се появи един от нашите моряци и Тийни му извика нещо.

После се обърна и тръгна към мъжа с черната челюст. Двамата тръгнаха надолу по дока и изчезнаха от погледа ми.

На закуска бях изненадан да намеря Мадисън. Мислех си, че е тръгнал за Рим. Споделих с него.

— О, Тийни отиде там — рече той. — Остави съобщение, че може да отсъства ден-два. Не мисля обаче, че ще открие кой знае какво за Спартак там. Бил е разгромен доста по на юг, в Лукания, когато се опитвал да пресече към Сицилия. Освен това трябва да си подреда записките за Наполеон. Какъв човек. Свършил е толкова добра работа, че Франция не е постигнала нищо оттогава. При това е бил само едно чуждестранно джудже. Какъв триумф на връзките с обществеността!

Не видяхме и следа от Тийни цели два дни. Върна се с малък камион. Беше затрупан с блестящи куфари и багажи.

Тя мина подскачайки по мостчето, облечена в ловен костюм със сребърни пайети и шапка с пера на главата.

Аз стоях на палубата и тя изприпка при мен.

— Виж сребърните ми ботушки! — каза тя, като повдигна единия настрана, за да го видя по-добре. Не са ли последен вик на модата?

— Тийни, какво, за Бога, означават всички тия куфари и чанти?

— А, тия ли — каза тя, като погледна към екипажа, който ги носеше на борда. — Повечето от тях са празни. Няма в какво да си слагам вещите. Няколко обаче са пълни. Това е, което ме забави: бибипаната modiste нямаше нито един модел от моя размер и трябваше да вися, докато ме мерят и мерят, след което ме нагласяваха и нагласяваха. И тя слагаше през цялото време огромни подгъви, като казваше, че ще порасна. Е, може би ще порасна. Божичко, дали имат хубава храна в луксозните хотели? Мислех, че всичко, което италианците в Щатите ядат, са спагети, а не съм видяла и една връвчица от тях! Най-страхотната храна, която някога си вкусвал. Навреме ли се върнах за вечеря? Човече, умирам от глад! — Тя хукна да си ходи. Изведнъж спря. — Онези черни, куфарчета са за теб. Ти също нямаше никакъв багаж. — И изхвърча.

На вечеря се появи в черна копринена вечерна рокля, очевидно творение на някого от най-добрите римски дизайнери, като ефектът се нарушаваше малко от ластика на конската ѝ опашка.

— Какво стана със Спартак? — попита Мадисън.

— Кой? А, да, Спартак — каза Тийни. — Ами изглежда трябва да отидем до Неапол, за да разберем.

И така, казах на капитана да отплава за Неапол, но акълът на Тийни изглежда не беше в престъпниците. Дойде в спалнята ми по неглиже от абсолютно прозрачно морскозелено, сложи един нов грамофон в средата на килима и седна пред него.

— Това е най-великата джаджа, Инки — каза тя. — Работи с батерии и просвирва плочата от горе на долу или вертикално или по какъвто и да е начин с лазерен лъч. Никакъв шанс нещо да измести иглата от каналчето. Така че сега мога да си пускам плочите, без да им се образува нито една драскотина?

Грамофонът имаше две подвижни тонколони, които Тийни постави на известно разстояние една от друга.

— Взех си и няколко нови виещи сингли. Чакай само да чуеш този!

Тя усили звука докрай. Барабаните загърмяха. Китарите запищяха. Басът забумтя. Един тенор запя с хор:

*Промъквам се към теб.
Ще те хвана, хвана, хвана.
Ще се озовеш в лапите ми!
Погледни ги тия нокти, нокти, нокти!
Йай, йай, капанът е заложен!
Така че вмъквай си крачето!
Така че вмъквай си вратлето!
Вмъквай, вмъквай, вмъквай,
Вратлето си на голо вмъквай!
Така че вмъквай се целият! Ту! Ту! Ууууу!
О, ще те хвана, хвана, хвана!
Промъквам се, промъквам се, промъквам се
Към те-е-е-е-е-е-е-е-е-е-б!
ВНИМАВАЙ*

Последната част от песента почти ме накара да изскоча от кожата си.

— Не е ли възбуждаща? — попита Тийни със замечтан поглед.

— Ужасна е — отвърнах аз. — Дори няма рима.

— О, но чувството — каза Тийни. — Обожавам сантименталните песни. Ето един бхонг, който приготвих за теб. Дръпни си.

Дръпнах си веднъж.

Цялата стая изведнъж се завъртя в спирала от ярко розово. Макар че ме полазиха тръпки от главата до петите, бях запазил малко разум, за да попитам:

— Какво имаше в тая лула?

— Масло от хашиш — отвърна Тийни. — Абсолютният реактивен самолет на Мери Джейн. Най-доброто в Рим. Петдесет бибипани долара за грам! А аз си набавих цяла бутилка от него!

Морскозеленото negliже се плъзна към пода. Имах достатъчно акъл, за да се сетя какво ще последва. Но единственото, което можех да правя, бе да се кикотя.

И ужас на ужасите, музиката наистина звучеше великолепно, включително и изкрещяното: „ВНИМАВАЙ!“

О, Боже, само ако бях внимавал!

ГЛАВА ОСМА

В Неапол, още една гъмжаща гора от мачти на товарни кораби, под които като диви животни търчаха влекачи и влакове, не открихме нито следа от Спартак. Но там Тийни попадна по следите на някого, наречен Гарибалди, който беше помогнал за измъкването на Италия от многовековната доминация на Австрия и бил застрелян заради раните си. А това ни отведе на едно място, където на времето бил акостирал — Палермо, Сицилия.

Разбира се, в Палермо човек имаше достъп до един цял остров, пълен с бандити и престъпници, с които не можеше да се справи даже италианското правителство. Това беше домът на предците на Мафията. Мадисън, Тийни и аз се разходихме с една наета кола из целия широк остров.

И човек можеше да си представи как тази неравна и на места неплодородна повърхност е могла да отхрани толкова много наемни убийци. Не се изненадахме, когато ни казаха, че мястото е било обилно заселено с пирати.

Направихме си даже екскурзия до източния край на острова, където вулканът Етна бълва дим към небето. Самото име означава „Аз горя“ и, ако се съди по броя на изригванията и отнетите животи, си го заслужаваше.

Мисълта да изминем последните 21 мили над градчето Катания, само за да стигнем до върха, доста ме зашемети и на Тийни ѝ бяха необходими доста, „вопли“ и „мрънкания“, за да ме накара да се съглася.

На върха тя беше много съсредоточена. Денят беше брилянтно ясен и тя застана на силния, наситен с миризма на дим вятър, който развяваше конската ѝ опашка, и с помощта на Мадисън и една карта намери основната част на Италия на североизток, намери Малта на юг, а след това и една неясна мъглявина на югозапад, която вероятно беше Тунис. Напразно се опитва да види Корсика. Вгледа се на изток и силно примижа с очи, като се опитваше да види Гърция. А след това сложи ръка над присвитите си очи, за да види Турция. Но, естествено,

даже на височина 10000 фута те бяха под хоризонта, при условие че Гърция беше на повече от триста, а Турция — на повече от шестстотин мили разстояние.

— Ей, голямо съм бибицеле — каза тя. — Старият Бити не лъжеше. Светът все пак е кръгъл!

През целия път надолу през потоците лава, плажните гори, лозята и към Катания тя продължаваше да се чуди.

— Защо не падаме? — попита тя. — Ами ако се подхлъзнем или нещо такова? Как става така, че водата не се излива от океана?

Мадисън се опита да ѝ обясни гравитацията, държейки нависоко два портокала, докато подскачахме, по пътя. Тя ги хвана. Даже накара шофьора да спре. Но не успя да накара портокалите да се плъоснат едновременно, както беше казал Мадисън. Помисли си, че той я лъже.

Изминахме 90-те мили обратно до Палермо, за да стигнем навреме за късната вечеря на борда и човек би си помислил, че целият път е оставил отпечатъка си върху нея. Но не би. Тя ми обясни, че маслото от хашиш лекува всичко и това е последното, което си спомням.

На следващата сутрин, на закуска, тя за нещастие откри града Корлеоне, точно на юг от нас.

— Хей — възкликна тя, — там няма ли някоя шайка на Корлеоне?

Подскочих видимо.

Мадисън я увери, че наистина съществува една шайка на Корлеоне. Контролирала профсъюзите, водните линии и всички пристанище в Съединените щати, хазарта и проституцията, и ако не била тя и Фостино „Примката“, Наркотици, саро di tutti capi, щял да бъде истински щастлив човек. Корлеоне бил смърт за наркотиците.

— Проституция? — възкликна Тийни. — Не знаех, че има профсъюз на уличниците. Хей, Инки, това как се съвместява с твоя рекет на търговията с бели робини? Имаш ли си закрито местенце, или не?

— Корлеоне — казах аз мрачно — са хора, на които не бива да им се месиш много.

— Хей — каза тя, — това звучи опасно. Може би е по-добре да се опитаме отгук, докато все още си имаме скалпове. Къде е списъкът ти, Мадисън? По-добре е да задвижим моторите.

Тя взе списъка и бързо отпраши към библиотеката на кораба. Директорът по спорта не повярва на честната ми дума, че не съм пушил марихуана предната нощ, и ме накара да се упражнявам, докато мускулите ми не запищяха.

Независимо от всичките предупреждения и спешност на закуска, когато напуснах физкултурния салон и отидох на обяд, бяхме все още в Палермо, а на масата нямаше й следа от Тийни.

— Тя слезе на брега около девет — каза главният стюард. — Носеше очила с рогови рамки, но без диоптри и каза, че отива до университета в Палермо. Годеникът ѝ отиде с нея.

Следобеда се мотам безцелно. Продължавахме да стоим на пристанището. Не исках да слизам на брега: разговорът за Корлеоне малко ме беше изнервил.

Погледнах екраните. Хелър беше зает с вземането на изпитите в Имперския Университет. Помислих си злобничко, че щом Тийни така внезапно се беше заинтересувала от университети, може би ще злорадства за негова сметка. Опипах с копнеж радиото за двупосочна връзка. Просто не можех да измисля как да върна Тийни в Ню Йорк, без да бъда по-късно обвинен в изнасилване на малолетна.

Графиня Крек беше повлякла и Балмор, и Бум-Бум със себе си, като продължаваше да търси подарък за дипломирането. Тя влезе в един магазин и за момент вниманието ми се замъгли. Тогава изведнъж се озовах втрещен в шепа гилзи от пушка!

— Да, госпожо — долетя гласът на продавача. — Това са патрони от „Магнум Холанд“ и „Холанд 375“.

— Могат да съборят и слон — каза Бум-Бум. — С един куршум един слон.

— Мислех си за един друг дивеч — рече графиня Крек.

Цялата летаргия, която усещах до този момент, се концентрира в паника.

Онези огромни, блестящи месингови сандъци, пълни със смъртоносни куршуми, имаха едно-единствено послание за мен.

ПУФ! ПУФ!

За малко да изпищя. Тогава си дадох сметка, че се беше почукало на вратата. Върнах се в нормално състояние.

Бях истински щастлив да спра звука и бързо да хвърля едно одеяло върху екраните.

— Мис Тийни се върна — долетя до мен гласът на главния стюард. — И мисля, че се нуждае от вашата помощ.

Бързо напуснах стаята. Каквото и да е, само да се махна от смъртоносните екрани.

Двамата с Мадисън бяха в библиотеката. Като гледаше през накривените си очила без диоптри, Тийни посочи към една купчина книги, който Мадисън се беше изтормозил да носи.

— Тия бибипани професори — каза Тийни — би трябвало да са много образовани, а половината от тях даже не говорят английски. Трябваше да купим тия книги от една книжарница. Имат много картинки, но не бях забелязала до средата на пътя към кораба, че всички са на италиански! Така че всичко зависи от теб, Инки. Ти си единственият, който умее да навива спагети. Започвай да превеждаш. — Тя потъна в едно кресло и започна да поглъща сметановата сода, която стюардът донесе, като намаляваше съдържанието на бутилката с шеметна бързина. — Уф! възкликна тя. — Хубаво е, че мога да избутам катакомбите от гърлото си.

— На път за университета спряхме в катакомбите — каза Мадисън. — Там има труп на един американски консул, който е познавал Гарибалди.

Трупове, трупове, трупове — рече Тийни. — Исусе, много от тях даже висят на куки по стените! Студени и тракащи. Навсякъде около теб трупове, които се взират в теб с невиждащи очи.

Замръзнах.

— Но я се захващай с превода, изследователска групо — каза Тийни. — Почвай да навиваш тия спагети така, че да зазвучат по Бруклински.

Най-горният том беше историята на фамилията Корлеоне! Отворих го плахо и се озовах втренчен в една фотография на „Светия Джо“. Сенки от Силва! Да, имаше я датата на убийството му! Леле! Имаше снимка на Силва!

Бързо оставих книгата настрана. Взех следващата. Беше с лъскава корица, на която имаше скулптурен бюст с шлем на главата.

— А, ето го този, от когото се интересуваме — каза Тийни — Александър Велики.

— Бая престъпник — обади се Мадисън. — Майка му Олимпия отровила баща му и естествено момчето тръгнало да изнасилва целия

свят. Имал е психоаналитичен проблем, но, няма значение, така или иначе е бил един от най-великите престъпници за всички времена. Един прост варварин от Македония, а е успял да направи всичко това.

— Вие вече знаете за него — казах.

— Не, не — намеси се Тийни. — Не сме се ровили в личния му живот въобще. Нямаме си представа как е имал толкова добри връзки с обществеността, при условие че е бил такъв мухльо. При това побъркан. Мислел си, че е Бог. Но се нуждаем от още няколко подробности и тогава ще можем да отпрашим за Македония.

— Чакайте — казах. — Това е ужасно близо до Турция. Ако попадна в ръцете на турците, ще стана на шиш кебап.

— Затова сме взели книгите, които са най-отдолу — рече Тийни. — Когато свършим с Александър, можем да отидем да погледнем в Китайския Гордън.

— В Китай? — извиках аз.

— Не, не Инки. Исусе, колко си невеж. Китайският Гордън е направил последния си бивак в Египет. И можеш да видиш ей там на глобуса, че от Македония до Египет може да се стигне, без да се приближаваш до Турция. Очаквам с нетърпение да пояздя камила до пирамидите. Така че почвай да предъвкваш азбуката за Александър, за да можем да се махнем от това място. Някакъв здрав на вид мафиот разпитваше за теб на дока, а на нас не ни се ще да те пъхнат в ония катакомби с всичките ония мъртвешки очи, които да се взират в теб До края на вечността.

Отплавахме веднага, щом намерихме пилот и влекач.

Същата вечер, когато се насочихме към пролива Месина, който разделя Сицилия от Италия, не останах да чакам гледката на водовъртежите, които за малко не удавили Одисеи. Бях в спалнята си, а грамофонът гърмеше с пълна сила.

Тийни пушеше с мен един джойнт и размахваше ръка в ритъм с бумтежите на една нова плоча, която беше купила. Кикотеше се. В песента с много тежък ритъм се пееше:

Прибирай се вкъщи!

В леглото.

Прибирай се вкъщи!

*В леглото.
При мен.
Прибирай се вкъщи!
В леглото.
При мен,
Во, Боже!
Пъхни го вкъщи!
При мен.
Во, Боже!
Пъхни го вкъщи.*

Какъв тъп бибип съм бил да си мисля, че тя се кикоти, защото е екзалтирана от марихуаната!

ЧАСТ ПЕТДЕСЕТ И ОСМА

ГЛАВА ПЪРВА

Съвсем безгрижно, през измамно спокойни морета, аз плавах напред към гибелната си орис.

Понякога Съдбата е като палач, който не бърза: качва жертвата на платформата, нагласява добре врата на обречения, артистично наточва брадвата си и изпраща някой помощник да му донесе халба бира, за да може да се наслади на гледката и злорадството, преди да нанесе съскащото фиу, което завинаги ще прекъсне желаната връзка между черепа и трупа.

Няма съмнение, че гледката беше красива. Заобиколихме най-долния край на Гърция, като минахме през Цикладите и навлязохме в легендарното Егейско море. Лазурната вода се диплеше от хладните бризове на късната пролет, белите пухести облаци се издигаха величествено над възпетите в приказки и песни острови. Бялата яхта оставяше лека следа, но това беше фатален знак в моята история.

На изток от нас се простираше Турция, но тя беше на повече от сто мили и извън полезрението — както и, за съжаление, извън ума ми. Курсът ни минаваше между двата континента — Европа и Азия. Тъй като нощем бивах здраво дрогиран с масло от хашиш, а през целия ден упражненията отвличаха вниманието ми, Азия, където ме очакваше катастрофата, можеше със същия успех да бъде и на друга планета.

Изминаха четири дни на пътешестване, дни като капки жизненоважна кръв, изтичащи незабелязано.

Бях открил, че при ниска скорост, яхтата не подскача въобще, даже да е в средно бурни води, а на Битс не му липсваше готовност да пие бира в лоцманското си кресло и да си разказват с офицерите на пост за Джейсън и Златното руно, както и за техни собствени преживявания с момичета и узо на този или онзи остров, покрай които минавахме. Самата Тийни като че ли намираше това за много образователно, защото ходеше при тях по два-три пъти на ден.

Съсредоточих вниманието си върху личните си задължения. Всеки ден проверявах Хелър и Крек. Часовата разлика сега беше седем

часа и на яхтата ставаше три-четири следобед, когато те двамата започваха да действат сутрин в Ню Йорк.

Само веднъж чух да се споменава яхтата. Те закусваха в слънчевата стая на апартамента си, защото навън се изливаше силен дъжд.

— Съжалявам, че загуби кораба — каза Хелър. — Беше много хубав.

— Турската армия му е намерила по-добро приложение от мен — отвърна графинята. — Ти си напълно излекуван от глупостта ти по отношение на другите жени и аз нямам ни най-малкото намерение да бягам повече от теб. Освен това, свършваме тук много бързичко и за нула време си отиваме у дома. Така че кому е нужен корабът?

На мен. Без него щях да бъда в лапите на турските власти в най-добрия случай или направен на решето от пушката на бащата на сестра Билдиржин — в най-лошия. Не се и досещах колко по-лошо се очертава да стане.

Македония, където Филип, бащата на Александър, управлявал, е до северния край на Гърция. Плавахме през протока Салоника, а планината Олимп, домът на гръцките богове, се издигаше в заснежена величественост отляво на борда.

Промушихме се между риболовните кораби на град Катерини и като обърнахме на североизток, влязохме величествено в Солун — второто по големина пристанище на Гърция.

Намериха ни отлично място, където да хвърлим котва, обсипаха ни с добре дошли, а Тийни и Мадисън запретнаха ръкави да проследят духа на Александър Велики.

Насилиха ме да ги придружа и с една прегракнала кола, останала от Втората световна война, загракахме към мястото на Филиповата столица, Пела, на 24 мили северозападно от модерния град.

Археолозите имаха много работа и това е всичко, което мога да кажа по този въпрос. В една инак пасторална обстановка те бяха поставили голи основи и няколко пода. Признавам, че подовите на бившите резиденции бяха интересни в по-късните Земни домове могат да се намерят рисунки по стените, но по време на Александър Велики правели рисунките на пода! Това бяха многоцветни мозайки от малки камъчета, глави на лъвове, ловни сцени и те ХОДЕХА ПО ТЯХ!

Веднага казах на Тийни и Мадисън, че това е много съществено от психологическа гледна точка. За мен беше очевидно. Опитах се да го обясня и на тях:

— Гръцките богове — казах, — обитават небето. Представете си как бебето Александър припка насам-натам по ританки и гледа всичките тези сцени под краката си и, разбира се, започва да си мисли, че е Бог в небето. Елементарно. Очевиден случай на пространствено-психологическо разместване на продълговатия мозък, което не му оставя никаква друга възможност, освен тази да завладее света.

Те не го разбраха.

— Това не обяснява защо майка му е отровила баща му — каза Тийни, докато нагласяваше един фотоапарат, с който се беше сдобила по мистериозен начин, за да хване в кадър една особено глупава на вид лъвица, която се беше захванала да поглъща един нещастник и при това се смееше.

— Ето, това е то — рекох аз. — Аз прочетох ония книги, а тя не. Филип е бил убит от един млад мъж, който си мислел, че Филип е бил много несправедлив с него. Написах ти го в записките, Мадисън.

— О, аз ги прочетох — отговори Мадисън. — Така това, че Олимпия е отровила съпруга си, изглежда още по-естествено. Освен това, от него стават страхотни заглавия. Мога да си го представя в „Атина Таймс“: 18 инча, цитат, Вбесена кралица пробутва на съпруга си арсеник, край на цитата.

— Фактите не са такива — запротестирах.

— Фактите? — възкликна Мадисън, като махна с ръка, за да посочи, останките от древния град. — Какво общо има ФАКТЪТ с това? Александър е бил 99% творение на връзките с обществеността. Легендите за живота му нямат почти нищо общо с фактите. Бил е един от най-изопачените образи на престъпници в историята. Специалистите по връзки с обществеността, както пише в записките ти, векове наред са се потили да направят ново копие за Александър. А що се отнася до историята с отровата, дори то е твърде близко до истината, за да направи добър тираж. Тя е имала предостатъчно причини.

— О, я стига — казах аз.

— Отвори си книгите! — кресна Мадисън. — Всеки път, когато Филип се огледал, се женил за някоя нова. На практика имал рани от

лежане, след толкова много брачни ложета. И когато накрая се оженил за една фуста — Клеопатра, но не египетската — на жена му Олимпия ѝ дошло до гуша, грабнала Александър, скочила в каретата си, и напуснала царството в облак от конски туфички. Един брак прелял чашата. Мъж, който въобще се оженва, трябва да отиде в психиатрична клиника, а пък мъж, който извършва двуженство, трябва да бъде връзван и измъчван от най-демонския възможен психиатър.

Това развали целия ми ден. Разходих се и седнах под едно маслиново дърво. Той беше изразил едновременно собственото ми мнение и положение свършено точно.

И точно в онзи момент истинското значение на заплахата в Турция ми се изясни. Вече имах два брака в Ню Йорк.

Мисълта, че мога да се ожения още веднъж в Турция беше повече, отколкото можех да понеса, и когато си спомних, че сестра Билдиржин — беше садистка, която слагаше коленете си върху гръдните кошове, докато пробиваха черепа на някой пациент, започнах да треперя. А когато и фактът, че е непълнолетна, се промъкна в сцената на душевния ми тормоз, започнах да се чувствам наистина зле.

Когато се върнахме на кораба за обяд, ядох много малко и помолих да бъда освободен от всякакви други екскурзии през следобеда. Тръгнаха без мен.

Седях в салона на собственика и въобще не се обадох, когато чух от устата на дребния, плешив мистър Туодъл, заместник-декан по учебната част в Имперския университет, че Хелър е взел всичките си изпити блестящо.

— Уистър — каза Туодъл, като стана и извади лулата от устата си, — изпратих съобщение да се видя с вас лично, защото съм напълно стъписан. Вие сте почти най-добрият от всичките ни студенти изобщо. Сто процента по всички предмети и то в такъв широк диапазон. Наистина е изненадващо какво можем да направим в този университет от студентите. Гледам оценките ви от онзи военен колеж и ги сравнявам с тези от последната ви година и не мога да повярвам на очите си. Какъв прилежен студент! Боже мой, как само сте се променили! Това показва какво може да направи постоянното посещаване на часовете под нашето суперлативно напътствие. И е толкова учудващо, че не сте пропуснали нито един ден.

— И аз самият го намирам малко изненадващо — каза Хелър. Куче такова! Въобще не беше стъпил в ония класни стаи след първите няколко дни! Онзи Изи беше уредил всичко!

— Така че това поставя и средната ви посещаемост на часовете на върха. И така, радвам се да ви съобщя, като исках да го направя лично, че се дипломирате като бакалавър по ядри науки и инженерство следващата седмица „с високи почести“.

— Искрено съм ви признателен — рече Хелър.

— О, недейте да благодарите на мен. Тук има и едно съобщение от мис Симън. Тя обикновено е абсолютен цербер за студентите. Трудно е да я разбере човек. Точно тя беше тази, която насочи вниманието на преподавателите от факултета към това, че трябва да ви се окажат възможно най-високите почести. Ето бележката ѝ. В нея пише: „Напълно съм благодарна на този студент, че създаде добри отношения между студентите ми и мен. Без онова, което той направи, светът щеше да е безрадостен“. Тя даже изнесе реч на едно от съвещанията на факултета, като каза, че никога не е била по-доволна.

— Радвам се да го чуя — каза Хелър. — В началото нещата бяха на „здравей-здрасти“. Но след известно време тя започна да се променя.

Оплаках загубата на съюзника си.

— Сега, има още нещо — каза мистър Туодъл. — Вие завършихте последната си година в Корпуса за обучение на запасни офицери. Според документите ви за записване, би трябвало сега да положите клетва в Армията на САЩ като помощник-лейтенант и да започнете да работите като такъв.

— Да положи клетва? — възкликна Хелър.

— За вярност към правителството и т.н. — каза мистър Туодъл.

— Това би означавало... и Хелър млъкна. Знаех в каква трудна ситуация го поставя това. Като кралски офицер десета степен във Волтарианската флота, щеше да си навлече смъртно наказание, ако положи клетва за вярност към някоя чужда сила. Застанах нащрек. Ако това станеше, той ми беше в ръцете!

Мистър Туодъл вдигна ръка, за да го прекъсне.

— Обучението ви в Корпуса за запасни офицери беше за Г-2, армейско разузнаване.

Дипломата ви е за ядрени науки.

Полковник Танк изпрати нов вътрешен ред за Армията. Ето го тук. Тъй като в момента не се очертава никаква война, армията няма нужда от повече разузнаване. Докато не се обяви война, на всеки ядрен инженер се разрешава да се занимава със специалността си, но в качеството си на цивилен. И така новината е, че полагането на клетвата ви в Армията е отложено. И можете да приемате всички високоплатени оферти за промишлеността, които ще залее студентите ни веднага след деня на дипломирането им.

— Великолепно — каза Хелър.

Сърцето ми спря да бие. Отиде си и последният ми шанс. Хелър щеше да се развихри като ураган, за да получава ново гориво и да разбие Роксентър и Ломбар. Това беше ЛОШО!

Мракът около мен се сгъсти.

Изведнъж ме споходи мисълта, че Бери ще тръгне по петите ми, когато подлата решимост на Хелър да спаси тази планета стигне до ушите му. Едно по-добро и по-чисто гориво щеше да бъде идеално за пет милиарда Земни жители, но щеше да означава смърт за Роксентър и това беше важното.

Не можех повече да издържам. Замъкнах се към спалнята си и легнах.

Трябва да съм задрямал. Събудих се, за да видя, че Тийни ровичка из шкафовете ми.

Видя, че съм буден.

— Инки, имаш ли алпийско оборудване?

— Какво означава алпийско оборудване? — попитах аз.

— Това, с което се изкачват планини. Приготвям се за утре. Двамата с Мади ще заминем, за да изкачим връх Олимп, ако можем.

— За Бога, за какво ви е притрябвало да правите това? — попитах аз.

— Заради Боговете — отговори тя. — Казваха ми, че това е мястото, където живеят всички гръцки богове, Зевс и останалите. А Александър си мислил, че е Бог и може би и той се е качил горе.

— А, не — рекох. Мисълта за толкова големи усилия накара изтощението ми да ме повали. — Та той е висок девет или десет хиляди фута, върховете са покрити със сняг, а са и толкова много. Опасно е. Може да ви се завие свят и да паднете. За Бога, не рискувай живота си! — Това беше всичко, от което се нуждаех, за да потъна в

супата, в която едва плувах. — Освен това мисля, че ония богове са си обрели крушите, когато хората спрели да им принасят в жертва кози, с които да се хранят. Съмнявам се дали ще намерите даже и някой изсъхнал лавров венец.

— О, това не е единственият ми аргумент. Искам да погледна морето от птичи поглед, както и островите. Освен това искам да се опитам да видя Турция. Тя е само на около 200–250 мили право на изток, а между нея и нас няма нищо друго, освен вода. Хей, какво по дяволите, ти става, Инки? — После се провикна още по-силно: — Стюард, ела веднага с една кофа! Инки е хванал морска болест на пристанището!

ГЛАВА ВТОРА

Първият намек, който получих за истински неприятности, дойде през следващия следобед.

Лежах като пребит в леглото си, без никаква промяна на състоянието ми от предишния ден. На вратата се почука. Офицерът, който отговаряше за радиовръзката, надникна вътре.

— Мис Тийни тук ли е?

— Защо ти е притрябвала? — изсумтях от леглото си.

— Ами просто купът ѝ от радиосъобщения се увеличава, а аз не съм я виждал цял ден.

— Радиосъобщения? — премитах аз. Какво, по дяволите, правеше Тийни, че получаваше съобщения по радиото! От кого и защо? — Аз ще ги взема — казах хитро.

— Не, не — рече той. — Винаги идват със знак за строго поверително.

Възрастната стюардеса чу глъчката и дойде по коридорчето с торба с пране в ръка.

— Мис Тийни няма да се върне до вечеря — каза тя на офицера от радиосвързката. — Знаеш много добре, че не бива да идваш тук и да тревожиш мистър Бей. Той боледува.

Мъжът отдаде чест и се оттегли, като отнесе мистериозният лист със съобщения, без да съм го прочел.

Следващата случка беше по-малко мистериозна, но пък поразтърсваща. Около четири часа чух трополене на дока до нас. Повдигнах се на треперещия си лакът и погледнах през вратата.

ДЕМОНСТРАНТИ!

Носеха лозунги, размахваха юмруци и крачеха напред-назад по кораба!

**ТУРЦИТЕ ДА СИ ХОДЯТ ВКЪЩИ!
ОРЪДИЯ НА ИМПЕРИАЛИЗМА НА ЯНКИТЕ
ДОЛУ ТУРЦИЯ!**

Винаги съм знаел, че има кръвна връзка между турците и гърците. Започнала е с Персийските войни. И макар че Александър бил покорил Мала Азия, с течение на вековете, азиатците си отмъстили както си знаят и селджукските турци завзели цяла Гърция и я задържали под властта си чак до XX век. Изглежда кръвта от враждата се беше изляла навън при вида на нашия турски флаг.

Но цялата работа беше много мистериозна. Бяхме приети много радушно, с хляб и сол. И сега това! Пазачите от охраната на дока просто си стояха там и не правеха нищо.

И ето че се появи една кола. Промъкна се между демонстрантите. Спря до мостчето.

Изведнъж демонстрантите осъзнаха, че колата е дошла заради яхтата.

Скупчиха се около нея!

Тийни и Мадисън изскочиха от колата, заедно с един преводач.

— Започнаха да летят камъни!

Тийни и Мадисън си проправяха с усилие път през тълпата. Преводачът хукна да бяга. Шофьорът на колата изскочи и също хукна.

Изведнъж от яхтата тръгнаха бели потоци. Пожарни маркучи! Нашите моряци събаряха демонстранти наляво и надясно.

Тийни и Мадисън стигнаха до палубата.

Демонстрантите се вдигаха и побягваха, преследвани от мощните струи.

Гласът на капитан Битс прогърмя и пожарните маркучи-секнаха. Взирах се в подгизналия, запустял док.

Тийни и Мадисън влязоха в стаята ми. Бяха мокри. Мадисън беше наранен.

— Антирекламна кампания на връзките с обществеността — каза Мадисън — Някой е пуснал духа от бутилката. Лично аз, като експерт, познавам белезите. Кой би си помислил, че ще оберка калая от антирекламна кампания на връзките с обществеността.

Капитан Битс стоеше на вратата.

— Надявам се, че това не ви е разтревожило — каза той. — Това се случва на много яhti, особено ако на борда им има американци. Случва се най-често след посещение в американското консулство, но тук нямаше никой, който да поднови паспортите. Добре ли сте, мистър Мадисън?

— Мокър — отвърна Мадисън.

— По-добре, отколкото в болница — рече Битс. — Радвам се, че не носеха оръжия.

Офицерът за радиовръзките стоеше зад него и му пъкна едно съобщение в ръцете. Битс го прочете.

— Местно УКВ — каза той — от шефа на пристанището. Настоява да отплаваме колкото е възможно по-скоро, за да предотвратим по-нататъшните вреди на пристанището му.

Антидействия на връзките с обществеността — каза Мадисън. Единствените хора, които са толкова големи експерти по това, са тези, които работят в Министерството на външните работи на САЩ. Не си прави труда да питаш дали шефът на пристанището го е направил по заповедите на американския консул. Зная, защото те работят по тоя начин.

— Едно правителство не бива да напада собствените си граждани — каза аз. — Това е психопатология!

— Разбира се, че е психопатология — каза Мадисън — Но кой казва, че американското правителство е нормално? Запомни думите ми, американският консул точно в този момент предава на гръцките вестници издания на пресата, в които се казва, че сме турски саботьори. Аз съм специалистът, Смит. А не ти.

— Откъде знаеш всичко това?

Той вдигна ръка. Държеше един прогизнал лозунг, целият намачкан. На едната страна пишеше на гръцки: ОРЪДИЯ НА ИМПЕРИАЛИЗМА НА ЯНКИТЕ. На гърба пишеше на английски и с много малки букви: Отпечатано в САЩ.

— Кой би си помислил — повтори Мадисън, като поклати тъжно глава, — че аз ще стана мишена на антирекламна кампания на връзките с обществеността. Аз, експертът. Добре, мога ли да използвам морза ви, капитан Битс, и ще включа леката артилерия. Щом искат война, ще им дам война.

— Какво смяташ да правиш? — изхрипях, ужасен от мисълта да попадна между куршумите.

— Да правя? — възкликна Мадисън — Е, по дяволите, Смит. Сам виждаш, че не си професионалист. Ще изсипя цял порой новини в съветската агенция ТАСС, разкриващи американски заговор за въвличането на Гърция и Турция във война, за да продават и на двете

страни боеприпаси. А след това ще наема човек, който да убие гръцкия премиер, ще сложа на пушката му да виси турско знаме, а в джоба му ще пхна документи от ЦРУ. Така че когато вторият наемен убиец, когото ангажирам, го убие, да мога да пусна чрез ТАСС...

— Спри! — изстенах. — Следващото, което ще направиш, е да въвлечеш Съюза и САЩ в атомна война. — Че какво му е лошото на това? — попита Мадисън.

— Ами ние ще сме по средата! — изкрещях аз.

— О, вече знам със сигурност, че си аматьор, Смит. Аз съм този, който беше наранен. Искат неприятности, ще им ги създам. Можеш да разчиташ на мен, Смит. Сега, капитан...

Леле, той беше опасен!

Тийни беше хванала Мадисън за ръкава.

— Мади, съвсем си изтощен от това, че не успя да изкачиш връх Олимп. Махни пръстчето си от бутона за паника. Всичко, което трябва да направим, е да отплаваме. Не всички пристанища са враждебно настроени към турците. Египет се управлява от турски служители векове наред, ти сам ми каза това. А ако започне някаква крамола в Александрия в Египет, можеш да си получиш атомната война. Окей?

— Добре — каза Мадисън с нежелание. — Просто не ми харесва някой непрокопсаник в Министерството на външните работи да си мисли, че е по-добър от мен по връзките с обществеността. Това е въпрос на професионална чест. Ще изпратя обаче съобщение по радиотелекса до гръцката преса и освен това ще им пусна и тоя плакат. Ще кажат на американския консул, че са го получили, а той ще им нареди да задържат целия печат и някой в Министерството на външните работи ще бъде уволнен. Американското правителство е твърде глупаво, за да живее. Да се опитва да очерни чрез връзките с обществеността мен. Ще се заема с тая работа.

— Тогава ще кажа на шефа на пристанището, че вдигаме котва — рече капитан Битс.

— И си начертай курса към Египет, както го обсъдихме — каза Тийни.

— Да, да — отвърна капитан Битс.

Оставиха ни с Тийни насаме.

Главата ми беше като дъскорезница, а нервите ми — опънати до скъсване. Имаше една нишка, която бях изпуснал. И тогава се сетих.

Ако отплавахме към Александрия в Египет директно оттук през Егейско море, щяхме да се приближим ужасно много до Турция. Казах го с внезапен вик.

— Глупости — рече Тийни. — Аз лично помолих да се начертае курсът. Вече съм експерт, да знаеш. Най-близкото до Турция място, край което ще минем, е гръцкият остров Хиос, родното място на Омир. И ако тръгнем от тук до два часа, ще минем оттам утре през нощта в пълна тъмнина.

— За Бога — замолих я аз. — Не ме оставяй да попадна в турски ръце.

Тя се усмихна загадъчно. Каза:

— Чуй сега това добре. Даже и да изглежда така, сякаш ще попаднеш в ръцете им, Инки, аз ще се оправя с това. Имай ми доверие.

Отпуснах се на възглавницата. Направих се, че съм се поусмирил. Но, о, колко добре познавах превратностите на живота. Трябваше да бъда много нащрек, ако исках да оцелея пред всичко това.

Опасността беше във въздуха!

ГЛАВА ТРЕТА

Избягахме през нощта и когато се зазори, вече бяхме далеч навътре в Егейско море, а единствената следа от Гърция беше един скалист риф вдясно на борда, обливан от вълните, когато минавахме покрай него.

Имаше силно вълнение, а надвисващите облаци над нас обещаваха дъжд.

Упорито пазех леглото, докато порехме водата на югоизток.

Слабото повдигане на палубата от време на време означаваше заплаха за мен: корабът можеше всеки момент наистина да започне да се обръща.

Набрах смелост и излязох на палубата по хавлия. Беше странно! Никой не ме преследваше да правя упражнения. На кораба се забелязваше една едва доловима промяна: един от моряците, който поливаше палубата с маркуч, нито ми се усмихна, нито ме заговори.

Обширният купол на небето беше надвиснал над празната морска шир. Пропълзях нагоре по стълбата към мостика, като предпазливо надничах зад мачтата, за да съм сигурен, че от Турция няма и следа. Не влязох в закритата лоцманска кабина, а останах на вятъра.

Някакво раздвижване привлече погледа ми. Размахването на конска опашка.

Тийни седеше в лоцманското креело на капитана и гледаше напред през прозорците на мостика. От капитан Битс нямаше и следа. Беше много странно: да не би тя да беше превзела управлението на кораба?

Кормчията погледна в моята посока и аз се прикрих.

Знаех, че няма да стигнем близо до Турция, преди да падне нощта, но все пак ме изнервяше самата мисъл, че тя е там на изток и чака като някакво чудовище от бездната да ме погълне. Да те полазят тръпки. Усещането беше почти осезаемо. Във въображението си чувах щракването на зъбите му, което щеше да бъде последвано от мелещ звук, когато то ме сдъвква на парчета.

Върнах се в спалнята си. Чувство на ужас пълзеше по костите ми.

Врагове.

Имах врагове, това беше сигурно.

Започнах да се съмнявам в теорията на Мадисън, за това защо трябваше да напуснем онова пристанище. Дълбоко в себе си знаех, че трябва да е някой мой враг, който е жаден за отмъщение.

Излишъкът на свободно време позволява на света да се изпълва с враждебни нюанси. С внезапна готовност реших да обмисля цялата работа. Трябваше да предприема правилен подход за успокояването на обзелия ме страх.

Взех лист хартия и химикал и с подгънати на леглото колене започнах да правя списък.

Кой беше зад нападението в Солун? Започнах да пиша.

Неизвестният убиец? Ломбар го беше пратил по следите ми, за да ме убие, ако се проваля. Дали се беше промъкнал до Гърция, за да ни затрие?

Графиня Крек? Беше ясно от само себе си, че ще ме убие по най-болезнения начин, ако узнаеше наистина, че аз съм откраднал яхтата ѝ и че през цялото време съм бил в основата на ония обиди спрямо Хелър. Боговете ми бяха свидетели, че тя беше способна на всичко!

Хелър? Дали той имаше връзки, за които не знаех? Даже, при условие че се бяха отчуждили е Бейб Корлеоне, дали не беше пуснал някой mafioso по следите ми от Палермо насам?

Торпедо Фиакولا? Не, умрелият некрофил беше много мъртъв. Гунзалмо Силва? Не. Той също беше мъртъв. Така ставаха двама, които можех да задраскам от списъка на враговете си.

Мийли, моята стара хазяйка на Волтар? Ске, старият шофьор на еърбуса ми? Боч, главният счетоводител на Отдел 451? Не, бях им дал фалшиви пари и досега да са ги хванали и екзекутирали. А двамата фалшификатори на „кралските прокламации“, с които графиня Крек разполагаше някъде и разчиташе на тях? Не. Те не само че не бяха на Волтар, ами бяха и мъртви по мое нареждане.

Графиня Крек? Дали тя беше пуснала в действие по някакъв начин ново нападение срещу яхтата?

Духът на стареца с бълхите, когото бях убил в Лимнос? Онзи остров беше ей там, не много далече, а беше известно на всички, че

призраците съществуват, за да отмъщават.

Когато станех призрак, ако не ме изпратеха бързо в някой ад, знаех, че ще искам отмъщение. Да, онзи старец с бълхите беше вероятен кандидат. Той беше грък с турски приятели и дали вече не ми е отмъстил, като ме е напълнил с бълхи? Подчертах дебело името му в списъка.

Адора Пинч Бей и Кеңди Ликърайс Бей, двете ми бигамни съпруги в Ню Йорк? Не, те не може да са организирали демонстрацията в Тесалоники, защото уменията им за създаване на спектакли бяха изцяло съсредоточени в сексуалния сектор. Освен това те не говореха гръцки.

Мудур Зенгин, управител на националната банка „Пиастр“ в Истанбул? Той беше много враждебен, когато го видях за последен път, а сега с всичките разходи по яхтата, вероятно бе закъсал много с моите фондове. Банката му беше гарантирала сметките за кредитната карта „Скуийза“ и може би той вече не можеше да ги плаща. Може би го правеше, за да си отмъсти. Той имаше властта и приятелите, с чиято помощ да причини свадата в Солун.

Аха! Бащата на сестра Билдиржин! Трябва да е търчал насамнатам месеци наред, размахвайки пистолет, за да унищожи мъжа, от когото беше забременяла дъщеря му!

Той беше виден лекар в Турция. Тия медицински типове се държат здраво един за Друг и той вероятно има гръцки приятели в изобилие! Трябва да е дочул, че съм в Солун!

Ами да! Колко лесно би било за него да направи някоя конспирация след всички онези жени, които Ахмед — шофьорът на таксито, и Терс — стария шофьор, бяха насилвали, само за да могат да хвърлят цялата вина върху мен. Тия двама насилници аз, разбира се, ги бях гръмнал, но жените си бяха много живи.

Може би някоя от ония жени беше забременяла! Бащата на сестра Билдиржин — добре известен и влиятелен медик в Афийон, вероятно знаеше това.

Споходи ме една мисъл. Не се бях вгледал внимателно в ония демонстранти. Дали не бяха всъщност онези туркини, но дегизирани? Е, не ми било писано да разбера.

С внезапен порив на просветление си помислих, че знам за какво е всичко това.

ОПИТВАХА СЕ ДА МЕ ПРОГОНЯТ У ДОМА! Начертах голям кръг около бащата на сестра Билдиржин. Истински вледеняващо. Той беше насърчил жените и гърците да ме изгонят от Тесалоники. Той се надяваше да ме върне обратно в Турция, където можеше да ми наложи волята си.

ТОВА БЕШЕ!

Потреперах. Не само че щях да бъда застрелян, но и по законите на Корана за прелюбодеяние щяха да ме замерят с камъни, докато стана на пихтия!

Вторачих се в списъка. Погледът ми се спря на ограденото име. О, Боже, наистина трябваше да бъда много нащрек!

Прекарах останалата част от деня в молитви никога отново през целия си живот да не стъпя в Турция.

Щеше да бъде най-болезненият начин за самоубийство, който някога е бил измислян!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Треперех в стаята си и се взирах призрачно през страничния отвор на кораба. Тъмнината беше покрила всичко.

Атмосферата беше много странна. Никой не беше слязъл да каже да отида на вечеря. Никой не беше дошъл при мен с нещо за ядене. Добре, че стана така. Корабът се движеше с едва доловимо полюшване под въздействието на някакво мъртво вълнение.

Започна да вали дъжд, когато навлязохме в пояс с бури. На черното стъкло блестяха черни дъждовни капки като сълзи. Опитах се да погледна през него, но единственото, което видях, беше проблясък на отразената светлина на люка върху повдигащите се вълни около нас.

Погледнах в едно огледало. Страните ми бяха изпити и сиви. За първи път забелязах белега: вече излекуван, той ми придаваше зъл и намръщен вид. Аз не се чувствах никак зъл. По-скоро преследван и окаян. Навън в тъмнината, съвсем наблизо в този момент, защото минавахме покрай нея, се простираше Турция с неизбежното си проклятие, ако само стъпех в нея. Почти чувах гърмежа на някоя пушка и смъртоносния тропот на камъни. Белегът нямаше да бъде нищо в сравнение с онова, което щеше да ми се случи, ако попаднех в техни ръце.

Обърнах се към люка и надзърнах навън.

Шум зад мен!

Извърнах се, като потиснах надигащия се вик.

Беше Тийни.

Носеше стар дъждобран, по който блестяха дъждовни капки. Едно смачкано войнишко кепе скриваше конската ѝ опашка и хвърляше сянка върху твърде големите ѝ очи. Гледаше ме и не казваше нищо.

Тръгна към мен. Протегна ръка и бавно ме забути в гърдите. Аз отстъпих към леглото и седнах на него.

— Изглеждаш ужасно, Инки.

— Притеснявам се за Турция — казах, като преглъщах трудно. Тя поклати глава.

— След няколко часа всичко ще е свършило. Няма защо да се тревожиш. Всичко е под контрол. Трябва да се научиш да имаш доверие на хората, Инки. И най-вече на мен. Много е възможно да съм единственият приятел, когото имаш.

Трепнах. Според най-добрите учебници на Апарата точно това казваш непосредствено преди да забиеш нож от раздела за ножовете в нечий ребра. Но аз не се издадох какви мисли ми минават.

Тя бръкна в джоба си.

— Най-доброто, което можеш да направиш сега, е просто да си легнеш и да поспиш, а да се събудиш за един по-хубав ден утре, когато ще плаваме свободни и право към Египет. — Тя ми подаде нещо.

Знаех си. Сладка с хашиш!

Поради някаква причина Тийни искаше да бъде безпомощен!

— Вземи го — подкани ме тя, защото аз отказвах:

Вторачих се в ръката ѝ! ТРИ парчета! Щяха да ме съборят като силен удар с бухалка.

О, благодарих на Бога, че съм си казал да бъде нащрек и в бойна готовност.

Бях облечен в хавлия за баня с широки ръкави, които почти закриваха дланите ми. Бях майстор в тия неща. Взах първото парче и направих движение, сякаш го слагам в устата си. Сдъвках и преглътнах. Но сладката просто беше пусната в ръкава ми, нищо че бузите ми се издуваха: прави се с езика.

Взах второто парче. Направих движение, сякаш го слагам в устата си и го дъвча.

— Мм, мм — казах. — Вкусно. — Но и второто парче вече беше в ръкава.

С третото се случи същото.

— Така е по-добре — рече Тийни. — Скоро просто ще заспиш и всичко ще свърши. Все още има около 600 мили до Александрия, но когато се зазори, Турция ще бъде вече далеч зад нас, така че бъди добро момче и заспивай.

Тя тръгна към вратата. Обърна се.

— Ще прекарам нощта на мостика, за да съм сигурна, че всичко, е наред. Не се тревожи за нищо. — И си тръгна.

Отидох до вратата. Да, стъпките ѝ, които се чуваха на фона на бумтенето на моторите, се отдалечаваха.

Отидох в банята, пуснах трите парчета от ръкава си в тоалетната чиния и пуснах водата.

Върнах се и легнах на койката погледът в преголемите ѝ очи, формата на преголямата ѝ уста — да, тя се беше захванала с нещо.

Обучението в Апарата си казва думата.

Като продължаваше напред, корабът се повдигаше при големите вълни. Два часа лежах и се вирах в черното, покрито с дъждовни струйки стъкло на страничния отвор. От време на време поглеждах часовника си. Тази нощ нямаше да спя. Заклех се.

Изведнъж усетих нещо: някаква промяна! През последните няколко минути корабът беше престанал да подскача. Движехме се като маса за билиард. Нямах достатъчно моряшки познания, за да разбера какво означава това, но бях сигурен, че означава нещо. Дъждът не беше спрял, ако се съдеше по онова черно прозорче със струйки. Тогава какво означаваше всичко това?

Много надалеч, някъде на кораба чух камбани да бият в стакато.

Вибрирането престана.

МОТОРИТЕ БЯХА СПРЕЛИ!

ГЛАВА ПЕТА

През покритото със струйки стъкло виждах нещо да се появява в тъмнината на нощта.

Някакъв плавателен съд!

Виждах някаква блещукаща светлина на носа му.

Страничната мигаща светлина просветваше червена — като кръв. Една бяла светлина на кърмата ми подсказваше, че плавателното средство не е и една трета от големината на „Златен залез“.

Приближаваше се. Като призрачни демони моряците, които се виждаха на страничната светлина, хвърляна от нашия кораб, окачаха фенери по перилата му. Щеше да дойде до нас! Да! Някой беше хвърлил въже на борда ни!

Какво беше това? Патрул? Не можех да разбера.

Някой, смътна сянка, стоеше що лоцманската кабина. Беше на еднаква височина с нашата палуба.

Една странична светлина хвърли отблясъци по лицето му.

МЪЖЪТ С ЧЕРНАТА ЧЕЛЮСТ!

О, Боже! Какво беше това? Главата ми се завъртя!

Бързо загърнах по-здраво хавлията около себе си. Хукнах навън от каютата си. По боси крака стигнах до палубата. Самият аз бях като сянка и потънах зад един голям сандък със спасителни жилетки.

Плющящият дъжд ме биеше. Надникнах.

Съдът дойде до нас със силен удар в корпуса ни.

Мъжът с черната челюст се приближи до перилата.

Някаква фигура излезе от една врата на нашата палуба и тръгна в тъмнината към нашите перила, като застана срещу черночелюстия. Бяха само на около пет фута един от друг.

В ръката на мъжа просветна фенерче. Светлината му попадна върху лицето на човека до нашите перила.

Кръвта ми се смрази.

ТИЙНИ! Онези очи и устата не можеха да бъдат сбъркани даже под смачканото кепе й под дъжда.

— Не беше необходимо да предизвикваш въстание, бибипец такъв! — каза му тя. — За малко да ме ударят с един камък, и къде, щеше да бъдеш тогава? Така или иначе отплавахме на следващата сутрин. Божичко, бясна съм!

— И това ако не е едностранчивост! — изръмжа мъжът с черната челюст. — Не беше необходимо да ходиш въобще в Солун.

— Беше станало крайно време да ти покажа, че играта може да загрубее! Скитате по цялото земно кълбо! Отлагане, отлагане! Какво можеш да отговориш на това?

— Ще ти кажа, че никога нямаше да имам кориди, нито дрехи, лъжлива скръндза такава! Знаеш ли какво мисля? Сега си мисля, че се опитваш да ме метнеш. Мисля, че нямаш никакво намерение да ми дадеш онова, което заслужавам.

— Отлагане, отлагане, отлагане! Заслужаваш да те застрелям! От теб не се искаше да си правиш пътешествийце. От теб се искаше да го доведеш в наши ръце.

Сърцето ми спря да бие. После ме обля една вълна на ужасно просветление, от която ми се доповръща. Онези песни! Марихуаната, която стана хашиш, а той — масло от хашиш. Интересът ѝ към морските карти, опитите ѝ да види Турция от върха на планината. Търсенето на престъпници, всеки един от тях неумолимо по-близо до Турция! Тя ме беше отвличала в упоено състояние на борда на собствената ми яхта, за да ме отведе на едно място, където щях да бъда убит!

Той беше започнал да я ругае. Тя каза:

— Говори по-тихо. Преди време заплаши, че ще платиш на капитана да довърши цялата работа. Е, нека ти кажа нещо, негоднико: двамата с Битс сме съдружници. Така стоят нещата! — И тя вдигна два пръста успоредно един на друг. — Тази яхта няма да мръдне и един фут, ако аз не кажа. И знаеш ли какво мисля, бибипецо? Че ще се опиташ да ме метнеш, след което ще махнеш с мръсната си лапа и ще ми кажеш да се омитам. Това си мисля, че ще направиш.

— Грещиш по отношение на мен — каза мъжът с черната челюст. — Държа си на думата.

Как ли пък не — рече Тийни. — Помниш ли онзи бижутер в Рим? Каза, че ще се върнем, за да вземем огърлицата, а какво направи? Просто забрави!

— Не е вярно! — извика той. — Взех я сам в деня след вашето отплаване. Ето я.

Той порови в джоба си и извади една кутийка.

— Това вече няма да ти свърши никаква работа — каза Тийни, като я отблъсна настрана, когато той я подаде над бездната между двата кораба. — Сигурно си го накарал да ѝ сложи фалшиви камъни и се надяваш да не разбере на тази светлина. Не, сър, приятелче. Не вярвам, че струваш и пукнат грош.

Той върна кутийката в джоба си, като я пхна ядосано.

Тя вдигна заплашително пръста си към него.

— Слушай сега внимателно, негоднико. Няма да закарам тази яхта в турски води, докато не си получа десетте бона.

— Исусе! — възкликна мъжът с черната челюст.

Кипях. Започна да ме обзема ярост. Значи това беше цената, така ли? Десет бона, за да ме заведе при смъртта ми!

Тийни отстъпи назад от перилото. Над плющенето на дъжда гласът ѝ се чуваше ясно.

— Десет бона в малката ми гореща ръчичка, негоднико, и тогава и само тогава ще дам нареждането.

— Исусе — възкликна той отново, — нямам десет бона на борда.

— Виждаш ли? — рече Тийни — Опитвал си се да ме изиграеш. Нямам си намерение да ми платиш въобще! О, свикнала съм да се оправям с подобните ти. Отгледана съм от стари лисици, които по-скоро биха направили двойно салто, отколкото да опитат храната в капана.

— Слушай — каза мъжът с черната челюст. — Измир е на две крачки оттук. Нашият агент ще разполага с парите. Мога да ги донеса до два часа. Ако ти платя, ще заповядаш ли яхтата да тръгне към Истанбул? Знаеш бибипски добре, че трябва да го пипнем в ръцете си.

— Добре — рече Тийни — Ще стоим точно тук, встрани от Хиос.

— Не, не е добре — отвърна той. — Аз откъде да знам, че няма просто да отплавате веднага щом си тръгна? Мисля, че е по-добре да прескочиш перилата и да дойдеш с мен.

— Добре — рече Тийни — Ще кажа на Битс.

Тя мина покрай мен на не повече от три фута в тъмнината. Стигна до началото на стълбата към мостика. Провикна се нагоре:

— Остани точно тук, до Хиос. Отиваме до Измир. Ще се върна след два часа.

— Да, да — долетя отгоре в тъмното.

Тя отново мина бързо покрай мен.

— Сигурна ли си, че е на сигурно място? — попита чернобузестият, преди да протегне ръка, за да ѝ помогне.

— И още как — отвърна Тийни. — Дрогиран до дупка и ще продължа да го дрогирам. Мисли си, че е на път за Египет. Искаш ли да слезеш да го видиш?

— Вече загубихме достатъчно време. Скачай.

Тийни се приземи на другата палуба. Въжетата бяха навити. Витлата на кораба заработиха. Корабът потъна в дъжда и тъмнината.

О, коварството на жените!

Повдигаше ми се до гуша от предателството ѝ.

ТРЯБВАШЕ ДА ДЕЙСТВАМ!

ГЛАВА ШЕСТА

ДВА ЧАСА!

Но два часа могат да се превърнат в две минути, ако не се разбързаш.

Дъждовната завеса се разцепи. Моментно просветване на лунната светлина обля със зеления си ужас целия пейзаж.

На една-две мили от нас се мерзелееше някаква суша. Вероятно беше Хиос, гръцкият остров, почти залепен за турския бряг.

Закопнях за него. О, Боже, ако можех само да стигна до него, щях да се измъкна от пипалата им.

Дъждовната завеса отново се затвори. Но бях получил поличба. Някой бог, макар и само за момент, беше дръпнал булото встрани.

ДЕЙСТВИЕ! Трябваше бързо да започна да действам! Дори сега запратените за прелюбодеяние камъни вече бяха изминали половината си път във въздуха.

Изведнъж си дадох сметка, че камъните на демонстрантите са били още едно предупреждение от страна на Боговете. Това е била още една поличба, а аз не й бях обърнал внимание!

Сега нямаше да я пропусна!

Бърз като тигър хукнах надолу. Дали имах време да си събера багажа? Куфарчетата, които Тийни ми беше купила в Рим, лежаха на пода в килера. Всичко, което имаше нещо общо с Тийни, носеше лош късмет. Дръпнах се от тях. Не, нямаше време да си събирам багажа. Щях да нарежа всичките си неща.

Грабнах няколко дрехи напосоки и започнах да ги трупам: спортни гащета, официално сако, сламена шапка, плавници.

Чакай, чакай. Трябваше да вложя малко разум в цялата работа. Не можех да оставя радиото си за двупосочна връзка, парите и документите си. Кошчето за боклук имаше водонепропусклива подплата. Пъхнах застрашените от увреждане вещи в него, завързах отгоре торбичката и я прикрепих здраво за колана си.

Бях готов да заплувам към острова.

Чакай, чакай. Не бях въоръжен.

Отворих чекмеджето с оръжията, които бях взел на борда или купувал в пристанищата.

Ръката ми инстинктивно посегна към най-големия калибър. Разколебах се. Ако трябваше, да стрелям по някого от екипажа, изстрелите щяха да се чуят на мили. Пистолет със заглушител, ето какво ми трябваше. Но единственото в чекмеджето, което имаше заглушител, беше една пушка „Америкън Интернешънъл“, модел 180. Бях я купил, както имам навик да правя, в момент на безделие от един таен уличен амбулантен търговец в Палермо, за да разбере по-късно, че беше едва 22 калибър. Предимството ѝ беше, че бе напълно автоматична лека картечница. Беше ми продал целия калъф, малко поочукан, който я съдържаше. Погледнах нервно в четирите барабана на затворите. Да, бяха заредени!

Цялата беше разглобена. С треперещи ръце, много грешки и погрешни нагласявания сглобих малкото грозно нещо. Щракнах един плосък цилиндър на върха на цевта. Плъзнах заглушителя на мястото му. Нямаше да има голяма ударна сила, но със скорост на изстрелване 1200 оборота на минута можеше да задържи доста хора. Взех барабаните. Опитах се да им намеря някакво място. Спасителна жилетка! Бързо направих прорез в една от тях, измъкнах пълнежа и напъхах вътре затворите.

Метнах пушката на рамо и облякох спасителната жилетка. След това трябваше да я съблека и да освободя пушката. Облякох я отново, а след това сложих и ремъка на рамо... Беше ужасно тежко! Щях да потъна като камък! Какво да правя.

Изведнъж се сетих за Мадисън. Не можех да го оставя на борда. Ако завземеха яхтата, щеше да се, появи във вестниците. Може да го споменат. Крек ще чуе, че е бил на борда, ще отиде при него да го разпитва и след това ще ме убие! Не можех да го оставя. Можеше и да се удави, ако плува две мили.

Моторна лодка. Щях да заставя Битс да ме спусне в моторна лодка!

Хукнах към каютата на Мадисън.

Той спокойно си спеше.

Сложих ръка на устата му, за да не може да извика.

Трябваше да помисля, за да реша какво да му кажа.

— Мадисън — казах с дрезгав шепот — не викай. Трябва да бягаме, за да отървем кожата си. Току-що открих, че мафията е подкупила капитана да ни направи евнуси и да ни превърне в бели роби.

Очите му заблестяха, разширени от ужас. Точно това исках.

— Обличай се! Аз трябва да взема една моторница, за да стигнем до някой гръцки остров. Бързо! Бързо!

— О, знаех си — изхлипа Мадисън. — Още от Палермо се смее зад гърба ми винаги, когато ме бие на покер.

— Побързай, побързай. Търговците на роби ще бъдат тук всеки момент.

Той грабна някакви дрехи и започна да ги тъпче в един куфар.

— Няма време да си събираш багажа — прошепнах му аз.

— Не мога да тръгна гол!

— Тогава си облечи нещо!

— Ами това правя.

— Ти събираш багаж.

— Трябва. Не можеш да даваш пресконференции, облечен като скитник. Дори не и на търговци на роби.

Знаех, че няма да се откаже от решението си.

Свалих пушката от рамо и застанах до вратата, като се заслушах в агонията на напрежението за стъпки, които можеха да се появят.

Той свърши с багажа. После извади някакви спортни дрехи и ги облече. Видя, че нося спасителна жилетка и извади една изпод леглото. Погледна през вратата. Стъклото беше черно, но той видя дъждовните капки по него. Измъкна два дъждобрана от килера. В единия загърна куфара си и го върза здраво. Напъха се в другия и облече спасителната жилетка върху него. Продължи да се оглежда.

— Не се бави — прошепнах нетърпеливо. — Какво търсиш?

— Нещо противокорумпционно, което да облека върху това — отвърна той.

Избутах го през вратата. Той хукна обратно и си взе куфара.

Заведох го на една по-горна палуба. Прошепнах в ухото му:

— Каквото и да става, ще стоиш тук.

Дъждът се сипеше отгоре ми.

С лека картечница, готова за бой, се изкачих по стълбата към мостика като смъртоносна котка.

Там нямаше никого!
Чух гласове над себе си.
Сигналният мостик!

Полазих нагоре по следващата стълба.

Капитан Битс, заедно с двама моряци в мушамени дрехи, стояха в основата на сигналната мачта. Опитваха се да вдигнат някакви светлини на нока на рейката.

Сигнални светлини! Бяха заподозрели, че се опитвам да избягам. Няколко фенера бяха окачени на определено разстояние един от друг на вертикално въже. Те щяха да изпращат сигнали до сушата!

— Бибипаният скрипец се е запънал — каза Битс на единия моряк. — Виж дали можеш да освободиш другия фал. Не можем да висим тук цяла нощ-мокри като плъхове, без да имаме светлини за направлението. — Обърна се към другия и му каза: — Сигурен ли си, че каза на електротехника кое табло е изгоряло?

— Каза, че се е получило късо от дъжда. Не иска да ходи да го проверява, докато не се съмне.

— Тогава помогни да освободите тоя бибипан фал! — рече Битс.

Точно в този момент развалих малкото им забавление. Насочих леката картечница.

— Не мърдайте! — казах. Стойте по местата си, или ще ви направя на решето!

— Исусе Христе! — възкликна Битс, като се вторачи в мен.

— Прав си да се изненадаш — казах със смъртоносен глас. — Не си знаел с кого си имаш работа! Веднага спусни една моторна лодка във водата или ще ти напълня шкембето с олово. Ще ме оставиш на суша и то веднага! — Посочих в посоката, където бях видял тъмното петно суша.

Той стоеше с двамата моряци. Ръцете им бяха на фала. Увисналите над главите им фенери хвърляха зловещи отблясъци цветна светлина около тях. Битс сякаш започна да се оствестява.

— НЕ! — заяви той. — Тук може да изглежда съвсем спокойно, но една моторна лодка няма да оцелее в крайбрежното вълнение там! Ще се удавите!

Мислеше си, че ме е хванал натясно. Мислеше си, че може да ме задържи на борда. Но аз бях натрупал много знания, докато се бях разхождал по кораба.

— Това няма да мине — скръцнах със зъби. — В предната част на кораба имате надуваеми лодки, които могат да оцелеят на всяко вълнение. Пускай една във водата, а също и едно въже към нея!

— Слушай... — започна Битс.

— Млъкни! Никакви дебати! Още една дума и ще стрелям! — запънах леката картечница.

— Чакай — каза Битс. — Мисля, че трябва да знаеш...

Вдигнах дулото на оръжието и го насочих над главите им.

Натиснах спусъка.

Черният барут на 22-калибрениите изхвърли ветрила от оранжеви пламъци! Палубата просветна от тях.

Гърмежите в стакато на оръжието със заглушител се чуха едва-едва на фона на силния дъжд.

БУМ!

ТРЯС!

Насочените нависоко куршуми бяха разделили фала с фенерите! Фенерите с дебело стъкло паднаха разбити върху мъжете.

Един от тях удари капитан Битс!

Даже когато той падна, още един и още един паднаха отгоре. Единият избухна в пламъци.

Като се плъзгаха по палубата, двамата моряци отскочиха встрани.

Знаех, че ще избягат и ще вдигнат на кораба тревога.

— Замръзнете! — извиках, като насочих оръжието към тях.

Те замръзнаха, като се взираха в мен с бели очи, окъпани в светлината на огъня от маслото.

Поток от дъжд премина през цялата сцена.

Малките ручейчета огън изгаснаха.

— Свалете една лодка отстрани! — изръмжах.

Мърдайте или ще ви напълня с олово.

Те се раздвижиха, но единият нещо започна да се колебае, когато стигна до Битс. Наведе се надолу.

Знаех, че търси оръжие.

Изгърмях втори залп! Ветрило от оранжев пламък се изви над главите им.

Те хукнаха към предната стълба и заслизаха надолу. Последвах ги. Единият развиваше помощна стълба по улея ѝ и я спускаше

отстрани на корпуса. Другият измъкна лодка от една кабина.

Гледах напрегнато през дъждовната пелена. Дали онова корабче не се връщаше вече? Не виждах нищо друго, освен дъжд.

Морякът закрепил едно въже към лодката.

— Не можеш да ме метнеш — казах със смъртоносен глас. — Сложи греблата вътре.

— Не искате ли мотора? — попита той нахално.

Тогава веднага си дадох сметка, че моторът нямаше да заработи. Опитвах се да ми поставят клопка. А даже и да заработеше, можеха да следят звука.

— Греблата! — изръмжах.

— Вързани са вътре — отвърна той. Хвърли лодката през перилата. До водата имаше голямо разстояние.

Другият моряк държеше едно фенерче. Грабнах го и светнах надолу. Лодката беше стигнала до водата, а тя беше отпустила въздушните й резервоари.

Лодката се отвори със съскане, което едва се чуваше на фона на дъждовното плющене.

Не усещах морето изобщо. Стабилизаторите държаха яхтата в стабилно положение. Лодката подскачаше нагоре-надолу заедно с повдигането на вълните.

Трябваше да бъда смел. Тъкмо щях да прескоча перилата, когато отново си спомних за Мадисън. Той беше вече до мен. Изпратих го да слезе първи.

Той се спусна, като носеше увитото си куфарче в ръка. Придърпа с крак лодката към корпуса на кораба. Тя подскачаше нагоре-надолу. Мадисън влезе в нея и я задържа близо до кораба. Подхвърлих му фенерчето.

Заплаших двамата моряци с леката картучница.

Започнах да слизам гърбом по стълбата.

Лодката видимо подскачаше, издигаше се до цели пет фуга и после падаше отново.

Взех живота си в собствените си ръце.

Скочих.

Приземих се с трясък на дъното на плавателния съд.

Морякът на палубата подръпна въжето, което държеше.

Извъртяхме се с гръб към корпуса на кораба и заподскачихме, отдалечавайки се от него. Дъждовен поток се изля върху нас и ни отнесе по-надалеч.

Погледнах назад.

Корабът представляваше обгърната в мъгла, просветваща фигура в нощта.

Бях се измъкнал!

Сега трябваше само да стигна брега на Гърция!

ГЛАВА СЕДМА

Морето беше черно, дъждът беше черен, небето беше черно. Чувствах се така, сякаш потъвам в ураган от мастило!

Изчезна всякакво чувство за посока, изчезна всякаква стабилност, а няколко минути след като бях влязъл в лодката, изчезна всичко, което бях ял през последните три дни!

Фактът, от който може да започне да ти се гади, беше, че ме хвана морска болест.

— Гребци! — извиках аз между два напъна за повръщане.

— Да гребат накъде? — попита Мадисън.

— Гребци, накъдето си искаш, но за Бога, заведи ме на суша. Умирам!

Единственото предимство на положението ми беше, че обилният дъжд измиваше лицето ми. Чувствах се така, сякаш цялото Егейско море беше вана, както и морето.

— Добре е да започнеш да изгребваш водата, защото ми е до коленете — рече Мадисън.

— Може би щеше да бъде много по-добре просто да се удавя и всичко това да свърши. Чувствах се така, сякаш съм в автоматична пералня, на която са изключени лампичките. Нищо не ми пречеше да дръпна запушалката и да тръгна надолу по отводния канал.

Смътна мъглявина от лунна светлина проникна през една пролука в облаците. Мадисън се опитваше да направи нещо с греблата.

Водата, която се разбиваше в лодката и влизаше в нея, беше стигнала до гърдите ми. Беше така, защото бях легнал.

— Изтребвай! — каза Мадисън нетърпеливо.

Нямаше канче за изтребване. Единственото, с което разполагах, бе сламената ми шапка.

Използвах нея. Колкото и бързо да изхвърлях вода навън, дъждът отново напълваше изгребаното.

— Тук има много силно течение — извика Мадисън над плющенето на пороя. Видя ли колко бързо се отдалечихме от кораба? Или пък е от вятъра. Не, няма никакъв вятър. Всъщност, май духа

вятър... — Той вдигна пръст, за да провери? Една вълна бутна ръката му. — Не няма никакъв вятър. От вълните е. Или пък май е от вятъра...

— О, Боже няма ли да решиш най-сетне! — извиках му, докато се опитвах да изтребвам водата със сламената си шапка.

— Много по-добре се справям с пишещата машина — рече Мадисън. — Дай ми едно бюро, което не подскача, и ще се справя с положението. 18 пункта цитат БУРЯ край на цитата 20 пункта цитат БУРЯТА УТИХВА край на цитата 22 пункта цитат МАДИСЪН СПАСЕН...

Струваше ми се, че лодката ще полети нагоре във въздуха, ще се преметне като палачинка и ще падне. После тя се хлъзна и приплъзна от гребена на една гигантска вълна върху този на друга, след което, за разнообразие, пак се опита да бъде палачинка.

— Чакай рече Мадисън. — Мисля, че чувам крайбрежно разбиване на вълни.

Спрях да изтребвам. И без това водата изтичаше през дупките на шапката. Използвах почивката, за да повърна.

Смътната, мъглива светлина, хвърляна от луната високо над това бедствие, стана малко по-силна за момент.

— Там има земя! — извика Мадисън.

Той веднага запретна ръкави и макар че хващаше раци от време на време, и макар че често се завъртахме в пълен кръг около оста си, майче напредвахме.

Отдясно чух някакво ръмжене. Веднага се сетих какво е. Чудовището, което беше чакало дни наред, най-накрая беше решило да ме атакува с пълна сила и да ме погълне.

Видях слабо, но близко проблясване. Не можеше да бъде нищо друго, освен зъби.

— Дръж се! — изкрещя Мадисън — Ще се опитам да се приближа като сърф!

Вдигнахме се нагоре. Кърмата на нашата лодка падна надолу. И изведнъж вече се движехме с 60 мили в час! През белопенеста тъмнина!

После се преобърнахме.

С ревяща сила крайбрежното вълнение ни погълна!

Полетях надолу в мелещия гигантски водовъртеж.

Внезапно си дадох сметка, че спасителната жилетка вече не беше спасителна. Беше жилетка на смъртта. Натъпкана с пълнители, тя ме теглеше право към дъното!

Опитах се да се отърва от нея. Леката картечница, метната през гърба ми, ми пречеше да я съблека!

Усетих как летя напред в дълбините.

Нищо взе да ме души!

Ударих се в нещо на дъното. Камък?

Нещо ме теглеше!

О, Богове, морето беше решило да ме отведе в пещерата си, където можеше да ме изяде на спокойствие.

Това беше твърде много за мен. Загубих съзнание.

Малко по-късно отворих очи. В ушите ми бучеше.

Нещо се беше навело над мен, а силуетът му се открояваше на слабо осветеното небе. Ето тук морето щеше да ме свари жив и да ме поглъща на парченца за закуска.

— Боже мой — каза някакъв глас. — Радвам се, че си още жив.

Морето не говори английски и освен това иска да види всекиго мъртъв. Възвърнах увереността си.

Повдигнах глава. Бученето не беше в ушите ми. Виждах вълните в смътно сияйното проблясване. Те гърмяха и бучаха надалеч, но аз бях поне на десет фута навътре по брега.

Нещо продължаваше да ме души. Опитах се да го махна от себе си. Фалинът на лодката! Беше се увил около врата ми. Когато го дръпнах нетърпеливо, лодката, която беше наблизил, подскочи.

— Слава Богу, че не трябваше да се гмуркам, за да те търся — рече Мадисън. — Когато издърпах лодката навън от водата, за да си взема куфарчето, ти беше завързан за нея. Имаш късмет.

— Хич не ми говори за късмет! — казах му аз. Размотах се. Тогава започнах да усещам стабилността на земята. Мърдаше съвсем слабо под мен. Почувствах я отново. Мърдаше по-малко. Сложих двете си ръце върху нея и натиснах. Въобще не мърдаше. Може би наистина имах късмет.

— Не знам дали са ни проследили — каза Мадисън.

Това ме върна в пълно съзнание много бързо. В момента облаците не бяха така гъсти, но продължаваше да вали. Не виждах нито яхтата, нито каквито и да било светлини, но в онзи момент

всъщност не знаех къде да гледам, освен навътре в морето. Можеше даже да сме стигнали до някакъв нос.

Погледнах зад нас. Издигаше се някакъв хълм.

— Ела! — казах. — Трябва да си намерим прикритие! Ако, изпратят някого след нас, не бива да ни хванат на открито.

Станах и направих една крачка. Ох! Бях бос! Плавниците трябва да бяха паднали някъде.

Въпреки това трябваше да вървя! Като се препъвах и залитах, поведох нагоре по хълма през шубраците. Катерихме се ли се катерехме. Най-сетне стигнах куцукайки до някакво равно място. Първоначално си помислих, че е път, защото изглеждаше като павирано. Сиянието над дъжда освети гледката за момент. Не беше път. Изглежда беше някакъв равен под, поне половин акър.

Аха! Разрушен град или части от нещо такова. Гърция гъмжи от тях. Помислих си, че вече знам къде трябва да сме. В югоизточната част на Хиос има древен разкопан град от бронзовата ера, който е на онзи край на острова, който не гледа към Турция. Името му май беше Ембориос.

Почувствах се окуражен. Бях сигурен, че съм акостирал на острова, на който Омир е написал знаменитите си поеми. Одисеята, в която участвах, можеше да не очарова Одисеи, но в нея определено имаше много повече ужас, отколкото ме караше да се чувствам добре.

Продължих нагоре по хълма, а Мадисън вървеше тежко зад мен. Стигнах до някакво скалисто възвишение. Въпреки дъжда усетих миризма на кози. Вероятно имаше някакъв заслон по протежение на скалите.

Взех фенерчето, което Мадисън беше задържал в джоба си, и внимателно обходих с него пространството пред себе си. Намерих едва забележима пътека. Свършваше в някаква пещера.

Пещерата беше много ниска и беше съвсем ясно, че я ползват кози, но беше и заслон против дъжда. Пропълзях вътре, а Мадисън ме последва.

Насочих фенерчето към краката си. Кръв! Знаех, че не мога да продължа нататък: нямах обувки.

Погледнах неспокойно надолу в тъмнината в посоката, където трябваше да е морето, далеч под нас. Щяха да тръгнат по петите ни, в това въобще не се съмнявах. Черната Челюст правеше бизнес. Да

отвлече някого от гръцка земя и то без свидетели, нямаше да го накара много да се замисли.

Помръкнах! Може би в крайна сметка не бях в безопасност!

ЧАСТ ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА

ГЛАВА ПЪРВА

Както лежах в смрадливата пещера и от време на време ме обливаха дъждовни порои, се чудех какво щеше да ми предложи бъдещето. Въобще не се съмнявах, че ще бъде нещо ужасно. И бях прав.

Музика!

*Дом, дом на планинската верига,
Където елен и антилопа имат си интрига,
Където лоша дума не се чува
И по небето облаците цял ден не плуват.*

Исусе! На гръцкия остров Хиос, подгизнал от дъжд, с духа на Омир, витаещ наоколо, как можеше да се добере една западна балада?

Мадисън. Беше измъкнал малко портативно радио от куфара си и го беше нагласил на радио Люксембург.

— Изключи това нещо! — изстенах аз.

— Само се опитвах малко да освежа обстановката — каза той. — Малко е тягостна.

— Щом се съмне — изръмжах аз — вече няма да я намираш тягостна. Смятам да продадем кожата си колкото е възможно по-скъпо!

— Може би ще успея да намеря някой блус — рече той. — Но наистина мисля, че едно кънтри е по-подходящ фон, ако имаш намерение да започваш да стреляш.

По радиото казаха:

— Тук имаме една молба от нашите въоръжени сили в Турция: „Присъединете се към едно пътуване до небето“.

— О, Боже, изключи го — примолех се аз.

Той го изключи.

Чакай малко. Радио! Изведнъж ме споходи гениална идея!

Развързах чантичката от колана си и изсипах съдържанието ѝ на пода. Взех радиото за двупосочна връзка.

О, слава Богу! Рахт отговори!

Казах бързо на военен Волтариански:

— Слушай и разбери добре. Изпрати съобщение на базата. Заповядай на капитан Стаб да излети с един влекач и да дойде да ме прибере бързо! — В мен се надигаше надежда. Онова равно място можеше да послужи за приземяване. Стаб щеше да ме откара в дълбините на Африка или на някое място, което беше по-безопасно от това.

Рахт каза:

— Разбрах съобщението. Но къде си ти?

— Мисля, че съм на югоизточния край на гръцкия остров Хиос.

— Мислиш — рече Рахт. — Ако ще те взема космически кораб, е добре да си сигурен къде се намираш и то до абсолютна точност. Няма да се щурат над целия остров, опитвайки се да те намерят. Ще трябва да избият всички жители, на които се натъкнат, ако са направили грешка. Рисуваеш да направиш нарушение на Кодекса.

— Слушай — казах аз. — Нямам много време. Призори ще започнат да ме преследват. Опитай се да определиш точното ми местонахождение с помощта на това радио.

— Не е много точно в такъв обхват. Знаеш ли какво? Не съм в офиса, но ще изтичам там. Мога да засека честотата ти на скалата, ако излъчиш сигнал към нея. Задръж така. Веднага отивам там. — И той затвори.

— На какъв език говореше? — попита Мадисън. — Не звучеше като нито един, който някога съм чувал.

Засенчих светлината на фенерчето и погледнах към него. Той вече знаеше твърде много. Ако графиня Крек някога го спипаше, щях със сигурност да загина!

Преди да успее да го спра, Мадисън взе фенерчето и започна да тършува из купа листа, които бях изсипал от чантата си, за да намеря радиото.

— А, я гледай всички тия документи! — възкликна той. — Инксуич, федерален следовател; Ахмед Бен Нути, Обединена арабска лига; Султан Бей... Тук няма нито един за Смит. — Той вдигна поглед. — Как всъщност е истинското ти име? — Погледна отново документите. — А и какво е това писмо? — Бях използвал празна фактура на Апарата за теглене на пари, за да надраскам някакви суми:

шрифтът беше триизмерен, разбира се, и беше написано простичко: Координиран информационен Апарат, Конфедерация Волтар. Имаше си даже и логотип, който Флотата наричаше „кърканите“. — Триизмерно писане? — възкликна той. — Това не е от този свят, човече.

В началото не го бях спрял, защото, мислех за нещо друго: какво да правя с него. След това не го бях спрял, защото самият жест щеше да го накара да осъзнае, че има нещо секретно. Но когато се натъкна на бланката, премина бариерата, отвъд която нямаше никакво спирание. Нарушение на Кодекса. Мадисън трябваше да бъде застрелян.

И тогава, колкото и да не беше типично за мен възприях ръката си, когато тя посегна инстинктивна към леката картечница. Мадисън беше твърде ценен. Той можеше да съсипва живота на хората, да предизвиква войни и да призовава демоните по начин, за който на Волтар не бяха и чували: връзки с обществеността. Ломбар винаги търсеше нови начини за съсипване на хората, а този беше един, за който не беше и чувал.

Въпреки състоянието си, взех бързо решението. Когато влекачът ни вземеше, щях просто да наредя на капитан Стаб да отведе Мадисън в базата, да го затвори и да го изпрати с някой кораб при Ломбар с приложена бележка. Може би Ломбар щеше да бъде по-малко брутален спрямо мен, ако му направех подобен подарък.

Това щеше не само да предпази Мадисън от всеки опит на Крек да го разпитва — което щеше да бъде фатално, след като той вече знаеше другите ми имена, но и щеше да ме постави в добри взаимоотношения с Ломбар Хист.

Трябваше да скрия чувствата си. Но аз съм обучен на това. Насилих се да се засмея тихо.

— Инстинктите ти на репортер-следовател могат да ти причинят неприятности, Мадисън — казах аз. — Просто не го разнасяй много и ще разбереш всичко някой ден.

— Охо! — рече той. — Надушвам историйка! 18 пункта Мистериозният мъж разказва всичко.

Точно в онзи момент той подписа съдбата си.

ГЛАВА ВТОРА

След един напрегнат интервал, който ми се стори цели часове, радиото ми се оживи. Гласът на Рахт:

— Вече съм в офиса в Ню Йорк.

— Какво по дяволите те забави?

— Тая скала не е била ползвана години наред — отвърна Рахт. — Не можех да намеря хранящо устройство. Но вече, действа. Само задръж така предавателната си пластинка и ще я вкарам в компютъра.

Така и направих. Имаше пауза. Тогава Рахт отново се включи.

— Добре, че направих проверка, преди да се обадя в базата. Не си на Хиос.

— Сигурно имаш някаква грешка — казах. — Със сигурност съм на Хиос, точно до развалините на Ембориос. Провери отново, идиот такъв!

Следваше пауза.

— Проверих отново. Не си на Хиос. Разполагам с Волтарианската градуирана карта на тази планета на радара. Намираш се точно на 43-17-4.1052.

— Това не ми казва нищо. Преведи ми го на езика на Земната география.

— Чакай да увеличи образа на Земното кълбо, да го приложи към същата скала и да ги наложи една върху друга... Ето го, намираш се на 340,2 ярда от брега и на 9,1 мили югозападно от Карабурун.

— КАКВО?

— Точно от другата страна на тесен пролив срещу Хиос. Намираш се на турска територия.

О, БОЖЕ! Бяхме объркали посоката в дъжда и тъмнината! А развалините бяха десетки стотици на тази земя!

Земята под мен изведнъж се сгорещи.

— Рахт — замолих се аз, — моля те, моля те, кажи им в базата да изпратят влекача бързо. ТРЯБВА да се махна от Турция.

— Добре — отвърна той. — Ще предам съобщението. Но не хуквай да бягаш. Ще ми отрежат главата, ако ги пратя за зелен хайвер.

Тръгвам.

Мадисън попита:

— С кого говориш?

Бях занемял, след като разбрах къде се намирам.

— Ню Йорк — отвърнах.

— С това малко нещо? — попита Мад. — Не е много по-голямо от запалка.

Не му отговорих. Щеше да разбере достатъчно скоро всичко за истинската електроника. На Волтар. Повече ме интересуваше тъмнината около нас. Не виждах кой знае колко, но трябваше да бъде нащрек за влекача.

Надявах се да не насочат синята си светкавица насам, когато се приземят на онова павирано място. Беше зад едно възвишение на хълма, но въпреки това, трябваше да се погрижа да предпазя очите си с ръка. Не ме беше еня дали на Мадисън ще му се напълнят очите от нея. И без това много скоро щеше да бъде доведен до безсъзнание, за да го отведат.

Измина цяла вечност, преди да видя някаква мъглява светлина. Но чакай, нещо не беше наред. Цялата зона ставаше сива.

БЕШЕ СЕ ЗАЗОРИЛО!

С внезапно надигане в гърлото осъзнах, че съм закъснял много! Нямах да успеят през краткия интервал тъмнина, който оставаше.

Тихичко изстенах.

Наситеността на сутрешния здрач се увеличаваше. Храстите започваха да се виждат с пълни подробности. Вълните на крайбрежното вълнение далеч под нас вече не бяха само бели ивици.

Спря да вали. Имаше облаци, но дори и те изтъняваха.

Корабите!

На около 2–3 мили „Златен Залез“ се открояваше все по-отчетливо. Той почти закриваше някакъв друг плавателен съд до него. Не можех да разбера що за кораб беше другият. Рибарска лодка? Яхта? Патрулно корабче? Единственото нещо, което знаех със сигурност за него, беше, че търси мен! И ето ме прикован на едно място, макар и скрит, но вързан в Турция — точно където не биваше да бъде.

Във водата вляво от мен изникнаха в здрача три островчета. След което видях, че точно пред нас, но на няколко мили разстояние, изглежда имаше някаква суша.

Внезапно един случаен слънчев лъч се промъкна между плуващите облаци. Идеше директно иззад гърба ни.

Слънцето изгрява от изток, казах си. Моята пещера в скалите гледаше точно на запад. През тесния пролив гледах точно към Хиос. Всяка надежда, която имах, че Рахт може да е сбъркал, се срина. Даже слънцето казваше, че съм в Турция.

Има нещо обезкуражаващо в това да осъзнаеш като от удар с парен чук нещо, което вече знаеш.

Хиос беше само на няколко мили разстояние. Отчаян план да преплувам до него се нагъна в главата ми като навита хартиена кесия.

ХОРА!

Излязоха иззад основата на една скала на брега. Един, двама, трима, четирима, петима, шестима... **ЧЕРНАТА ЧЕЛЮСТ!**

Придвижваха се на север по брега. Вероятно бяха слезли на сушата в някое по-тихо заливче на юг, като не са посмели да рискуват в гърмящото крайбрежно вълнение срещу мен, където ние бяхме излезли на сушата.

ПРЕТЪРСВАХА!

Бяха се разпръснали, щяха, да проверят брега, а след това и склона над него със смъртоносните си погледи.

Черната Челюст носеше портативна радиостанция. От време на време спираше и говореше в нея, като поглеждаше към корабите. О, Боже, чрез онези радиостанции на корабите щеше да бъде във връзка с целия свят. Какво нареждаше той? Обща мобилизация на въоръжените сили на Турция? Вероятно сега всеки момент щяха да изскочат бойни самолети с писък от сутрешното небе: наострих уши за дрънченето на танкове, тропот на пехота. Обходих с очи хоризонта: сигурно щеше да се покаже турската морска, пехота. Та нали бях влязъл в страната, без да мина през имиграционната служба: щяха да обявят това за престъпление, за да ме предадат на Черната Челюст, след което щяха да застанат отстрани и да се смеят, докато ме убиват с камъни. Всъщност, ако не ме убиеха още при първата фронтална атака.

Погледнах към леката си картечница. Наклоних цевта. Изля се цял воден поток. Няма нищо, и така щеше да стреля. Подпрях се на лакти и се прицелих в Черната челюст. След това зачаках. Оръжието беше само 22 калибър и макар че бях чувал, че улучва и от една миля,

не бях сигурен, че има много смъртоносно въздействие на такъв голям обхват. По-добре беше да изчакам.

Чу се вик над далечния грохот на крайбрежните вълни. Мъжете хукнаха напред.

Един от тях сочеше нещо.

Лодката ни!

О, защо не я бях бутнал обратно в морето?

Черната челюст се приближи и застана до нея. Каза нещо по радиостанцията си, като гледаше към кораба.

Как бяха разбрали, че лодката е там? И тогава си дадох сметка, че ни бяха проследили снощи по радара. Вероятно тя даже имаше някъде по себе си устройство за засичане!

Мъжете се разпръснаха. Знаех какво търсят отпечатыци от стъпки!

Откриха следата! Вероятно кръвта от наранените ми стъпала.

Не, това трябва да се беше заличило от дъжда. Но те явно следваха нещо.

Запънах леката картечница.

Изведнъж мъжът с черната челюст извика нещо на останалите. Те спряха.

Черночелюстият каза нещо по радиостанцията си. Не можех да чуя какво говори поради съскането и бумтенето на морето.

О, де да имах подслушващо устройство. Но всъщност няхах нужда от него. По жестовете му към мъжете ясно личеше, че той знае, че съм горе на скалата.

Но имаше, нещо объркващо. Те не се втурнаха напред да атакуват. Просто стояха там на триста ярда разстояние и поглеждаха ту към скалата, ту към мъжа с черната челюст.

Разговорът му изглеждаше много дълъг. Досещах се за какво става въпрос: той издаваше нареждане за пълна фронтална атака на обединените въоръжени сили на НАТО! След това жени с камъни щяха да изпълнят ролята на хигиенизиращ отряд.

След това се случи нещо много необичайно. Черната челюст махна радиостанцията от устата си и даде знак с ръка на хората си.

Те вдигнаха лодката, изпуснаха въздуха ѝ и я сгънаха. Черната челюст искаше да е сигурен, че няма да избягам по море!

Като носеха плавателния съд, те се отправиха вкупом на юг. Изчезнаха при един завой на брега. Много скоро се показаха отново в две лодки.

Насочиха се към корабите.

Гледах ги как се придвижват по водата. Вдигнах очи към небето за някакви бойни самолети.

След много дълго време се качиха по корабите.

Малко по-късно яхтата, която продължаваше да закрива другия кораб, потегли. И двата съда отплаваха на север. За Истанбул?

Радиото ми се оживи. Беше Рахт, разбира се. Никой друг нямаше устройство-близнак за тази честота.

— Офицер Грис?

— Да.

— Имам едно съобщение за теб. Седни, за да не припаднеш. Ще те вземат около залез-слънце.

— Слава Богу.

Той затвори.

— Друго име? — попита Мадисън. — Някакъв Грис? Това наистина е странен език. Звучи като китайски, но не е, защото китайският е на тонове и освен това навремето си поръчвах прането на китайски. Със сигурност не е руски. Някак течен и тананикащ. Мисля, че никога не съм чувал някоя от тези гласни. А и това С всъщност не е като С. То се изговаря като издишваш въздух. Звучи повече като Хист.

— Млъкни! — щракнах му със зъби.

Ама няма нищо, той много скоро щеше да се срещне с Ломбар Хист, нещастният му глупак.

Нещо ме притесняваше. Залез-слънце? Още нямаше да е достатъчно тъмно при залез-слънце, защото беше късна пролет и здрачът траеше дълго даже на тия географски ширини. Рахт трябва да е имал предвид СЛЕД залез-слънце. Да, той беше толкова бибиписки неточен: вероятно просто беше изпуснал думата „след“.

Помислих си, че ако успея да оцелея през този ден, без да ме разкрият, всичко щеше да свърши добре.

Не си и давах сметка за силите на злото, които в този момент вилнееха по света. И за това, че аз бях в центъра на водовъртежа!

ГЛАВА ТРЕТА

Изкарах един дълъг ден, изпълнен с тревога.

Козята пещера вонеше малко повече даже и от онова, което аз можех да понеса, а то е много, когато се отнася за един офицер от Апарата.

Макар че разполагахме със стотици квадратни мили вода, ако се включваха и пролива, и Егейско море отвъд него, което се виждаше на север, ние нямахме капчица, за да овлажним пресъхналите си гърла.

Около пладне дъждовните облаци се разсеяха напълно и като се придвижваше на запад, слънцето започна да се излива в пещерата. Това още повече влоши нещата.

Мадисън постоянно включваше радиото си, за да слуша рокмузика. Разпознах „Хуучи-Хуучи Бойс“, които сестра Билдиржин обожаваше. Пееха на турски с английски жаргони.

Дрогирай се с мен.
Трябва да се дрогираш с мен.
Не виждаш ли, че съм мъртъв без теб.
Вземи моите джоинти.
Никога не ще ги изпуша.
Сграбчи бхонга ми...

— ИЗКЛЮЧИ ГО! — креснах му аз.

— Съжалявам — отговори той. Просто си мислех, че е хубаво да послушам някои от местните народни песни. Изоставам в културно отношение. В един момент ти започваш да говориш на език, за който никой от хората, които познавам, никога не е чувал, а в следващия слушам поп музика на английски и турски. Какво означаваха тия турски думи?

— Я млъквай! — помолих го аз. Започваше да ме тресе. Не можеш да пушиш продължително време марихуана, както бях правил аз през последните седмици, без да се сдобиеш с гърло, което е много

чувствително към липсата на вода. Какво ли не бих дал за един леденостуден „Севън Ап“. Почти незабавно видях, действително ВИДЯХ зелената кутийка пред себе си, осем пъти по-голяма от действителната, покрита с росни капчици. Мобилизирах се. Не успях да я стигна. Тя изчезна.

С напредването на следобед от отразяващото се във водата слънце очите ми започнаха да горят, а температурата в заслونا, както и вонята, се увеличиха отвъд поносимото. Продължавах да се протягам за кутийките със „Севън Ап“, но те продължаваха да изчезват.

Най-сетне слънцето слезе много ниско, но продължи да се лее в пещерата в последен решителен опит да ме победи. То спечели. Потънах в безсъзнание.

Някаква ръка ме разтърси.

— Мисля, че някой крещи другото ти странно име — Грис, Грис. Вторачих се нагоре изнемощало. Усетих, че съм раздразнен.

— За Бога, ако ще го казваш, кажи го правилно. Онова, което се опитваш да произнесеш като английско Г, е нещо средно между ХЪ и ТЪ, като накараш гърлото си да клокачи.

— Не, не, чуй! — рече Мадисън. — Някой го крещи.

Седнах. Да! То долиташе отдалече:

— Офицер Грис! Офицер Грис!

Скочих на крака. Все още беше светло. Ония глупаци вероятно летяха наоколо на дневна светлина!

Щяха да погубят всички ни за нарушение на Кодекса!

Започнах да търча. Мадисън бутна нещо в ръцете ми. Сакът ми с парите и документите. Грабнах го.

С бързи стъпки излетях от пещерата. Но краката ми не летяха много дълго. Стъпих на някакъв камък. Агония!

Като куцуках, тръгнах напред по козята пътека. Заобиколих края на скалата. Стигнах до равното място. Спрях.

Там стоеше огромният, брониран 1962 Даймлер-Бенц, а на едната му страна блестеше червеният орел!

Ето го и Ахмед — шофьорът на такси.

Ето го и Терс — пилотът.

НО ТЕ БЯХА МЪРТВИ!

Бях ги убил с една бомба!

Жаждата и непрестанните шокове ме бяха поразили!

Вече не само имах илюзии, ами ме преследваха и призраци.
Терс се засмя със зловещия си смях.
Припаднах като мъртъв.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Когато дойдох на себе си, беше тъмно.

Лежах във фаталната кола.

Движихме се напред.

— Той се свести. — Беше гласът на Мадисън. Той седеше на задната седалка до мен. Ахмед беше на предната седалка до Терс, който караше.

На смътната светлина, която идваше от барчето, видях как Мадисън разгръща някаква хартиена торбичка. Той отвори една Кола и ми я подаде. Повдигнах се на лакът и запих жадно.

— Тази кола е хубава — рече Мадисън. — Истинска антика. Какво означава орелът отстрани?

— Безсмислена е — отговорих му аз.

На предната седалка Ахмед се извърна.

— Радвам се, че се събуди. Да не си болен?

Трябва да е все още жив. Чувах гласа му.

— От шок е — отвърнах аз.

— Той довежда до такова състояние — рече Ахмед. — Но ще имаш време да се възстановиш. До Афийон са почти 225 мили. Двамата с Терс ще се сменяме на волана, няма да ни е трудно и ще те отведем безопасно вкъщи.

— О, не! — извиках аз. — Не ме водете там!

— Защо? — възкликна Ахмед. — А, между другото, получих съобщение от доктор Мухамед Ататюрк.

Замръзнах. Той имаше предвид Прахд Битълстифендър, младия целолог, когото бях отвлякъл на Волтар.

— И той ли ме преследва? — попитах аз.

— Не, не — отвърна Ахмед. — Разбира се, че не. Ние всички сме ти приятели, помниш ли? Младият доктор беше този, който ни изпрати тук да те вземем, след като Фахт Бей отхвърли молбата ти.

Ето значи какво било. Изнервяше ме.

— Какво беше съобщението? — попитах със страх.

— Ами, то е за сестра Билдиржин, младата туркиня в болницата. Той каза да не се тревожиш нито за момент. Каза да ти предадем, че е уредил всичко.

Терс се засмя със зловещия си смях.

Съсредоточих се върху съобщението. Мадисън ми бутна един сандвич. След него изпих още една Кола.

Мозъкът ми започна да работи. Очевидно Прахд в крайна сметка беше направил аборта на сестра Билдиржин. Може би баща ѝ въобще не беше разбрал.

Почувствах се по-оптимистично, даже придобих малко самоувереност. Може би всичко щеше да свърши добре в крайна сметка.

Заспах.

Отдавна се беше съмнало, когато се събудих. Очевидно бяха спирали на няколко места, защото в колата имаше повече коли. Докато пиех една, видях, че навлизаме в Афийон.

Тръгнаха по някакви задни улички, а след това излязоха на по-широк път.

— Хей — казах, — вие не ме водите във вилата. Къде отивате?

Терс, който караше в момента, се засмя със зловещия си смях.

Внезапно удари спирачките пред една джамия.

Наду клаксона.

Незабавно колата беше заобиколена от една шайка!

С ужасен поглед съзрях сестра Билдиржин. Тя беше в много напреднала бременност.

БАЩА Й! Пробиваше си път с лакти. НОСЕШЕ ПУШКА!

С надигащи се в гърлото ми викове, започнах да ровя наоколо, като се опитвах да намеря леката си картечница. БЕШЕ ИЗЧЕЗНАЛА!

Ето го и Прахд със сламенорусата си коса, която стърчи във всички посоки. Той отвори вратата на колата и отстъпи назад. Влезе, погледна ме с яркозелените си очи.

— Ти ме измами! — извиках. — Примами ме към смъртта ми!

Той затвори вратата на колата, за да спре мърморенето на заплашващата тълпа.

— Напразно се тревожиш — рече. — От месеци се опитвам да се свържа с теб. Слава Богу, че се върна навреме. Щеше да избухне голям скандал, ако бебето се беше родило преди това.

— Да се роди ПРЕДИ ТОВА? Преди какво?

— С теб направихме една сделка. Първата част от нея беше да започне заплащането ми. Така ли е?

О, бибипка му, не можех официално да започна да му плащам. Официално той беше мъртъв от действията ми на Волтар. Но ме беше хванал натясно.

— Добре — отвърнах. По-късно можех да отложам, но точно в този момент случаят беше спешен.

Освен това — продължи той, — трябва да ми дадеш малко почивка от променянето на самоличността на престъпниците и да ми разрешиш да започна кампания за лекуване на преобладаващите болести в Турция и ти да я финансираш.

Кой го беше еня за тая паплач? А и можех да наруша тази част от сделката по-късно.

— Добре — отвърнах.

— Третата част — продължи той, — касае всички онези съпруги, които ти насили. Много от тях забременяха, знаеш ли. Наказанието е смърт чрез замеряне с камъни.

Трепнах. Погледнах със страх през прозореца на колата. Да, някои от тези жени бяха сред тълпата! В ръцете си държаха камъни!

— Изучих Корана — рече Прахд. — Всичките им закони са основани на него. Има едно нещо, което се нарича каффадах. Вместо да изтърпи законното наказание, човек може да го избегне чрез лично разкаяние. И заради това уредих да създадеш фонд за хранене на бедните във всичките им села през следващия един век. Това ще направи децата от теб един вид свети и под нечия грижа.

Следващият един век! Богове! Е, можех да се измъкна от това по някакъв начин. Щом като беше изискване само за еднооките бедни или нещо такова.

— Добре — рекох. — Но какво стана със сестра Билдиржин й баща й?

— О, това е най-лесната за теб част от сделката — отговори Прахд. — Единственото, което трябва да направиш, е да се ожениш за нея.

Знаех си, че ще припадна отново. Но моментът не беше подходящ за това. Спомнях си твърде живо острите й колене, когато баща й оперираше главата ми! Започнах като побъркан да се ровя из

мозъка си, за да изнамеря някакъв начин за преодоляване на надвисналата катастрофа. Намерих го!

— Ами ако вече съм женен? — извиках.

— Аз изучих корана. На истински вярващите им се разрешават четири съпруги. И още толкова наложници. — Той се усмихна широко. — Така че няма значение с какво друго си се занимавал.

Сякаш целият свят се преобърна пред очите ми, след което отново си дойде на мястото. Удари ме като гръм от ясно небе. Адора Пинч Бей и Кенди Ликърайс Бей не можеха да обвинят един мюсюлманин в двуженство. Бях се спасил от тях! О, Боже, щях прилежно да си казвам молитвите всеки ден.

И все пак, животът около онази лисица Билдиржин щеше да бъде ад. Но кимнах.

Посегнах към дръжката на вратата. И тогава се сетих в какъв ли окаян външен вид съм. Чифт мръсни спортни гащета, намачкано от морската вода сако, боси и кървящи крака. Хванах се за това като за нещо, което ще забави изпълнението на наказанието.

— Преди това трябва да се прибера вкъщи, за да се преоблека.

— Не, не каза Прахд. — Мюсюлманските сватби въобще не са толкова официални. Даже е необичайно да се правят в джамия, но сестра Билдиржин поиска да е напълно законна. Дрехите ти нямат значение. Всичко чака единствено теб.

Той отвори вратата и ме избута навън. Замлъкналата тълпа ме гледаше намръщено. Очакваха знак от Прахд. Той им каза, че всичко е уредено. Чух как няколко камъка бяха пуснати на земята, а хората се навъсиха. Бащата на сестра Билдиржин наведе пушката си.

Закуцуках към джамията с кървящите си крака, мъченик на дълга си като офицер от Апарата.

ГЛАВА ПЕТА

Мюсюлманските сватби са доста делови. Те мислят, че жените нямат души, така че религиозният аспект почти липсва.

Сестра Билдиржин беше облечена в бяла копринена пелерина с качулка. Подобен костюм и помагаше да скрие надутия си корем, но той и така си личеше ясно. Черните ѝ очи ме гледаха с пълно безразличие.

Присъстваше един турски религиозен водач — ходжа. Той беше там, за да гледа някой да не окепази джамията му.

Бащата на сестра Билдиржин държеше две копия от един договор. Той съдържаше размяна на обещания за вярност и т.н.

Някой бутна писалка в ръката ми. Вдигнах листа, за да се подпиша. И тогава видях сумата върху него! Махри или зестрата на съпругата беше изписана.

— СТО МИЛИОНА ЛИРИ! — извиках аз. Това правеше един милион щатски долара.

— Разбира се, нали искаш детето ти да получава най-добрите грижи — отвърна Прахд. — А също и една хубава вила, където сестра Билдиржин да си прави почивките. Ти създаваш семейство, помни това.

— Всъщност — обади се бащата на сестра Билдиржин, като премести пушката в другата си ръка — банковите ордери са у мене тук. Трябва да платиш зестрата на церемонията, нали знаеш.

Поколебах се.

Тълпата се разпръсна, за да събере камъните, които беше пуснала.

Подписах, договора и ордерите на името на Националната банка в Истанбул „Пиастр“. Боже господи, какво ли щеше да си помисли и направи Мудур Зенгин сега?

Усещах присъствието на Терс и Ахмед встрани до себе си. Те подписаха брачния договор като свидетели!

— Е, беше лесно, нали? — попита Прахд. — Това е всичко, което трябваше да се направи.

На него можеше и да му се струва, че е нищо и никаква работа. Аз обаче се чувствах така, сякаш са ме увили много пъти с тежки окови.

— Сега вземи булката в колата си — каза ми Прахд.

Не исках да я докосвам. Беше ме страх, че ще ме ухапе. Излязох от джамията. Погледнах назад и видях, че Билдиржин ме следва: Ходжата разпръскваше тълпата. Тя обаче се събра отново около колата.

Умирах от болки в краката. Усещах, че целият горя в треска. Но продължих. Влязох в колата.

Мадисън седеше вътре и пишеше нещо в някакъв бележник. Колкото беше голяма от бременността си, сестра Билдиржин нямаше да се побере, ако койката останеше вдигната. Разхлабих каишките, за да я смъкна.

Половината — задна седалка беше разместена. Хванах я, за да я нагодя.

Пръстите ми напипаха нещо.

Както бях в треска, изведнъж се вледених.

Под седалката, точно както я бях поставил няколко месеца преди това, стоеше БОМБАТА!

Повдигнах седалката.

Там беше.

Лостчето, което трябваше да се е спуснало в края на времевия лимит, не беше помръднало, за да направи свързката и да я взриви!

Нещо му беше попречило да стигне до мястото си. Вероятно го задържаше нещо като прашинка или пухче!

Цяла нощ бях подскачал по развалени пътища, седейки върху дефектна бомба, която е можела да избухне всеки момент!

Тих вик се надигна в гърлото ми.

Вдигнах бомбата.

Не можех да я хвърля през прозореца. В нея имаше достатъчно експлозив да направи колата на парчета.

Бавно излязох от колата, като държах бомбата в ръце, без да знам дали последното нещо, което ще видя от тази вселена, няма да е смъртоносният ѝ блясък.

— БОМБА! — кресна Прахд. — Спасявайте, живота си! Той ще ни взриви всичките!

От внезапното преминаване на цялата бягаща тълпа се образува вятър около мен. Тропотът от стъпките утихна.

Продължих да вървя назад. О, Боже, не биваше да се спъвам. Цялото време беше изтекло. Единственото, което оставаше, бе малкото лостче да цъкне на мястото си. Не можеше да бъде върнато.

Не знаех какво да правя с бомбата. Обичайното действие би било да я хвърля на някой бункер и да бягам.

Обаче нямаше бункер.

Напротив, имаше!

Вратата на джамията беше отворена. Стените ѝ бяха дебели.

Тръгнах заднешком към вратата.

Обърнах се внимателно.

Прецених ширината на вратата.

Хвърлих с колкото сили имах!

Бомбата влетя през вратата.

Обърнах се, за да хукна.

Ранените ми крака ме предадоха. Изтичах само десет крачки, преди да падна.

БУУУУМ!

Стените на джамията полетяха навън като ненадейно спукан балон!

Минарето се катурна встрани и падна.

Започнаха да трополят каменни отломки, докато облаци, дим започнаха да се издигат към небето.

Ударната вълна ме беше хвърлила на още двацет стъпки.

Най-сетне някакъв глас. На Прахд. Той ме вдигаше.

— Не разбирам защо е необходимо да вършиш такива неща — каза той. — Хубаво, че вътре нямаше никого. Можеше да бъде убит. Когато те снабдих с ново оборудване си мислех, че ще се интересуваш твърде много от други неща, за да имаш време да си играеш на бомбаджия. Но виждам, че съм грешал.

Хората се връщаха, взираха се в развалините, а после се вторачваха в мен. Тогава забелязах нещо твърде странно. Ходжата широко се усмихваше. Това ме разтревожи.

— Тоя на какво се радва толкова много? — попитах. — Току-що взривих джамията му!

Прахд ме придвижваше към колата, която Ахмед очевидно беше преместил на известно разстояние преди взрива.

— Ами — рече Прахд, — тук те познават. Когато уреждах всичко това и казах кой ще бъде младоженец, ходжата не искаше да те пусне в свещения храм. Каза, че щял да падне покривът. Но аз го уверих, че ако това стане, ти ще му построиш нова джамия. И естествено покривът падна. Ходжата е щастлив, защото от години иска да построи нова с много по-богата украса.

Всичко около мен се завъртя. Колко ли струваше една джамия?

Влязох в колата. Сестра Билдиржин придърпа към себе си и встрани от мен бялата си копринена пелерина. Почудих се защо. Погледнах надолу. Стъпалата ми!

— Кървя — казах на Прахд. — Ще трябва да ме отведете в болницата.

— Точно натам отиваме — отвърна той.

Потеглихме и най-накрая стигнахме до болницата на Световната обединена благотворителна милост и благосклонност. Беше учудващо чиста: цялата беше направена като градина, а сега даже и селяни-доброволци се бяха захванали да косят тревата ѝ. Видяха кой идва и спряха да работят, за да се вторачат в мен, когато излязох от колата и закуцуках нагоре по стъпалата. Стояха напълно безмълвни. Какви неблагодарници! Ако не беше гениалната ми идея да се променя самоличността на престъпниците, тия селяни въобще нямаше да имат болница! Измет!

Минах през едно фоайе, като си мислех, че отивам в операционна зала. Но Прахд просто ме водеше към кабинета си.

Потънах в едно кресло.

— В ужасно лошо състояние съм — казах. — Хоризонталният белег на челото ми също се нуждае от проверка.

Той го погледна. След това извади шише с антисептик и напои стъпалата ми с него. Ужасно щипеше! Прахд взе няколко топа бинт от Земен тип, напръска ги с някаква червеникава пудра и ги уви около раните ми. Очевидно нямаше намерение да прави нищо по-специално. Когато свърши, той се отдръпна.

— Хей — рекох му, — ами белега на челото?

— С него изглеждаш зловещо намръщен — отвърна той.

— Зная.

— Е, хората се нуждаят от някакво предупреждение. Мисля просто да си го оставим така.

Щях да започна да протестирам. Можеше да ме отърве от него съвсем лесно. Вратата се отвори. Влезе сестра Билдиржин. Премигнах.

Беше облечена в обичайната си медицинска престилка, малко поотпусната, за да не опъва по издутия корем.

— Ти току-що се омъжи за мен — казах аз. — Няма ли да дойдеш с мен у дома?

— И да прекъсна красивата си връзка е доктор Мухамед? — възкликна тя. — Не бъди глупав. Просто се постаряхме детето да има законен баща.

— Както и един милион долара — скръцнах зъби.

— Разбира се — отвърна тя и се усмихна чаровно. Точно от този момент нататък започнах да подозирам, че този, който държи съдбата ми в ръцете си, е доктор Прахд Битълстифендър.

— Отивам си вкъщи — казах.

И представа си нямах, че тежкият ми труд едва беше започнал!

ГЛАВА ШЕСТА

Вилата стоеше на фона на планината под пролетното слънце. Беше малко шокиращо да я видя толкова спокойна и тиха. Но всъщност в историята си тя беше свидетел на агонизиращи мъже повече от три хиляди години. От Фригия, през Рим, та чак до наше време, през портата ѝ определено бяха минали повече от един чифт кървящи нозе.

Двамата с Мадисън излязохме от колата. Видях, че Утанч има нова кола: всяващо страхопочитание червено Ферари, превозно средство, което представляваше ужасно много долари, поне сто хиляди.

Персоналът надничаше плахо иззад ъглите, доста нервен.

Мюзеф пристъпи напред. Божичко, беше затлъстял от добрата храна — трябва да беше над 120 кила! Торгут стоеше точно до него, като полюшваше една масивна бухалка. И двамата се хилеха като човекоподобни маймуни.

— Добре дошъл у дома! — извикаха в един глас те.

Поне бодигардовете ми се радваха да ме видят. Може и да не бяха в отлична спортна форма, но със сигурност можеха да накарат персонала да се размърда. Торгут само насочи бухалката си и трима от персонала се спуснаха да грабнат торбата на Мадисън.

Добре! Така беше по-добре!

Закуцуках през двора към вътрешния двор. Фонтанът изстрелваше пръски.

Вратата на Утанч беше отворена.

Очите ѝ бяха залепени на цепнатината.

Двете малки момченца очевидно бяха хванати навън. Те побягнаха трескаво към вратата ѝ. Тя ги пусна да влязат, след което затвори.

— Ако имаш нужда от нещо, само извикай — каза Мюзеф. — Няма да ни отнеме много време да се оправим с тия хора. Имаме голяма практика.

— Кой е той? — попита Торгут, като посочи Мадисън с бухалката си.

— Този човек няма да остане дълго при нас — отвърнах. — Но той не трябва да знае това. По-късно ще се оправя с него. Не му позволявайте да се шляе наоколо или да си пъха носа насам-натам, а също така не му давайте да се доближава до телефона.

— Слушаме и се подчиняваме — каза Мюдеф, като се ухили.

— Какво приказват тия? — попита Мадисън. — Тоя език не го говоря.

— Казват, че мафията се навъртала наоколо — отговорих му на английски. — В тая долина ги има много. Нощем можеш да ги чуеш как вият.

— Сякаш не говореха много сериозно за това — каза Мадисън.

— О, така е, защото им харесва да ги избиват. Тия двама мъже са бодигардовете ми. Те са шампионите по борба в тази област. Казах им да се грижат за твоята безопасност и да не ти разрешават да се шляеш много наоколо, та да те застреля някой. — Посочих му една от стаите за гости. — Така че защо просто не влезеш там, за да се изкъпеш и да поспиш? Персоналът ще се погрижи да се нахраниш. И не се притеснявай, ако държим вратата ти заключена. Не искаме да те пипнат.

— Разбрах — отвърна Мадисън и влезе в стаята. Двама прислужника внесоха куфара му. Смигнах на Мюзеф и той заключи вратата.

Е, нещата вървяха доста по-добре. Може би щях да се справя с всичко това в крайна сметка. Поне нямаше да ме убият чрез замеряне с камъни, а вероятно можех даже да се измъкна от плащането на каффараха на насилениите съпруги.

Влязох в стаята си. Предадох леката картечница „Америкън Интернешънъл“ на Мюзеф и му казах да я почисти, както и пълнителите, преди да се е разпаднала от дъжда. Смъкнах дрехите си и ги дадох на Карагъоз, като му казах да излезе и да ги изгори.

Обръснах се с нормален въртящ се бръснач.

Влязох под душа и изтрих вонята на кози от себе си.

Небрежните превръзки, които Прахд беше омотал около стъпалата ми, се намокриха и аз ги свалих. Натърках раните със сапун. Чудех се дали ще се разболея от оня вид тетанус, при който ти се

затварят ставите завинаги от кози тор. Е, нали вече разполагах с личната си аптечка. Когато се подсуших, намазах раните с подходящ Волтариански антисептик — ох, как само щипеше! Покрих отворените рани с изкуствена кожа.

Облякох черен, панталон и спортна риза на големи божури. Не можех обаче да понеса да ме стягат обувки и обух някакви чехли с пискюли, в които краката бяха по-свободни.

Сервитьорът ми поднесе малко леденостудена шира, при което ферментираният гроздов сок беше първото нещо от седмици, което потече в гърлото ми. Последва го шкембе чорбаси, супа от шкембе и яйца. Започнах да се чувствам по-добре.

Но тъкмо когато започнах да вярвам, че нещата ще се наредят добре, секирата падна.

Карагьоз влезе в трапезарията.

— На портала има един много учтив човек. Казва, че иска да ти каже нещо, което много ще те зарадва.

Понеже бях в настроение, в което чувствах, че нещата ще се наредят добре, казах безгрижно:

— Добре. Ще изляза да се видя с него. — Даже не взех оръжие.

Закуцуках с пискюлените си чехли към стълбовете-близнаци. Не видях никого. Минах малко по-напред към пътя, като се оглеждах във всички посоки. Никой.

Обърнах се, за да вляза през портала.

Той стоеше до левия стълб.

МЪЖЪТ С ЧЕРНАТА ЧЕЛЮСТ!

Невъоръжен, на открито и безпомощен, аз се вторах. След това попитах:

— Как разбра, че съм тук?

Той пристъпи напред, блокирайки пътя ми за бягство през портала.

— О, поддържахме връзка с приятелите ти. Вчера призори получих радиограма от доктор Мухамед Ататюрк, че днес със сигурност ще си тук. Затова решихме, че е по-разумно да не те търсим из ония шубраци. Освен това тогава разполагаше с лека картучница. Виждам, че сега не е така.

Прахд! Той беше помагал на тия хора да ме засекат! — Знам ти кой си — рекох. — Работиш за Мудур Зенгин от националната банка

на Истанбул „Пиастър“.

— Не, не — отвърна той. — Мудур Зенгин е твой приятел, макар че не мога да разбера защо. Когато твоята наложница купи яхтата в Ню Йорк, той помогна да се осъществи покупката чрез една ипотека от неговата банка. Освен това превеждаше пари за сметките по кредита на „Скуйиза“. Разбира се, когато яхтата пристигна в Истанбул, ние я завзехме и Мудур Зенгин е доста ядосан.

— Тогава кой, по дяволите, СИ ти? — запитах го аз.

— Може би е добре да се представя — каза той, като извади визитна картичка от портфейла си.

ФОРИСТ КЛОУЖЪР

МЕЖДУНАРОДЕН ОТДЕЛ ЗА ИПОТЕКИ

БАНКА ГРАБ-МАНХАТЪ

— Чакай — казах. — Нищо не ви дължа. Не съм сключвал никаква ипотека с вас. Вие сте полудели.

— О, страхувам, се, че ти си полудял — рече той.

Реших да му дам заслуженото.

— Банката „Град-Манхатън“ е собственост на Роксентър! Мисля, че не знаеш с кого си имаш работа! — придобих много високомерен маниер. — Аз съм фамилен шпионин на Роксентър.

Той се усмихна.

— Промени го на „бях“. Градът Маями изведнъж престана да поръчва нефт за гориво. „Октопъс“ незабавно направи разследване и откриха, че в Маями получават неограничени доставки на електричество от Очокийчокий, Флорида. Показа няколко снимки тук-там и разпознах Уистър в лицето на инженера. Мистър Роксентър не можеше да повярва! Не може да се появява така евтина енергия, която се шматка наоколо и проваля разни работи! Той изпрати мистър Бери да разбере защо мъжът с евтиното гориво не е бил спрял и Бери откри, че ти си отвлякъл Мадисън, затворил си офиса му и сте тръгнали на красиво пътуване с яхта. Мистър Бери даже го потвърди, като лично отпътува до Елба, за да види със собствените си очи. И ето ви двамата с Мадисън там, на хиляди мили от задълженията ви. Очевидно и двамата ви бяха купили: яхта като тази струва цяло състояние. Така че

не, мистър Инксуич/Султан Бей, вече не сте фамилен шпионин на Роксентър. Уволнен сте за предумишлена измама и се страхувам, че там нямате никаква защита. Точно обратното. В Америка могат да ви съдят за вземане на подкупи, ако някога отново стъпите там.

Гърчех се под всичките тия удари. Тайният знак, татуиран на гърдите ми, беше безполезен. Но мобилизирах силите си:

— Това не обяснява оная тъпотия за ипотеката!

— Ами колкото и да е странно — рече Клоужър, — когато се случи тая работа с ипотеката, ние не знаехме, че Султан Бей и Инксуич са едно и също лице. Всичко, до което се бяхме добрали бе, че Султан Бей притежава вила, една цяла планина и хиляди декари първокласна, обработваема макова земя. И когато ти се свърза с нас, за да я ипотекираш за някакви си два милиона долара, ние, разбира се, се втурнахме към тази възможност. Така че минахме бързо през формалностите и направихме ипотеката.

— Чакай! — изкрещях аз. — Не съм взимал никакви пари срещу подобна ипотека.

— О, страхувам се, че грешиш — каза Клоужър. И той разтвори документите.

Сграбчих ги. Боже мой, земята, за която ставаше въпрос, включваше не само хилядите декари първокласна земя за опиум, която Волтар владееше, но и ЦЯЛАТА ЗЕМНА БАЗА!

И точно пред очите ми, най-долу на страницата, беше моят ПОДПИС.

О, Боже, щяха да ме унищожат за това!

Черната челюст продължи да говори:

— Виждаш ли, има нещо много смущаващо във всичко това. За теб. Сумата беше толкова символична, а сигурността толкова голяма, че ти се доверихме, без много да му мислим. След това открихме, че ти не притежаваш тая земя.

Разбира се, че не я притежавах. Тя принадлежеше на правителството на Волтар!

— Сега — каза Клоужър, — ние наистина се отнасяме добре с теб. Ако бяхме извадили наяве това престъпление, можехме да те пипнем и да вземем яхтата ти, където и да се намираше, защото ти все още беше под турски флаг, дори и в открито море. Държавата щеше да

те хвърли в затвора, а не е необходимо да ти споменавам, че турски затвор е равнозначно на смърт.

О, колко добре знаех това!

— Освен това ние наистина сме много хуманна институция и не искахме да минеш през подобно нещо.

Премигнах. Това беше първият път, в който въобще чувах, че „Греб-Манхатън“ е хуманна институция! Наострих уши.

— Така че се задоволихме само с това да те подгоним към дома. Младата жена оказа сътрудничество в рамките на собствената си алчност.

— Чакай малко — казах. — Онази яхта струваше повече от два милиона! Ако стоя взели, това опрощава дълга ми.

— О, страхувам се, че не. Тя беше ипотекирана и ти имаше много малко права над нея. А на ипотеката върху земята ѝ изтече срокът. Не си направил никакви вноски по нея. Нещо си пренебрегнал. Ако накараме турското правителство да ни окаже съдействие, биха могли да предявят обвинения. Няма да имат никакъв избор, освен да те пратят в затвора за ипотекиране на имот, който не притежаваш. Но ти не се разстройвай. Измислили сме ти идеален изход. Сега, когато вече си тук и имаш контакт с фондове и приятели, можеш напълно да се измъкнеш от всичко това.

— Как? — попитах отчаяно.

— Ами, единственото, което трябва да направиш, е да купиш земите, вилата и планината с личните си пари и да ги прехвърлиш на нас, след което ще ударим печат на документа, че ипотеката е изплатена и ти ще бъдеш съвсем чист.

Ето значи защо ме бяха подгонили към къщи. Не бяха посмели да вдигнат шум, защото са щели да загубят цялото имущество. Но моето положение беше напълно невъзможно. Не можех да кажа на тия кождери, че въпросното имущество принадлежи на конфедерация Волтар. Щеше да бъде нарушение на Кодекса, надминаващо всички възможни нарушения. Нямаше никакъв начин да се сдобия с него заради тях, даже и да исках. Вратите на турските затвори зееха.

Но той си имаше работа с офицер от Апарата. Той можеше да предизвика най-голямото нарушение на Кодекса за всички времена! Ако някога откриеха какво има под онази планина... Леле! Волтар

щеше да ме екзекутира. Даже временното решение беше по-добро от липса на решение!

Погледнах нагоре към тайното местенце на портала, където бях инсталирал алармената сигнализация за персонала.

Казах твърдо:

— Разбирам, когато съм победен. Влез, за да направя последните уточнения.

Под предлог, че се подпирам, натиснах звънеца.

Усмихнат до уши, Черната челюст мина през портала.

Поведох го през двора към вътрешния двор.

Стъпвайки като котки, Мюзев и Торгут минаха зад него.

Полъх!

ТРАС! — и стоманената палка на Торгут се стовари.

Черната челюст се търколи, без да каже гък.

Прошепнах на Мюзев:

— Под пода на спалнята ми има стара фригийска гробница. Отнесете го в спалните ми помещения, завържете го и го оставете. Аз ще свърша останалото. Отнесоха го вътре, вързаха го и си тръгнаха. Колко непредпазливо бях действал, като излязох невъоръжен!

Сложих една барета и една газова бомба в джобовете си. И тогава се приближих към него.

Прерових джобовете му. Намерих телефона в офиса му.

Отнесох го през килера в тайната си стая.

Отворих вратата към тунела и го повлякох за краката надолу по коридора към хангара.

— Приблечи се един офицер от охраната.

— Хвърлете го в някоя затворническа килия — казах. — И не му позволявайте да говори с никого.

Той даде знак на двама пазачи. Те отнесоха Черната челюст. Чух как вратата на килията щракна.

Извървах обратния път през тунела, минах през тайната си стая и, излязох на двора.

Дадох визитката на Мюзев.

— Обади се на този телефон — наредих му. — Кажи им, че имаш съобщение от мистър Форист Клоужър. То е, че нещата протичат много добре, но може да е необходимо още седмица-две, за да бъдат довършени.

Той докосна раменете и носа си в знак на подчинение. Отдалечи се. Скоро се върна.

— Приеха го — каза той.

Бях спечелил време. Не знаех какво точно ще правя. Разполагах със седмица-две, за да се справя с това. Трябваше да измисля нещо.

Бях по средата на полета надолу към дъното на ада, но всъщност по онова време не знаех това.

ГЛАВА СЕДМА

Красотата на пролетта беше обхванала градината на вилата: външният вид така лъже. Храстите и лехите бяха целите нацъфтели, въздухът се изпълваше с птичи песни, фонтаните се плискаха като спокойна мелодия.

Дрезгавото ръмжене на един джип прогърмя сред спокойствието. Фахг Бей, командирът на базата, мина с рев през портала. Той изскочи от джипа, а наднормеността му се тресеше от ярост до последния грам. Видя ме.

— Бомбардирани джамии! — изръмжа той. — Някакъв непознат завлечен в килия! КАКВО СЛЕДВА?

Дойде и застана пред мен. Вдигна ръце за молба към небето.

— О, Боже, така добре се справяхме без него!

Беше дразнещо. Не беше казал нито „здрасти“, нито „Добре ли пътува?“.

Аз не му бях точно началник, но бях шеф на отдела му и главен инспектор над Бог за Волтариацската база на Земята тук, в Афийон. Реших да го поставя на мястото му. Използвах името, под което беше известен на полицията на планета Флистен.

— Както беше и с теб, Тимийо Фахг. Забравяш с кого разговаряш! Внимавай!

— Слушай — каза той. — Космическият товароносач „Бликсо“ пристига утре вечер. Има ли някакъв шанс да се върнеш с него вкъщи?

Той отвори нова гледка на ужаса. Да предположим, че се върнех на Волтар и тогава те откриеха, че базата на Земята е била закрыта с моя подпис? Фахг Бей очевидно още не знаеше за това, но ако не се справех с тоя въпрос, щеше да научи много скоро. И тогава щеше да разполага с всяко възможно оръжие, от което се нуждаеше, за да сложи внезапен край на кариерата ми. Реших да бъда учтив.

— Съжалявам за целия шум. Всичко беше по линията на задълженията ми.

Той се вторачи в мен.

— Твоята представа за задължения може много бибиписки да се смеси с личните ти апетити! Бих дал едногодишната си заплата, за да ти направя нещо, което би сложило край на кариерата ти завинаги, офицер Грис. И следващата щура идея, която ти хрумне и която заплашва тази операция, ще бъде докладвана на Ломбар Хист до най-болезнената подробност! Тук наоколо няма нито един човек, който би те подкрепил. Освен това всичко вече отдавна ми е повече от достатъчно!

Той отпраши към джипа си и потегли.

Само ако знаеше, че вече разполага със съответните основания да ме арестува. Гадната му забележка за това, че нямам приятели, попадна малко надълбоко.

Закрачих печално към вътрешния двор. Започваше да ме обхваща депресия.

Вратата на Утанч се отвори. Чу се топуркане на, крака с чехли. Когато започнах да се разхождам около фонтана, пътят ми беше препречен.

Утанч беше паднала на колене пред мен.

Вдигна красивите си черни очи към мен.

— Господарю, съгреших. Бях до портала, не успях да се стърпя и подслушах какво каза онзи човек. Когато подписах онзи документ с твоето име, и представа си нямах какво върша.

— Ти си фалшифицирала ипотеката? — изръмжах аз.

Тя кимна.

— Когато ме лиши от всичките ми кредитни карти, не знаех кой път да хвана. Имах няколко малки разходи, които не можех да покрия. И когато попитах за съвет хората в клона на „Граб-Манхатън“ в Истанбул, ми казаха да те помоля да подпишеш един документ за ипотека. Твърде много се страхувах от теб, за да те моля да правиш това и така подписах името ти. Не си давах сметка, че това ще ти навлече такива големи неприятности.

Изведнъж осъзнах, че в „Граб-Манхатън“ се бяха възползвали от това срамежливо пустинно момиче от Каракум в Русия.

Тя измъкна един нож някъде отстрани на дрехата си. Посегна нагоре и ми го даде откъм дръжката:

— Убий ме.

Погледнах я стъписан. Самата идея да видя как тия красиви черни очи умират, накара собствената ми кръв да изстине.

— НЕ! — изкресях и бутнах ножа встрани.

Тя го пусна на настилката на вътрешния двор. Сграби ръката ми в нейните.

— О, господарю, прощаваш ли на робинята си?

Погледнах надолу към нея. Изведнъж цялата любов, която някога бях изпитвал към нея, се надигна отново. Спомних си за танците ѝ, за радостта, която ми беше доставяла.

— Да — отвърнах.

— О, господарю, не заслужавам това. Бях неразумна и действах необмислено. Ценя високо любовта ти. Заклевам се, че ще поправам поведението си и ще се постарая да съм достойна за теб.

Изправих я нежно на краката ѝ.

Чух затръшването на вратата на някаква кола, но в онзи момент на нежност бях съсредоточил цялото си внимание върху красивата Утанч.

Някой беше застанал на вратата на вътрешния двор. Глас:

— Коя е тази?

Обърнах се.

ТИЙНИ!

Видях, че зад нея, в двора, персоналът разтоварва една камионетка, пълна с багаж.

Тийни стоеше на вратата с два куфара в ръце. Преголемите ѝ очи се бяха ококорили от изненада, а преголемата ѝ уста беше зяпнала.

Тя пусна единия куфар.

Посочи към Утанч и повтори въпроса си:

— КОЯ е тази?

Гордо се изпънах:

— Това — казах, — е жената, която обичам. Единствената истинска любов, която някога съм имал. Единствената жена, която някога ще обичам.

Очите на Тийни станаха още по-кръгли. Тя погледна от Утанч към мен.

— Искаш да кажеш... искаш да кажеш, че не ме обичаш дори мъничко?

Погледнах я, тая мършава предателка с глупавата ѝ конска опашка.

С цялото презрение, което успях да събера, се изплюх на земята!

Тийни сякаш се срина. Тя пусна и другия куфар на земята. Посегна напред и се хвана за ръба на фонтана, за да не падне. Отпусна се върху него. Непонятно защо започна да плаче.

Вторахих се в нея. Сълзите ѝ плясваха в басейна на фонтана. Каза с разбит глас:

— Предполагам, че съм грешала.

Изръмжах ѝ:

— Бибиписки права си, че направи грешка, малка бибичка такава! Ти ме продаде!

Тя ме погледна сащисано. След това поклати глава:

— О, нещастен, тъп глупак такъв. Ти си този, който обърка цялата работа. Измъкна се точно когато бях уредила всичко.

— Ти ме водеше в ръцете им! — побеснях аз. — Чух те със собствените си уши.

— О, ти тъп бибицецо — каза Тийни. — Проблемът при теб е, че никой не смее да ти каже нищо. Ако някой все пак го направи, винаги ще намериш начин да оплескаш цялата работа! Когато „Град-Манхатън“ се свързаха с мен на Бермудите, ми казаха, че притежават и компанията за кредитни карти „Скуийза“. И макар че националната банка „Пиастър“ плащаше сметките, „Град-Манхатън“ можеха да прекратят кредита ни по всяко време, когато бяхме на някое пристанище и да ни оставят на сухо, освен ако не те върнех у дома в Турция. Така че се възползвах от всичкото време, с което разполагахме, и се опитах да продам яхтата. Престолонаследникът на Саудитски Йемен я беше видял в Атлантик сити и когато го намерих по радиостанцията, той се съгласи да я купи. Карахме я при него в Александрия. Цената беше пет пъти по-голяма от тази, която ти си платил за нея. Това щеше да плати всичките ти дългове към Мудур Зенгин. Капитан Битс те мисли за ненормален. Той се опитал да ти каже за сделката, а също и за това, че сме точно до турски води и че бурята ще те отнесе не на гръцкия Хиос, а право към Измир. А ти си го претрепал! Има ужасна рана на главата. Когато разбрал, че на борда няма собственик, който трябва да подпише документите, изпратил по радиото съобщение на Мудур Зенгин. А Зенгин не знаел за ипотеката в

„Граб-Манхатън“, помислил, че ще ни хванат като пирати, щом ти не си на борда и ни каза да дойдем в Истанбул. „Граб-Манхатън“ си присвоили правото върху яхтата заради неизплатени дългове, грабнали я и сами я продали на престолонаследника, като прибрали печалбата в собствения си джоб. Тъп глупако! Ти оплеска всичко!

Знаех каква е лъжкия. Изревах й:

— Ти си тази, която оплеска всичко! Не трябваше да се приближаваш до Турция!

— О, Иисусе! — викна тя. — Нищо не разбираш! Продаването на яхтата щеше само да унищожи дълговете ти към Мудур Зенгин. Нямахме да разполагаме с нито цент, за да действаме. Ако бяхме стигнали до Александрия, щеше да ни е необходим капитал, за да купим един публичен дом и да започнем живота си отначало. Оная тъпа рибарска лодка, с която разполагаше Клоужър, вдигаше само половината скорост от тази на яхтата. Веднага, щом се бях върнала с мангизите, щяхме да кажем на „Граб-Манхатън“ да вървят на майната си и щяхме да отпрашим с 20 възела!

— И искаш да повярвам на всичко това! — ръмжах, като ставах все по-бесен с всяка изминала секунда.

— Трябва да повярваш — отвърна Тийни. — Двамата с теб много си приличаме, тъп глупако. И двамата сме покварени до мозъка на костите си. Толкова сме покварени от психологията и престъпленията, че и представа си нямаме къде свършва лошотията ни. Но поне можем да се държим един за друг! Иначе няма никаква надежда. А ти оплескваш всичко! Спуках се от работа, докато им измъкна мангизите. И не направих гаф. Върнах се тук за теб!

Неочаквано Утанч заговори:

— Не можеш да го притежаваш! Той е мой!

Тийни изведнъж я погледна. После устните й се свиха презрително и тя погледна към мен.

— Къде, по дяволите, си го намерил това чудо, Инки? В някоя кофа за смет?

Утанч се дръпна. Изпусна една въздишка на погнуса. Тръгна към стаята си, влезе вътре и затръшва вратата.

Взрях се в Тийни, а яростта ми растеше.

— Виж сега какво направи, бибичка такава. Защо, за Бога, не се махнеш от живота ми? Бих те убивал малко по малко, ако можех.

Мразя те от първия момент, в който те видях! Трябваше да те затрия много, много отдавна. А сега съсипа живота ми и ме продаде за някакви си въшливи десет хиляди долара. Мразя те!

Тя пребледня. Бръкна в чантичката си и извади пачка банкноти.

— Бяха за теб! Вземи ги, бибицецо! — и тя ги запрати с всичка сила.

Това вече беше твърде много. Спуснах се и я зашлевих с всичка сила.

Краката ѝ се отделиха от земята. Тя се катурна встрани, блъсна се в стената и се строполи. Остана така за момент, след което вдигна глава. От крайчеца на устата ѝ течеше кръв. Очите ѝ бяха изпълнени с неподправена злоба.

— Ще съжаляваш за това, бибицецо! — каза. — Ще си тръгна оттук и ще се върна в Ню Йорк и тогава ще се молиш никога да не си се раждал!

Обхвана ме страх. Тя можеше да предизвика онова обвинение за изнасилване на малолетна. След което щеше да последва екстрадиране.

Трябваше да се отърва от нея. Не смеех да я убия. Ако не успеех да я доставя в разумен срок, можеха да ме съдят и за убийство по силата на онова съдебно разпореждане.

Вдъхновение! Имаше начин, по който можех да я накарам да спре да ми пречи, като в същото време съм в състояние да я върна, ако се опитаха да кажат, че съм я убил. Тя не говореше езика и не можеше да ми навреди.

ЩЯХ ДА ИЗПРАТЯ ТИЙНИ НА ВОЛТАР!

„Бликсо“ пристигаше. Мадисън заминаваше.

Огледах се наоколо. Нямаше никакви свидетели.

— Ако искаш да поплачеш на нечие рамо — казах, Мадисън е там вътре. — И посочих към спалното си помещение.

Тя погледна в онази посока. После стана, олюлявайки се, и мина през вратата.

Бях точно зад нея. Затръшвах вратата с пета. В същия момент извадих газовата бомба от джоба си.

Тийни не видя Мадисън. Обърна се.

Пъхнах газовата бомба под носа ѝ.

Тя се строполи.

Хванах се бързо на работа и като използвах някаква здрава връв, завързах ръцете и краката ѝ.

Излязох във вътрешния двор. Камионетката си беше заминала, но бяха струпали багажа ѝ до вратата. Като действах бързо, го завлякох в стаята си и далеч от всеки поглед. Беше доста.

Имаше два големи черни, куфара, които изглеждаха като онези, които бяха стояли в моя килер на кораба. Отворих ги. Дрехите, оръжията и екраните ми! Тя беше опаковала целия багаж и ми беше донесла нещата. Оставих ги на мястото им.

Вдигнах Тийни, отнесох я през тайната си стая, а после надолу през тунела. Пуснах я на земята и направих още четири тура, за да донеса и багажа ѝ и да не оставя никакви вещественни доказателства.

Повиках капитана от охраната.

— Сложете това момиче, заедно с багажа ѝ, в една килия. Не ѝ позволявайте никаква комуникация. Тя е пътничка за „Бликсо“.

Повлякоха я нататък, после по коридора и вратата на килията щракна.

Върнах се във вътрешния двор.

Парите продължаваха да лежат върху настилката. Събрах ги и ги сложих в портфейла си.

Понеже не разполагах с кристална сфера или пък, с нещо друго, с което да предскажа ужасното бъдеще пред себе си, помислих със задоволство, че това е краят на Тийни.

ЧАСТ ШЕСТДЕСЕТА

ГЛАВА ПЪРВА

Кречех напред-назад в двора на вилата в Афийон, Турция, часове наред, като се опитвах да преценя положението си от всички гледни точки.

Всъщност то беше доста отчаяно. След седмица-две банката „Граб-Мапхатън“ щеше да забележи факта, че шефът на Международния отдел за застраховки Форист Клоужър, инак наречен Черната челюст, не се обажда.

Тъй като бях уволнен в качеството си на фамилен шпионин на Роксентър, не можех да очаквам помощ от тяхна страна. Даже искаха да ме обвинят във вземане на подкупи!

Документите за ипотеката, които той беше донесъл със себе си, не бяха оригиналите. Те все още се водеха на отчет в банката. Все още можеха да кажат на турското правителство да ме съди за ипотекиране на земя, която не притежавам.

Роксентър беше намерил възможност да се сдобие с огромно пространство първокласна земя за опиум, която базата обикновено даваше под аренда на турски наематели. Той въобще не се и досещаше, че чрез тази обичайна банкова стратегия е сложил ръце и на Волтарската база.

Ако Фахт Бей откриеше това, можеше да ме хване и изпрати с някой кораб вкъщи, за да ме екзекутират като автор на най-голямото нарушение на Кодекса за всички времена.

Ломбар никога нямаше да ми прости, че съм объркал работата на Роксентър, защото това щеше да спре доставката на наркотици от Ай Джи Барбън Фармацевтикъл, които бяха от жизнена необходим мост за поддръжването на Волтар.

О, Боже, как щях да се измъкна от всичко това?

Преподавателите ми в училището в Апарата имаха навик да казват:

— Ти се погрижи за подробностите, а големите проблеми сами ще се погрижат за себе си.

Това беше един добър съвет.

Щях да се погрижа за подробностите.

Изведнъж си дадох сметка, че е паднал здрачът. Беше започнал да духа студен вятър.

Мюзейф се приближи:

— Господарю, оня мъж, дето го сложи в стаята за гости, пита дали е безопасно да се разхожда наоколо. Мисля, че започва да подозира, че искаш да го затриеш.

Аха, това беше една подробност, за която трябваше да се погрижа.

Отидох в стаята си и намерих едно малко шишенце. Обадох се по вътрешния телефон в кухнята и ги накарах да ми донесат голяма, кана с шира с две чаши на един поднос. В едната чаша изсипах голяма доза от съдържанието на шишенцето. Беше течен хлорен хидрат, съкрушителните капки, използвани векове наред от барманите. Напълних чашите.

Отидох до вратата на Мадисън, отключих я и влязох с подноса в ръце.

Той стоеше до зарешетения прозорец, който гледаше към частната градинка на стаята.

— О, здрасти, Смит — каза той. — Има ли някаква възможност да изляза от тук и да се разходя наоколо? Чувствам се доста потиснат и малко раздвижване ще ми дойде добре.

— Добре, добре — казах сърдечно. — И аз си мислех същото. Цялото онова пътуване с кола би съсипало всекиго. Знаеш ли какво? Поръчал съм вечеря за двама ни, след което ще те изведе оттук и ще ти покажа гледки, от които ще ти падне шапката. Така че седни за малко, докато я приготвят и пийни един аперитив.

Дадох му чашата с шира. Той седна в един фотьойл и си сръбна.

— Какво е това? Малко горчи.

— Ферментирал гроздов сок — казах аз. — Предшественикът на истинското вино! Даже няма отрови. Така че пий. До дъно. — За да му дам пример, пресуших чашата си.

Той глътна половината от неговата.

— Знаеш ли, Смит, Грис или както ти е там името, аз дълго мислих. Може би не направих всичко, което можех да направя. Наистина хич не ми се ще да разочаровам мистър Бери. Той е чудесен човек и аз му дължа страшно много. Много съм лоялен към

работодателите си, знаеш ли. Никога не се отказвам от някоя работа, докато не ме уволнят в действителност. И знаеш ли; той не ме уволни. Не ти е казал, че съм уволнен, нали?

— Трябваше да те измъкна, за да ти спася живота — припомних му строго аз.

— Да, така е — рече Мадисън, като допи останалата част от ширата. — Но въобще не съм сигурен, че направих всичко, което ми беше по силите, за онзи клиент — Уистър. Например имах една голяма идея, която така и не осъществих. Щях да го накарам да обере американската хазна във Вашингтон и така да пусне цялото ФБР да го преследва. Бягство чрез удар след удар. Но нямах необходимото време. После ми хрумна да го накарам да открадне Аляска и да я продаде обратно на Рус...

Главата му клюмна. Чашата се изплъзна от обездвижените му пръсти.

Движех се като котка. Събрах всичките му дрехи и неща в куфара му.

Метнах Мадисън на рамото си и грабнах куфара със свободната си ръка.

Хукнах през тайната си стая, а после и през тунела. Повиках капитана от охраната.

— Още един пътник за кораба — казах.

— Доста работа имате — рече капитанът. Пропуснах комплимента покрай ушите си.

— Сложете го в една килия. Изпратете го заедно с онова момиче на Волтар с „Бликсо“. — Пуснах Мадисън. Хукнах обратно към стаята си.

Намерих лист хартия за съобщения. Написах:

До Ломбар Хист

Президент на Апарата

Изпращам ви един изключително ценен човек като личен подарък. Името му е Дж. Уолтър Мадисън. Ще бъдете напълно изненадан от възможностите му.

Солтан Грис

Шеф на Отдел 451

Написах отгоре СПЕШНО и ВАЖНО и го пуснах със заминаващите съобщения.

И представа, си нямах, че когато запечатах онзи плик, съм запечатал и собствената си участ.

Помислих си неразумно, че виждам за последен път Дж. Уолтър Мадисън.

ГЛАВА ВТОРА

Подробностите. Добре, грижех се за подробностите. Но до следобеда на другия ден не бях постигнал никакъв напредък по отношение на истинския проблем, който стоеше пред мен.

През изминалата нощ бях накарал Мюзеф и Торгут да повярват, че тримата, които бяха влезли, вече са погребани някъде из местността. Късно през нощта ги бях накарал да докарат стария пикап „Форд“ до вратата на вътрешния двор и бях изнесъл навън, като пъшках и охках от голямото усилие, три големи чувала, които бях напълнил с въздух. Бях ги сложил отзад в багажника и бях отпрашил. След това се бях върнал един час по-късно с чувалите, на които им бях изпуснал въздуха, при което казах на двамата:

— Зарових трупове там, където никой никога няма да ги открие. Така че просто забравете, че някога сте виждали тези хора.

Те се захилиха доволно.

— Ние слушаме и се подчиняваме, господарю. Ти наистина си един умен шеф.

Но като си седях следващия следобед, въобще не се чувствах умен. Как, в името на всички богове, щях някога да се измъкна от цялата бъркотия?

Погледнах часовника си. В Ню Йорк трябва да беше рано сутринта.

Вероятно Хелър и графиня Крек бяха замислили нещо, което можех да използвам, като го проваля.

Извадих екраните, които беше донесла Тийни и бях доста изненадан да откроя, че са почистени от старите петна от засъхнала шира и тем подобни.

Батериите бяха наред.

Погледнах екрана на Кроуб. Той поето си седеше в една от килиите за задържане в очакване на транспортирането с „Бликсо“.

Екранът на Хелър беше празен. Все още спеше.

Само този на Крек беше раздвижен и интересен. Тя изливаше в една чаша едновременно Баварско Мока кафе на прах и гореща вода.

После взе малко изстуден доматен сок и му сложи по малко сос „Ворсестършър“ и „Табаско“.

Постави всичко на един поднос ѝ влезе в някаква спалня. Остави подноса и отвори капациите на прозорците. Поток утринна светлина нахлу хоризонтално, като за малко да подпали екрана ми.

Графиня Крек се обърна и се приближи до голямо етруско легло с колони.

— Събуди се, мързеливко — рече тя. — Каза ми, че ще си станал и облечен за планина преди зазоряване, а още продължаваш да хъркаш.

— Ох — каза Хелър, като сложи ръка на очите си. — Не можеш ли поне да ме оставиш да се възстановя от махмурлука?

— Партито за дипломирането ти свърши. Всички гости си отидоха по домовете. Ти си работещ човек, помниш ли?

Той взе доматения сок и си сръбна.

— Казах ти да не разрешаваш на Бум-Бум да те придума да опитваш уиски.

— Ами котката го пие — отвърна Хелър.

— Е, мистър Калико е много трудолюбива котка. А като заговорихме за труд, кога ще се захванем на работа, за да се махнем от тази планета и да си отидем у дома?

— Имам право да не си давам много зор. В края на краищата цялата година в колежа ме изтощи!

— О, глупости. Ти не си отишъл нито веднъж на училище. И сега, като имаш тази скъпоценна бакалавърска степен по ядрени науки и инженерство, какво ще правиш с нея? У дома ще ѝ се изсмеят. Никога не съм виждала толкова много грешки на едно място, колкото има в тяхната наука. Всъщност не могат да надвишат скоростта на светлината! Трябва да се качат на истински космически кораб.

— Боже, тази сутрин си доста хаплива.

— Е, ти би бил. Оставям те в полунощ да пееш „За доброто старо време“ с 15 студенти, които никога не си срещал преди това празненство. Каза ми да съм станела призори, да съм на всяка цена в дрехи за планина, след което, доколкото си спомням, въобще не си си лягал!

— Казал ли съм подобно нещо? — попита Хелър.

— Разбира се. При това беше особено категоричен. Каза „На всяка цена“.

— Трябва да съм бил пиан — рече Хелър.

— И ония момичета бяха доста пиани — каза графинята.

— О, заради това ли е целият този шум? — попита той, като отпи от кафето си.

— Не, целият този шум не е заради това. Вече не ревнувам с някои изключения. Просто съм навъсена, защото загуби толкова много време да получиш степен, от която нямаш нужда. Най-хубавият на външен вид и най-компетентен военен инженер на Волтарианската флота получава диплома като Бакалавър по ядрени науки и инженерство — това е просто нелепо. Опитвам се да те заведа у дома и да те излекувам от това да си бакалавър.

— Степента ми трябва, за да мога да се подписвам под статии за горивото в професионални списания. Никой не би ти обърнал внимание, ако нямаш степен.

— И кога ще намериш време да напишеш тия статии, ако продължаваш да висиш с главата надолу от някой полилей и да дирижираш оркестъра?

— Вече не ми е необходимо никакво време — отвърна Хелър. — Написах ги.

— Кога? — попита го тя предизвикателно.

— Снощи след партито. — И той посочи.

Тя погледна към една маса, която беше сложена там. Върху нея имаше висок куп от половин дузина ръкописи.

— О! — възкликна графиня Крек доста ядосано.

Тя излезе от стаята.

Хелър взе душ и облече дрехи за планина. Събра малко багаж в една малка чанта, като сложи вътре някакви ключове, листа и една книга. Излезе на терасата и намери графинята.

— Не се ядосвай — каза той.

— Измами ме. Подведе ме.

— Беше само на шега — рече Хелър. — Съжалявам.

— Да се махнем от тази планета НЕ е шега — каза графиня Крек. — Тук всичко е като психоза. Плаши ме до смърт.

— Но е и красива планета — каза Хелър. — Ела сега като добро момиче. Имам нещо за теб, което ще те очарова.

Той тръгна към асансьора. Тя взе котката и го последва.

Качиха се в поршето.

Хелър засили по рампата. Тръгнаха с поршето през града.

Крек седеше малко мрачна. Тя каза:

— Съжалявам, че ти се ядосах, Джетеро. Но ти наистина ме подведе. Просто нямам търпение да се върнем вкъщи. Чакат ни толкова хубави новини там.

Ето я как подстрекава ли подстрекава. Точно това, което не биваше да прави. Ако успееш, щях да бъда екзекутиран със сигурност.

Хелър направляваше колата из улиците в ранната утрин.

Той посегна встрани към чантичката си и ѝ подаде една книга.

— Грешката беше моя каза Хелър. — Шегите не вървят за сутрешен студен душ. Но хайде, развесели се. Тази книга ще те заинтригува. За принц Кавкалсия е.

Тя погледна книгата. На корицата пишеше „Дяволският триъгълник“. Тя разгледа показалеца на имената.

— Това друга шегалица ли е? Името му го няма тук.

— Не — отвърна Хелър. — Историята им всъщност не се връща 12 000 години назад. Но ако отвориш на картата отпред, ще видиш няколко острова встрани, от крайбрежието на Флорида, които се казват Бахамски. Там има интересни електронни и радио феномени. А също и електромагнитни смущения. А дълбокомерите им са засекли пирамида на морското дъно.

— Това странно ли е? — попита графиня Крек.

Той засили колата по околоръстното шосе „Брукнер“.

— Не много. Но има още нещо, регистрирано от корабите и самолетите: пропадане и изкривяване на времето. Корабите изчезват. Самолетите или летят в друго време, или часовниците им спират. Единственото, което се сещам, че може да предизвиква подобни неща, е много малка черна дупка. На Волтар понякога има такива в пирамидите.

— И? — попита графиня Крек, все повече заинтригувана.

— И си мисля, че континентът е потънал там. — Мисля, че заводите за енергия на принц Кавкалсия са потънали заедно с него, но продължават да работят дълбоко в морето.

— И те биха причинили всичко това?

— Единственото, за което се сещам, че би могло да ги причини — отвърна Хелър. — Изкривяване на времето от затворени черни дупки.

— Това не е ли мястото, където ти изпрати кораба на бреговата охрана.

Хелър се засмя.

— Той всъщност отиде много по на изток. И са се прибрали вкъщи съвсем нормално. Единствената опасност, която ги заплашваше, бе да ги изпратят на психиатър, а това не бих пожелал на никого.

— Значи мислиш, че принц Кавкалсия е основал колонията си точно там — каза Крек.

— Най-доброто ми хрумване засега — отвърна той. Бих написал статия за това, ако нямаше да бъде най-голямото нарушение на. Кодекса за всички времена. — И той я погледна. Тя гледаше мрачно през предното стъкло.

— Хелър започна да пее приспивна песен:

*Ако нявга искаш да се махнеш от живота
или крал е наредил да се сложи край на любовта,
Направи си пътешествие
с някой кораб,
който ще подскача, ще се гмурва и лети,
за да си намериш нов дом във небето ти.*

Крек се присъедини:

*Ти смел принце Кавкалсия.
Ето те и тебе нависоко.
Виждаме те как крила размахваш
— и как с очи премигваш.
Високо, високо, над Луна-а-а-а-та!*

И двамата се засмяха.

— Моето момиче пак е радостно — каза Хелър.

— Аз съм просто една стара заядлива мърморана — отвърна тя, като сложи ръка на рамото му. — Не знам какво прави един красив мъж като теб с такава ужасна цупла като мен.

— Ти не си цупла — рече Хелър.

— Такава съм — каза графиня Крек.

— Хайде да се сбием — каза Хелър.

И двамата се засмяха, но аз за нищо на света не можех да разбера шегата.

Графинята погледна през прозореца.

— Къде всъщност отиваме?

— Водя те в едно свърталище на порока — отвърна Хелър. Но не се притеснявай. То е изцяло свързано с нашето заминаване от тази планета. Едно старо запусъло ханче в Кънектикът.

Да ги бибирам и двамата! Макар че и представа, си нямах какво е намислил пък сега, знаех, че не вещае нищо добро. Трябваше да ги наблюдавам внимателно.

Боже, как ми трябваше само някоя идея, за да ги съкруша!

ГЛАВА ТРЕТА

Движеха се по експресното шосе на нова Англия покрай Ню рошел, Порт Честър и Станфорд, след което Хелър сви и влезе в Норуолк. Спря пред един супермаркет и купи няколко хот-дога, сладкиши, кифлички и разни други.

Продължиха да карат по държавната магистрала.

— Само се огледай наоколо — каза Хелър, като махна с ръка към хълмистата местност, Мадисън, цялата потънала в зеленина. — Онези лилави цветове по храстите са рододендрони. Дърветата са кленове и от вечнозелените видове, а всички тези диви цветя кой знае? Лятото ще дойде всеки момент и сега е тръбният сигнал. Харесва ли ти?

— О, много е хубаво — отвърна графиня Крек. — Не и наполовина толкова прекрасно, колкото на Манко, разбира се, но все пак е хубаво.

— Значи, мислиш, че планетата си струва да бъде спасена — каза Хелър.

— Не и за сметка на нашата сватба — отвърна графиня Крек. — От тия примитиви ми се завива свят. И най-елементарните неща ги разбират погрешно.

— Е, не са само лоши — каза Хелър.

— Добре де, защо не могат да се погрижат за собствената си планета? Защо става така, че моят Джетеро трябва да идва й да си превива гърба от работа? Тази планета не е наша. Тя е тяхна. Защо не направят нещо ефикасно?

— Просто малко не им достигат технологии, това е всичко — отвърна Хелър.

— Искаш да кажеш, че са малко ненормални. Онези инженери в класа ми по микровълните в началото не виждаха нищо нередно в това да позволяват на някого като Роксентър да потиска новите идеи и да стои на власт. Ами психологията, защо позволяват децата им да бъдат учени, че нямат думата, че са просто жертви на емоциите си и че не могат да контролират себе си? Няма съмнение, че не са в добри ръце, но защо хората тук подкрепят всичко това?

— Част от обучението им — отвърна Хелър, — е, че те не могат да направят нищо по този въпрос, а и като знам, че са видели дулата на някои от въоръжените им сили, мога да си представя защо правят така. Те са уловени в „съгласи се или ще бъдеш застрелян“.

— Ние някога ще завладяваме ли тая планета? — попита графинята.

— О, не през следващите 180 години, ако тази мисия излезе успешна. А дотогава тук нещата може да са тръгнали много добре. То няма да бъде точно завладяване: повече като съюз. Те просто биха се присъединили към Конфедерацията. Опасността идва от това, че биха могли да направят планетата невъзможна за обитаване и Великият Съвет би предприел тогава въоръжена инвазия, само за да спаси планетата. Не ми се ще това да им се случи.

— Ами мисля, че не трябва въобще да се докосваме до тях — каза графиня Крек. — Даваш ли си сметка, че една примитивна култура като тукашната може да окаже обратен ефект върху по-висша цивилизация? Би могла да подкопае основите на Волтар.

— О, мисля, че преувеличаваш — отвърна Хелър.

— Какво биха могли да причинят тези хора на Конфедерация Волтар?

— Ами много неща — отвърна графиня Крек. — Сексуални первенции, предизвикателни публикации в пресата, покварени съдилища, налудничави дела, власт, придобивана чрез икономическо надмощие на малцинството, психология, психиатрия, наркотици и още наркотици. Опасни са, Джетеро. Струва ми се, че трябва да ги оставим напълно сами. Да сложим карантина на планетата.

— О, скъпа — рече Хелър. — Днес изглежда наистина не си в настроение.

— Притеснена съм. Имам лошото предчувствие, че може да ми се случи нещо ужасно. Нещо като хладно усещане, сякаш сме наблюдавани от някого, който не ни мисли доброто.

Бързо извърнах очи от екрана. От онова, което тя беше казала, ми се изправи косата. Как се бе досетила, че нещата стоят точно така? Да не би да беше вещица или нещо такова? За Бога, Тая жена трябваше да бъде отстранена, преди да успее още да направи нещо.

— Слушай — каза Хелър, ние наистина напредваме. Проектът със спорите действа отлично и пречиства въздуха. А само преди два

дни Изи уреди „Крайстър“ да произвеждат коли, които не вървят с бензин. Ако имаме късмет, много скоро ще сме направили всичко, което е по силите ни, за повърхността на планетата. Тогава ще взема въздушния влекач и ще свършим работата.

Изкрейзих. Коли без бензин? Това щеше напълно да разори Роксентър!

А и какво имаше да прави с Влекач Едно? О, Боже, това беше много по-лошо, отколкото си мислех!

Замолех се горещо да ми хрумне някоя идея, която да съсипе тази двойка завинаги.

— Съжалявам, че изглеждам в лошо настроение — каза графиня Крек. — Денят е прекрасен и не искам да ти го развалям.

— Е, няма нищо — каза Хелър. — Има един човек, с когото ще ти е приятно да се срещнеш. Не всички жители тук са лоши.

Той свърна от магистралата внезапно и подкара по един път, който едва ли беше нещо повече от неясна следа. Не след дълго се показва запусиялото ханче. Пред поршето шумно се разбягваха пилета и Хелър стигна до едно място и спря.

Старата сляпа жена излезе от къщата. Тя застана отпред като изтри ръце в престилката си.

— Как си, добри ми млади момко? — попита тя. — Виждам, че днес си довел и любимата си.

Как беше познала? Стъпките на Крек? Парфюмът й?

Трябваше да влязат в къщата за по чашка кафе.

— Плащат ли ти наема редовно? — попита Хелър.

— О, да — отвърна сляпата старица. — И сега е съвсем друго. Не видя ли, че вече имам три пъти повече пилета? Доста просперирам.

Двете с графиня Крек си поговориха за разни, глупости, както правят жените и след известно време Хелър излезе навън и отвори гаража. Там имаше един очукан джип!

Изведнъж си дадох сметка, че през цялото това време, докато не бях наблюдавал екраните, той сигурно е ходил там. Изнервих се от мисълта, че е ходил насам-натам, без аз да знам за това. С какво ли още се беше захванал?

Той вкара поршето в гаража, след което той, графинята и котката се качиха в джипа, казаха довиждане на сляпата старица и подкараха обратно към магистралата.

— Движиха се известно време и тогава Хелър намали. Погледна напред. Колата на заместник-шерифа стоеше там, засичайки скоростта от засада. Хелър спря до нея.

— Ей, т'ва ако не е белицкият инженер — каза Ралф.

— Леле, я, я виж онази дама! — каза Джордж.

— Скъпа — каза Хелър на графинята мога ли да ти представя Ралф и Джордж? Те са заместник-шерифи на Мейзабонго Марийнс.

— Уау! — възкликна Джордж.

— Опа! — рече Ралф, като бързичко свали каубойската си шапка.

— Ние просто ще се разходим надолу, за да проверим мястото — каза Хелър. — Така че не се притеснявайте, ако видите някакъв дим.

— Ама, разбира се! — каза Джордж.

— Исусе, де да имах работа като вашата — каза Ралф.

Хелър подкара джипа нагоре по пътя и свърна от шосето по почти незабележимата следа.

— Ти наистина ги убиваш — рече Хелър.

Крек се смееше.

— Но какво беше това за Мейзабонго Марийнс?

— Получават по сто долара на месец за допълнителна работа, която се състои в това да се грижат за мястото, а чичото на Джордж, който е шерифът, получава двеста. Заплата за допълнителна работа. Никой не смее да създава неприятности в тази зона.

Караха покрай многовековни дървета, най-накрая изкачиха една височина и подкараха из равнината. Хелър насочи джипа към равната зона, която беше използвана от въздушния влекач, и се огледа наоколо, като очевидно проверяваше за нежелани отпадъци.

— Къде е това свърталище на порока? — попита графинята.

— Точно там, всред онези дървета. — И той измина краткото разстояние до тях.

— Къща! — каза графинята.

— Ханче — каза Хелър. И той й разказа за времето на Сухия режим и как контрабандистите донасяли контрабанден алкохол по потока, докато две шосета и една стена на реката не прекъснали кариерата на ханчето.

Те слязоха и котката незабавно започна да разузнава. Хелър се изкачи по каменните стъпала и отключи вратата.

— Мястото е наистина като укрепление — каза той. — Каменни стени, бронирани врати, противокуршумни стъкла. Наоколо има сигурно заровени гангстери, достатъчно да бъде създаден полк от духове.

Графиня Крек влезе в салона за танци и заразглежда фенерите с пожълтяла хартия.

— Тук е студено — каза тя.

— Ще отворя всички врати, за да влезе топъл въздух от бриза — каза Хелър и се захвана.

— Защо ти беше необходимо това място? — попита графинята.

— За зона за кацане — отговори той. — И заради още нещо. — Той я повика с ръка и двамата влязоха в бара. Хелър натисна някакъв лост и краят му се отвори. Той слезе надолу по стълбата, а Крек го последва.

Хелър обходи с фенерче някакви издълбани букви: Исак Слокум, Хис Мин, 1689. А след това и галериите.

— Първото, което ми хрумна — каза той, — бе да намеря тази изгубена мина, а след това да се направя, че я отварям и да я пусна в действие. Не мислех, че ще имам достатъчно средства. И щях да произвеждам злато, а след това да се правя, че съм го копал тук. — Той тръгна през една галерия и повдигна някакъв брезент. Там бяха кутиите, които въздушният влекач беше донесъл като товар.

— И защо не го направи? — попита графинята.

— Ами едната причина е, че сме червиви от пари. Основната причина обаче е, че една от кутиите липсва. По някакъв начин кутия N 5 е изчезнала или на Волтар, или по пътя. Тя съдържа съдовете, необходими за претопяването. Нищо на тази планета не е достатъчно здраво. Просто би се разтопило под бомбардировката.

— Не успя ли да я намериш?

— Изпратих две или три съобщения на Солтан. Помолих го да я поръча отново.

— Все още ли ти е необходима?

— Ами да. Но не за злато. Искам да направя оборудване за производство на горивни прътове. За тях са необходими същите съдове. Искан да дам оборудването на Изи и така щяха да имат прътове, които просто щяха да слагат в главните централи за

електрозахранване на градовете и да получават милиарди мегавати енергия директно.

— Мисля си, че можеше да я поръча и да я изпрати — каза графинята.

— Седни някъде там, ако намериш чисто местенце — каза Хелър. — Искам да прегледам тия неща.

Той започна да ровичка наоколо. Постави някакви измервателни уреди върху няколко метални листа. Най-накрая каза:

— Тук има всякакви стоки, но нищо, което може да свърши работа. Това обаче ще те позабавлява.

Той отиде до едно място на пода и повдигна дъска, под която се показва горната част на малък сак. Хелър бръкна вътре, извади шепя предмети и се върна при Крек.

— Преди няколко седмици, когато бях тук за последен път, намерих малка купчинка от тези. — Той отвори ръка и я освети с фенерчето. Онова, което беше в ръката му, заблестя!

— О, какво е това? — попита тя.

— Диаманти.

Тя взе един и го разгледа на светлината на фенерчето.

— Ооооо! — възкликна. — Красиво е!

— Помислих си, че ще ти харесат — каза Хелър.

Изведнъж бях седнал на края на стола си. Лигите ми бяха потекли, тя разглеждаше нещо, което трябва да беше чист десеткаратов синьо-бял диамант!

Хелър пусна останалата част от шепата в чантичката ѝ.

— Вземи ги. Диамантите са просто руда. Пробвах твърдост за съдове като слагах под налягане въглеродни блокове. Има граница на количеството подобни неща, които можеш да направиш. Инак би наводнил пазара, който на тази планета е доста строго контролиран.

Тя продължаваше да гледа диаманта, когато се върнаха обратно нагоре по стълбата.

Хелър накладе огън на мястото, където е била кухнята, и приготви няколко хот-дога. Изядоха ги. После той ѝ показва как да препича сладкишите на парчета тел, докато предната вратичка на пещта стои отворена.

Хелър нави една „Виктрола“, сложи няколко плочи с джаз от 20-те години и двамата потанцуваха.

— По-късно Хелър заключи ханчето. Върнаха се и взеха поршето.

Докато караха обратно към града, графинята галеше котката, която изглежда спеше от свръхдоза хот-дог.

— Намерихме ли това, за което отидохме? — попита графинята.

— Не отвърна Хелър. — Мислех, че може да се намери нещо, което да използваме и заради това огледах отново. Но там наистина няма нищо, с което мога да заместя истински твърдите съдове за правене на горивни прътове. Всичките бяха в кутия N 5.

— Ти как се свързваш със Солтан? — попита графинята.

— Даде ми един адрес в Афийон — отговори той. — Ще му изпратя отново съобщение, когато се върнем. Наистина ни трябва кутия N 5.

Усмигнах се хитро вътре в себе си. Справях се по-добре, отколкото предполагах. Аз наистина го бавех!

Но това не разреши собствените ми проблеми. Трябваше да свърша още много неща. И ТО БЪРЗО!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

„Бликсо“ пристигна с мощен рев в нощта.

Качих се на борда веднага, щом поставиха стълба към него.

— Я гледай ти — рече капитан Болц, — и как е неприлично богатият офицер Грис?

— Има проблеми — отвърнах аз.

Той потри косматите си гърди.

— Всички си имаме проблеми. Добре е, че тук пристигат и други товароносачи. Трябваше да мина през пълен сервизен преглед на Волтар. Цели няколко седмици не бях в графика. Вдовицата в Истанбул съвсем ще побеснее. Но имам с какво да я развеселя. Като изключим среброто, най-вече със себе си. — И той започна да облича Земните си дрехи.

— Как вървят нещата на Волтар? — попитах аз.

— Хич не знам. Аз съм просто един капитан на товароносач на Апарата. Негово Височество въобще не ми казва нищо. — И се засмя на шегата си. — По-добре попитай оня пасивен педераст Туолах. Дойде на борда така изнемощял, че сигурно знае половината тайни на правителството. Този път нямах никакви неприятности с него. Просто като че ли се скри в кабината си.

— Имам трима пътници за теб — казах му.

— Изправени или увиснали?

— Кроуб си го возил преди. Ще го държиш под ключ. Другите двама нямат значение. Нито единият, нито другият говорят Волтариански? Момичето обаче, Тийни Хопър, бих я държал далеч от екипажа. По-лоша е и от Туолах.

Той спря да си връзва обувката и бутна към мен един топ празни формуляри. Бях възстановил идентифициращата си пластинка от Фахт Бей и започнах да удрям печати.

Той сложи формулярите настрана.

— Този курс е много бърз — каза той. — Доста изоставам от графика. Така че си свършвай работата с Туолах и го качвай заедно с

пътниците ти на борда. Ще отскоча до Истанбул за много малко и когато се върна, излитам.

Последвах го надолу по стълбите, върнах се при капитана на охраната и му дадох писмените нареждания за товарене на пътниците, след което ударих необходимите печати.

— Ще се радвам много, когато видя това момиче да си замине — каза капитанът на охраната. — Седи си в килията, псува като пират и се моли да ѝ разрешим само един телефонен разговор. Прилагателните, дето ги лепи към твоето име, биха разтопили и камък! Искаш ли да я видиш и да я успокоиш?

— Не, за Бога! Кажи ѝ да отвори един от куфарите си и добре да си попуши! А мъжът?

— Онова приятелче Мадисън? Той не е проблем. Просто си седи и постоянно говори, че си знаел, че ще се стигне до тук. А онзи побъркан Кроуб не е казал нито дума.

— Е, качвайте ги на борда — казах му. — Трябва да се видя с един куриер.

— Той е ей там. Този път не пристигна окован.

Туолах, по прякор Туу-Туу, се прикриваше зад една стълба. Носеше чанта. Махнах му с ръка да ме последва и го отведох в една празна килия.

Туу-Туу не беше толкова изнемощял, колкото фрашкан с тайни, които се страхуваше, че неподходящите хора ще измъкнат от него.

Той се наведе близо до ухото ми. Парфюмът му ме удари като вълна.

— Направил го е — рече Туу-Туу.

— Кой е направил какво? — нетърпеливо попитах.

— Ломбар. Направо е разклатил Великия Съвет чрез наркотици. Придворните лекари са му помогнали. Хванали са всички на въдицата, а Ломбар контролира доставките. — Той се отдръпна назад и се огледа, за да се увери, че не го подслушват. Наведе се отново напред: — Хванал е на въдицата си даже Негово Величество.

Очите ми заблестяха. О, каква новина само беше тази!

— Има намерение да пристрасти цялото население — прошепна Туу-Туу. Де факто Ломбар Хист е в пълен контрол на целия Волтар.

Новината ми подежда като електрически шок. Изведнъж осъзнах, че много скоро щях да стана шеф на Апарата!

— Каза ми да ти дам това — продължи Туу-Туу.

Той пхна някаква хартия в ръцете ми. Разгърнах я. Съобщението беше написано с думи и букви, изрязани от вестникарски съобщения и залепени на страницата.

Пишеше:

УБИЙ бибипеца!

Погледнах Туу-Туу.

— Ами капитан Тарс Роук? Хелър имаше линия за свръзка с него.

— Капитан Тарс Роук бе освободен от длъжността Личен Астрограф на Краля. Получи заповед да се присъедини към Флота на отдалечената Калабар. Забрави го.

Вълна на абсолютна радост се надигна в мен!

— Останалата част от съобщението е — каза Туу-Туу, да си сигурен, че опиумът, хероинът и амфетамините продължават да идват, което, означава да не се прави нищо, което може да обезпокои Ай Джи Барбън.

Това означаваше, че нищо не биваше да отмести Роксентър от мястото му!

Радостта ми малко се поохлади. Помислих си за сегашните си връзки тук. Не всичките ми проблеми бяха решени.

Работата нямаше да бъде лека!

Ударих печат на документите, които беше донесъл.

Умът ми беше другаде.

— Няма ли да си получа наградата? — попита ме Туу-Туу — Нали се сещаш, онзи големия от охраната и дебелия жена...

Отблъснах гнусния педераст от себе си.

— Ще си получиш наградата, когато стана шеф на Апарата — изръмжах му.

Трябваше да мисля за други неща.

Трябваше да реша как да се справя с тях. Трябваше да разреши проблемите, които ме заплашваха. И то да ги разреши бързо.

ГЛАВА ПЕТА

Когато бях вече в тайната си стая, се наведох напрегнато над един лист хартия. Трябваше да направя план. Давах си ясната сметка, че онова, което реша, може съвсем спокойно да промени хода на милиарди животи. Не можех да си позволя никаква грешка: те трябваше да загубят, не аз.

Черната Челюст.

Написах името му.

Какво щях да правя с него?

И тогава се сетих!

Щях да убия Хелър. След това да взривя „Крайстър Мотърс“ в Детройт. След това да изтрия Очокийчокий, Флорида, от картата, като по този начин Маями щеше да спре да купува горивото. След това щях да убия Изи Епщайн и Бум-Бум Римбомбо, като взривя Емпайър Стейт Билдинг. Направих си списък. Не исках да пропусна никого.

Тогава щях да се обадя на Бери и да му кажа:

— Видя ли? Мадисън вършеше всичко прекалено бавно. Но сега аз затрих човека с горивото и всичко; което беше създал. — След което щях да добавя скромно: — Сигурен съм, че си го прочел по вестниците. — После щях да кажа: така че, моля те, възстанови репутацията ми като фамилен шпионин на Роксентър, защото си свърших работата и то само как!

А той щеше да каже:

— Инксуич, колко се гордеем с теб. Разбира се, че репутацията ти е възстановена.

Тогава щях да се върна в килията на Черната Челюст и да му кажа:

— Застани мирно, негоднико. Разговаряш с един фамилен шпионин на Роксентър и всичко, което трябва да направиш, за да се увериш, е да се обадиш в офиса си. — При което той, разбира се, щеше да скъса ипотеката си върху Земната база с маниер на победен.

Щях да го оставя малко да се подмаже, преди да го изритам от имението. Да, това щеше да бъде добре и аз го прибавих към списъка.

Облегнах се гордо назад, за да се полюбувам на шедьовъра си.

И тогава погледът ми улови някакво съвсем слабо движение на екрана. Някакъв нож разрязваше парче месо.

ГРАФИНЯ КРЕК.

Потреперих.

Погледнах отново плана пред себе си. Закрих го така, че да не може да се вижда от екрана. В основния ми план имаше грешка. В момента, в който, някой се прицелеше в Хелър, щеше сам да бъде на телескопичната мушка на някой снайпер в ръцете на графиня Крек!

Замислих се за това известно време. Да, това определено беше пропуск.

За да мога успешно да убия Хелър, беше жизненоважно да се отърва от тази вещица.

Мислех и мислех. Крачех напред-назад. Преди не се бях справял с това. Сега вече не биваше да се провалям.

Изведнъж погледът ми се спря на едно кошче. В него имаше много съобщения, недокоснати, непрочетени, натрупани по време на дългото ми отсъствие. Зародишът на една идея започна да нараства в главата ми.

Отидох до кошчето. Точно най-отгоре имаше картичка от вдовицата Тейл.

Ехо-о, където и да си.

Защо не пишеш?

Усещам го как рита. Вече е почти на път.

Очаквам с нетърпение един щастлив брак.

Пратия

Да върви по дяволите. Когато станех шеф на Апарата, щях да я унищожа. Хвърлих картичката пода.

Имаше няколко фактури от Волтар с изтекъл срок. И тях ги хвърлих на пода.

От следващото съобщение обаче ми настръхна косата. Беше на дълбоко в купчината, но печатът му не беше от повече от два часа! Беше от неизвестния убиец, когото Ломбар беше назначил да ме убие, ако се проваля! Там пишеше:

ЗАКОНЪТ Е:
УБИЙ ИЛИ ЩЕ БЪДЕШ УБИТ.

Беше подписано с кама, от която капе кръв.

Много се изнервих. Отдавна бях престанал да се опитвам да разбера кой може да е той. Но наистина изглеждаше, че има връзка с „Бликсо“, защото времето на печата беше един час след пристигането на кораба.

Колко жестоко щеше да бъде, ако точно когато съм на прага на пълния успех, почти готов да застана начело на цялата смъртоносна организация, този убиец направи някоя просташка грешка и ме убие по погрешка!

О, по-добре беше да се правя на много зает!

Онова, което търсех, не беше в кошчето. Погледът ми зашари.
ЕТО ГО!

Някой куриер го беше пхнал под вратата, вероятно през последните няколко минути. ТЕЛЕГРАМАТА НА ХЕЛЪР!

Пишеше, че той я изпраща. Да, имаше две други телеграми, доста по-стари, които лежаха в праха.

Отворих последната:

СУЛТАН БЕЙ, РИМСКА ВИЛА
АФИЙОН, ТУРЦИЯ

МОЛЯ УСКОРЕТЕ ЗАМЯНАТА НА КУТИЯ НОМЕР
ПЕТ ТОВА ЗАБАВЯ ЗАВЪРШВАНЕТО НА МИСИЯТА
ДЖ. Х

Двете по-стари телеграми имаха почти същото съдържание. Но не исках да знам какво пише в тях; исках само да съм сигурен, че и той, и тя знаят, че са изпратени.

Знаех, че този проблем вече е разрешен.

Имах нужда обаче от още едно нещо. Все още не разполагах с него.

Легнах си и се въртях и шавах неспокойно. Станах рано и се затутках да почиствам оръжия.

Когато в Ню Йорк станаха и те, седнах напрегнато пред екраните, гледах, слушах, лежах в очакване.

Молах се за малко късмет. Въобще не разполагах с много време.

Заредих и двата екрана с липсвалите ми в Ню Йорк ленти. Трябваше да мога да превъртя лентата, в случай че, докато ям например, те вземат да кажат онова, което търсех.

Вечерта дойде. „Бликсо“ отлетя.

Прекарах още една трескава нощ. Прахосал и следващата сутрин в крачене напред-назад. Имах само още около седмица, преди да забележи някой, че Черната челюст го няма. Хелър и Крек отлагаха нещата напук на мен. Нуждаех се само от няколко вълшебни думички.

При мен стана следобед и те станаха.

И тогава, докато закусвах, ПОЛУЧИХ КЛЮЧОВОТО СЪОБЩЕНИЕ.

Хелър и Крек бяха седнали на масата за закуска на терасата на апартамента, заобиколени със зеленина.

— Скъпа — каза Хелър, — съжалявам, че трябва толкова да търча насам-натам, но Изи иска да отида този следобед с него до Вашингтон.

„Чудесен нефт за Мейзабонго“ ще закупи всички права за закупуване на всяка капка гориво в Съединените щати, всичките резерви. Изи не знае как да изчислява мощностите, а аз съм доста близък с посланика на Мейзабонго още от миналата есен.

— ВСИЧКОТО гориво? — възкликна графиня Крек. — Къде ще го сложите?

— Не трябва да го слагаме никъде. Можеш да закупуваш търговските права над всичко. Ако можем да закупим правото на определена цена, тогава, ако решим да го купуваме, трябва да ни го продават на тази цена. Така че ще купим правата за шест месеца. Компаниите са така жадни, за пари, а продавачите на права толкова нетърпеливи, че няма никакъв трик. Те мислят, че ние въобще няма да осъществим покупката на горивото и така просто ще сложат половин милиард в джоба си от продажбата на правата, като, пак ще си имат нефта. Така или иначе ще отидем там и ще инструктираме посланика. След това ще отлетим до Детройт утре следобед, за да направя един показан тест на новите коли без бензин и да подпиша началото на

производството им. Ще се опитам да се прибера вкъщи около полунощ утре, а ако не успея, то ще стане съ сигурност на следващата сутрин.

— И никакви жени във Вашингтон — каза графиня Крек.

Двамата се засмяха.

— Тръгвам със самолета в един часа — каза Хелър.

На молитвите ми беше откликнато. Този път нямаше да пропусна!

— Посегнах към радиото за двупосочна връзка. Обадох се на Рахт. Той беше в офиса в Ню Йорк.

— В 2:30 часа този следобед — казах му, — трябва да се обадиш на един телефон. — И му дадох номера.

— Това е апартаментът на Кралския офицер — отвърна той.

— Точна така — казах. — Но той няма да бъде там. Жена му ще се е върнала от летището. Искам да кажеш, че имаш спешно лично съобщение от офицер Грис. И да й го предадеш. Съобщението е следното; „Не бих могъл да ви изпратя заместител на кутия N 5, защото се страхувам, че Джетеро може да се нарани с тях.“

— Това ли е всичко?

— Да — отвърнах.

— Чакай малко — рече Рахт. — На мен това съобщение ми звучи подозрително.

— За нея то ще има смисъл. Прави каквото ти се казва!

— Слушай — каза той, — знам как работи мозъкът ти. Виждай съм я тая женска. Вероятно е една от най-красивите жени в Конфедерацията. Може да се сравнява само с Хайти Хелър, момичето от сънищата на бедния Терб. Абсолютно сигурен ли си, че това няма да я нарани по някакъв начин?

— Разбира се, разбира се — успокоих го. Разбира се, че не. Това е нещо като кодирано послание и тя ще се радва да го получи.

— Надявам се — отговори той и затвори.

Кой, по дяволите, го беше грижа какво мисли той. Плащаше му се да си върши работа, така както беше и с мен.

В 9:30 вечерта местно време се залепих отново на екрана. Графиня Крек беше изпратила Хелър от летището „Ла Гуардиа“ и в 2 следобед нюйоркско време, се беше върнала в апартамента.

В 2:30 икономът Еалмор влезе в кабинета й, където тя оценяваше някакви студентски работи, и каза:

— Госпожо, има спешно телефонно обаждане за вас. Прехвърлих го на линията ви тук.

В паника, защото вероятно си помисли, че се е случило нещо на Хелър, тя вдигна слушалката.

Рахт ѝ предаде съобщението безпогрешно.

— Кой се обажда? — попита тя.

Но той вече беше затворил.

Тя стана. И тогава каза точно думите, които знаех, че ще каже.

— Боже мой, какво съм направила?

— Засмях се щастливо. Планът ми действаше. Тя си помисли, че хипнотичното нареждане, което ми беше дала, все още е в сила и че ме спира да изпратя кутия N 5.

Направи няколко крачки напред-назад. След това посегна към телефона. Не можех да повярвам на късмета си. Тя се беше хванала. Вярваше, разбира се, че единственият начин, по който може да се справи със ситуацията, е да направи още една хипнотична серия. А единственият начин, по който можеше да осъществи това...

— Дайте ми централни резервации за самолетните линии — каза тя. Свързаха я. — Кой е следващият ви директен полет за Истанбул? — Казаха ѝ, че няма директен полет. Заради промени в графика, най-добрата резервация, която можели да направят, била за десет вечерта, но полетът имал шестчасов престой в Рим.

— Това ме устройва — каза тя. — Направете резервацията направо до Афийон, Турция. На името на Хевънли Джой Крекъл.

Дадох ѝ номера на полета. Бързо го записах.

Смеях се от сърце. Не беше използвала кредитната карта „Скуйиза“, като каза, че ще плати в брой.

След това допълни:

— Моля ви, направете билета двупосочен.

Усмигнах се до уши. Двупосочният билет нямаше да бъде ползван.

Графиня Крек никога нямаше да се върне обратно.

ГЛАВА ШЕСТА

Тя написа кратка бележка на Хелър и я даде на Балмор. Даде инструкции за котката. След което засъбира багажа си.

Изведнъж започнах да се притеснявам. Ами ако, убиецът не успее с Хелър?

Ако графинята бъдеше убита на място, нямаше да има с какво да преговарям.

И изведнъж, ГЕНИАЛНА ИДЕЯ!

Знаех точно какво трябва да направя, а не разполагах и с много време.

Хукнах през вратата към тунела, минах през хангара и стигнах до стаята на капитан Стаб.

— За колко време можете да вдигнете във въздуха един въздухоскок? — попитах го аз.

— За десет минути — отвърна. — Какво става?

Осъзнах, че ще трябва да действам много хитро, за да накарам този пират да съдейства.

— Приготвям се за обир на верига от банки — казах.

— Е, време беше — рече капитан Стаб.

— Сега, на тази планета обирджиите на банки си имат заложници.

— Така ли? — възкликна той.

— Да, сър — казах. — Трябва да имат заложници. Но аз съм измислил една нова хитрина. Ще вземем заложника предварително.

— Хей — рече той. — Това ти спестява опитите да намериш някой жив, след като си обрал цялата сграда.

— Точно така — отвърнах. — Така че ще вземем един заложник, който е свързан с милиарди. След което ще извършим серия от акции, които ще ни направят невероятно богати.

— Ей, страхотно — рече той. — Тук е много скучно от известно време. Ако не се беше появил ти да наредиш, онзи Фахг Бей нямаше да ни разреши да излетим.

— Е, сега ще разреши. Кажи ми бързо, кой от хората ти може най-добре да изиграе ролята на Земен човек?

— Джийб, помощник-инженерът.

— И не страда угризения, ако трябва да намушка някого в гърба!

— Айде да не приказваме шегички — каза капитан Стаб. — Пиратството е сериозен бизнес. Разбира се, че може да направи такова малко нещо.

— Тогава веднага се качвайте на борда — казах — свали го точно на север от международното летище в Рим, накарай го да си купи билет и на всяка цена да бъде в този самолет.

Дадох на Стаб останалата част от инструкциите. Дадох му и нужните пари, както и екипировката, която щеше да трябва на неговия човек.

— Когато свършите с това — допълних, — се върнете обратно тук, за да ме вземете. Ще излетим отново утре вечер. И така, хуквайте!

Обадих се на Фахг Бей и му казах, че е по нареждане на Ломбар Хист. Очистиха въздухоскока и той полетя през илюзията за планински върхове в нощното небе.

Върнах се обратно при екрана.

Не трябваше да бъдат допускани никакви грешки!

Наблюдавах я как привършва с опаковането на куфара си.

ГРАФИНЬО КРЕК, ТОЗИ ПЪТ НАИСТИНА ТЕ ПИПНАХ!

И Хелър никога нямаше да ме обвини, ако не успееш с него.

Но и той нямаше да ми се изплъзне.

И двамата щяха да платят, и то скъпо, за всички неприятности, които ми бяха причинили!

И вдигнах един тост с шира за себе си като новия шеф на Апарата!

Имах онова опияняващо усещане, което има човек, когато знае, че със сигурност ще победи!

ГЛАВА СЕДМА

Консултирах се с графиците и справките в базата...

Направих изчислението съвсем точно.

Тя щеше да напусне Ню Йорк в 22:00 източно стандартно време тази вечер. Което щеше да бъде 5:00 часа при мен утре. Щеше да пристигне в Париж на летище „Шарл де Гол“ в 11 часа местно време на другия ден. При мен тогава щеше да бъде пладне.

Тя щеше да пристигне в Рим на летище „Леонардо да Винчи“ в 15:10 местно време, 16:10 мое време.

Щеше да напусне Рим в 21:00 часа утре вечер. Когато при мен щеше да бъде 22:00 часа.

Никога нямаше да пристигне в Истанбул.

Полетът от Рим беше със самолет на компанията „Медитърейниън“. Номерът на полета беше 931. Самолетът беше DC-9 серия 10. Имаше разпереност на крилете 89,4 фунта, височина — 27,5 фунта и дължина 104,4 фунта. Задвижваше се от два реактивни двигателя „Прат и Уитни“, разположени от двете страни на корпуса в задната част под опашката. Максималната му скорост беше 560 мили в час. Теглото на самолета беше около 45 тона плюс платен товар около 8,5 тона.

На борда вероятно щеше да има пилот и помощник-пилот, а също и навигатор, защото полетът беше над океан. Вероятно щеше да има три стюардеси, щеше да вози най-много 90 пътника.

Капитан Стаб и въздухоскокът се върнаха, преди да се свечери и аз хукнах към хангара с изчисленията си.

Стаб слезе от кабината на камбаноподобния кораб. Беше усмихнат до уши. Приблужи се до мен.

— Приземихме го. Освен това го свързахме с това радио за двупосочна връзка и този екран. Носи със себе си камера „Марк V“ като копче на ревера си. — Той ми подаде екрана.

Да, имах картина от чакалнята във фойето на летище „Леонардо да Винчи“ в Рим. Картината беше под 90 градуса. Джийб вероятно спеше на някоя седалка в чакалнята.

Дадох на Стаб изчисленията си.

— Тия два реактивни двигателя имат по 7 тона тласък. Това прави общо 56 000 конски сили. Изглежда доста.

— Няма проблем — каза той.

— Добре — отвърнах. Поспете малко. Тръгваме оттук тази вечер, веднага щом се стъмни.

— Нямам търпение — каза той и се ухили.

Хукнах обратно към стаята си. Трябваше да се уверя, че графиня Крек ще се качи на самолета в Ню Йорк.

Да, ето я на гишето за регистрация. И, разбира се, носеше пазарската си чанта. Знаех какво има в нея.

— Полетът ви ще бъде обявен след половин час, госпожо — каза служителят. — Приятно пътуване.

Ухилих се. О, това беше чудесно. Многократно се бях опитвал да унищожа смъртно опасната графиня Крек и всеки път тя ме беше побеждавала. Но този път нямаше да се проваля!

Някакви дечица търчаха из фойето. Едното от тях се блъсна в нея. Тя протегна ръка и го погали по главата, а то вдигна поглед и се усмихна.

Седях напрегнато и гледах. Трябваше да се уверя, че наистина се е качила на онзи самолет и не се опитва да се свърже с Хелър във Вашингтон, защото той щеше като луд да изкрещи: НЕ!

Графиня Крек си купи някакви бонбони и списания.

След това обявиха полета й.

Гледах нетърпеливо как се качва на борда.

Тя се настани на седалката с облегалка и затегна колана си.

Моторите загърмяха. Самолетът ускори, за да излети.

Със заглушителен рев и прелетяващите отстрани светлини на пистата, той се вдигна във въздуха.

Въздъгнах с облекчение.

Но продължавах да гледам, просто за да съм сигурен.

След около 20-ина минути екранът започна да се замрежва, а след това изгасна.

Тя беше излязла от 200-милевия обхват на препредавателя, който беше останал на Емпайър Стейт Билдинг.

Сега всичките ми екрани бездействаха. Кроуб отдавна беше на път за Волтар, Хелър — извън обхвата във Вашингтон, графиня, Крек

летеше над Атлантика и аз нямаше какво да наблюдавам.

Тя щеше да бъде плътни 8 часа и 55 минути във въздуха, преди да пристигне в Париж. Имаше 2 часа и 15 минути престой във френската столица. След 11 часа и 10 минути щеше да се приземи в Рим. 5 часа 50 минути след това щеше да излети със самолета на „Медитерейниън“, полет 931, от Рим. Доста предат той да е потеглил, аз щях да излята от Афийон.

Трябваше да минат 12 часа, преди да мога да я засека с камерата на Джийб в Рим, на около 1000 мили оттук. Освен това щяха да минат почти 16 часа, преди аз да потегля.

Легнах в леглото си и се опитах да поспя. Не можех. Всичките ми мечти се сбъдваха.

Графиня Крек летеше право към паяжината ми. И скоро щеше да има една глупава пеперуда по-малко във Вселената.

И всичките ми проблеми скоро щяха да бъдат разрешени.

ГЛАВА ОСМА

Около 6 часа същата вечер по мое време, графиня Крек се появи на екрана, свързан с камерата на ревера на Джийб.

Седях над вечерята си, твърде развълнуван, за да ям, екранът беше паркиран на масата пред мен, а до него стоеше радиото за двупосочна връзка.

Графинята се разхождаше в пасажа с магазини на Римското летище. Беше облечена в тъмносин втален костюм. Косата ѝ беше пухкаво руса под меката шапка, с широка периферия. Двама млади италианци изведнъж застанаха като заковани и я загледаха, докато преминава.

Тя разглеждаше витрините на магазините, а италианските магазини, както обикновено, бяха доста богато украсени: снимки на модели, копринени шалове, гоблени по стените.

Джийб вероятно се излежаваше незабележим в чакалнята. Той я беше забелязал, защото, когато тя мина покрай него, той се обърна и задържа на фокус. Бях му дал една паспортна снимка, която не беше много добра и малко се бях притеснил дали ще я разпознае. Тревогите ми сега се успокоиха. Добър човек беше тоя Джийб.

Две момченца се втурнаха към графиня Крек. Държаха отворени тефтери. Поискаха от нея автограф, като очевидно си мислеха, че е филмова звезда. Тя се засмя и ги подписа.

Момченцата минаха покрай Джийб, като гледаха с наслаждение тефтерите си.

— Кристо, — каза, едното на италиански — мислех, че Лорън Бъкол е умряла.

— Не бе, ти нищо не знаеш. Това е дъщеря ѝ. Първото се обърна назад.

— А, да. Сега се сещам. Но е по-красива от майка си.

Радиото заработи.

— Офицер Грис?

— Слушам те — казах.

— Това ли е въпросната жена? По-красива е, отколкото на снимката. Подписа се с някакво странно име в тефтерите на ония деца.

Тази е — отговорих му.

— Добре. Бях зяпнал за известно време.

— Продължавай — казах му. — Но бъди много внимателен. Смъртно опасна е и много коварна.

— Ще внимавам — каза той и затвори.

Тя беше влязла в един магазин и Джийб се премести така, че да я държи директно под око през вратата.

Едва чувах гласа ѝ над врявата и шума в чакалнята. Увеличих звука.

Купуваше копринени шалчета. Не бях разбрал, че вече говори и италиански. Хелър трябва да я е научил.

Беше взела един зелен шал и го държеше на светлината. Беше много елегантен.

— Ще го взема — каза тя, — пасва на цвета на очите му. Сложете го в хубава кутия. Подарък е за един мой приятел лекар.

Прахд. Тя купуваше подарък за него.

Разгледа другите шалчета. Откри един дълъг в светлобежово. Десенът му беше с антични оръжия. Беше вързан под формата на вратовръзка.

— Ще взема и този за един друг приятел, така че го увийте и него като подарък.

Тя имаше предвид мен. Потреперих. Оръжия, за да ме застреля и клуп, за да се обеса. О, замисълът беше съвсем ясен. Беше добре, че действам!

Когато подаръците бяха опаковани, тя ги взе, отиде в един ресторант, поръча си вечеря и започна да яде.

Джийб, точно на срещуположната страна на ресторанта на летището, си ядеше неговата и държеше графинята под око. Малко ме подразни, че си е избрал такава охолна вечеря за сметка на моите пари. Щях да си поговоря с него за това, когато работата беше свършена.

Точно тогава изтичаше последният срок за моето отпътуване.

Отидох в стаята си и облякох топъл, електрически затоплян ски екип, ботуши и качулка. На 30 000 фута може да стане много студено.

Погледнах се в огледалото. Смолисточерният костюм щеше да ме направи по-малък като мишена, в случай че се стигнеше до стрелба.

Закопчах няколко оръжия. Сложих и някои други неща в джобовете си, които можеха да ми потрябват. Този път не забравих контролната звезда, която щеше да накара всички антима̀нко да се подчинят, ако излезеха от строя.

Взех радиото и екрана.

Слязох в подземния хангар.

Екипажът на въздухоскока беше напълно готов и нямаше търпение да тръгне.

Качих се по стълбата в кабината.

ГРАФИНЬО КРЕК, ТОЗИ ПЪТ ЩЕ ТЕ ПИПНА!

ГЛАВА ДЕВЕТА

Чартърът подскочи през илюзията за планински върхове и отлетя в мастилено черната нощ.

Двамата Антиманко пилоти изглеждаха като прегърбени силуети на светлината от инструментите и екраните им.

Капитан Стаб седна до мен на скамейката за екипажа. Зад нас другият инженер приклезна.

Бързо се вдигнахме на 70 000 фута, като летяхме с 2000 мили в час през нощта, на запад към Рим.

През екрана, свързан с камерата на Джийб, дойде:

— Пътниците за полет 931, авиокомпания „Медитърейниън“ за Истанбул, да се наредят на пети сектор.

Капитан Стаб ме погледна, а малките му лъскави очички заблестяха от отражението на екрана, който беше между нас.

— Чудя се дали има нещо в багажното отделение на самолета й.

— Онова, което ни трябва, е жената — казах аз, — банките идват след това.

— Можем просто да извадим късмет — каза той.

— Ето това е заложницата — казах аз, като посочих графиня Крек, която стоеше на опашката пътници за самолета. — Тази с двата пакета със златни опаковки подмишница.

— Има ли нещо ценно в тях? — попита той.

— Оставям на теб да разбереш — отвърнах аз. — Но най-важното е да я хванем.

— Не се притеснявай — каза той, — ние сме експерти в тия неща. Бих могъл да ти разкажа някои историйки, от които ще ти се изправи косата.

Не бях заинтересуван от това да ми се изправи косата. Единственото, което исках в ръцете си, беше Крек!

Летяхме и много скоро с помощта на телескопен екран видях светлините на Рим далеч под нас.

Стаб погледна часовника си. Надигна се от седалката си, за да надникне през рамото на пилота.

— Хванали са пистата на екраните си.

Погледна отново моя екран. Пътниците се качваха на борда. Сега щяхме да разберем дали късметът ни продължаваше да работи.

Пътниците заемаха местата си. Джийб ги пропускаше. Графиня Крек сложи подаръците в багажното отделение над главата си и се отпусна на една седалка до прозореца вляво от пътеката. Беше някъде в средата на самолета.

Пътниците въобще не бяха толкова много. Опитах се да ги преброя и стигнах до около 40. Нощният полет до Истанбул, пристигащ там по разписание призори, вероятно въобще не беше предпочитан. Имаше бизнесмени, туристи, жени и деца. Като въздухоскокен полет.

КЪСМЕТ!

Мястото точно до Крек беше свободно!

Камерата от ревера се раздвижи. Джийб се настани точно зад графиня Крек.

— Това е чудесно! — възкликнах аз.

— Браво на Джийб — каза Стаб. — Не видя ли как подкупи служителката на билетното гише?

Малко се намръщих. Той определено ми харчеше парите!

Единият от Антиманко пилотите каза през рамо на Стаб:

— Дайте ни знак, за да го засечем, когато започне да се засилва.

Стаб наблюдаваше екрана. От него се чуваше бръмченето на самолетните двигатели.

— Сега! — каза той.

— Хванахме го — отговори Антиманко пилотът. — Движи се на моя екран.

След малко, като гледаше екрана, Стаб каза:

— Излита!

— Потвърдено — отвърна Антиманко пилотът.

Не след дълго другият пилот каза:

— Насочва се на изток. Това е той!

Капитан Стаб извади картата си и насочи приглушената светлина на едно фенерче към нея.

— Сега трябва да пресече Италия на ширина. После ще лети над Адриатическо море. След това е отново над суша над езерото Саутари на границата между Югославия и Албания, а след това над Динарските

Алпи. Но аз съм за морето. Самолетът ще бъде над това пространство повече от половин час. Става ли?

— Отлично — одобрих аз.

Той се придвижи напред, наведе се над пилотите и им показва картата.

Погледнах отново екрана. Виждах само върха на главата на графиня Крек.

Двамата Антиманко наблюдаваха техните си екрани. Капитан Стаб се върна.

— Имат да изминат около 150 мили — каза ми той, — след което ще започнат да летят над морето. — Обърна се към техника зад нас. — Когато ти дам знак, заглуши радиовръзката им.

Техникът кимна и погледна устройството, което беше сложил на пода пред себе си.

Нижеха се напрегнати минути.

— Ще бъдат над водата след три минути — каза единият пилот.

— Почни да се спускаш — каза Стаб. — Заглуши радиото им — нареди той на техника.

Чартърът се спускаше толкова бързо, че екранът опита да се понесе из въздуха.

— Обхват две мили и приближаваме — каза Антиманко пилотът.

— Движи се точно с тяхната скорост, когато ги ударим — нареди капитан Стаб. — Радарът на сушата не бива да засече нищо странно. — След това се обърна към техника: — Застани до буксирните лъчи.

— Обхват 200 ярда и намалява — каза Антиманко пилотът.

Погледнах екрана. На борда на самолета всичко беше спокойно. Една стюардеса до вратата вземаше възглавница за едно дете.

Капитан Стаб грабна радиостанцията на Джийб.

— СЕГА! — излая той.

По екрана личеше, че камерата на ревера на Джийб се повдига.

Джийб посегна над облегалката. Блъсна с лявата си ръка тила на графиня Крек.

Замахна с дясната си ръка и жестоко заби парализираща кама в плешката ѝ.

Графиня Крек се опита да стане.

Стюардесата изпищя.

— Нулев обхват! — изръмжа пилотът.

— Буксирни лъчи! — изрева Стаб.

Гърбът на пътническия самолет беше хванат и залепен с удар за долната част на въздухоскока. Наклонихме се.

Погледнах надолу. Техникът беше отворил люка на пода. Виждаше се гърбът на самолетния корпус, залепен за камбаноподобния въздухоскок.

— Поддържай скоростта на самолета, извика Стаб.

Погледнах екрана.

БЪРКОТИЯ!

Хората се опитваха да станат от местата си. Децата започнаха да пицят.

Джийб тръгна по пътеката.

— Резачи! — изкрещя Стаб.

Механикът слезе надолу през люка.

Един пилот мина през вратата към борда на самолета.

— Мога ли да стрелям? — изкрещя Джийб по радиостанцията си.

— Включи на автоматична стрелба! — извиках му в отговор.

Джийб вдигна една стъклена ударна палка и се прицели. Пилотът, който си пробиваше с мъка път към него, и още трима човека около него се разтопиха от електрическия огън!

— Готово! — извика механикът.

Погледнах надолу. Беше отворил голяма кръгла дупка на тавана на самолета.

Капитан Стаб незабавно се търкулна надолу по стълбата, по която беше слязъл механикът. Стаб се пхна през дупката и изчезна.

Бъркотията на екрана се увеличаваше, а я чувах и през дупката на самолетния таван.

Стаб влезе в полезрението на екрана. Огромните му рамене вършееха вляво и вдясно, като разблъскваха пътниците. Едно дете застана на пътя му и той го завъртя, като пицеше към вратата на пилотската кабина.

И тогава в ръката на Стаб се появи нещо. Той отвори със сила вратата широко.

Помощник-пилотът се нахвърли отгоре му. Бухалката на Стаб размаза лицето му, като го превърна в кървава пихтия.

Стаб остана в пилотската кабина доста дълго, време, а писъците продължаваха. Един бизнесмен се опита да нападне Джийб, който стреля отново.

Картината стана по-ясна.

Стаб излезе от пилотската кабина. Държеше в ръце записващата кутия, в която се отразяват последните събитията самолета, преди той да се разбие.

Като си пробиваше път, още едно дете застана на пътя му. Стаб размаза черепа му с кутията, която държеше.

Капитанът застана срещу мястото на Крек. Някакъв мъж посегна към него и той го размаза с кутията. Стаб погледна в багажното отделение за увитите в златна опаковка пакети. Намери ги и разкъса единия. Погледна коприненото шалче и го захвърли. Разкъса и другата и намери още едно. Хвърли го настрани с отвращение.

Няколко пътници продължаваха да мърдат. Систематично Стаб ги преби до смърт. Тогава двамата с Джийб започнаха да грабят часовниците от китките и портфейлите от джобовете. Изпразниха една чанта, пълна с бебешки дрешки, и нахвърляха плячката си вътре.

Тогава Стаб отиде до средата на самолета и вдигна графиня Крек. Метна я на рамото си и се върна при Джийб. Косата на графиня Крек скриваше лицето ѝ. Ръцете ѝ се влачеха като сакати.

Стаб даде знак и Джийб се качи по стълбата.

Джийб се появи при мен. Той сложи чантата с плячката встрани и посегна обратно надолу.

Взе Крек от рамото на капитана и я подхвърли на пода.

Стаб се качи.

— Още ли сме над морето? — изкрещях аз.

— Има още доста мили до сушата — извика единият Антиманко пилот в отговор.

— Оттегляме се! — изръмжа Стаб. — Механик, освободи буксирните лъчи!

Погледна надолу през отвора, докато издърпаха стълбата.

Пътническият самолет изведнъж се отлепи от нас.

Наклони се на едното си крило. Започна да пада със спираловидно движение.

Почувствах се много тежък и тогава осъзнах, че се изкачваме с много голяма скорост.

Един Антиманко пилот извика:

— Под нас има острови. На картата пише, че се казват Палагружа.

Това не беше много добре. Не исках самолетът да се разбие на сушата.

— Проследете внимателно траекторията му! — наредих аз.

Погледнах надолу през отворения люк. Беше черно. Не виждах нищо.

Изведнъж люкът се затвори. Станах и погледнах екраните.

Имаха ясна картина от самолета с помощта на невидими светлинни лъчи. Той свистеше надолу, а моторите му продължаваха да работят.

— Няма да спре — каза Стаб. — Повредих контролните му устройства.

Самолетът като че ли падаше директно към един остров. Задържах дъха си. Трябваше да се разбие в морето и да не остави никакви следи.

Изведнъж той започна да пикира вертикално и повече не се показва.

Удари се с голям взрив от пяна точно във водата, до по-големия остров.

Въздъхнах с облекчение.

Насочих вниманието си към дъските на пода.

Там лежеше графиня Крек. Щеше да бъде в безсъзнание през следващите три часа. Поне.

Не исках да се докосвам до нея. Направих знак на капитан Стаб.

— Завържи добре ръцете и краката й.

Графиня Крек вече не беше смъртно опасна. Тя беше в ръцете ми!

ЧАСТ ШЕСТДЕСЕТ И ПЪРВА

ГЛАВА ПЪРВА

Върнахме се в Земната база в планината в Афийон, Турция, доста преди да се съмне.

Спуснахме се през електронната илюзия, която даже радарите отразяваха като част от върха на планината. Спряхме едва когато стъпихме на пода на хангара.

Не исках да се докосвам до графиня Крек. Дадох знак на Стаб да я вдигне.

Той я хвърли на рамото си и заслиза надолу по стълбата.

— Взехме си заложника — обърна се той към мен. — Сега кога започваме да обираме банки?

— Трябва да се уверя, че имат златни доставки — отвърнах му аз. — Ще пусна в ход свръзките си и най-напред ще кажа на теб.

— Къде да сложа заложницата? — попита той. — Трябва да я държим на сигурно място.

— О, аз се сещам за едно — казах му. — Последвай ме:

Влязох в отделението на затвора и продължих до края му. Тук беше голямата кутия, която бях построил за Кроуб, от която беше невъзможно каквото и да било бягство, даже за графиня Крек.

Отключих кодираната брава на външната врата. Отключих вътрешната врата. Запалих лампите. Мястото беше мръсно: никога не беше почиствано. А Кроуб не го беше грижа къде какво прави.

Имаше един лост за пускане на вода, който щеше да почисти килията. Посегнах към него, но после спрях ръката си. Така й се падаше на бибиchkата.

Влязох вътре. Ужасна воня. Махнах с ръка към леглото.

Стаб влезе и я хвърли върху него.

Оттеглихме се. Заклучих внимателно вътрешната врата.

Затворих външната и завъртях комбинацията на кода.

Погледнах през малкото квадратно капаче. Какъв кеф! Тя лежеше там, раздърпана и победена — моята затворничка. Най-сетне я бях отстранил като заплаха!

Когато си помислих за списъка престъпления, които беше извършила спрямо мен, бях погнусен, че съм я оставил да живее толкова дълго. Какво недоглеждане!

Хрумна ми една дяволита прищявка. Не можех да заплюя графинята. Но можех да направя така, че когато се събуди, да е замръзнала до костите си.

Протегнах се и дръпнах наводняващия лост.

От стените започнаха да пръскат струи с шеметна скорост. Силата им сваляше мръсотията от стените, избутваше я на пода и я вкарваше в канализацията. Не бях имал това намерение. Исках само килията да подгизне от влага.

Опитах се да бутна лоста на мястото му, но устройството беше автоматично. Тоя бибипан строителен инженер си беше свършил работата твърде добре, когато е оборудвал това място.

Бързите струи спряха да летят. Парата от водата увисна в килията. Започна някакъв съскащ звук: Водните струи бяха последвани от такива, но с въздух за изсушаване!

Хич не исках да се получи така! Започнах да се ровя с лоста, но той се движеше обратно с някаква си негова скорост.

Разочарован, погледнах отново през вратичката. Не можех да повярвам на очите си! Беше почти време да изтече действието на паралитичната кама, но и студената вода беше съживила графинята.

Тя гледаше въжетата, с които беше вързана.

И тогава тя направи нещо с китките си. Извъртя ги.

Ръцете ѝ бяха свободни!

Тя посегна към глезените си и по-бързо, отколкото можех да я следя, тя отвърза и краката си!

Малко със закъснение посегнах за скобата, която щеше да я прикове на леглото. Затворих я погледнах отново в килията.

Челюстите се спуснаха, но се затвориха на едно легло, на което нямаше никого.

Графинята стоеше раздърпана в средата на килията.

Тя видя лицето ми през отвора.

Устата ѝ се отвори:

— ТИ? — И тя посочи. Право към мен!

Отдръпнах се назад. Безсмислено е да казвам какво можеше да направи онзи пръст с акъла ми.

Когато се бях отдалечил доста по коридора, погледнах назад към вратата.

О, графиня Крек беше опасна! Част от обучението ѝ по драма трябва да е било за ролята на беглец. Беше направила въжетата на нищо.

Трябваше да направя нещо с отвора на вратата. Някой друг можеше да погледне през него. Никой, освен мен, не знаеше комбинацията за килията. Никой, освен мен, нямаше ключ за вътрешната врата. И все пак, не биваше да рискувам.

Отидох в хангара, намерих квадратно парче плат и малко тиксо.

Промъкнах се обратно по коридора, като се снишавах, за да не ме види тя.

Само с едно движение залепих парцала на отвора.

Отдръпнах се на безопасно разстояние. Килията беше херметически защитена от шума, както и обезопасена срещу бягство.

— Щях да забраня на всички да се приближават до графиня Крек, както и да ѝ носят храна. Ха! Може би щеше да умре от глад.

И тогава си спомних, че бях хвърлил цял сандък с космически запаси за спешни случаи за Кроуб, които щяха да стигнат за година-две.

— Отворът за въздуха.

Мозъкът ми се проясни. Когато дойдеше времето да я убия, той щеше да ми свърши добра работа. Коварният ми нрав се беше погрижил за това при конструирането на килията. Никой не би могъл да се измъкне през онази въздушна шахта. Но пък можеха през нея да се пускат капсули с отровен газ откъм външната страна на планината.

Почувствах се по-леко.

Когато убиех Хелър и повече нямах нужда от графиня Крек като залог за пазарлък, можеха да бъдат пуснати една-две капсули и това щеше да бъде последното вдишване на графиня Крек.

Едва тогава си позволих да усетя, че съм се справил добре.

Пътят сега беше широко отворен.

Единственото, което трябваше да направя, бе да убия Хелър.

И всичките ми проблеми, щяха да бъдат разрешени.

Легнах си, като се поздравих за това колко хитро съм действал.

Сънувах, че съм на банкет, посетен от хиляда лорда. Беше банкетът за назначаването ми на поста шеф на Апарата, предан слуга

на достопочтения Ломбар Хист, който вече контролираше целия Волтар.

ГЛАВА ВТОРА

На следващата сутрин се събудих и веднага ми хрумна гениална идея. Не беше необходимо да ходя до килията, за да държа под око графиня Крек... Единствено трябваше само да накарам Рахт да ми изпрати активатора-приемник за нейните подслушвателни устройства.

Речено-сторено. Взех радиото за двупосочна връзка от нощната си масичка и се обадох на Рахт.

— За Бога, офицер Грис — каза той, — никога ли не мислиш за друго, освен за себе си? Тук е едва един часа след полунощ.

— Времето не означава нищо, когато трябва да се служи на дълга — отговорих му. — Отивай в Емпайър Стейт Билдинг и ми изпрати активатора-приемник на жената.

— Защо? Тя не е ли в Ню Йорк?

— Няма да ни трябва повече — отговорих аз. — Така че мърдай живо и ми го изпрати по „Международен Спърт Експрес“. Не искам да се мотаят там. Може да се получи нарушение на Кодекса.

Той изръмжа и затвори.

Прекарах един щастлив ден. Шлях се наоколо. Проверих какво прави Черната челюст. Той просто стоеше мрачно в килията си. Не ме видя. Не се приближих до килията на Крек. Беше ми достатъчно да знам, че е вътре. Издадох строги нареждания: никой да не повдига парцала.

Онова, което очаквах с нетърпение, бе да наблюдавам връщането на Хелър в Ню Йорк. Екранът му продължаваше да бъде празен. Но когато пристигнеше и намереше бележката от Крек, можеше да разпита по телефона за самолета и щеше да открие, че той се е разбил. Това щеше да го съсипе.

Щях да наредя на Рахт да го убие. Съсипан до такава степен, Хелър щеше да бъде лесна мишена.

След като той умре, можех да затрия „Крайстър“ в Очокийчокий, както и Емпайър Стейт Билдинг. Роксентър щеше да тържествува. Тогава можех да освободя Черната челюст и да му кажа да върви на майната си. След това щях да убия графиня Крек.

Щях да поставя Фахт Бей на мястото му, като му съобща информацията, че скоро ще стана висшия му началник.

Щях да заплаша живота му, ако не продължи да поддържа трафика на опиум, хероин и амфетамини. И тогава щях да се прибера у дома. Колко щеше да се гордее Ломбар Хист с мен!

Екранът на Хелър оставаше празен.

Вечерях.

Екранът беше все още празен. Хелър беше удължил престоя си извън Ню Йорк. Може би онзи глупак Рахт е направил грешка и ми е изпратил грешното устройство.

Обадих му се по радиостанцията.

— Екранът ми е празен! — казах ядосано. — Не можеш ли поне веднъж да свършиш нещо като хората? Изпратил си грешното устройство!

— Изпратих ти това, на което имаше К. Полетя с „Международен Спърт“ в три часа тази сутрин. Трябва да го получиш до утре. А неговото е още на антената.

Тогава си изключил Препредавателя му 831.

Екранът ми тук е чист като парче стъкло!

— Ако този препредавател е изключен, няма да получаващ картина?

— Точно така. Значи е изключен. Тичай веднага там и провери!

Хвърлих радиото встрани. О, когато станех шеф на Апарата, щях да се отърва от много измет.

Час по-късно той се обади.

— Препредавателят 831 е включен. Ако Хелър е в Ню Йорк, трябва да получаващ картина.

Екранът ми беше празен. Вълна на тревога мина през мен. Къде беше Хелър?

И тогава се сетих за нещо.

— Каза ми, че си му сложил подслушвателно устройство.

— Така е. Но е само с местна функция, а не е аудио-визуално устройство.

— Ами, да те бибирам до гърлото, ако си му сложил такова нещо, защо не ми даващ информация за това къде е той?

— Моят приемник за устройството трябва да е повреден.

Изстенах. О, Боже, защо бях обслужван от такава измет?

— Откъде знаеш, че е повреден, идиот такъв? — креснах му. — Опитал ли се да го поправиш, като го почовъркаш и раздрусаш малко? Да пощракаш копчетата му? — Престъпници, аз трябваше да мисля за всичко!

— Сигурен съм, че е прецакан, защото когато го погледнах преди няколко минути, се оказа, че Хелър е на Северния полюс. А преди това показваше, че е в Чикаго.

— Това е невъзможно! — щракнах със зъби. — Сега слушай внимателно и направи поне веднъж каквото ти се каже. Тичай в апартамента му или към офисите му в Емпайър Стейт Билдинг и се сближи с някой от персонала му или го подкупи, за да разбереш къде е. Възможно е животът му да зависи от това. Тръгвай!

Когато той затвори, открих, че съм започнал да се потя. Би било много типично за Хелър да си науми да ме убие и да го направи, просто за да си запълни времето.

Изминаха два ужасни часа. И тогава изведнъж радиостанцията се включи.

— Ей — каза Рахт, — в офиса му сякаш е паднала бомба. Даже не се наложи да подкупвам никого. Персоналът стои по коридорите, плаче и кърши ръце. От авиолиниите се обадили, в апартамента и икономът Балмор се обадил на Епщайн. Каза ми, че няма да нараняваш жената. Тя е мъртва!

Разсъждавах хладнокръвно.

— Как? — попитах.

— Полет 931 от Рим за Истанбул се е разбил и всички са убити. Пише го във вестниците. Какво си направил?

— Как може една самолетна катастрофа да е свързана по някакъв начин с мен? Не ги строя аз тия крехки примитивни капани на смъртта, които те използват. Откъде да знам, че ще се разбие?

— Сигурен ли си, че не си го взривил или нещо подобно?

— Що за глупости! — възнегодувах аз. — Тия реактивни самолети постоянно падат от небето. На практика вали дъжд от самолети.

— Е, добре — каза той.

— Слушай сега. Не е твоя работа да се тревожиш за това, което се е случило на един от летящите им ковчези. ТРЯБВА да откриеш мъжа. Имам една заповед за теб.

— Сега пък какво?

— Трябва да го убиеш.

— КАКВО? Кралски офицер? Трябва да си си загубил ума! Това води до смъртно наказание, даже само ако заплашиш, пък да не говорим, ако го направиш!

— Нямах никакъв избор — казах. — Убий го, иначе ще те убия теб, даже ако трябва да взривя целия Ню Йорк!

— Боже Господи! — възкликна той впечатлен.

— Ще изглеждаш много глупаво, като им се молиш с откъсната глава — казах. — Така че го намери тоя човек! Къде е сега според устройството ти за локализиране?

— Казах ти, че е повредено.

— Погледни го, бибипка ти!

— Виждаш ли? Съвсем е излязло от строя. Показва, че е над Шотландия.

Кръвта ми се смрази. Чикаго, Северния полюс, Шотландия...

Хелър се носеше из въздуха. Може и да е на път за Турция!

Сърцето ми падна в петите. Тогава се накарах да се успокоя достатъчно, за да мога да мисля и говоря.

— Сближи се с някой от онези хора. Трябва да разбереш с кой самолет лети. Може да се наложи да го причакваме. Отчитай ми се на всеки кръгъл час.

Затворих. От дланите ми буквално капеше вода.

След един час агония радиото ми се оживи.

— Разбрах — обади се Рахт. — Икономът му Балмор е позвънил в Чикаго, преди да се обади в офиса. Кралският офицер е хванал въздухоскокен самолет от Чикагското международно летище „О’Хеър“. Хелър е излетял незабавно за Италия, за да започнат спасителни операции на островите Палагружа в Адриатическо море. Разбиването на самолета е било забелязано точно встрани от един от тях. Ще се опита да намери тялото на момичето си.

Косата ми се изправи. Какво ли още можеше да открие той?

— Слушай — казах, като се опитвах да не трепери гласът ми. — Веднага хващай някакъв самолет. Отивай в онази зона. И при първи удобен случай го убий!

Рахт затвори.

Смъртта на Хелър беше единственото, което стоеше между мен и пълната победа.

Нямах много време. Черната челюст можеше да почака. В най-добрия случай имах само още пет дни.

Помолих се молитвите ми да бъдат чути.

Хелър трябваше да умре!

ГЛАВА ТРЕТА

Легнах си. Опитах се да заспя. Не успях. Нещо ме човъркаше. И тогава се сетих!

Грабнах радиото за двупосочна връзка. Включих го.

— Какво става пък сега? — гласът на Рахт, раздразнен.

— Когато тръгнеш към спасителната зона, вземи активатора-приемник и препредавателя 831 на кралския офицер със себе си.

— Знаеш ли къде съм?

— Как, по дяволите, бих могъл да знам къде си? Не мога да включа това странно локаторно устройство към радиото и ти знаеш това много добре.

— Искаш да се върна обратно?

— Да!

— Ами тогава ще трябва да поговорим с пилота на този търговски самолет. Защото съм по средата на пътя към Италия над Атлантика.

— Държиш се много нагло.

— Опитвам се да изпълня заповедта, която ми даде. Виж какво, имаш ли нещо против да свършваме разговора, защото детенцето на съседната седалка ме подслушва.

Прекъснах връзката. Е, поне беше на път да убие Хелър.

С много потене изкарах някак нощта. Някак успях да преживея и следващия ден. Напрежението и очакването бяха моята орис. Късно същата нощ вече се чувствах като парцал.

Радиостанцията ми се задейства, като ми изкара съвсем акъла.

— Намирам се в италианската военноморска база в Таранто — каза Рахт.

— Направи ли го? — попитах.

— Как може да съм го направил? Той не е тук.

— Ами тогава ти какво правиш там, идиот такъв?

— Обаждам ти се, за да докладвам за развитието на нещата. Нали искаш отчети? Уверявам те, че би било огромно удоволствие хич да не си говоря с теб, офицер Грис.

— Дръж си езика зад зъбите. Ако той не е там, ти какво правиш там?

Рахт отвърна:

— Проследих го от Рим. Просто го изпуснах. Работи заедно с авиокомпанията и италианското правителство. Дойде дотук, за да ги накара да вземат морски влекач, кран и гмуркачи за мястото на катастрофата. Трябва да заобиколят тока на ботуша и да потеглят на север по Адриатическо море. Пътуването е около триста мили. Просто ги изпуснах.

— Ами тръгвай след тях!

— Ей това се опитвам да направя. Трябва да се върна до един град Термоли на италианския бряг, който е близо до островите Палагружа, и да наема рибарска лодка, за да стигна дотам.

— Какви оръжия имаш?

— Ами, в самолета не е разрешено да се носят оръжия, но имам бластерна палка.

— Това ти е съвсем достатъчно. Хващай се на работа!

— До Термоли са около 160 мили! Ще трябва да шофирам цяла нощ.

— Ами тогава ще шофираш цяла нощ! — казах му ядосано. — Свържи се отново с мен по радиото, когато свършиш работата.

Той затвори.

Опитах се да заспя. Хелър беше на около 700 мили разстояние. Беше твърде малко. Въртах се, мяхах се, потих се.

С огромно усилие избутах следващия ден. От Рахт нито дума.

Активаторът — приемник на Крек беше пристигнал със сутрешния самолет, но по неизвестна причина ми го донесоха едва привечер. Нервно го нагласих и го включих.

За няколко секунди не можех да разбера какво точно гледам. Имаше просто някаква напечатана страница.

И тогава си спомних, че бях снабдил Кроуб с цяла библиотека на водонепропускливи лавици, за да го накарам да се заинтригува от психологията и психиатрията. Бях му дал и още 40 други книги, един комплект със заглавие „Пълен смесен курс за Конфедерация Волтар“, включващ космически кодекси, местни кодекси, кралски прокламации, кралски заповеди, кралски процедури, кралски приоритети, пълни кралски династии със схеми и биографии, придворен етикет,

придворна история, кралски заеми за земя, правата на аристокрацията, планетните райони на 110 планети, местни закони, местни обичаи, аристократични привилегии и разни други въпроси.

Графиня Крек очевидно беше намерила тия книги.

Излязох от световъртежа си. Помислих си, че ще ѝ е много полезно да поизучи психологията и психиатрията. Това щеше да я накара да осъзнае колко прекрасни са тези науки.

Екранът не беше на фокус. Оправих образа. Започнах да чета онова, което тя разглеждаше.

РАЗДЕЛ 835-932-Н

ПРАВИЛА ЗА ПРОВЕЖДАНЕ НА СЪДЕБНИ

ПРОЦЕСИ И ИЗПЪЛНЯВАНЕ НА ЕКЗЕКУЦИИ

НА ОФИЦЕРИ ОТ ОБЩИТЕ СЛУЖБИ

В гърлото ми се надигна вик. Потиснах го.

На страницата се беше появил пръстът ѝ. Движеше се надолу по плътния шрифт.

- 1) Екзекуции в съответната област.
 - (а) от законно проведено заседание на офицери;
 - (б) от висшестоящ, когато е невъзможно връщане то на закононарушителя в базата за провеждане на съдебен процес;
 - (в)...

Екранът започна да плува пред втренчения ми поглед. Пръстът ѝ се беше върнал на (а). Не си бях дал сметка, че офицерите в тази база могат да се изправят пред съд. Винаги се бях отнасял малко леке мислено към тези правила и разчитах на това, че никой друг не ги

знаеше добре. Ако Фахт Бей и другите офицери тук си наумеха да ме съдят, можеха да ме екзекутират за неща като крещящи нарушения на Кодекса.

Тя вече беше преминала на друга част от раздела.

НАРУШЕНИЯ, ВОДЕЩИ ДО СМЪРТНО НАКАЗАНИЕ

(а) Углавни престъпления на военни с чин:

- (1) Заплашване с убийство или заповед за убийство на кралски офицер;
- (2)...

Стаята се завъртя около мен. Рахт го беше споменал, но аз си бях помислил, че само си бръцполеви! А ето че го имаше в Наказателния кодекс!

Пръстът ѝ продължаваше да шари:

(34) отвличане...

В гърлото ми се надигна вик, но този път изскочи.

— Извъртях се от екрана.

Боже, тая жена беше опасна!

Седеше си там и се опитваше да намери оправдани от закона начини да причини смъртта ми!

Хукнах към хангара. Намерих капитана на охраната.

— Не се приближавайте до затворничката в специалната килия! Недейте даже да надничате вътре!

Тя страда от ужасна болест, която причинява ослепяване, ако погледнеш към нея дори само за миг.

— О, там сте вкарали затворничка? Това означава, че не сте я вписали в дневника на килиите. Когато се върнахте преди няколко нощи, трябва да сте подминали офиса на охраната. Това не е редно, офицер Грис. Как ѝ е името!

— Инкогнито — измрънках аз.

— Мис или мисис? Ще ми се да не нарушавате процедурите. Не можем да поддържаме добре регистрите си, ако просто вкарвате ей така разни хора в килиите, без да ги регистрирате.

И тогава ми хрумна страхотна идея.

— Човекът, когото съм вкарал вътре, не може да бъде регистриран. Тя е недействителна личност, екзекутирана преди години. Няма никакви законни права.

— А-а, от тия значи — каза той. Загуби интерес. Но аз знаех, че ще докладва за това на Фахт Бей.

Въздъхнах, защото наранените ми стъпала още не бяха излекувани. Мразех да вървя.

Минах през дългите тунели и най-накрая влязох в кабинета на Фахт Бей. Той вдигна поглед от бюрото си и потръпна, когато ме видя. Мразех някой да потръпва при появата ми.

— Онази нощ, когато се върнах от полета с въздухоскока — казах му аз, — затворих една жена в специалната килия. С нея не бива нито да се говори, нито трябва да се поглежда. Тя е недействителна личност, без каквито и да било права. В действителност тя е заплаха за държавата.

Той изръмжа и си записа.

— Ами другият, когото си заключил? Той не е недействителна личност. Тук е визитната му картичка. Това е Форист Клоужър от банката „Граб-Манхатън“.

Пулсът ми пропусна няколко удара.

— Говорил ли си с него?

— Не, трябва ли да го направя?

— НЕ! — отвърнах. О, Боже, ако Фахт Бей откриеше, че цялата му база е ипотекирана, сигурно щяха да свикат заседание на офицерите заради мен!

— Защо си го задържал? — попита Фахт Бей.

— По държавни причини! — отговорих с особено, натъртване.
— Не мога да ти кажа нищо повече от това.

— Сигурен ли си? — попита Фахт Бей.

— Разбира се, че съм сигурен!

— Струва ми се, че си намислил нещо, офицер Грис. Изнасилваш жени, взривяваш джамии. От нас се иска да стоим тук мирно и тихо и да правим, за каквото сме дошли. Ти разбира се, знаеш, че

продължават да изчезват доставки на хероин. Направихме инвентаризация два дни след като ти се върна, за да бъдем нащрек. И ни липсват доста килограми. Ако разполагах с някакво, доказателства, офицер Грис, щях да свикам заседание на офицерите заради този, когото гледам в момента.

— Какво бих правил с хероина? — извиках аз.

— Ами да развиваш търговия с наркотици наоколо — отвърна Фахт Бей. — Изглежда имаш доста пари, които ние не сме ти давали.

— С „Бликсо“ пристигнаха специални фондове — излъгах аз.

Той повдигна вежди и се помръдна на стола си.

— Тоя Форист Клоужър може да се окаже много проблемен. „Граб-Манхатън“ е свързана с Ай Джи Барбън Фармацевтикъл. Те пък биха могли да ни отрежат амфетамините. Въобще не мога да разбера защо си наредил да го затворят в килия. Всъщност, нямам ни най-малка представа с какво си се захванал. Аз нося отговорността за тази база. Нека ти кажа нещо: ако открия каквото и да било доказателство, че ни готвиш някоя нова катастрофа, ще свикам заседание заради теб и ще се свържа с властите на Волтар. Само мое лично мнение е, че на тях им е дошло толкова до гуша от теб, колкото и на нас. Ясно ли се изразих?

Изкуцуках навън.

Нещата бяха много нестабилни.

Само след три-четири дни в „Граб Манхатън“ щяха да си дадат сметка, че Форист Клоужър би трябвало вече да докладва. Те щяха да изпратят някого тук, който, разбира се, щеше да говори с Фахт Бей и командирът на базата щеше да разбере, че става въпрос за най-голямата заплаха, която някога е надвиснала над тази база.

Какво щеше да направи Фахт Бей? Щеше да им каже, че аз не съм зачислен към базата и щеше да ме предаде на турските власти. И в прибавка към всичко, което турците щяха да ми направят, освен това щеше да бъде свикано заседание заради мен, което щеше да ме осъди на смърт.

Единствената ми възможна надежда беше убийството на Хелър.

И то скоро!

Само тогава можех да направя така, че всичко да свърши добре.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

На следващия ден се чувствах доста скапан. Малко ме окуражаваше фактът, че имах нареждането на Ломбар да убия Хелър и заради това не можех да бъда атакуван по тази линия. Но пък ги имаше всичките останали, които ме застрашаваха, и ако не успеях да затрия Хелър, можех да прибавя към списъка на враговете си и името на Ломбар.

Освен всичко останало, и краката ми не бяха оздравели. Да се разхождаш с нарязани стъпала из кози фекалии не е особено полезно. Раните се бяха възпалили.

Накарах Терс да ме закара до болницата. Сестра Билдиржин, моята трета съпруга, ме подмина почти без да ме погледне, докато чаках във фойето.

По някое време ми писна. Намерих Прахд, който си миеше ръцете след някаква операция.

— Свободната клиника днес не работи — каза той.

— Ей, чакай малко — отвърнах. — Мога да умра от натравяне на кръвта. Даже не мога да нося обувки.

— Значи не можеш и да риташ никого — рече той. И тръгна да излиза от умивалнята.

Препречих пътя му.

— Не можеш да се отнасяш така с мен.

— Въобще нямам намерение да те лекувам, офицер Грис. Дължиш ми едно нареждане, с което да започне заплащането ми. Не си уредил никакви фондове, за да започнат кампании срещу преобладаващите болести. Освен това банковият ти ордер за зестрата за брака се оказа невалиден. Когато си във форма, за да отидеш до Истанбул, да си оправиш сметките с Мудур Зенгин и да си спазииш сделките, може и да намеря време да разговарям с теб.

— Как мога да отида до Истанбул, когато стъпалата ми не приличат на себе си? — запитах го аз.

— Открадни си отнякъде патерици — отвърна той. — Тук наоколо никой няма да посмее даже да ти ги заеме. — И той просто се

отдалечи.

Аз НЯМАШЕ да отида до Истанбул, за да се изправа пред яростта на Мудур Зенгин от банката „Пиастр“.

Какъвто ми беше късметът в тая област, той сигурно щеше да накара да ме арестуват задето цапам килима му.

Обмислях всичко това в колата на път за вкъщи. Изглеждаше много логично, че когато съм убил Хелър, възвръщайки по този начин милостта на Роксентър, щях да мога да оправя бъдещите си бизнесотношения с „Греб-Манхатън“. Дотогава щях да оставя нещата на самотек. А онези бибиани съпруги, да вървят по дяволите. А и кой го беше грижа дали всичката оная паплач има някакви болести?

Когато влязох в банята, наквасих възпалените си стъпала в соли „Епсъм“, като се надявах това да помогне.

Радиото ми се включи. РАХТ!

— Уби ли го? — изкрещях аз.

— Е това се опитвам да ти кажа — отвърна Рахт.

— Ами тогава ми кажи!

— Е това се опитвам да направя. Искаш ли го тоя отчет или не го искаш?

Преглътнах яростта си.

— Давай с отчета!

— Така е по-добре. Отчетът на един агент трябва да е прецизен, а не прибързан и объркан. За малко да ми отнесеш ухото. Я да видим сега докъде бях стигнал? Да. Пристигнах в Термоли, но там нямаше нито една рибарска лодка. Всички налични плавателни съдове бяха отишли на мястото на разбиването на самолета. Така че се качих нагоре по брега до Пескара, един по-голям град, и взех лодка.

Пескара е на около 120 мили от Палагружа, където се е разбил самолетът, така че ни отне известно време да стигнем до там. Адриатикът е доста бурен — има много вълни и течения.

Самолетът е паднал на около 100 фута навътре в морето. Италианският флот се опитваше да го вдигне с влекач и кран. Беше заровен доста надълбоко в жълтеникавата кал и пясъка и беше обърнат с главата надолу.

Самолет като онзи тежи 40–50 тона и на крана, с който те разполагаха, просто не му беше по силите.

Кралският офицер им помагаше. Опитаха се да му помпат някаква пяна, но той беше толкова разбит, че пяната се разнасяше навън. — Така че кралският офицер се гмурна с един водолазен костюм и започна да изпраща на повърхността телата.

Знаеш ли, че на онзи самолет е имало доста деца? Е, както и да е, та трябваше да извикат друго превозно средство, което да отнесе телата. Бяха довели един свещеник на мястото, който правеше кръстния знак при всяко тяло, което изнасяха. Преброих 35. Хората от авиокомпанията казаха, че на борда е имало 49 човека, включително и екипажът. Но от удара страничната част на самолета се беше отворила и по техните думи 14 тела трябва да са били отнесени в морето.

Отделиха много време да ги търсят, но не успяха да намерят нищо.

Кралският офицер накара няколко хеликоптера да претърсят морето и бреговете, но единственото, което откриха, бяха няколко отломки от катастрофата. Така че той отново се спусна във водата и започна да изпраща нагоре ръчния багаж на пътниците. Откриха няколко шалчета, идентифицирани като тези, който жената беше купила на Римското летище, и мисля, че това беше първият път, в който Хелър започна да вярва, че тя е била на борда, защото започна да крещи.

Най-накрая тия от флотата намериха някакви средства за рязане в Таранто, отвориха багажното отделение и той намери куфара ѝ. След това сякаш загуби интерес.

Властите се опитват да разследват катастрофата. Черната кутия на пилота липсва...

— Бибипка ти Рахт! — изръмжах аз. — Уби ли го или не?

— Сега вече знам как си измъчвал и убил бедния Терб. Поради липса на планиране. Мястото беше абсолютно гъмжило от италианската флота. Ако бях стрелял, щеше да се наложи да прекося 120 мили вода с една бавна лодка, преследван от патрулиращ кораб. За да бъде извършено подобно нещо, трябва да отведеш субекта на някое отдалечено място, където няма да има никакви свидетели и можеш да избягаш.

— Значи не си го убил.

— Не още. Само ти докладвам.

Знаех си, че ще трябва да дам по-строги указания

— Къде е сега той?

— Напуска района. И заради това ти давам отчет.

— Рахт, ако не свършиш тая работа, с теб е свършено. Аз лично ще те убия! Пропуснал си шанса си!

Нямаше НИКАКЪВ шанс! — щракна със зъби той.

— Ще го убиваш ли или не?

— Разбира се, че ще го убия. Мисля, че ще тръгне обратно към Ню Йорк, а аз ще го следвам по петите. Видната щом го хвана сам, с него е свършено. Но имам нужда от помощ.

— Каква? — попитах подозрително.

— Когато се върне в Ню Йорк, той отново ще се появи на екрана ти, нали така?

— Точно така — отвърнах.

— Веднага щом го уловиш, трябва да ми съобщиш. Освен това, ако можеш, трябва да ми кажеш и къде отива. Всичко, което ми е необходимо, са няколко минути на някое безлюдно място. Стрелям и той е мъртъв. И ще мога да се измъкна.

Отлагане, отлагане. Не можех да си го позволя. Но имаше надежда.

— Ще ти помогна — казах на Рахт.

Той прекъсна връзката.

Тогава малко се поосвежих. Няколко пъти се бях опитвал да пипна графиня Крек и се бях провалял. Но сега тя беше моя затворничка и можех да я убия просто като пусна няколко газови бомбички през вентилационната шахта.

Реших, че ще се получи същото и с Хелър. Даже той нямаше да може да оцелее, щом аз насочвах убиеца на всяка крачка по пътя, точно до последния фатален изстрел от добре планирана засада.

ГЛАВА ПЕТА

Не можех да бъда абсолютно сигурен, че Хелър се е върнал в Ню Йорк. Рахт не беше споменал нищо за това, че Хелър се е качил на някой самолет за Ню Йорк. Вместо това можеше да тръгне за насам, към Турция.

Зачудих се нервно дали мога да предотвратя по някакъв начин подобна катастрофа.

Излязох и проверих алармения звънец на портала. Мюзев и Торгут бяха нащрек, въоръжени и готови да застрелят всеки натрапник.

Върнах се в тайната си стая и проверих плочката на пода, която при натискане задействаш общата алармена инсталация в хангара и събираше целия състав на базата в боен ред. Беше наред.

Проверих екрана на Крек. Тя ядеше от хранителните запаси за космически спешни случаи и изучаваше раздела „Кралски прокламации“ от „Общия курс за Волтарианската конфедерация“. Знаех, че мисли за онези два подправени кралски документа, които я бях накарал да приеме. Щеше ми се да знам какво е направила с тях. Но няма значение, ако се опиташе да ги представи, щяха да я екзекутират.

Все пак си помислих, че ще е добре да се уверя, че вратата ѝ е добре заключена. Слязох в хангара и минах през тунела към килиите за задържане. Погледнах отдалеч външната страна на вратата ѝ.

Даже и да стигнеше до тук, Хелър въобще нямаше да заподозре, че съм я пипнал. В регистъра даже не бяха отбелязали името ѝ.

Замислих се дали съм оставил някакви други следи наоколо. Засякох се с капитан Стаб.

— Вече всички сме много нетърпеливи за ония банкови обири — каза той. — Ако ще го правим в Европа или Африка, можем да използваме въздухоскока. Но ако ще се ходи до Америка, мисля, че е по-добре да вземем въздушния влекач. Заради това днес проверихме водното и въздушното му хранване. В резервоара си има достатъчно гориво, за да стигне до петнайсетия кръг на ада и обратно и то двайсет пъти.

— Ако вземете Влекач Едно — казах аз, — пилотите убийци ще ни атакуват с двете си въздушни оръдия.

— Няма да ни докоснат, освен ако не се опитаме да напуснем планетата. Между другото отделихме пая ти от портфейлите. Ето тук е.

Последвах го в спалните им помещения с каменни стени. Видях шокиран, че са разстлали по масата ценностите на пътниците и екипажа. Веществени доказателства!

Имаше ръчни часовници, пръстени, пътни чекове, пари и лични карти!

— По дяволите — казах. — Не можем да оставим тия неща да се мотат наоколо. Това веднага ще ни свърже със самолетната катастрофа!

— Ами ние просто чакахме да слезеш тук. Ще изкъртим камъните от бижутата, ще разтопим златото...

— И ще изхвърлите часовниците — допълних аз. Той сви рамене.

— И хич не се опитвайте да подправяте чековете — предупредих го аз.

Той се навъси.

Тъкмо щях да продължа нататък, когато погледът ми попадна на нещо.

Чантичката на Крек!

Говорех за оставянето на веществени доказателства наоколо!

Грабнах я.

— Ей, ей — каза Стаб. Не можеш да правиш така. В нея има много пари.

— Ако онзи кралски офицер влезе тук и намери това, ще ни пръсне на парчета!

— А той ще идва ли тук?

— Възможно е.

— Мислех, че ще го убиват.

Отвърнах:

— Точно в момента работим по въпроса.

— А, добре тогава. Защо да се притесняваме?

— Преди това може да дойде тук.

— Охо! — възкликна капитан Стаб. — В такъв случай ще наредя на хората си да се движат въоръжени даже из хангара. Не бива да се

тревожиш за нищо, офицер Грис. Ще го застреляме без предупреждение. Окей?

Малко се поуспокоих.

Като се отказах от дяла си от плячката и парите, те се съгласиха да унищожат веществените доказателства и ми разрешиха да взема чантичката на Крек.

Върнах се в стаята и я прегледах.

КРЕДИТНАТА МИ КАРТА „СКУИЙЗА“!

След всичките неприятности, които беше причинила, си я бях получил обратно!

Това оправи настроението ми за през следващите няколко часа.

Приех го като добър знак, като поличба за добро бъдеще.

Струваше ми се, че нещата наистина се подобряват.

ГЛАВА ШЕСТА

Точно когато нервите ми бяха на прага на скъсването като прекалено опънати струни, Хелър се появи на екрана.

Какво облекчение!

Тъкмо слизаше от един самолет на „ПанАм“ на летището „Джон Ф. Кенеди“ в Ню Йорк. Там беше много рано сутринта.

Вървеше много бавно. В Имиграционната служба трябваше да го помолят два пъти за паспорта му. На митницата служителят с каменното лице трябваше сам да отвори чантата му.

Хелър излезе във фоайето. По радиоуредбата извикаха името му и той се приближи до гишето за съобщения.

Шофьорът от апартамента го чакаше там.

— Донесе ли чантата? — попита Хелър.

— Да, сър — отвърна шофьорът. — А поршето е на паркинга.

Хелър бръкна в джоба си и извади една банкнота. Подаде я на шофьора.

— Хвани едно такси до вкъщи. Аз няма да се прибирам там.

— Сър, не че искам да ви се меся, но мислите ли, че това е разумно? Ние всички мислим, че ще се чувствате много по-добре в приятелска обстановка.

— Това е проблемът там — отвърна Хелър със смъртоносен глас. — Прекалено приятелски са настроени.

— Сър, мистър Епщайн каза...

— Знам, обадих му се от самолета, веднага щом говорих с теб. Знам, че всички имате добри намерения. Но всичко, което искам, е да остана за известно време насаме със себе си и да се опитам да преодолея всичко това.

Късметът ми продължаваше да работи! Точно от това се нуждаех!

Обадих се бързо на Рахт.

— Къде си?

— Ще бъда на Джей Еф Кей след около час. Пътувам със самолет на „TWA“ от Рим през Брюксел. — Чувах гърменето на

самолетните двигатели на заден план.

— Той ще се разхожда сам. Обади ми се, веднага щом се приземиш.

— Ще го направя — отвърна Рахт и затвори.

Вниманието ми отново се насочи към Хелър. Следваше шофьора през паркинга. Поршето беше там.

Котката!

Стоеше на прозореца.

Шофьорът отключи вратата и котаракът скочи към гърдите на Хелър. Той го погали и го сложи на рамото си.

— Поне той ще ви прави компания — каза шофьорът. — Шляеше се нещастен из цялата къща. Сложих храната и другите му неща отзад, както ми казахте.

Хелър влезе в колата, взе ключовете и запали. Шофьорът отдаде чест и Хелър потегли.

— Е, коте — каза той, — мисля, че трябва да свикнем с мисълта, че нея вече я няма. — В гласа му нещо се запъна. Екранът ми се замъгли.

О, това беше просто идеално. Хелър въобще нямаше да бъде нащрек! Даже шофираше някак вяло и вдървено. Бях планирал нещата доста по-добре, отколкото очаквах. Бях го депресирал невероятно много. Щеше да бъде съвсем неподвижна мишена!

Караше на север по експресното шосе „Ван Вик“. Още не можех да разбера накъде се е насочил.

Той подмина отбивките, които водеха към Ню Йорк, и продължи да кара направо.

Влезе в експресното шосе „Уайтстоун“ и не след дълго пресече моста на Бронкс „Уайтстоун“. Продължи на север по пътя, успореден с парка на река Хътчинсън. На Изход 6 сви по околоръстното шосе 4 на Нова Англия.

Изведнъж разбрах. Не можех да повярвам на късмета си!

Беше се насочил към ханчето в Кънектикът! Бях сигурен в това!

Въпреки старите слепи дами и заместник-шерифите щях да насоча Рахт натам.

— Е, можеше да успея.

Грабнах една карта. Целият път дотам от летището „Джей Еф Кей“ беше само около 45 мили.

Той излезе от експресното шосе и мина през едно градче. Продължи по държавната магистрала и сви по мекия път. Спря до запусиялата бензиностанция и старата дама излезе.

— Къде е любимата ти днес? — попита го тя.

Хелър не можа да й отговори. Екранът ми се замъгли.

Хелър извади джипа и вкара поршето в гаража. Премести багажа си в джипа и потегли.

И преди това си бях дал сметка, че това старо шосе, отдавна обрасло с трева, беше същото, по което се беше движил трафикът към ханчето. И разбира се, Хелър караше из храсталаци и между дървета, докато стигна до потока със счупения дървен мост.

Включи джипа на двойно предаване, мина през потока, тръгна нагоре по отсрещния бряг и не след дълго спря под огромните кленове.

Той отключи вратата, внесе багажа си вътре и с много вяли движения, доста нетипични за него, започна да подрежда една от старите спални, за да може да бъде използвана.

Радиостанцията ми се съживи.

— Пристигнах — каза Рахт.

— О, имаш голям късмет — казах му аз. — Сега ме слушай внимателно. — След което му дадох много подробни инструкции да наеме една кола и къде да отиде. — И когато влезеш в зрителното поле на изоставената бензиностанция, остави колата си и продължи пеш. Старата жена ще излезе. Носи пушка за натрапниците. Застреляй я. След това продължи отново пеша. И му дадох останалата част от инструкциите как да стигне до ханчето. — Когато пресечеш потока, се скрий зад някой храст и го повикай. Той със сигурност ще излезе на вратата, защото ще си мисли, че е някой от помощник-шерифите. Когато се покаже, го застреляй.

Разбрах дотук — каза Рахт. — Има обаче още нещо. Искам да ми дадеш пряка заповед, съвсем подробна, да убия кралски офицер, по име. Тук съм включил един рекордер към радиото. По този начин, ако някога се стигне до съд, отговорността ще бъде твоя.

Почти се изсмях вътре в себе си. Заповедта идваше от Ломбар Хист, а той контролираше Волтар, включително и императора.

Казах:

— Аз съм офицер Грис. Ти, агент Рахт, имаш заповед да убиеш Джетеро Хелър, военен инженер X ранг от флота. — Добавих датата и

часа.

— А сега и още нещо — каза Рахт. Ако направя това, искам 10 000 долара в брой. Не съм в този бизнес само за да си хабя здравето. Ти ме държа на намалени разходи и хонорари месеци наред, а аз искам да си получа своето.

За малко да се изсмея. Той току-що ми подписа разписка за 10 000 долара да го убия още следващия път, когато попадне пред очите ми.

— Разбира се — отвърнах. — Ето какво ще ти кажа. Нека бъдат 20 000. Бива ли така?

На другия край се чу мълчание. И после едно развълнувано:

— Договорихме се! Но няма да наемам кола. Първо ще отида до града да открадна една и да си набавя пушка със заглушител. Това ще прибави само един час към графика ми. Искam всичко да изпирам идеално. Става ли?

— Надявам се да е с голям калибър — казах му аз.

— Ще стане. Офицер Грис, ти ми оправи настроението за целия ден!

И той затвори.

Потрих доволно ръце.

Хелър мъртъв!

На това щях да се НАСЛАДЯ!

ГЛАВА СЕДМА

Хелър седеше в главния салон на старото контрабандно ханче в Кънектикът. Вратата беше отворена, но светлината вътре беше приглушена.

Той държеше в ръце кърпичка, на която имаше буквата К. Главата му беше отпусната. Трябва да се чувстваше много зле.

Котаракът сякаш беше усетил настроението му и просто седеше на пода, като го гледаше.

Бяха изминали два часа, а той не беше помръднал.

Радиото ми се съживи. Приглушеният глас на Рахт:

— На другия бряг на потока съм. Виждам ханчето.

— Бъди много тих — казах му. — Хелър има добър слух. Той седи в главния салон, а вратата е отворена. Каква пушка си набави?

— „Сако Сафари“ размер 300 „Уинчестър Магнум“. Три хиляди и двеста фута на секунда скорост на дулото, повече от половин тон ударна мощ.

— Отлично — казах аз. — Ще му откъсне главата.

— Да. И за да съм съвсем сигурен, съм заредил със специални експлозивни патрони. Пушката е със заглушител.

— Справи ли се със сляпата старица?

— О, добре се погрижих за нея — отговори той. — Ти си държиш на думата за ония 20 000, нали?

— Точно така — казах. — Слушай сега, обиколи докато можеш да виждаш през вратата и му дай заслуженото. Стреляй, за да убиеш, и то с един изстрел.

— Разбрах. Бъди сигурен и ми кажи, ако чуе нещо или се размърда.

— Добре.

Гледах внимателно екрана. Хелър просто си седеше там. Идеална мишена.

Минутите минаваха. Тогава радиото ми отново се включи.

Гласът на Рахт беше едва доловим шепот:

— Намирам се зад един храст на около 25 ярда от къщата. Но не мога да видя през вратата. Има дървета пред погледа ми. Дали ще е добре да го извикам да излезе на верандата? Веднага щом видя главата му, ще стрелям.

— Давай — казах нетърпеливо.

Наблюдавах напрегнато екрана.

Тогава чух далечен глас през спикъра:

— Хей, бял инженер! — Ох, добре, Хелър щеше да си помисли, че е някой от помощниците.

Той вдигна глава. Гледаше към отворената врата.

Викът се повтори:

— Бял инженер!

Хелър сложи кърпичката в джоба си. Посегна назад към колана си и извади автоматичния „Лама 45“. Не си бях помислил, че ще е въоръжен и подозрителен.

Стана.

Отиде до вратата.

Не видя никого и излезе по-напред на верандата.

ТРИАС!

Един експлозивен куршум се заби в камъка вляво от него.

Рахт не беше улучил!

Хелър приклепна на едното си коляно. Погледна към един храст.

Той вдигна 45-калибровия и стреля напосоки.

Чу се болезнен стон!

Тогава огнен взрив откъм храста.

ТРИАС!

Картината на екрана ми изчезна!

Чу се металически звук. Падането на пистолет върху каменни плочи. След тупването на тяло.

ТРИАС!

И спикърът ми замря.

Останах така в момент на екстаз.

Никаква картина.

Никакъв звук.

Постепенно започна да ми става ясно, че Хелър е бил ударен в слепоочието и това е унищожило зрението му. После беше изпуснал пистолета, а след това беше паднал и той самият. И Рахт като не е

искал да рискува, беше стрелял отново, като го беше улучил в главата и унищожил слуховото устройство.

Седях съвсем неподвижен.

Не можех да повярвам на шанса си.

ХЕЛЪР БЕШЕ МЪРТЪВ!

ГЛАВА ОСМА

Седях зашеметен.

През всички тия дълги месеци той беше направил от живота ми смесица от всички кръгове на ада.

А вече го нямаше.

Бях очаквал, че ще ме залейт вълни на тържество. Вместо това бях някак безчувствен.

През главата ми мина фантазията, че духът му може да се върне и да ме преследва.

Отърсих се от нея. Всички психолози и психиатри бяха единомисленици, че хората нямат душа. Те са просто животни, само купчина клетки. Нямаше живот след смъртта. Слава на Бога за това! Това ме направи малко по-стабилен.

Може би, ако споделех новината с някого, очакваната радост щеше да дойде.

Станах на крака. Стъпалата ми бяха възпалени и ме боляха. Взех радиостанцията и закуцуках по коридора към хангара.

Намерих Стаб.

— Имам добри новини за теб — казах. — Кралският офицер току-що беше екзекутиран. Той е мъртъв!

Малките влажни очи на Стаб проблеснаха.

— Не говориш сериозно!

— Няма шега. Току-що му хвъркна главата.

Стаб излая от радост. После повика екипажа си.

Каза им и те засияха.

— О, Боже — възкликна Стаб, — това трябва да се случи с всеки проклет офицер във Флота! С тях и с високомерните им маниери. Как може един честен пират да си върши работата, когато наоколо е пълно с такива бибици! Значи е мъртъв, така ли? Хайде вече да се захващаме с банковите обири, след като акълът ти вече не е там.

Радиостанцията ми се включи:

— Офицер Грис! Кръвта ми вече се съсери, улучи ме в крака. В лошо състояние съм, офицер Грис. Не мога да вървя. Трябва да ме

измъкнеш оттук.

— О, мисля, че ще се справиш — отвърнах му. — Имаме да вършим по-спешни неща от това да поправяме грешките ти.

— Офицер Грис — каза Рахт, — мисля, че не разбираш за какво става въпрос. Когато търсех превръзки, погледнах в една шахта и видях, че там има всякаква екипировка. За Бога, ела тук с влекача, преди да сме направили най-голямото нарушение на Кодекса. На всички тия кутии пише Волтар.

— Ами тогава опожари цялото място — казах му аз. — Изгори го цялото и се измъквай както можеш.

— Не мисля, че тия диаманти ще горят.

Стаб изведнъж застана нащрек.

— Диаманти? — възкликна той.

Аз също внезапно застанах нащрек.

— Колко са диамантите? — попитах Рахт?

— Не мога да ги изнеса. Докарах ги едва до предната веранда, но не мога да ги придвижа по-нататък. — Разсипани са по целите стъпала.

Погледнах Стаб, а Стаб погледна мен. Кимнахме си във внезапен синхрон.

— Веднага щом се стъмни тук — казах, — ще излетим с влекача. Стой там и ни чакай. Ние ще се погрижим за всичко. — И за теб също, Рахт — казах на себе си.

Точно в този момент беше 5:00 следобед при нас. Можехме да излетим в 8:00, когато тъмнината беше пълна. Щяхме да следваме сянката на слънцето около Земята и да се приземим в Кънектикът.

Ще се опитам да издържа следващите пет часа — каза Рахт със слаб и пълен с болка глас. — Обещай, че няма да ме зарежеш, ако изпадна в безсъзнание, и не мога да ти отговоря.

— Не се тревожи — уверих го, — скоро ще бъдем на път!

Хората на Стаб търчаха наоколо, за да приготвят Влекач Едно за излитане.

Завлачих се обратно към тунела.

Един пилот-убиец в черна униформа посочи с пръста си в червена ръкавица към влекача:

— С това ли ще излетите?

Въпросът беше съвсем неуместен. Антиманкосите щъкаха навсякъде по него.

— Помнете само това — каза пилотът-убиец, като посочи двете въздушни оръдия от другата страна на хангара, — ако се опитате да напуснете тази планета, ще ви гръмнем от вселената. Такива са заповедите. Не са се променили. Локаторните устройства са си на мястото на кораба ви и веднага ще бъдем по петите ви.

— Чакай — казах, като се взрях в смъртоносните кораби-убийци, — може да ви хрумне някоя шашава идея, че се опитваме да ви се измъкнем, а то всъщност да не е така. Давайте я по-спокойно с тия неща.

— Ти не си ни висшестоящ — каза пилотът-убиец.

— Само бъди сигурен, че не правите нищо, от което може да ни хрумнат „шашави идеи“. Влекачът ви е напълно невъоръжен. Само един изстрел от някой от двата ни кораба и с вас е свършено. Не сме убивали от месеци и сме гладни.

Отдалечи се, за да предупреди другите трима пилоти и да се приготвят да летят.

— Фахт Бей се изпречи на пътя ми.

— Сега пък какво си намислил?

— Просто изпълнявам нареждания — отвърнах. Фахт Бей погледна към корабите-убийци. Четиримата пилоти се бяха събрали на съвещание под тях.

— Ако те си намерят повод дави затрият, аз какво да правя с Форист Клоужър? Не можеш да държиш тук вечно един представител на „Град-Манхатън“.

— Въобще и не смей да го освобождаваш, докато не се върна! — казах с внезапна тревога. — Всичко съм уредил вече, така че ти не се бъркай.

— ТИ ми казваш на МЕН да не се бъркам? — възкликна той. — Офицер Грис, ако имах и най-малкия повод, незабавно бих свикал заседание на офицерите. Заради теб.

— И ще съжалиш за това — отвърнах му. — Аз съм от голяма полза за тази база. Точно преди няколко минути отстраних имперския инспектор, който щеше да екзекутира всички ви!

Фахт Бей се отдалечи.

Отидох в стаята си. Боже, как ме боляха стъпалата. Вероятно развивах гангрена. Или пък тетанус от онзи вид, при който се обездвижват напълно ставите. Раздвижих челюстите си, за да проверя. Не, още не се бяха обездвижили.

Облякох черния скиорски екип.

Мюзеф и Торгут бяха застанали на вратата. — Някакви заповеди? — попита Мюзеф.

Изведнъж осъзнах, че имам добри новини за тях.

— Помните ли мъжът от DEA, с когото се бихте миналата есен? — попитах ги. — Мъртъв е.

Засияха като изгряваща луна. Сграбчиха се и затанцуваха в кръг, а общото им тегло от 350 килограма тресеше пода.

Виковеите им можеха да ти спукат Тъпанчето.

Утанч дойде на вратата, за да види каква беше тази врява. Притеснена видя, че закопчавам кобурите си.

Тя хукна към мен и се хвърли на врата ми.

— О, господарю, ти ще вършиш нещо опасно!

— Не е нищо страшно — отвърнах.

Тя ме целуна нежно.

— О, господарю, ще умра, ако ти се случи нещо лошо. Върни се жив и здрав!

Трогнах се.

Най-сетне стаята ми се опразни от хора. Имах още един проблем. Дали да убия графиня Крек сега или когато се върна?

Имах много малко време. Разполагах с две гранати с отровен газ. Всичко, което трябваше да направя, бе да изляза навън, да се кача по хълма към вентилационната дупка, скрита зад една скала, да пусна едната или и двете гранати и с това щеше да приключи всичко.

Имаше само едно нещо, което не беше наред. Мисълта да вървя с тия крака по неравния терен беше повече, отколкото можех да понеса.

Влязох и погледнах екрана ѝ. На него нямаше никаква картина. Вероятно графиня Крек беше загубила представа за времето в онази килия и беше заспала.

Но тогава ме обхвана тревога. Ами ако докато ме няма, тя успее да се измъкне: връщам се в базата и виждам, че ме очаква, готова да ме размаже на земята.

Взех една граната с отровен газ. Затътрих се към двора. Стъпалата ми бяха в ужасно състояние. Мислех, че няма да успея да се изкача по хълма.

Ахмед стоеше в една кола и си говореше с Терс. Махнах с ръка и Ахмед се приближи.

— Слушай, Ахмед — казах аз. — Там на хълма има една сива скала. Точно зад нея ще намериш една дупка. Направил я е един язовец и ми пречи да спя. Ето ти една граната. Дръпваш ѝ халката и я пускаш вътре. Ще ми направиш ли тази услуга?

— Разбира се — отвърна той. Взе я и хукна.

Отдалечих се по двора, за да мога да наблюдавам.

Ахмед излезе на шосето и заприпка нагоре по хълма. Стигна до сивата скала и я посочи, като гледаше към мен. Кимнах.

Видях го как дърпа халката.

Пресегна се напред, пусна гранатата с отровен газ в дупката и побягна настрани.

Незабавно избухна експлозия. Във въздуха се вдигна бяла пара.

Ахмед се върна долу.

— Благодаря ти — казах сърдечно.

Върнах се в тайната си стая.

Екранът ѝ беше празен.

Изчаках да се появи тръпка на екзалтация. Не се появи.

Казах на глас, високо:

— ГРАФИНЬО КРЕК, ТИ СИ МЪРТВА!

Захвърлих екрана в стаята. Счупи се. Най-сетне бях свършил с това. Погледнах парченцата стъкло, разпръснати по целия под. Отидох и стъпих върху спикъра.

Стъпалото ме заболя.

Разтърси ме яростна вълна. Даже в смъртта си графинята беше способна да ме нарани!

Настъпих по-силно.

Заболя ме още повече.

Скочих върху него с двата крака!

Разбрах, че съм започнал да крещя.

Няма да я бъде тая. Аз бях победителят, нали така?

Открих, че кашлям и че гърлото ми гори. И тази няма да я бъде. ТЯ беше обгазената, а не аз!

Внимателно се взех в ръце. Трябваше да направя нещо, за да спра да мисля за това.

Имаше за какво друго да мисля и без това. С нея беше свършено!

Започнах да чертая по-нататъшните си планове. Щяхме да вземем от Кънектикът диамантите и разни други неща. След това щяхме да прелетим до Очокийчокий във Флорида и да взривим завода за спори. След това щяхме да отидем в Детройт и да затрием „Крайстър“. А след това щяхме да взривим Емпайър Стейт Билдинг високо в небето.

Тогава щях да се свържа с Пийкснууп в Агенцията за национална сигурност, за да ме свърже с Бери или Роксентър, да им кажа, че човекът с горивото и всичките му постижения вече не представляват заплаха за тях и да се върна в лоното на милостта им. А най-накрая можех да кажа на Черната челюст да скъса ипотеката.

След това щях да се върна у дома прославен и да управлявам от върха като шеф на Апарата.

Поуспокоен, слязох до склада в хангара, за да взема оръжия и експлозиви. Имах намерение да завърша последните си дни на Земята с едно голямо БУМ!

ЗА АВТОРА Л. РОН ХАБЪРД

Роден през 1911 година, син на американски флотски офицер, Л. Рон Хабърд е израснал в американския запад и от ранно детство е опознал грубия живот на открито, преди да поеме към морето. Каубои, индианци и планините на Монтана се уравновесяват с откритото море, с храмове и ориенталски пейзажи в пътуванията му в Далечния Изток като юноша. Докато навърши деветнайсет, той е пропътувал четвърт милион морски мили и още хиляди мили на земята. Впечатленията и изживяванията му са записани в поредица от дневници, в които могат да се открият наченки на сюжети на разкази.

След като се завръща в Съединените Щати, неутолимото любопитство и жажда за вълнения на Хабърд го пращат в небето като пилот, където бързо си спечелва слава със способностите и смелостта си, след което отново се отдава на морето. Този път поема на пътешествия из Карибско море на четиримачтови шхуни, където приключенията се преплитат с познание, използвано по-късно пред пишещата машина.

Черпейки от опыта, събран по време на пътешествията си, той създава изумително богатство от разкази — от приключенски и уестърни до детективски и мистични.

През 1938 година Хабърд вече е утвърден и признат като един от най-продаваните писатели в тази област, но едно ново списание — „Зашемяваща научна фантастика“ на издателство „Стрийт енд Смит“, има нужда от свежа кръв. Хабърд е насърчен да опита с научнофантастични разкази. Червенокосият автор протестира, че не пише за „лъчеви оръжия и ракети“, а за хора. „Точно това ни трябва“, му отговарят.

В резултат се появяват серия разкази от Хабърд, които променят облика на научната фантастика. Днес Хабърд е всепризнат като един от основателите и бащите на великата Златна Ера на научната фантастика, заедно с Робърт Хайнлайн. В същото време чутовният и несекващ творчески заряд на Хабърд за повече от половин век като

професионален писател е добил пропорции на истински феномен в издателското дело — над сто романа и новели, над двеста разкази и над двайсет и два милиона тома с неговата фантастика на дванайсет езика, продавани в целия свят.

Но може би най-важното е, че с времето работата и стилът на Хабърд се извисяват до измеренията на майсторството в жанра. Свръхуспешната по продажби книга „Бойно поле Земя“ през 1982 година отбелязва 50-годишнината на Хабърд като професионален автор и остава 32 седмици в листата на националните бестселъри, като завоюва и безусловното признание на критиката.

„Паблишърс Уикли“ описва Хабърд като „превъзходен разказвач с майсторско владение на сюжета и ритъма на повествованието“.

„Къркъс Ревю“ пише, че „Бойно поле Земя“ е „обемно (над 800 страници) пиршество. Господин Хабърд отпразнува петдесетата си годишнина като професионален писател със здрав сюжет, вихрено действие и огромна доза забавление“.

Но неговият *magnum opus* все още предстои. След завършването на „Бойно поле Земя“, Л. Рон Хабърд се захваща с това, за което малцина автори дори са се осмелявали да помислят, камо ли да постигнат. Той написва десеттомната „Мисия Земя“ — космически приключения и сатира.

Изпълнена със заслепяващо изобилие от извънземни оръжия и машини, „Мисия Земя“ е зрелищна поредица от битки, внезапни обрати в събитията, с герои и героини, със злодеи и злодейки, замесени в поразяващото въображението, сложно оплетено завоюване на Земята — и то през уникалния поглед на хората от други светове, които вече са сред нас.

С неподражаемите ритъм, артистизъм и хумор, присъщи на Л. Рон Хабърд, „Мисия Земя“ разплита устремно развиваща се приключенска история за хитроумно замислени интриги на инопланетяните, разказана с хапливи забележки за нашето общество според великата класическа традиция на Суифт, Уелс и Оруел.

Това творение е толкова ново, че трябваше да бъде измислено определението „декалогия“ (десеттомник), за да обхване мащаба и задълбочеността му.

След като завършва ръкописа и го предава на издателите, завършил и другите си земни дела, Л. Рон Хабърд прекратява

телесното си битие на 24 януари 1986 година. Той оставя неподвластно на времето наследство от непостижимо писмено богатство, на което да се наслаждавате вие, читателите, както е било винаги през последния половин век.

Ние, издателите сме горди да ви представим това смайващо със силата си произведение на Л. Рон Хабърд — декалогията „Мисия Земя“.

Издание:

Автор: Л. Рон Хабърд

Заглавие: Път към възмездието

Преводач: Мария Думбалакова

Година на превод: 1996 (не е указана)

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: Издателска къща „Вузов“

Град на издателя: София

Година на издаване: 1996

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска

Печатница: „Полиграфия“ АД — Пловдив

Редактор: Емилия Димитрова

Художник: Greg Winter

ISBN: 954-422-042-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1890>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.